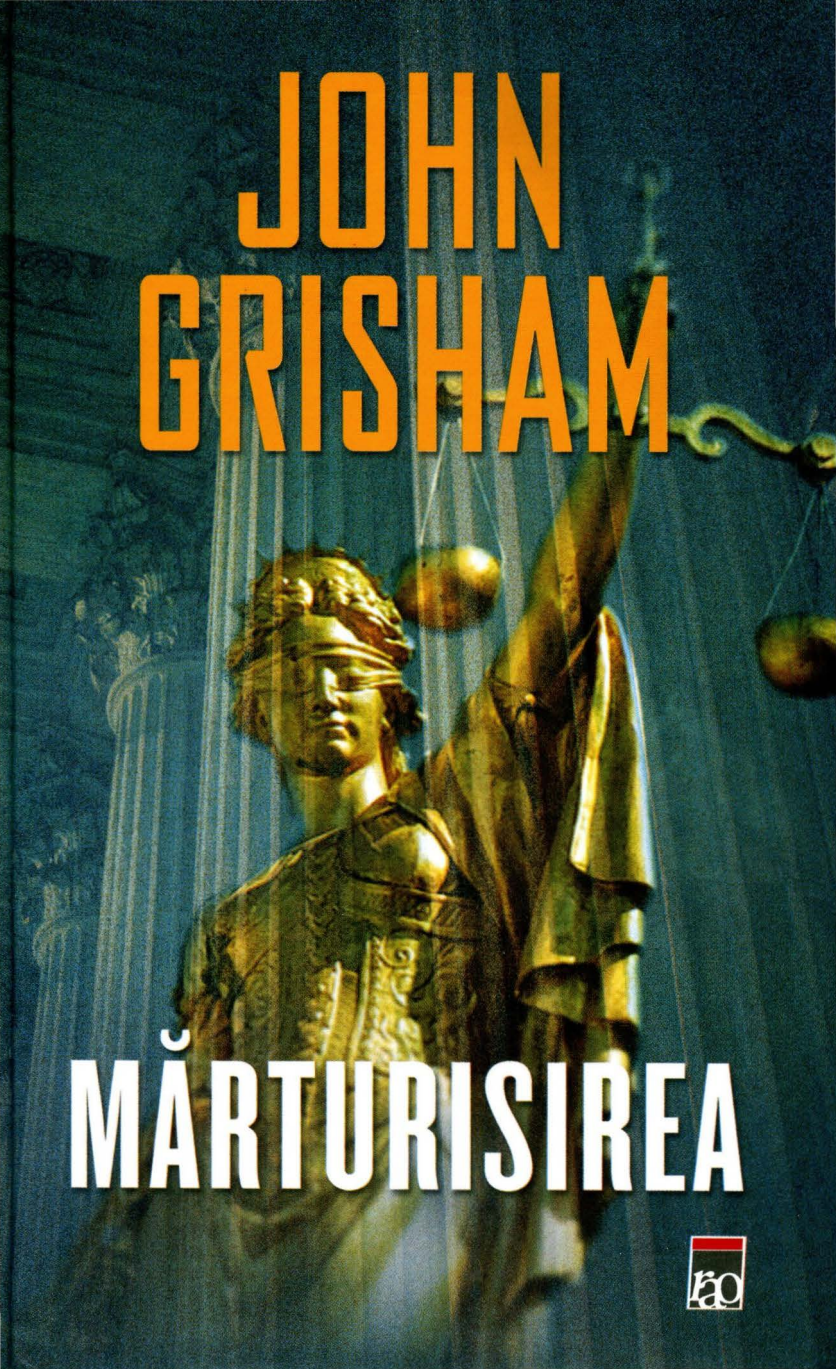
JOHN
GRISHAM
MĂRTURISIREA

JOHN GRISHAM

Mărturisirea

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GRISHAM, JOHN
Mărturisirea / John Grisham; trad.: Gabriel Stoian.
– București: Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-609-113-8

I. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN GRISHAM
The Confession
© 2010 by Belfry Holdings, Inc.
Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2011
pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-609-113-8

PARTEA ÎNTÂI

CRIMA

CAPITOLUL 1

Custodele de la biserica Sf. Mark abia dacă aruncase câteva lopeţi de zăpadă de pe trotuar când a apărut bărbatul cu baston. Soarele era sus pe cer, dar vântul vâjâia, iar temperatura încremenise la punctul de îngheţ. Bărbatul purta doar o pereche subţire de blugi, o cămaşă de vară, ghete de drumeţie foarte uzate şi un vindiac care nu avea cum să-l apere prea bine de ger. Însă el nu părea să se sinchisească, şi nici nu se grăbea. Mergea şchiopătat şi uşor aplecat spre stânga, partea în care se sprijinea în baston. A înaintat cu paşi târşâiţi pe trotuar, ajungând în dreptul capelei şi oprindu-se la o uşă laterală pe care scria cu litere de culoare roşu-închis: „Birou". Nu a bătut, iar uşa nu era încuiată. A pătruns înăuntru, în timp ce o pală de vânt l-a şfichiuit în spate.

Încăperea era o zonă de primire cu aspectul prăfuit, aglomerat de obiectele inutile pe care le poţi vedea într-o biserică veche. În mijlocul ei se găsea un pupitru cu o plăcuţă care anunţa prezenţa doamnei Charlotte Junger, care stătea imediat înapoia numelui ei.

– Bună dimineaţa, a salutat femeia zâmbind.

– Bună dimineaţa, a zis omul. A urmat o pauză. E foarte frig afară.

– Adevărat, a zis ea, şi l-a măsurat din priviri.

Era cât se putea de limpede că bărbatul nu avea palton, şi nici nu purta căciulă sau mănuşi.

– Presupun că sunteţi doamna Junger, a spus el, uitându-se la plăcuţă.

– Nu, doamna Junger lipseşte astăzi. Are gripă. Sunt Dana Schroeder, soţia pastorului, şi îi ţin locul. Cu ce vă putem ajuta?

Lângă pupitru exista un scaun, iar bărbatul s-a uitat la el cu speranţă în ochi.

– Îmi daţi voie?

– Bineînţeles, a spus ea.

Omul s-a aşezat cu grijă, ca şi cum toate mişcările pe care le făcea trebuiau gândite atent înainte.

– Pastorul este aici? a întrebat el şi s-a uitat spre o uşă mare, închisă, aflată în stânga lui.

– Da, dar are o întâlnire. Cu ce vă putem fi de folos?

Soţia pastorului era minionă, cu un piept atrăgător, pus în evidenţă de puloverul strâmt. Bărbatul nu putea vedea nimic mai jos de talie, rămasă ascunsă de tăblia mesei. Preferase întotdeauna femeile mai mărunte. Un chip drăguţ, ochi mari şi albaştri, pometi înalţi, o fată simpatică şi sănătoasă, soţia perfectă pentru un pastor.

Trecuse multă vreme de când nu mai atinsese o femeie.

– Trebuie să stau de vorbă cu reverendul Schroeder, a spus el, moment în care şi-a împreunat mâinile ca într-o rugă. Am venit la biserică ieri, am ascultat predica lui şi, cum să zic, am nevoie de îndrumări.

– Azi este foarte ocupat, a zis ea, zâmbind din nou.

Avea dinţi foarte frumoşi.

– Am o problemă foarte urgentă, a insistat el.

Dana era căsătorită cu Keith Schroeder de destulă vreme ca să ştie că nimeni nu fusese alungat din biroul lui, indiferent dacă avea sau nu programare. Pe de altă parte, era o zi geroasă de luni, iar Keith nu era chiar atât de ocupat. Avea de dat câteva telefoane, o întâlnire cu un cuplu tânăr care voia să renunţe la nuntă, deşi pregătirile erau în toi în acele momente, apoi obişnuitele vizite la spitale. A scotocit printre hârtiile de pe birou, a găsit chestionarul simplu pe care îl căuta şi a spus:

– Bine, am nevoie de câteva informaţii, şi apoi vom vedea ce se poate face.

Stătea cu pixul pregătit.

– Mulţumesc, a spus el, înclinându-se puţin în faţă.

– Numele?

– Travis Boyette. În mod instinctiv, a pronunţat numele de familie pe litere. Data naşterii, 10 octombrie 1963. Locul naşterii, Joplin, Missouri. Vârsta, patruzeci şi patru de ani. Necăsătorit, divorţat, fără copii. Fără adresă. Fără loc de muncă. Fără perspective.

Dana a reţinut toate acestea, în timp ce căuta cu pixul pe hârtie căsuţele libere ce trebuiau completate. Răspunsul lui dădea naştere unui număr prea mare de întrebări, în faţa cărora Dana s-ar fi simţit mult mai măruntă decât era.

– Bun, în legătură cu adresa, a spus ea, încă scriind. Unde locuiţi în prezent?

– În prezent sunt în grija Departamentul de Corecţie din Kansas. Acum locuiesc într-un adăpost de pe Seventeenth Street, la câteva cvartale de aici. Urmează să fiu eliberat ori, aşa cum le place autorităţilor să spună, să mă „reintegrez". După câteva luni petrecute în adăpostul de aici, din Topeka, voi fi liber, după care nu mă aşteaptă nimic în viitor, în afara prezentării cu regularitate, pentru tot restul vieţii, la ofiţerul care se ocupă de cei eliberaţi condiţionat.

Pixul a încremenit pe hârtie, dar Dana a rămas cu ochii aţintiţi asupra lui. Brusc, nu mai era dornică să continue acea anchetă. A ezitat să îi mai adreseze vreo întrebare. Cu toate acestea, pentru că tot începuse interogatoriul, s-a simţit obligată să insiste. Ce altceva ar fi trebuit să facă până la sosirea pastorului?

– Vreţi nişte cafea? a zis ea, convinsă că întrebarea era nevinovată.

A urmat o pauză, mult prea lungă, sugerând că bărbatul nu se putea hotărî.

– Da, mulţumesc. Neagră, cu puţin zahăr.

Dana a ieşit cu paşi mărunţi din cameră şi s-a dus să caute cafea. El a urmărit-o plecând, nu i-a scăpat nici un amănunt în ceea ce o privea, i-a observat rotunjimile plăcute ce se intuiau prin stofa pantalonilor de zi cu zi, picioarele zvelte, umerii bine făcuţi, chiar şi coada de cal. Cam un metru şaizeci şi cel mult cincizeci de kilograme.

Ea nu s-a grăbit, iar când s-a întors, Travis Boyette era în acelaşi loc în care îl lăsase, stând tot ca un călugăr, cu vârfurile degetelor de la mâna dreaptă lovind uşor în degetele mâinii stângi, ţinându-şi bastonul negru de lemn peste pulpe şi privind în gol spre peretele din faţa lui. Avea capul mic, perfect rotund şi lucios, iar când i-a întins ceaşca, Dana s-a întrebat dacă bărbatul chelise prematur ori pur şi simplu prefera să aibă ţeasta rasă. Pe partea stângă a gâtului a observat doar un fragment dintr-un tatuaj sinistru.

Omul a luat ceaşca şi i-a mulţumit. Dana şi-a reluat poziţia la biroul dintre ei.

– Sunteţi luteran? a întrebat ea, având din nou pixul pregătit.

– Mă îndoiesc. Nu am nici o credinţă. N-am înţeles niciodată rostul bisericii.

– Însă ieri aţi venit aici. De ce?

Boyette a dus ceaşca până la bărbie cu ambele mâini, arătând ca un şoarece care se pregăteşte să ciugulească ceva. Dacă pentru a răspunde la o întrebare simplă precum aceea despre cafea îi luase zece secunde, pentru a răspunde la aceea despre mersul la biserică îi răpea probabil o oră. Omul a sorbit, apoi şi-a lins buzele.

– Cât credeţi că mai durează până mă primeşte reverendul? a întrebat el într-un târziu.

„Mai târziu decât mi-aş dori eu", a gândit Dana, deja neliniştită şi dorind să îi transmită acea povară soţului ei. A aruncat o privire furişă spre ceasul de pe perete şi a spus:

– Câteva minute, probabil.

– Aş putea sta aici în tăcere cât aşteptăm? a întrebat bărbatul, pe un ton cât se putea de politicos.

Dana a simţit încercarea lui de a se închide în sine şi a socotit imediat că tăcerea nu era o idee rea. Apoi, roasă de curiozitate, a zis:

– Sigur, dar o ultimă întrebare. S-a uitat la chestionar ca şi cum acesta ar fi inclus o ultimă întrebare. Cât timp aţi fost închis?

– Jumătate din viaţă, a spus Boyette fără să ezite, ca şi cum ar fi răspuns la acea întrebare de cinci ori pe zi.

Dana a scris ceva, apoi atenţia i-a fost atrasă de tastatura computerului. A tastat cu gesturi elegante, ca şi cum ar fi trebuit să se încadreze într-un termen. E-mailul trimis lui Keith suna astfel: „Am aici un individ care a suferit câteva condamnări şi care spune că vrea să discute cu tine. Altfel nu pleacă. Pare de treabă. Acum bea cafea. Să aranjăm lucrurile acolo".

Cinci minute mai târziu, uşa de la biroul pastorului s-a deschis şi pe ea a ieşit o tânără. Se ştergea la ochi. Era urmată de fostul ei logodnic, care a reuşit să se încrunte şi să zâmbească în acelaşi timp. Nici unul nu i-a adresat nici o vorbă Danei. Nici unul nu l-a observat pe Travis Boyette. Au plecat imediat.

După ce uşa s-a închis în urma lor, Dana i-a spus lui Boyette:

– O clipă, vă rog.

Apoi a intrat precipitată în biroul soţului pentru o scurtă consultare.

În vârstă de treizeci şi cinci de ani, reverendul Keith Schroeder avea de zece ani o căsnicie fericită cu Dana şi era tatăl a trei copii, fiecare născut la un an şi opt luni faţă de celălalt. Era pastor principal la biserica St. Mark de doi ani; înainte de asta, fusese la o biserică din Kansas City. Tatăl lui, acum pensionat, fusese preot luteran, iar Keith nici nu visase vreodată să devină altceva. Crescuse într-un orăşel din apropiere de St. Louis, urmase şcoli aflate nu departe de acel loc şi, cu excepţia unei excursii cu clasa la New York şi a lunii de miere petrecute în Florida, nu părăsise niciodată Vestul Mijlociu. În general, era admirat de credincioşii săi, deşi apăruseră unele probleme. Cel mai mare scandal se petrecuse în iarna precedentă, când deschisese subsolul bisericii pentru a adăposti câţiva oameni ai străzii în timpul unui viscol. După topirea zăpezilor, câţiva dintre acei oameni nu mai voiseră să plece. Autorităţile municipale emiseseră o citaţie pe numele lui pentru folosirea abuzivă a subsolului, iar în ziarul local apăruse un articol uşor defăimător.

Subiectul predicii din ziua precedentă fusese iertarea – infinita şi copleşitoarea putere a lui Dumnezeu de a ne ierta păcatele, indiferent cât de cumplite ar fi fost ele. Păcatele lui Travis Boyette erau atroce,

de necrezut, oribile. Crimele săvârşite de el împotriva oamenilor aveau, cu siguranţă, să-l condamne la suferinţă eternă. Ajuns în acel moment al vieţii, Tavis era convins că nu putea avea parte de iertare. Era însă curios.

– Am avut aici câţiva oameni de la adăpostul acela, a spus Keith. Am ţinut chiar şi nişte slujbe acolo.

Se instalaseră pe scaune de pânză, într-un colţ al biroului, departe de masa de lucru, ca doi prieteni care şedeau la o şuetă. În apropierea lor, într-un radiator ce imita un şemineu păreau să ardă nişte imitaţii de buşteni.

– Nu este deloc rău acolo, a spus Boyette. E mult mai bine decât la închisoare.

Boyette era un bărbat firav, cu pielea palidă, la fel ca toţi cei condamnaţi să trăiască în locuri lipsite de lumină. Genunchii ciolănoşi i se atingeau şi-şi ţinea bastonul negru aşezat deasupra lor.

– Şi în ce închisoare ai fost? a întrebat Keith, care avea o cană cu ceai aburind într-o mână.

– În mai multe. În ultimii şase ani, în Lansing.

– Şi pentru ce ai fost condamnat? a întrebat el, curios să afle ce infracţiuni comisese omul, pentru a şti mai multe despre el.

Acte de violenţă? Droguri? Probabil. Pe de altă parte, poate că Travis comisese vreo delapidare sau o evaziune fiscală. În nici un caz nu părea genul de om care să facă rău cuiva.

– Multe lucruri urâte, pastore. Nici nu mi le amintesc pe toate.

A preferat să evite orice contact vizual cu pastorul. Lăsa impresia că atenţia îi era reţinută de covorul de pe podea. Sorbind din ceai, Keith l-a urmărit cu atenţie pe bărbat, apoi i-a remarcat ticul. La fiecare câteva secunde, capul lui se apleca uşor spre stânga. Era o mişcare rapidă, urmată de o tresărire cu rol de corecţie, mult mai evidentă, pentru revenirea capului în poziţie normală.

După o perioadă de tăcere deplină, Keith a întrebat:

– Travis, despre ce vrei să-mi vorbeşti?

– Pastore, am o tumoare pe creier. Malignă, ucigătoare, care nu se poate trata. Dacă aş avea ceva bani, m-aş putea lupta cu ea – raze,

chimioterapie, chestiile obişnuite – care mi-ar mai oferi încă zece luni, poate un an de viaţă. Numai că este un glioblastom, gradul patru, iar asta înseamnă că sunt un om mort. Jumătate de an, un an, nici nu contează. O să mor peste câteva luni.

Şi, ca la un semn, tumoarea a ţinut să-şi facă simţită prezenţa. Boyette s-a strâmbat, apoi, aplecându-se în faţă, a început să-şi maseze tâmplele. Respira greoi, chinuit şi a părut că are dureri în tot corpul.

– Îmi pare foarte rău, a spus Keith, dându-şi seama cât de neconvingător sunau vorbele lui.

– Blestemate durerile astea de cap, a spus Boyette, rămas cu ochii închişi.

A luptat contra durerii câteva minute, interval în care nici unul nu a scos vreun cuvânt. Keith l-a urmărit neajutorat, muşcându-şi limba ca să nu spună ceva ridicol, de genul: „Să-ţi dau nişte Tylenol?" Apoi suferinţa a mai trecut, iar Boyette s-a liniştit.

– Scuze, a spus el.

– Când ţi-a fost diagnosticat glioblastomul? a întrebat Keith.

– Nu ştiu. Acum o lună. Durerile au început la Lansing, vara trecută. Îţi închipui care este calitatea îngrijirii medicale de acolo, aşa că nu am primit nici un ajutor. După ce am fost eliberat şi trimis aici, m-au dus la spitalul St. Francis şi mi-au făcut analize, radiografii şi au descoperit o tumoare cât un ou frumuşel în mijlocul capului, exact între urechi, aflat prea adânc pentru a fi extirpat printr-o operaţie. A inspirat adânc, a expirat şi a reuşit să arboreze un prim zâmbet. Un dinte îi lipsea din partea stângă a danturii, iar golul era foarte vizibil. Keith a bănuit că şi asistenţa stomatologică lăsa de dorit în acea închisoare.

– Presupun că ai mai văzut oameni ca mine, a spus Boyette. Oameni care îşi aşteaptă moartea.

– Din când în când. Face parte din meserie.

– Dar bănuiesc că asemenea oameni sunt înclinaţi să devină foarte serioşi când vine vorba de Dumnezeu, rai, iad şi alte chestii dintr-astea.

– Aşa e, într-adevăr. Asta este natura umană. Când ne confruntăm cu moartea, ne gândim la viaţa de apoi. Dar tu, Travis? Crezi în Dumnezeu?

– În unele zile, da, în altele, nu. Dar, chiar şi când cred, sunt cam sceptic. Ţi-e uşor să crezi în Dumnezeu, pentru că ai avut o viaţă uşoară. În cazul meu, lucrurile stau altfel.

– Vrei să-mi spui povestea vieţii tale?

– Nu chiar.

– Atunci de ce ai venit aici, Travis?

Ticul din nou. Când şi-a îndreptat capul, Boyette şi-a plimbat ochii prin cameră, apoi s-a uitat drept în cei ai pastorului. S-au privit îndelung fără ca vreunul dintre ei să clipească. În cele din urmă, Boyette a spus:

– Pastore, am făcut multe lucruri rele. Am făcut rău unor oameni nevinovaţi. Nu vreau să duc totul cu mine în mormânt.

„Aşa mai vii de-acasă, a gândit Keith. Povara păcatelor nemărturisite. Ruşinea pentru vinovăţii ascunse."

– Mi-ar fi de folos dacă mi-ai vorbi despre aceste lucruri reprobabile. Cel mai bine este să începi cu o mărturisire.

– Şi asta rămâne între noi?

– În cea mai mare parte, da, dar există şi excepţii.

– Ce fel de excepţii?

– Dacă îmi faci mărturisiri, iar eu consider că eşti un pericol pentru tine sau pentru altcineva, atunci confidenţialitatea nu se mai aplică. Iar eu pot lua măsuri pentru protecţia ta sau a altcuiva. Cu alte cuvinte, pot solicita sprijin.

– Sună complicat.

– Nu tocmai.

– Ascultă, pastore, am făcut unele lucruri îngrozitoare, iar asta nu-mi dă pace de mulţi ani. Trebuia să stau de vorbă cu cineva, şi nu am găsit pe nimeni. Dacă-ţi mărturisesc o crimă oribilă pe care am comis-o în urmă cu mulţi ani, nu poţi spune cuiva despre ea?

*

Dana a intrat pe website-ul Departamentului de Corecţie din Kansas şi în câteva secunde a avut în faţa ochilor nenorocita viaţă a lui Travis Dale Boyette. Condamnat în 2001 la zece ani de închisoare pentru tentativă de viol. Situaţia actuală: închis.

„Situaţia actuală se află în biroul soţului meu", a mormăit ea, continuând să tasteze.

Condamnat în 1991 la doisprezece ani de închisoare pentru viol deosebit de grav, în Oklahoma. Eliberat condiţionat în 1998.

Condamnat în 1987 la opt ani pentru tentativă de viol, în Missouri. Eliberat condiţionat în 1990.

Condamnat în 1979 la douăzeci de ani pentru viol deosebit de grav în Arkansas. Eliberat condiţionat în 1985.

Boyette era cunoscut ca infractor sexual în Kansas, Missouri, Arkansas şi Oklahoma.

„Un monstru", şi-a spus ea. Fotografia lui de dosar înfăţişa un bărbat mai masiv şi mult mai tânăr, cu părul negru, rărit. A făcut rapid un rezumat al cazierului şi i l-a trimis prin e-mail lui Keith. Nu se temea pentru siguranţa soţului ei, ci voia să-l vadă pe ticălos plecat din clădire.

După o jumătate de oră de discuţie încordată, fără să înregistreze nici un progres, pe Keith începuse să-l obosească acea întrevedere. Pe Boyette nu-l interesa deloc Dumnezeu şi, cum domeniul lui de activitate era tocmai Dumnezeu, socotea că nu putea face nimic pentru acel om. Nu era neurochirurg. Şi nici nu avea de oferit vreo slujbă.

Pe computer i-a sosit un mesaj, iar primirea lui i-a fost anunţată de sunetul unui clopoţel. Două clinchete reprezentau semnalul pentru un mesaj din partea oricui. Însă trei clinchete îl preveneau că mesajul venea de la recepţie. S-a prefăcut că nu bagă de seamă.

– Ce e cu bastonul acela? a întrebat el cu glas plăcut.

– Viaţa în închisoare e grea, a explicat Boyette. Am fost amestecat în prea multe încăierări. Am primit o lovitură la cap. Probabil că asta a declanşat tumoarea.

I s-a părut că vorbele lui erau amuzante şi a râs singur de ele.

Keith i-a ţinut isonul, chicotind şi el, apoi s-a ridicat, a mers la masa de lucru şi a zis:

– Uite, îţi dau cartea mea de vizită. Îmi poţi telefona oricând. Travis, eşti oricând bine-venit aici.

A ridicat o carte de vizită şi a aruncat o privire la monitor. Patru, a numărat el, patru condamnări, toate legate de sex. S-a întors la scaun, i-a întins lui Travis cartea de vizită şi s-a aşezat.

– Închisoarea e dură, îndeosebi pentru violatori, adevărat, Travis? a întrebat Keith.

„La mutarea într-un alt oraş, trebuie să te duci direct la secţia de poliţie sau la tribunal şi să te înregistrezi ca infractor sexual. După ce faci treaba asta douăzeci de ani, poţi presupune că toată lumea îţi ştie păcatele. Toată lumea e cu ochii pe tine." Boyette nu a părut deloc surprins.

– Foarte dură, a recunoscut el. Nici nu mai ţin minte de câte ori am fost atacat.

– Travis, nu ţin să discutăm pe acest subiect. Am câteva întâlniri programate. Dacă vrei să mai vii la mine, perfect, dar să-mi telefonezi înainte de asta. Şi te aştept să revii la slujba de duminică, a spus Keith, fără să fie convins că vorbea serios, dar glasul lui a părut sincer.

Vârând mâna în buzunarul vindiacului, Boyette a scos o foaie de hârtie împăturită.

– Ai auzit vreodată de cazul lui Donté Drumm? a întrebat el, în timp ce i-a întins hârtia lui Keith.

– Nu.

– Un puşti de culoare dintr-un orăşel din East Texas, condamnat pentru omor în 1999. S-a spus că ucisese o majoretă de liceu, o fată albă, dar cadavrul nu a fost descoperit.

Keith a desfăcut foaia. Era o copie a unui scurt articol dintr-un ziar din Topeka, apărut duminică, deci cu o zi în urmă. Keith a citit repede şi s-a uitat la fotografia de cazier a lui Donté Drumm. Nu a găsit nimic ieşit din comun în ceea ce privea povestea, era doar o execuţie de rutină în Texas, vorbind de încă un condamnat care susţinea că era nevinovat.

– Văd că execuţia va avea loc joia asta, a spus Keith, ridicând ochii de pe hârtie.

– Pastore, să-ţi spun ceva. Au închis pe cine nu trebuie. Băiatul n-a avut nimic de a face cu omorul.

– De unde ştii asta?

– Nu au existat dovezi. Nici una. Poliţiştii au hotărât că el o făcuse, l-au bătut până a mărturisit, iar acum vor să-l omoare. Nu e bine, pastore. Nu e bine deloc.

– Cum de ştii atât de multe?

Boyette s-a aplecat, apropiindu-se de Keith, ca şi cum ar fi vrut să-i şoptească un secret. Într-o clipă, Keith a simţit că pulsul i se iuţeşte din ce în ce mai mult. Însă Boyette nu a scos nici o vorbă. A urmat o pauză lungă, în care cei doi s-au privit fix în ochi.

– Aici se spune că nu s-a descoperit cadavrul, a zis Keith, gândind: „Fă-l să vorbească".

– Exact. Au inventat povestea asta dementă cum că băiatul a răpit-o, a violat-o, apoi a sugrumat-o, după care i-a aruncat cadavrul de pe un pod în Râul Roşu. O făcătură de la un cap la altul.

– Deci ştii unde se află cadavrul?

Boyette s-a ridicat în capul oaselor şi şi-a încrucişat braţele la piept. A început să dea din cap. Ticul. Apoi încă unul. Acestea apăreau mai des când era supus unor presiuni.

– Travis, tu ai ucis-o? a întrebat Keith, năucit de propria întrebare.

În urmă cu nici cinci minute, îşi alcătuise în gând o listă a enoriaşilor pe care trebuia să-i viziteze în spital. Se gândise cum să-l scoată cât mai repede pe Travis din clădire. Acum însă, se învârteau în paşi de dans în jurul unui omor şi al unui cadavru ascuns.

– Nu ştiu ce să fac, a spus Boyette, moment în care a fost cuprins brusc de un nou val de durere cumplită. S-a aplecat în faţă ca şi cum ar fi dat să verse, iar apoi a început să-şi apese capul cu palmele. Sunt pe moarte, înţelegi? O să mor peste câteva luni. De ce să moară şi puştiul acela? El nu a făcut nimic.

Travis avea ochii umezi, iar chipul, schimonosit.

Keith l-a văzut cum tremura. I-a întins o batistă de hârtie şi l-a urmărit cum se şterge pe faţă.

– Tumoarea creşte, a spus el. Exercită o presiune din ce în ce mai mare în fiecare zi.

– Şi nu iei medicamente?

– Am ceva. Dar nu ajută la nimic. Trebuie să plec.

– Nu cred că am încheiat discuţia.

– Ba da.

– Travis, unde este cadavrul?

– Nu cred c-ai vrea să afli.

– Ba da. Poate reuşim să împiedicăm execuţia.

Boyette a râs.

– A, serios? N-ai nici o şansă în Texas. S-a ridicat încet şi a bătut uşor cu bastonul în covor. Îţi mulţumesc, pastore.

Keith nu s-a ridicat. În schimb, l-a urmărit pe Boyette ieşind repede din birou.

Dana se holba la uşă, refuzând să zâmbească. A reuşit să spună un „La revedere" cu glas slab, după ce Boyette i-a mulţumit. Apoi el a plecat, ieşind în stradă fără palton sau mănuşi, dar ea nu s-a sinchisit defel.

Keith nu se mişcase. Stătea încă afundat pe scaun, ameţit, privind în gol spre perete şi ţinând în mână copia articolului de ziar.

– Ai păţit ceva? l-a întrebat Dana.

Keith i-a întins articolul, iar ea l-a citit.

– Nu văd legătura între una şi alta, a spus ea după ce a terminat.

– Travis Boyette ştie unde este îngropat cadavrul. Ştie, pentru că el a omorât-o.

– A recunoscut că a ucis-o el?

– A fost pe-aproape. Spune că are o tumoare pe creier care nu poate fi operată şi că va muri peste câteva luni. Susţine că Donté Drumm nu a avut nici o legătură cu omorul. A sugerat clar că ştie unde se află cadavrul.

Dana s-a lăsat să cadă pe canapea şi s-a scufundat între perne şi pernuţe decorative.

– Şi l-ai crezut?

– Dana, e un infractor înrăit, un om condamnat de atâtea ori. Preferă să mintă decât să spună adevărul. Nu poţi crede nici un cuvânt de-al lui.

– Şi tu îl crezi?

– Aşa socotesc.

– Cum de poţi avea încredere în el? De ce?

– Suferă, Dana. Şi nu doar din cauza tumorii. Ştie ceva despre crimă şi despre cadavru. Ştie multe şi este sincer tulburat de faptul că va fi executat un om nevinovat.

Întrucât îşi petrecea foarte mult timp ascultând problemele delicate ale altora şi oferea sfaturi şi recomandări pe care acei oameni le urmau, Keith devenise un observator foarte priceput. Şi rareori se înşela. Dana era mai pripită în a trage concluzii, fiind mai curând dispusă să critice şi să judece, chiar dacă în acest fel greşea.

– Bun, şi ce părere ai, pastore? a întrebat ea.

– Să ne rezervăm următoarea oră pentru a face nişte cercetări. Să verificăm câteva lucruri: chiar e eliberat condiţionat? Dacă da, cine este ofiţerul supraveghetor? Se tratează la St. Francis? Are o tumoare pe creier? Dacă da, este în stadiu terminal?

– Va fi imposibil să obţinem informaţii medicale fără consimţământul lui.

– Sigur, dar să vedem cât de multe lucruri putem verifica. Sună-l pe doctorul Hertzlich – a venit ieri la biserică?

– Da.

– Aşa mi s-a părut şi mie. Sună-l şi vezi dacă poţi scoate ceva de la el. Omul trebuie să treacă pe la St. Francis în dimineaţa asta. Sună apoi la biroul de eliberări condiţionate şi vezi ce poţi afla.

– Şi tu ce faci cât eu o să înroşesc firele telefonului?

– O să intru pe net, ca să văd dacă pot afla ceva despre omor, proces, acuzat, tot ce s-a întâmplat acolo.

S-au ridicat amândoi, de data aceasta în grabă.

– Şi dacă e adevărat, Keith? a zis Dana. Ce se întâmplă dacă ne convingem că jigodia asta a spus adevărul?

– Atunci va trebui să întreprindem ceva.
– Ce anume?
– Nu am nici o idee acum.

CAPITOLUL 2

Tatăl lui Robbie Flak cumpărase vechea gară din centrul oraşului Slone în 1972, când Robbie era încă în liceu şi înainte ca municipalitatea să o demoleze. Domnul Flak senior făcuse ceva bani după ce câştigase un proces cu nişte companii de foraj petrolier şi trebuia să cheltuiască o parte din ei. Împreună cu partenerii lui renovaseră gara şi se mutaseră în ea, iar în următorii douăzeci de ani prosperaseră frumuşel. Nu erau cu adevărat bogaţi, în nici un caz, mai ales potrivit standardelor texane, dar erau avocaţi cu renume, şi mica lui firmă se bucura de respect în oraş.

Apoi venise şi Robbie. El începuse să lucreze în cadrul firmei din adolescenţă şi curând ceilalţi avocaţi au constatat că el era altfel. Manifesta puţin interes faţă de profituri, dar era foarte preocupat de nedreptăţile sociale. L-a îndemnat pe tatăl lui să accepte cazuri legate de drepturi civile, de discriminare pe bază de sex şi vârstă, cazuri de discriminare a persoanelor de culoare, cazuri de brutalitate a poliţiei, genul de activitate care îi poate face pe unii să fie ostracizaţi într-un mic oraş din sud. Sclipitor şi îndrăzneţ, Robbie terminase colegiul în nordul statului, în trei ani, şi apoi făcuse Facultatea de Drept la Universitatea Texas din Austin. Nu a dat nici un interviu pentru o slujbă, nici nu s-a gândit vreo clipă să lucreze în altă parte decât în fosta gară din centrul oraşului Slone. Acolo existau mulţi oameni pe care voia să-i dea în judecată, mulţi oameni maltrataţi şi nenorociţi care aveau nevoie de el.

El şi tatăl lui au luptat încă de la început. Ceilalţi avocaţi s-au pensionat ori au plecat în alte părţi. În 1990, la vârsta de treizeci şi cinci de ani, Robbie a dat în judecată oraşul Tyler din Texas pentru discriminare în domeniul imobiliar. Procesul, care s-a desfăşurat în Tyler, a durat o lună, iar la un moment dat, Robbie s-a văzut silit să-şi angajeze câţiva bodyguarzi, pentru că ameninţările cu moartea ajunseseră prea credibile. Când juriul a dat verdictul de 90 de milioane de dolari în favoarea lui, Robbie Flak a devenit o legendă, un om înstărit şi un avocat radical şi de neînfrânat, care acum avea suficient de mulţi bani ca să facă mai multă tevatură decât îşi putea imagina cineva. Ca să nu-i mai stea în cale, tatăl lui s-a retras, petrecându-şi timpul mai mult pe un teren de golf. Prima soţie a lui Robbie a luat o mică parte din bani şi s-a grăbit să plece înapoi la St. Paul.

Firma de avocatură Flak a devenit destinaţia celor care se socoteau nedreptăţiţi de societate. Cei abuzaţi, acuzaţi, brutalizaţi, răniţi, cu toţii ajungeau la firma Flak. Pentru pregătirea cazurilor, Robbie angaja asociaţi tineri şi asistenţi legali cu toptanul. Căuta în fiecare zi pe internet, îi angaja pe cei consideraţi buni şi renunţa la serviciile celorlalţi. Firma creştea, apoi se năruia. Creştea apoi din nou, după care se dezintegra în urma cine ştie cărei catastrofe. Avocaţii veneau şi plecau. El îi dădea în judecată, ei îl dădeau în judecată. Banii se topeau, apoi Robbie câştiga un nou proces. Cel mai critic punct în cariera lui atât de pestriţă a apărut când şi-a prins contabilul deturnând o sumă mare şi l-a bătut, lovindu-l cu geanta diplomat. A scăpat de o pedeapsă mai serioasă negociind şi obţinând o condamnare la treizeci de zile de închisoare pentru comportament agresiv. Asta a constituit o ştire de primă pagină, iar locuitorii din Slone au savurat fiecare cuvânt al articolului. Robbie, care, lucru deloc surprinzător, se dădea în vânt după publicitate, a fost deranjat mai mult de prezentarea negativă în articolele de presă decât de întemniţare. Baroul statului a emis un avertisment public şi o suspendare pe un termen de nouăzeci de zile a licenţei de practică. Aceea a fost cea de-a treia confruntare a lui cu comisia de etică a baroului. A jurat că ea nu va fi

şi ultima. A doua soţie a plecat şi ea, în cele din urmă, cu un cec substanţial, evident.

Ca şi personalitatea, viaţa lui era haotică, scandaloasă şi în permanent conflict cu sine şi cu cei din jur, însă niciodată nu se dovedea anostă. Pe la spate, i se spunea „Robbie Flake". Şi, pe măsură ce a început să bea tot mai mult, s-a născut porecla „Robbie Flask"[1]. Însă, indiferent de scandaluri, de stări de mahmureală şi de femeile nebune din viaţa lui, de partenerii cu care se certa, de situaţia financiară mereu nesigură şi de cauzele pierdute şi de dispreţul celor aflaţi la putere, Robbie Flak sosea la gară devreme în fiecare dimineaţă, mânat de hotărârea nestrămutată de a-şi petrece ziua luptând pentru oamenii mărunţi. Şi nu aştepta întotdeauna să fie găsit de ei. Dacă mirosea pe undeva vreo nedreptate, deseori se arunca în maşină şi pornea în căutarea omului nedreptăţit. Acest zel nedomolit îl condusese la cel mai important caz din carieră.

În 1998, oraşul Slone a fost zguduit de cea mai senzaţională crimă din istoria lui. Nicole Yarber, o fată de şaptesprezece ani de la liceul Slone, a dispărut şi nu a mai fost găsită nici moartă, nici în viaţă. Timp de două săptămâni, oraşul a încremenit, în vreme ce mii de voluntari au scotocit toate aleile şi câmpurile, toate şanţurile şi clădirile abandonate. Căutarea s-a dovedit inutilă.

Nicole era o fată cunoscută de multă lume, o elevă cu note bune, membră a cluburilor obişnuite pentru vârsta ei, mergea duminica la Prima Biserică Baptistă, unde cânta câteodată în corul tinerilor. Însă cea mai importantă realizare a ei era că ajunsese majoretă la Slone High. În ultimul an de liceu devenise căpitan al echipei de majorete, probabil cea mai invidiată funcţie din şcoală, cel puţin pentru fete. Ieşea când şi când cu un prieten, jucător de fotbal, care avea visuri mari, dar puţin talent. În noaptea când dispăruse, tocmai vorbise cu mama ei pe telefonul mobil şi promisese să se întoarcă acasă înainte de miezul nopţii. Era o zi de vineri de la începutul lunii decembrie. Sezonul se încheiase pentru echipa Slone Warriors, iar viaţa revenise

[1] *Flake* – fulg; *Flask* – butelcă, sticlă de băutură

la normal. Ulterior, mama ei va declara, iar evidenţele furnizate de compania de telefonie mobilă stăteau drept dovadă pentru asta, că ea şi Nicole vorbeau la telefon de cel puţin şase ori pe zi. De asemenea, schimbau, în medie, câte patru mesaje zilnic. Ţineau legătura tot timpul, iar ideea că Nicole ar fi putut fugi de acasă fără să-i spună un cuvânt mamei era de neconceput.

Nicole nu avea probleme emoţionale, tulburări de nutriţie, comportament aberant, nu beneficiase de asistenţă psihiatrică şi nu consuma droguri. Pur şi simplu dispăruse. Nu existau martori. Nici explicaţii. Nimic. Slujbele şi rugăciunile din biserici şi şcoli se ţineau fără încetare. S-a înfiinţat şi un hotline, iar apelurile au început să curgă, dar nici unul nu s-a dovedit demn de încredere. S-a creat apoi şi un website pentru a monitoriza căutările şi pentru a face ordine în privinţa zvonurilor. În oraş au sosit experţi, atât adevăraţi, cât şi pretinşi. A apărut şi un medium, fără să fie chemat de cineva, care a plecat din oraş când a aflat că nu se găsea nimeni dispus să-l plătească. O maşină a poliţiei stătea parcată în faţa casei ei douăzeci şi patru de ore pe zi, în scopul declarat de a-i face pe membrii familiei să se simtă mai bine. Singurul post de televiziune din Slone a angajat încă un reporter ca să încerce să afle adevărul. Voluntarii au scormonit pământul, întrucât cercetările s-au extins în întregul ţinut. Uşile şi ferestrele stăteau închise bine. Taţii dormeau cu pistoalele pe noptiere. Copiii mici erau supravegheaţi atent de părinţi şi de bone. Preoţii de toate confesiunile îşi reformulau predicile, întărind ofensiva împotriva răului. În prima săptămână, reprezentanţii poliţiei au oferit informări zilnice, dar când şi-au dat seama că nu era nimic nou de spus, au început să le mai sară, uneori zile la rând. Aşteptau, sperând să apară un indiciu, un telefon neaşteptat, vreun ciripitor care să dorească recompensa în bani. Toată lumea se ruga să apară ceva.

Apelul aşteptat a venit în a şaisprezecea zi de la dispariţia lui Nicole. La ora 4.33 dimineaţa, telefonul de la domiciliul detectivului Drew Kerber a sunat de două ori, după care detectivul a ridicat receptorul. Deşi epuizat, acesta nu dormise bine. În mod instinctiv, a

apăsat un comutator pentru a înregistra convorbirea. Înregistrarea, derulată apoi de o mie de ori, s-a desfăşurat după cum urmează:

Kerber: Alo.

Vocea: Detectivul Kerber?

Kerber: Da. Cine e la telefon?

Vocea: N-are importanţă. Important este că ştiu cine a omorât-o.

Kerber: Am nevoie de numele tău.

Vocea: Lasă-te păgubaş, Kerber. Vrei să vorbim despre fată?

Kerber: Dă-i drumul.

Vocea: Se întâlnea cu Donté Drumm. În mare taină. Încerca să scape de el, dar el nu voia să o lase în pace.

Kerber: Cine e Donté Drumm?

Vocea: Hai, domnule detectiv. Toată lumea îl ştie pe Drumm. El e ucigaşul. A răpit-o din faţa mallului şi a aruncat-o de pe pod, pe Autostrada 244. Acum e pe fundul Râului Roşu.

Apoi legătura s-a întrerupt. Apelul fusese făcut de la un telefon public dintr-un magazin deschis non-stop din Slone, şi ancheta s-a împotmolit acolo.

Detectivul Kerber auzise unele zvonuri care susţineau că Nicole se întâlnea cu un jucător de fotbal de culoare, dar nimeni nu reuşise să verifice această informaţie. Prietenul ei nega vehement asemenea afirmaţii. El susţinea că se întâlneau de un an şi era sigur că Nicole nu-şi începuse încă viaţa sexuală. Însă aşa cum se întâmplă în cazul unor zvonuri care sunt prea deocheate ca să fie ignorate, şi acesta a persistat. Era atât de respingător şi avea un potenţial atât de exploziv, încât Kerber se ferise să discute problema cu părinţii lui Nicole.

Kerber a rămas cu privirea aţintită asupra telefonului, apoi a scos caseta. S-a dus la sediul poliţiei din Slone, şi-a făcut un ibric cu cafea şi a ascultat din nou înregistrarea. Era entuziasmat şi abia aştepta să le împărtăşească vestea membrilor din echipa de anchetă. Acum totul se potrivea – relaţia amoroasă a adolescentei, o albă cu un negru,

lucru încă tabu în East Texas, încercarea lui Nicole de a rupe legătura, reacţia brutală a iubitului căruia i se dăduseră papucii. Totul se lega perfect.

Îşi găsiseră omul.

Două zile mai târziu, Donté Drumm a fost arestat şi acuzat de răpire, viol cu circumstanţe agravante şi ucidere a lui Nicole Yarber. Tânărul a mărturisit că îi aruncase cadavrul în Râul Roşu.

Relaţiile dintre Robbie Flak şi detectivul Kerber fuseseră aproape violente. De-a lungul anilor, se confruntaseră de câteva ori în cadrul unor cazuri penale. Kerber îl detesta pe avocat la fel de mult ca şi pe oamenii simpli, mărunţi, care pentru el erau infractori. Flak îl considera pe Kerber o brută care comitea tot felul de abuzuri, un poliţist dur, un om periculos, înzestrat cu insignă şi pistol, care era gata să facă orice numai să obţină o condamnare. Într-un schimb memorabil de replici, în faţa juriului, Flak îl prinsese pe Kerber cu minciuna şi, ca să accentueze ceea ce era deja evident, răcnise la martor:

– Eşti un mincinos nenorocit, adevărat, Kerber?

Robbie fusese atunci admonestat, socotindu-se că sfidase instanţa, obligat să-şi ceară scuze faţă de Kerber şi de juraţi, şi primise o amendă de 500 de dolari. Însă clientul lui fusese declarat nevinovat, şi nimic altceva nu conta. În istoria baroului din Chester County, nici un avocat nu fusese amendat atât de des ca Robbie Flak pentru sfidarea instanţei. Era un record cu care se mândrea mult.

Imediat ce auzise ştirea referitoare la arestarea lui Donté Drumm, Robbie dăduse câteva telefoane disperate, apoi plecase spre cartierul de negri al oraşului, unul pe care îl cunoştea bine. Era însoţit de Aaron Rey, un fost şef de bandă care făcuse închisoare pentru distribuire de droguri, iar acum, din fericire, era angajat al firmei de avocatură Flak ca gardă de corp, curier, şofer, investigator şi orice altceva ar mai fi avut nevoie Robbie. Rey purta asupra lui cel puţin două pistoale, şi alte două într-un rucsac, toate cu forme legale, pentru că Flak îi recâştigase drepturile, iar acum putea chiar şi să voteze. În

Slone, Robbie Flak avea mai mulţi duşmani decât şi-ar fi dorit. Şi toţi aceşti inamici auziseră de domnul Aaron Rey.

Mama lui Drumm lucra la spital, iar tatăl lui era şofer de camion la o fabrică de cherestea din sudul oraşului. Aceştia trăiau cu cei patru copii ai lor într-o căsuţă cu structura din lemn, văruită în alb, care de Crăciun avea lumini la ferestre şi o ghirlandă la uşă. Preotul lor a sosit la scurt timp după Robbie. Au stat de vorbă ore în şir. Părinţii erau derutaţi, distruşi, furioşi şi înspăimântaţi peste măsură. Erau de asemenea recunoscători că domnul Flak venise să discute cu ei. Nu aveau idee ce să facă.

– Mă socotesc angajat să mă ocup de caz, a spus Robbie, iar ei au fost de acord.

După nouă ani, el încă se ocupa de caz.

Luni, 5 noiembrie, Robbie a sosit la gară devreme. Lucrase sâmbătă şi duminică şi nu se simţea deloc odihnit după weekend. Era într-o dispoziţie sumbră, chiar întunecată. Următoarele patru zile aveau să fie încurcate şi haotice, presărate de o sumedenie de evenimente agitate, unele anticipate şi altele complet neaşteptate, iar joi seara, la ora şase, după ce avea să rezolve o parte din probleme, Robbie ştia că, după toate probabilităţile, va trebui să stea într-o încăpere mică a martorilor de la închisoarea Huntsville, ţinând-o de mână pe Roberta Drumm, pentru a vedea cum un reprezentant al statului Texas îi injecta fiul cu o cantitate de substanţe chimice capabile să răpună şi un cal.

Mai fusese acolo o dată.

A oprit motorul BMW-ului său, dar nu a reuşit să-şi desprindă centura de siguranţă. În timp ce se uita prin parbriz fără să vadă nimic, a prins volanul cu ambele mâini.

Luptase pentru Donté Drumm timp ce nouă ani. Pornise un război cum nu mai purtase niciodată până atunci. Se zbătuse ca un nebun la ridicolul proces în care Donté fusese condamnat pentru crimă. Asaltase curţile de apel în timpul recursurilor. Fusese de multe ori cât pe ce să încalce etica profesională şi unele prevederi legale. Scrisese

articole virulente declarând nevinovăţia clientului său. Plătise experţi pentru a concepe noi teorii pe care nu le înghiţise nimeni. Îl tracasase pe guvernator în asemenea măsură, încât nici nu mai primea răspuns la apelurile depuse, nici măcar din partea funcţionarilor mărunţi. Făcuse lobby pe lângă politicieni, grupuri care susţineau aplicarea prezumţiei de nevinovăţie, grupuri religioase, barouri, promotori ai drepturilor civile, ACLU, Amnesty International, oameni care militau pentru abolirea pedepsei cu moartea şi pe lângă oricine putea face ceva pentru salvarea clientului său. Cu toate acestea, ceasul nu se oprise. Încă ticăia, dar din ce în ce mai tare.

În aceste demersuri, Robbie Flak îşi cheltuise toţi banii, luase hotărâri irevocabile, îşi înstrăinase mai toţi prietenii şi lucrase până la epuizare, cât pe ce să ajungă în pragul unei căderi nervoase. Făcuse atât de mult scandal, încât nimeni nu mai voia să-l asculte. Pentru majoritatea observatorilor, Robbie era doar un avocat guraliv ca atâţia alţii, care trâmbiţa peste tot nevinovăţia clientului său, lucru ce nu era tocmai neobişnuit.

Cazul îl suprasolicitase din toate punctele de vedere, iar când avea să se termine, adică atunci când statul Texas avea să-l execute pe Donté, Robbie se îndoia foarte serios că-şi va mai putea continua profesia de avocat. Plănuia să se mute, să-şi vândă proprietatea, să se retragă din activitate, să le spună celor din Slone şi Texas să-l pupe în fund, pentru a pleca apoi să trăiască undeva în munţi, probabil în Vermont, unde verile sunt răcoroase, iar pedeapsa cu moartea nu exista.

A văzut luminile aprinzându-se în sala de conferinţe. Probabil că acolo era deja cineva care făcea ordine, pregătindu-se pentru o săptămână de iad. Într-un târziu, Robbie a coborât din maşină şi a intrat. A vorbit cu Carlos, unul dintre cei mai vechi dintre asistenţii lui legali, şi au petrecut câteva minute împreună la o cafea. Discuţia a ajuns curând la fotbal.

– I-ai văzut pe Cowboys? a întrebat Carlos.

– Nu, n-am putut. Am auzit că Preston a avut o zi mare.

– A alergat peste două sute de metri. Trei touchdownuri.

– Eu nu mai sunt fan al echipei Cowboys.

– Nici eu.

În urmă cu o lună, Rahmad Preston venise acolo, în acea sală de conferinţe, dăduse autografe şi pozase pentru reporteri. Rahmad avea un văr îndepărtat care fusese executat în urmă cu zece ani în Georgia, şi de aceea acceptase să apere cauza lui Donté Drumm, având planuri mari, între care atragerea altor jucători de la Cowboys şi a unor sportivi cunoscuţi din Liga Naţională de Fotbal, care să ajute la promovarea cauzei. Promisese că se va întâlni cu guvernatorul, cu cei din comisia de eliberări condiţionate, cu importanţi oameni de afaceri, politicieni, cu doi cântăreţi de rap pe care pretindea că îi cunoştea bine şi poate chiar cu câţiva oameni de la Hollywood. Spusese că va porni o campanie atât de zgomotoasă, încât statul avea să cedeze. Rahmad se dovedise în cele din urmă doar bun de gură. Brusc, amuţise de tot, intrase în „izolare", potrivit agentului său, care mai spunea că o asemenea cauză îl afecta prea mult pe marele fundaş. Robbie, care vedea pretutindeni numai conspiraţii, bănuia că persoane din conducerea clubului Cowboys şi din reţeaua de sponsori corporatişti exercitaseră presiuni asupra lui Rahmad ca să renunţe la campanie.

La ora 8.30, toţi oamenii firmei se strânseseră în sala de conferinţe, iar Robbie le-a cerut celor prezenţi să facă linişte pentru începerea şedinţei. În acel moment nu mai avea parteneri: ultimul plecase cu scandal, şi situaţia încă era în litigiu – dar erau de faţă doi asociaţi, doi asistenţi legali, trei secretare şi Aaron Rey, care se afla întotdeauna în apropiere. După cincisprezece ani petrecuţi la firmă, Aaron se pricepea la drept mai bine decât mulţi asistenţi legali cu experienţă. Mai era prezent un avocat de la Amnesty NOW, un grup care lupta pentru respectarea drepturilor omului, cu sediul la Londra, şi care acordase gratuit sute de ore de asistenţă juridică pentru recursurile în cazul Drumm. Mai participa, în sistem de teleconferinţă, un avocat din Austin, un avocat specializat în apeluri, pus la dispoziţie de Grupul de Apărare a Condamnaţilor la Moarte din Texas.

Robbie a studiat programul acelei săptămâni. A stabilit îndatoriri, a împărţit sarcini şi a clarificat răspunderi. A încercat să pară sigur pe

sine, plin de speranţă, încrezător că avea să se petreacă un miracol. Miracolul se închega încetul cu încetul, dar la aproape şase sute de kilometri spre nord, în Topeka, Kansas.

CAPITOLUL 3

Câteva detalii le-au fost confirmate cu eforturi minime. Telefonând de la biserica luterană St. Mark şi făcându-şi doar datoria de a-i verifica pe cei îndeajuns de binevoitori să calce pragul bisericii lor, a schimbat o serie de amabilităţi cu administratorul de la adăpostul Anchor House, care i-a spus că Boyette se afla acolo de trei săptămâni. „Şederea" lui era programată pe o perioadă de nouăzeci de zile şi, dacă totul mergea bine, avea să fie apoi un om liber, firește, cu condiţia să respecte cerinţele destul de severe ale eliberării condiţionate. Adăpostul găzduia în acel moment douăzeci şi doi de bărbaţi, nici o femeie, şi funcţiona sub jurisdicţia Departamentului de Corecţie. Ca şi ceilalţi, Boyette putea să plece de la adăpost la ora 8 dimineaţa şi era aşteptat să revină seara la ora 6, la timp pentru cină. Persoanele adăpostite erau încurajate să muncească, iar administratorul le găsea de lucru ca îngrijitori, slujbe cu program redus. Boyette lucra patru ore pe zi, cu şapte dolari pe oră, urmărind camerele de supraveghere din subsolul unei clădiri de birouri guvernamentale. Era serios şi punctual, vorbea puţin şi încă nu provocase necazuri. De obicei, oamenii se străduiau să se comporte bine, deoarece încălcarea oricărei reguli sau orice incident neplăcut îi putea trimite înapoi în închisoare. Puteau vedea, simţi şi mirosi libertatea şi nu voiau să o piardă.

Administratorul ştia puţine lucruri despre baston. Boyette îl folosise încă din ziua sosirii acolo. Cu toate acestea, într-un grup de

infractori care se plictisesc nu prea există intimitate şi se bârfeşte din plin, astfel că se zvonise că Boyette fusese bătut rău în închisoare. Da, toată lumea ştia că avea un cazier încărcat, de aceea ceilalţi îl cam ocoleau. Era ciudat, stătea izolat şi dormea singur, într-o cămăruţă din spatele bucătăriei, în timp ce restul bărbaţilor dormeau în camera principală.

– Dar aici avem tot soiul de oameni, a spus administratorul. Începând cu ucigaşi şi terminând cu hoţi de buzunare. Nu punem prea multe întrebări nimănui.

Forţând nota puţin, sau poate chiar mai mult, Dana a adus ca din întâmplare vorba de unele probleme medicale pe care Boyette le trecuse pe fişa de vizitator pe care fusese amabil să o completeze. O cerere pentru rugăciuni. Nu exista o asemenea fişă, iar Dana şi-a cerut iertare, înălţând o mică rugă spre Atotputernicul. Şi-a justificat mica şi nevinovata minciună prin ceea ce era în joc în acele momente. Da, a răspuns administratorul, îl duseseră la spital când se plânsese insistent de dureri de cap. Dar acelor oameni le place să primească îngrijiri medicale. La St. Francis i s-au făcut o serie de analize, însă administratorul nu ştia nimic în plus. Boyette primise nişte reţete, dar acestea îl priveau doar pe el. Era o chestiune medicală şi, prin urmare, personală.

Dana i-a mulţumit şi i-a amintit că biserica St. Mark primea cu braţele deschise orice fel de oameni, inclusiv pe rezidenţii de la Anchor House.

I-a telefonat apoi doctorului Herzlich, specialist în chirurgie toracică la St. Francis şi enoriaş credincios al bisericii St. Mark. Nu îşi propusese să se intereseze direct despre situaţia medicală a lui Travis Boyette, pentru că o astfel de curiozitate depăşea mult limita bunului-simţ şi cu siguranţă că aşa nu ar fi ajuns nicăieri. Avea să-l lase pe soţul ei să stea de vorbă cu doctorul, între patru ochi, şi probabil că amândoi ar fi putut găsi un teren comun. Apelul ei a intrat direct în căsuţa lui vocală, iar Dana l-a rugat pe doctor să îl sune pe soţul ei.

În timp ce ea dădea telefoane, Keith stătea cu ochii lipiţi de ecranul monitorului, absorbit de cazul Donté Drumm. Informaţiile de pe

website erau foarte stufoase. Daţi clic aici pentru un rezumat al faptelor, lung de 10 pagini. Daţi clic aici pentru transcrierea completă a procesului, lungă de 1 830 de pagini. Daţi clic mai departe pentru a citi pledoariile la curţile de apel, cu probe şi mărturii, alte 1 600 de pagini, sau cam aşa ceva. O prezentare a cazului care se întindea pe 340 de pagini şi cuprindea şi hotărârile curţilor de apel. Existau şi o pagină pentru „Pedeapsa cu moartea în Texas" şi una pentru „Galeria foto a lui Donté Drumm", „Fondul pentru apărarea lui Donté Drumm", „Cum puteţi fi de ajutor", „Prezentare în presă şi editoriale", „Condamnări pe nedrept şi mărturii false", iar ultima era pentru Robbie Flak, avocat.

Keith a început cu rezumatul faptelor. Acesta suna astfel:

Oraşul Slone, Texas, cu o populaţie de patruzeci de mii de oameni, îl ovaţiona cândva cu entuziasm pe Donté Drumm când apărea pe terenul de fotbal ca un fundaş neînfricat, însă acum aşteaptă cu înfrigurare execuţia lui.

Donté Drumm s-a născut în Marshall, Texas, în 1980, fiind al treilea copil al soţilor Roberta şi Riley Drumm. Al patrulea copil al familiei s-a născut patru ani mai târziu, la scurt timp după ce familia s-a mutat în Slone, unde Riley a primit o slujbă la un constructor de sisteme de canalizare. Membrii familiei s-au alăturat Bisericii Metodiste Africane Bethel, şi sunt încă enoriaşi activi. Donté a fost botezat aici la vârsta de opt ani. A urmat şcoli de stat din Slone, iar la doisprezece ani a fost remarcat ca un bun atlet. Având o statură deosebită şi dovedind o rapiditate excepţională, Donté a devenit o forţă pe terenul de fotbal, iar la vârsta de paisprezece ani, boboc fiind, a început să joace ca fundaş pentru echipa liceului din Slone. A fost ales titular la juniori şi i s-a oferit un angajament verbal ca să joace în viitor pentru North Texas State, însă un accident grav suferit la o gleznă i-a pus capăt carierei în primul sfert din cel dintâi meci jucat ca senior. Intervenţia chirurgicală a reuşit, dar răul fusese făcut. Oferta de bursă i-a fost retrasă. Nu a terminat liceul, pentru că a fost închis. Tatăl lui, Riley, a murit de o boală de inimă în 2002, când Donté se afla pe lista de aşteptare a condamnaţilor la moarte.

Când avea cincisprezece ani, Donté a fost arestat şi acuzat de agresiune. S-a susţinut că el şi doi prieteni de culoare au bătut un alt tânăr negru în spatele sălii de sport a liceului. Cazul a fost preluat de tribunalul pentru delincvenţă juvenilă. În cele din urmă, Donté s-a recunoscut vinovat şi a fost eliberat condiţionat. Când avea şaisprezece ani, a fost arestat pentru posesie de marijuana. La acea dată ajunsese fundaş titular şi era bine cunoscut în oraş. Acuzaţiile au fost retrase ulterior.

Donté avea nouăsprezece ani în 1999, când a fost condamnat pentru răpirea, violarea şi uciderea unei majorete din liceu, pe nume Nicole Yarber. Drumm şi Yarber erau în ultimul an de liceu. Erau prieteni şi crescuseră împreună în Slone, deşi Nicole, ori „Nikki", cum i se spunea deseori, locuia în suburbii, în vreme ce Donté locuia în Hazel Park, un cartier mai vechi al oraşului, unde trăiesc mai ales familii de negri din clasa de mijloc. O treime din locuitorii oraşului Slone sunt negri şi, deşi şcolile sunt integrate, bisericile, asociaţiile civice şi cartierele au rămas segregate pe criterii rasiale.

Nicole Yarber s-a născut în 1981, fiind primul şi singurul copil al Reevei şi al lui Cliff Yarber, care au divorţat când ea avea doi ani. Reeva s-a recăsătorit, iar Nicole a fost crescută de mama şi de tatăl ei vitreg, Wallis Pike. Domnul şi doamna Pike au mai avut doi copii. Cu excepţia divorţului, educaţia lui Nicole a fost obişnuită şi lipsită de evenimente. A urmat şcolile elementară şi gimnazială de stat, iar în 1995 a fost admisă la liceul Slone. (Slone are un singur liceu. În afara şcolilor bisericeşti pentru copii de grădiniţă, în oraş nu există şcoli private.) Nicole era o elevă de nota 8, care părea să-i nemulţumească pe profesorii ei printr-o lipsă vădită de motivaţie. Potrivit unor păreri, ar fi trebuit să fie o elevă de 10. Era plăcută de toată lumea, apreciată, foarte comunicativă, nu avea un comportament reprobabil şi nici nu avusese probleme cu legea. Era o membră activă a Primei Biserici Baptiste din Slone. Îi plăceau yoga, schiul nautic şi muzica country. Făcuse cerere de înscriere la două colegii: Baylor din Waco şi Trinity din San Antonio, Texas.

După divorţ, tatăl ei, Cliff Yarber, a părăsit oraşul Slone şi s-a stabilit la Dallas, unde a făcut avere renovând malluri. El s-a străduit să compenseze absenţa ca tată prin cadouri scumpe. La împlinirea vârstei de şaisprezece ani, Nicole a primit un BMW Roadster decapotabil, de culoare roşie aprinsă, fără îndoială cea mai frumoasă maşină din parcarea liceului din Slone. Darurile au constituit o sursă de fricţiune între părinţii divorţaţi. Tatăl vitreg, Wallis Pike, avea un magazin cu hrană pentru animale şi o ducea bine din punct de vedere financiar, dar nu se putea compara cu Cliff Yarber.

În anul dinaintea dispariţiei, Nicole ieşea cu un coleg de clasă pe nume Joey Gamble, unul dintre cei mai populari băieţi din liceu. Într-adevăr, în clasele a zecea şi a unsprezecea, Nicole şi Joey au fost votaţi drept cei mai populari elevi din liceu şi au pozat împreună pentru anuarul liceului. Joey era unul dintre cei trei căpitani ai echipei de fotbal. Ulterior, el a jucat o vreme la colegiu. El avea să devină martorul cheie la procesul lui Donté Drumm.

După dispariţia ei şi după procesul care a urmat, au existat multe speculaţii referitoare la relaţia dintre Nicole Yarber şi Donté Drumm. Nu s-a descoperit nimic care să poată fi confirmat. Donté a susţinut tot timpul că ei doi erau doar cunoştinţe întâmplătoare, doar doi tineri care crescuseră în acelaşi oraş şi erau în ultimul an de liceu între alţi peste cinci sute de elevi. La proces, sub jurământ, dar şi după aceea, el a negat că ar fi avut relaţii sexuale cu Nicole. Şi prietenele ei credeau acelaşi lucru. Cu toate acestea, scepticii au atras atenţia că Donté ar fi trebuit să fie nebun să recunoască o relaţie intimă cu o femeie de a cărei ucidere era acuzat. Câţiva dintre prietenii lui au declarat că cei doi abia înfiripaseră o legătură când ea a dispărut. Se fac multe speculaţii cu privire la acţiunile întreprinse de Joey Gamble. Acesta a declarat la proces că a văzut o furgonetă Ford de culoare verde deplasându-se încet şi „dubios" prin parcarea în care se găsea BMW-ul lui Nicole la ora dispariţiei ei. Donté Drumm conducea deseori o astfel de furgonetă, care era proprietatea părinţilor lui. Depoziţia lui Gamble a fost atacată la proces şi ar fi trebuit să fie discreditată. Ideea este că Gamble aflase de idila lui Nicole cu Donté

şi, ca unul care se văzuse eliminat, se simţise atât de lezat, încât ajutase poliţia să-i însceneze toată povestea lui Donté Drumm.

La trei ani după proces, un expert în analiza vocilor, angajat de avocaţii apărării, a stabilit că bărbatul anonim care îi telefonase detectivului Kerber era, de fapt, Joey Gamble. Acesta neagă cu vehemenţă acest lucru. Dacă este adevărat, înseamnă că Gamble a jucat un rol considerabil în arestarea, punerea sub acuzare şi condamnarea lui Donté Drumm.

Un glas l-a trezit din lumea în care se cufundase.

– Keith, te caută doctorul Herzlich la telefon, l-a anunţat Dana prin intercom.

Keith i-a mulţumit şi a stat o clipă ca să-şi limpezească gândurile. Apoi a ridicat receptorul. A început cu amabilităţile obişnuite, dar, ştiind că doctorul era un om ocupat, a trecut imediat la subiect.

– Ascultă, doctore Herzlich, te-aş ruga să-mi faci un mic serviciu, iar dacă îţi cer cumva prea mult, te rog să-mi spui. Ieri am avut la slujbă un oaspete, un condamnat care este pe cale de a fi eliberat condiţionat, care îşi petrece acum câteva luni la un adăpost şi este un suflet cu adevărat tulburat. A trecut pe aici în dimineaţa asta, de fapt, abia a plecat şi a susţinut că are nişte probleme medicale grave. A fost consultat la St. Francis.

– Şi ce serviciu îmi ceri, Keith? a întrebat doctorul Hertzlich pe un ton precipitat, de parcă şi-ar fi verificat ceasul.

– Dacă te grăbeşti, putem discuta mai târziu.

– Nu, te rog să-mi spui despre ce e vorba.

– În fine, omul afirmă că a fost diagnosticat cu o tumoare pe creier, una gravă, un glioblastom. Spune că e fatală şi că va muri curând. Mă întrebam cât anume din toate astea ai putea verifica. Nu-ţi solicit informaţii confidenţiale, înţelegi? Ştiu că omul nu-ţi este pacient şi nu vreau ca vreun medic să încalce legea. Nu asta îţi cer. Doar mă ştii prea bine.

– De ce ai îndoieli în privinţa celor afirmate de acest om? De ce ar susţine cineva că are o tumoare pe creier, dacă nu ar fi adevărat?

– E un infractor înrăit, doctore. A trăit toată viaţa după gratii, probabil că nici nu mai ştie ce înseamnă adevărul. Şi nu afirm că nu-l cred. A avut două crize în biroul meu şi a fost cumplit să asist la ele. Aş vrea doar să am confirmarea spuselor lui. Atâta tot.

A urmat o pauză, ca şi cum doctorul s-ar fi uitat în jur, ca să vadă dacă nu-l auzea cineva.

– Keith, nu pot scotoci prea adânc. Ai idee ce doctor l-a consultat?

– Nu.

– În regulă. Dă-mi numele omului.

– Travis Boyette.

– Am notat. Acordă-mi câteva ore.

– Mulţumesc, doctore.

Keith a închis şi a revenit imediat la întâmplările din Texas. A continuat lectura rezumatului:

Nicole a dispărut în noaptea de vineri, 4 decembrie 1998. Îşi petrecuse seara cu nişte prietene la un cinematograf din singurul mall din Slone. După film, fetele – patru la număr – au mâncat pizza la un restaurant din incinta complexului comercial. Când au intrat, fetele au schimbat câteva cuvinte cu doi tineri, dintre care unul era Joey Gamble. În timp ce mâncau pizza, fetele au hotărât să se întâlnească la domiciliul lui Ashley Verica pentru a urmări ceva la televizor. Când cele patru fete au părăsit restaurantul, Nicole s-a scuzat şi a plecat la toaletă. Cele trei prietene nu au mai văzut-o după aceea. Apoi ea i-a telefonat mamei şi i-a promis că va ajunge acasă la miezul nopţii, ora limită pentru ea. După aceea a dispărut. O oră mai târziu, prietenele ei s-au îngrijorat şi au început să dea telefoane. Două ore mai târziu, BMW-ul ei roşu a fost găsit abandonat în parcarea mallului. Era încuiat. Nu se vedeau urme de luptă, nici alte semne care să sugereze ceva dubios, dar nici urmă de Nicole. Familia şi prietenele ei au intrat în panică şi astfel au început căutările.

Poliţiştii au bănuit imediat că ar fi vorba de ceva necurat, de aceea au declanşat o acţiune masivă de găsire a fetei. Mii de oameni s-au oferit voluntar şi, în zilele şi săptămânile care au urmat, oraşul şi comitatul au fost scotocite cum nu se mai

întâmplase niciodată până atunci. Nu s-a descoperit nimic. Camerele de supraveghere de la mall fuseseră prea departe, prost focalizate, iar imaginile obţinute de ele nu au slujit la nimic. Nimeni nu a declarat că ar fi văzut-o pe Nicole părăsind mallul şi îndreptându-se spre maşina ei. Cliff Yarber a oferit o recompensă de 100 000 de dolari pentru informaţii care să ducă la găsirea ei, iar când a văzut că acea promisiune nu a dat rezultate, a ridicat-o la 250 000 de dolari.

Primul indiciu în acest caz a apărut pe 16 decembrie, la douăsprezece zile de la dispariţie. Doi fraţi pescuiau pe un banc de nisip de pe malul Râului Roşu, în apropierea unui debarcader cunoscut sub numele de Rush Point, când unul dintre ei a călcat pe o bucată de plastic. Era cardul de acces al lui Nicole la sala de sport. Au mai scormonit prin nisip şi au mai găsit un card – legitimaţia de elevă la liceul din Slone. Unul din fraţi a recunoscut numele, astfel că amândoi s-au dus imediat la secţia de poliţie din Slone.

Rush Point se află la aproape şaizeci de kilometri nord de oraş.

Sub conducerea detectivului Drew Kerber, anchetatorii au luat hotărârea să nu dea publicităţii vestea că descoperiseră cardurile respective. Au socotit că era mai bine să găsească întâi cadavrul. Au desfăşurat o cercetare de anvergură, dar inutilă, a râului pe kilometri întregi, la est şi la vest de Rush Point. Poliţia statului a pus la dispoziţie echipe de scafandri. Nu s-a mai găsit altceva. Autorităţile aflate până la 160 de kilometri depărtare în aval au fost înştiinţate şi li s-a solicitat să fie în alertă.

În timp ce se desfăşura cercetarea de-a lungul râului, detectivul Kerber a primit un telefon anonim care sugera că Donté Drumm ar fi fost autorul crimei. Nu a ezitat deloc. Două zile mai târziu, el şi partenerul său, detectivul Jim Morrissey, l-au abordat pe Donté când acesta pleca dintr-o sală de sport. După câteva ore, alţi doi detectivi l-au abordat pe un tânăr pe nume Torrey Pickett, un prieten apropiat al lui Donté. Pickett a acceptat să meargă la poliţie pentru a răspunde la câteva întrebări. Nu ştia nimic despre dispariţia lui Nicole şi nu părea

îngrijorat, deşi era cam speriat de ideea de a merge la secţia de poliţie.

– Keith, e contabilul. Pe linia doi, a anunţat Dana prin intercom.

Keith a aruncat o privire la ceas – 10.50 dimineaţa – şi a clătinat din cap. Orice ar fi fost dispus să asculte la ora aceea, numai pe contabilul bisericii, nu.

– Imprimanta are hârtie? a întrebat el.

– Nu ştiu, i-a răspuns ea înfuriată. Să verific.

– Te rog să o încarci.

– Am înţeles, domnule.

Fără nici un chef, Keith a apăsat butonul pentru linia doi şi a început o discuţie plicticoasă, dar nu foarte lungă, despre problemele financiare ale bisericii până la data de 31 octombrie. În timp ce asculta cifre, a continuat să tasteze. A imprimat rezumatul de zece pagini al faptelor, treizeci de pagini de articole de ştiri şi editoriale, descrierea pedepsei cu moartea practicată în Texas, declaraţia lui Donté, aflat pe lista de aşteptare, iar când imprimanta l-a informat că nu mai avea hârtie, a dat clic pe galeria foto a lui Donté şi s-a uitat la chipuri. Donté, copil, împreună cu părinţii, doi fraţi mai mari şi o soră mai mică; Donté, la o vârstă foarte fragedă, purtând o robă de corist în biserică; diferite poze cu Donté ca fundaş al echipei de fotbal; o fotografie făcută de poliţie, pagina întâi din *Slone Daily News;* Donté, cu cătuşe, fiind condus în sala de tribunal; alte imagini de la proces; şi fotografiile anuale din închisoare, începând cu 1999, când privea sfidător spre cameră, şi sfârşind cu aceea din 2007, arătând slăbit, un bărbat bătrânicios de douăzeci şi şapte de ani. După ce contabilul a terminat, Keith s-a dus în anticameră şi s-a aşezat alături de soţie. Ea punea în ordine documentele pe care le imprimase el şi, în acelaşi timp, citea fragmente din ele.

– Ai citit asta? a întrebat ea, fluturând un teanc de foi.

– Ce anume? Sunt sute de pagini.

– Ascultă aici, a spus ea, şi a citit: „Cadavrul lui Nicole Yarber nu a fost găsit şi, cu toate că acest lucru ar putea afecta acuzarea în unele jurisdicţii, în Texas procedurile au continuat netulburate. În realitate,

Texasul este unul dintre cele câteva state în care există multe precedente care permit judecarea cazurilor de crimă chiar dacă nu există probe infailibile privind faptul că s-a comis într-adevăr o crimă. Nu întotdeauna este necesară existenţa cadavrului".

– Nu, nu am ajuns până acolo, a zis el.

– Îţi vine să crezi?

– Nu mai ştiu ce să cred.

Apoi a sunat telefonul. Dana a ridicat imediat receptorul şi l-a informat scurt pe apelant că preotul nu era liber. După ce a închis, a spus:

– Ia spune, pastore, ce planuri ai?

– Nu am nici un plan. Următorul pas, singurul la care mă pot gândi acum este să mai discut o dată cu Travis Boyette. Dacă recunoaşte că ştie unde se află ori se afla cadavrul, atunci o să-l silesc să recunoască omorul.

– Şi dacă nu recunoaşte? Ce faci atunci?

– N-am nici cea mai vagă idee.

CAPITOLUL 4

Anchetatorul l-a urmărit pe Joey Gamble timp de trei zile şi abia după aceea a luat legătura cu el. Gamble nu se ascundea şi nici nu fusese greu de găsit. Era angajat la un depozit uriaş de piese auto cu preţ redus din Mission Bend, o suburbie a oraşului Houston, aceasta fiind a treia slujbă a lui în decurs de patru ani. Trecuse deja printr-un divorţ şi următorul era pe drum. El şi cea de-a doua soţie nu mai locuiau împreună, şi fiecare se retrăsese în colţul său neutru, unde îi aşteptau avocaţii. Nu prea aveau pe ce să se încaiere, cel puţin în privinţa bunurilor materiale. Exista un copil, un băiat care suferea de autism, astfel că nici unul dintre părinţi nu-şi dorea cu adevărat custodia lui. Însă ei oricum se pregăteau de luptă.

Dosarul despre Gamble era la fel de vechi ca şi cazul, iar anchetatorul îl cunoştea pe de rost. După absolvirea liceului, tipul jucase fotbal un an la un colegiu, apoi abandonase studiile. Pierduse vremea prin Slone câţiva ani, având câteva slujbe şi petrecându-şi mai tot timpul liber la sală, îndopându-se cu steroizi şi transformându-se într-o matahală musculoasă. Se lăuda că va deveni antrenor profesionist de bodybuilding, însă, în cele din urmă, s-a săturat să tot lucreze la sală. S-a căsătorit cu o fată din oraş, a divorţat de ea, s-a mutat la Dallas, apoi a ajuns la Houston. Conform celor declarate în anuarul şcolii pe anul 1999, dacă nu reuşea să se impună ca fotbalist în NFL, plănuia să aibă o fermă de vite.

Nu-i ieşise partea cu fotbalul şi nici aceea cu ferma, astfel că acum, când l-a abordat anchetatorul, Joey ţinea în mână un clipboard şi privea încruntat spre câteva ştergătoare de parbriz. Aleea lungă a depozitului era pustie. Era aproape amiază, într-o zi de luni, iar magazinul rămăsese practic gol.

– Tu eşti Joey? a întrebat anchetatorul, zâmbind scurt pe sub mustaţa groasă.

Joey s-a uitat în jos, către ecusonul de plastic prins deasupra buzunarului de la cămaşă.

– Eu sunt acela.

A încercat să răspundă la zâmbet. La urma urmelor, se găsea într-un magazin cu vânzare cu amănuntul, iar clientul trebuia adorat. Cu toate astea, acel individ nu părea a fi client.

– Mă numesc Fred Pryor, a zis el, şi mâna dreaptă a ţâşnit în faţă ca pentru a da un pumn ce ţintea stomacul. Sunt anchetator privat.

Joey i-a prins mâna, aproape ca într-un gest de autoapărare, şi cei doi şi-au strâns mâinile stânjeniţi preţ de câteva secunde.

– Mă bucur să te cunosc.

– Ce plăcere, a spus Joey, intrând complet în alertă.

Domnul era un bărbat în jur de cincizeci de ani, avea pieptul bombat, o faţă rotundă cu trăsături ferme şi păr cărunt care impunea o acţiune de îmblânzire în fiecare dimineaţă. Purta un blazer bleumarin obişnuit, pantaloni bej din poliester, cam strâmţi în talie şi, bineînţeles, o pereche de cizme cu bot ascuţit, atent lustruite.

– Ce fel de anchetator? a întrebat Joey.

– Nu sunt poliţist, Joey. Sunt anchetator privat, cu licenţă în regulă, emisă de autorităţile statului Texas.

– Ai şi pistol?

– Sigur. Şi Pryor şi-a desfăcut blazerul, lăsând la iveală un pistol Glock calibrul 9 mm, prins la subsuoara braţului stâng. Vrei să vezi şi permisul de portarmă?

– Nu. Pentru cine lucrezi?

– Echipa de apărători ai lui Donté Drumm.

Umerii i s-au pleoştit o idee, apoi Joey şi-a dat ochii peste cap, a expirat într-un suspin scurt de frustrare, de parcă ar fi vrut să spună: „Nu se mai termină odată". Însă Pryor se aştepta la o asemenea reacţie, de aceea a intervenit imediat:

– Fac cinste cu o masă, Joey. Nu putem discuta aici. Ştiu un restaurant mexican după colţ. Ne vedem acolo. Acordă-mi o jumătate de oră, bine? E tot ce-ţi cer. Tu te alegi cu un prânz. Iar eu pot discuta cu tine. Apoi probabil că n-o să mă mai vezi niciodată.

Oferta specială de luni era quesallida, la numai 6,50 dolari. Doctorul îi spusese să mai slăbească, dar el adora mâncarea mexicană, îndeosebi versiunea ei americană, înecată de grăsime şi prăjită la foc iute.

– Ce doreşti? a întrebat Joey.

Pryor a aruncat o privire în jur, ca şi cum s-ar fi ferit să fie auzit de cineva.

– Treizeci de minute. Ascultă, Joey, nu sunt poliţist. Nu am nici o autoritate, nici mandat, nici un drept să pun vreo întrebare. Însă tu ştii treaba asta mai bine decât mine.

Ulterior, Pryor i-a raportat lui Robbie că în acel moment, puştiul îşi pierduse aerul semeţ, încetase să mai zâmbească şi a rămas cu ochii întredeschişi, într-o atitudine de supunere şi tristeţe. Era ca şi cum ştia că acea zi avea să vină odată şi odată. În acea clipă, Pryor a fost sigur că vor reuşi să facă o breşă.

Joey s-a uitat la ceas şi a spus:

– Trebuie să mă întorc peste douăzeci de minute. Comandă-mi o house margarita.

– S-a făcut.

Pryor s-a gândit că băutura la ora prânzului era o problemă, cel puţin pentru Joey. Însă alcoolul putea fi de folos.

House margarita se servea într-un fel de urcior de sticlă transparentă şi în el era suficientă băutură pentru câţiva oameni însetaţi. Pe măsură ce trecea timpul, pe exteriorul paharului s-a format condens, iar gheaţa a început să se topească. Pryor a sorbit din paharul lui cu

ceai cu gheață și lămâie și i-a trimis un mesaj lui Flak: „Mă întâlnesc cu JG pentru masa de prânz. Mai târziu".

Joey a sosit la timp și a reușit să se strecoare în separeu, în ciuda staturii lui impozante. A tras paharul spre el, a luat un pai și a supt o cantitate impresionantă de băutură. Pryor a vorbit banalități cât chelnerul le-a luat comanda, iar după plecarea lui, s-a aplecat puțin în față și a trecut direct la subiect.

– Donté va fi executat joi. Știai asta?

Joey a încuviințat încet din cap. Știa.

– Am citit în ziar. Plus că am vorbit cu mama seara trecută și ea mi-a zis că orașul e în fierbere.

Mama lui Joey rămăsese în Slone. Tatăl lucra în Oklahoma, probabil că soții Gamble trăiau separat. Un frate mai mare era în Slone. O soră mai mică se mutase în California.

– Încercăm să împiedicăm execuția, Joey, și noi avem nevoie de ajutorul tău.

– Care noi?

– Lucrez pentru Robbie Flak.

Joey aproape că a scuipat.

– Nebunul acela mai e pe acolo?

– Sigur că e. Și va fi mereu. L-a reprezentat pe Donté din prima clipă, și am convingerea că va merge la Huntsville joi seară ca să fie până la capăt alături de el. Asta, dacă nu reușim să împiedicăm execuția.

– În ziar scria că nu se mai pot face apeluri. Nu se mai poate face absolut nimic.

– Probabil, dar nu trebuie să renunți. Când e în joc viața unui om, cum poți să te dai bătut?

Joey a sorbit din nou cu paiul din băutură. Pryor spera că individul era genul de băutor pasiv care bea și se confundă cu mobilierul, și nu unul dintre scandalagiii care dau peste cap două pahare și după aceea încearcă să scoată pe toată lumea afară din bar.

Joey a plescăit din buze și a spus:

– Cred că sunteți convinși de nevinovăția lui, adevărat?

– Eu, da. Întotdeauna am crezut asta.

– Pe ce bază?

– Pe baza lipsei totale de probe fizice; pe baza faptului că omul a avut un alibi, era în altă parte; pe baza faptului că mărturisirea lui e la fel de falsă ca şi o bancnotă de trei dolari; pe baza faptului că a trecut cu bine cel puţin patru teste cu poligraful; pe baza faptului că a negat de la început orice legătură cu crima. Şi, Joey, pentru că ăsta ar fi scopul discuţiei noastre, pe baza faptului că declaraţia ta de la proces a fost cu totul lipsită de credibilitate. Nu ai văzut nici o furgonetă verde în parcare, în apropierea maşinii lui Nicole. Era imposibil. Tu ai plecat din mall pe ieşirea de la cinematograf. Ea avea maşina parcată pe latura vestică, adică de cealaltă parte a mallului. Ai născocit totul ca să-i ajuţi pe poliţişti să-l incrimineze pe suspect.

Nu a urmat nici o explozie, nici o manifestare furioasă. Joey a ascultat în tăcere, ca un copil prins asupra faptului, având o monedă în mână şi incapabil să scoată vreo vorbă.

– Continuă, a zis Joey.

– Vrei să auzi tot?

– Sunt sigur că am mai auzit asta.

– Bineînţeles că da. Ai auzit la proces, acum opt ani. Domnul Flak a explicat asta juriului. Tu erai înnebunit după Nicole, dar ea, nu. Drama obişnuită care se petrece în orice liceu. Vă întâlneaţi când şi când, fără sex, o relaţie cam furtunoasă, iar la un moment dat, ai bănuit că avea pe altcineva. S-a dovedit că acel cineva era Donté Drumm, ceea ce, desigur, în Slone, ca şi într-o mulţime de alte oraşe mici, putea crea o adevărată problemă. Nimeni nu ştia sigur, dar zvonurile nu puteau fi ţinute sub control. Poate că fata a încercat să o rupă cu el. El neagă asta. Neagă totul. Apoi ea dispare, iar tu ai găsit prilejul de a i-o face tipului. Şi asta ai şi făcut. L-ai trimis la moarte, iar acum vei fi răspunzător de uciderea lui.

– Deci, eu mă fac vinovat de toate?

– Da, domnule. Mărturia ta l-a plasat la locul crimei, ori cel puţin aşa a crezut juriul. E aproape de râs, pentru că povestea era foarte subţire, dar juriul a ţinut să-ţi dea crezare. Nu ai văzut nici o furgo-

netă verde. Ai minţit. Ai inventat. Tot tu l-ai sunat pe detectivul Kerber ca să-i dai acel pont anonim, iar restul a devenit istorie.

– Nu l-am sunat eu pe Kerber.

– Ba tu ai făcut-o, sigur. Avem experţi care pot dovedi asta. Nici măcar n-ai încercat să-ţi modifici glasul. Potrivit analizei noastre, băuseşi, dar nu erai beat. S-a constatat o uşoară tărăgănare în pronunţarea câtorva cuvinte. Vrei să vezi raportul?

– Nu. Raportul acela nu a fost admis în instanţă.

– Asta pentru că noi nu am ştiut de telefonul dat de tine decât după încheierea procesului şi pentru că poliţiştii şi procurorii au ascuns acest fapt, lucru care ar fi trebuit să ducă la anularea sentinţei, ceea ce, bineînţeles, se întâmplă foarte rar aici, în Texas.

Chelneriţa a sosit cu un platou cu quesallida sfârâind, doar pentru Joey. Pryor comandase o salată taco şi a mai cerut un ceai. După câteva îmbucături generoase, Joey a spus:

– Bun, şi cine a ucis-o?

– Cine ştie? Nu există nici măcar dovada că ar fi moartă.

– Dar s-au găsit legitimaţiile de sală şi de la liceu.

– Da, dar nu s-a găsit cadavrul. Ar putea să fie în viaţă.

– Nu crezi nici tu asta.

A urmat o înghiţitură de margarita pentru a-şi clăti gura.

– Nu, nu cred. Sunt convins că e moartă. Acum nici nu mai contează asta. Suntem contra cronometru, Joey, şi avem mare nevoie de ajutorul tău.

– Ce-ar trebui să fac?

– Retractează, retractează, retractează. Semnează o declaraţie prin care spui adevărul. Ne spui ce ai văzut cu adevărat în acea noapte, adică nimic.

– Am văzut o furgonetă verde.

– Prietenul tău nu a văzut-o, şi doar a ieşit din mall împreună cu tine. Nu ai adus vorba de asta faţă de el. De fapt, nu ai spus nimic nimănui mai bine de două săptămâni, apoi ai auzit zvonul privind descoperirea pe malul râului a legitimaţiilor de sală şi de intrare în liceu. Atunci ai însăilat povestea aceea, Joey. Atunci ai hotărât să-l

înfunzi pe Donté. Erai scandalizat că ea ar fi putut prefera un negru, şi nu pe tine. L-ai sunat pe Kerber şi i-ai plasat acel pont anonim, iar după aceea s-a dezlănţuit iadul. Poliţiştii erau disperaţi şi proşti, şi abia au aşteptat să dea curs scornelii tale. A mers perfect. L-au bătut ca să-i smulgă mărturisirea, le-a luat doar cincisprezece ore pentru asta, şi, gata! – ştire de primă pagină – „Donté Drumm mărturiseşte". Apoi memoria ta face minuni. Brusc, îţi aduci aminte că ai văzut o furgonetă verde, exact ca a lui Drumm, deplasându-se dubios prin parcarea mallului, exact în acea noapte. Cum se face, Joey, că le-ai spus poliţiştilor despre furgonetă abia după trei săptămâni?

– Am văzut o furgonetă verde.

– Era un Ford, ori ai hotărât tu că era Ford, pentru că familia Drumm avea una la fel? Chiar ai văzut un tip negru conducând-o, ori asta a fost doar ce ţi-ai imaginat?

Ca să nu răspundă, Joey şi-a îndesat o quesillada în gură şi a mestecat-o încet. În acelaşi timp, s-a uitat la alţi clienţi, incapabil sau nedorind să privească în ochii lui Pryor. Acesta a luat o îmbucătură, apoi a continuat insistent. Cele treizeci de minute aveau să se termine destul de curând.

– Ascultă, Joey, a spus el pe un ton mai moale, am putea să discutăm pe tema asta ore în şir. Nu pentru asta am bătut drumul până aici. Am venit ca să discutăm despre Donté. Voi doi aţi fost prieteni, aţi crescut împreună, aţi fost colegi de echipă vreme de, câţi ani, cinci? Aţi petrecut ore nenumărate pe terenul de fotbal. Aţi câştigat împreună, aţi pierdut împreună. Ce naiba, aţi fost doi dintre cei trei căpitani în ultimul an de liceu. Gândeşte-te la familia lui, la mama, la fraţii şi sora lui. Gândeşte-te la oraşul acela, Joey, cât de mult se vor înrăutăţi lucrurile dacă el va fi executat. Trebuie să ne ajuţi, Joey. Donté nu a ucis pe nimeni. A fost condamnat încă de la început.

– Nu mi-am dat seama că am avut atâta putere.

– A, acum nu prea mai avem speranţe. Curţile de apel nu prea se lasă impresionate de martorii care se răzgândesc brusc după ani şi ani de la procese şi mai ales cu câteva ore înainte de execuţie. Dacă ne dai declaraţia, noi dăm buzna în tribunal şi facem cât de mult scandal

putem, dar şansele sunt împotriva noastră. Cu toate astea, merită să încercăm. În aceste momente suntem în stare de orice.

Joey şi-a agitat băutura cu paiul, apoi a băut direct din pahar. S-a şters la gură cu un şervețel de hârtie şi a zis:

– Ştii ceva? Nu e prima oară că port o conversaţie de genul ăsta. Cu ani în urmă, domnul Flak m-a chemat să trec pe la biroul lui. Asta s-a întâmplat multă vreme după proces. Cred că lucra la recursuri. M-a rugat să-mi schimb depoziţia, să declar adevărul. I-am zis să se ducă dracului.

– Ştiu asta. Lucrez la cazul ăsta de multă vreme.

După ce a mâncat jumătate din porţia de quesillada, Joey şi-a pierdut brusc interesul faţă de masa de prânz. A împins platoul deoparte şi a tras paharul cu băutură în faţa lui. A mestecat încet şi a urmărit lichidul rotindu-se în pahar.

– Joey, acum lucrurile stau altfel, a spus Pryor încet, insistent. Suntem deja în ultimul sfert, iar meciul aproape că s-a terminat pentru Donté.

Stiloul gros de culoare maro prins în buzunarul cămăşii lui Pryor era de fapt un microfon. Era perfect vizibil, iar alături de el se găsea un stilou adevărat, de culoare roz, cu cerneală, dar şi un pix cu pastă pentru cazul în care era nevoie să se scrie ceva. Un fir foarte subţire, ascuns, mergea din buzunarul cămăşii spre buzunarul stâng al pantalonilor, unde îşi ţinea telefonul mobil.

La peste trei sute de kilometri depărtare, Robbie asculta discuţia. Se afla în birou, cu uşa încuiată, singur, şi trecea totul prin telefonul pus pe difuzor, înregistrând în acelaşi timp conversaţia.

– L-ai văzut vreodată jucând? a întrebat Joey.

– Nu, a răspuns Pryor.

Glasurile celor doi se auzeau limpede.

– Era tare, mătura terenul ca Lawrence Taylor. Rapid, fără teamă, putea să înfrângă o defensivă de unul singur. Am câştigat zece partide când eram boboci şi juniori, dar nu i-am putut bate niciodată pe cei de la Marshall.

– De ce nu l-au recrutat şcolile mari? a întrebat Pryor.

„Fă-l să vorbească", îi spusese Robbie.

– Gabaritul. Din clasa a zecea nu a mai crescut şi nu a reuşit să ajungă la o greutate peste 110 kilograme. Asta nu e de ajuns pentru cei de la Longhorn.

– Ar trebui să-l vezi acum, a spus Pryor, fără să pară că a întrerupt discuţia. Are vreo şaptezeci şi cinci de kilograme, e scofâlcit şi slăbănog, se rade în cap şi stă încuiat într-o celulă douăzeci şi trei de ore pe zi. Cred că şi-a pierdut şi minţile.

– Mi-a scris vreo două scrisori, ştiaţi asta?

– Nu.

Robbie s-a aplecat şi mai mult de difuzorul telefonului. Nu avusese habar de treaba asta.

– Mi-a scris la destul de scurt timp după ce a fost închis, când încă locuiam în Slone. Două sau poate trei scrisori. Lungi. Spunea de lista de aşteptare şi cât de îngrozitor era totul – mâncarea, zgomotul, arşiţa, izolarea şi aşa mai departe. A jurat că nici nu a atins-o pe Nikki, nu avusese nici o treabă cu ea. A jurat că nu era la mall când a dispărut ea. M-a implorat să spun adevărul, ca să-l ajut cu recursul şi să scape din închisoare. Nu i-am răspuns la nici una din scrisori.

– Mai ai scrisorile? a întrebat Pryor.

Joey a clătinat din cap.

– Nu, m-am tot mutat de colo-colo...

Chelneriţa a venit şi a luat platoul.

– Mai doriţi o margarita? a întrebat ea, dar Joey i-a făcut semn că nu.

Pryor s-a aplecat în faţă, sprijinindu-se pe coate, până când feţele lor au ajuns cam la o jumătate de metru una de alta. A început:

– Ştii ceva, Joey? Am lucrat ani de zile la cazul ăsta. Am pierdut mii de ore, nu doar muncind, ci gândind, încercând să-mi imaginez ce s-a întâmplat. Uite care e teoria mea. Erai în limbă după Nikki, şi de ce nu? Era cât se poate de simpatică, atrăgătoare, populară, tipul de fată pe care ai vrea să o pui în buzunar şi să o duci la tine acasă. Însă ea ţi-a frânt inima, şi nimic nu e mai dureros pentru un puşti de

şaptesprezece ani. Te-ai simţit distrus, terminat. Apoi ea a dispărut. Întregul oraş era şocat, dar tu şi cei care o iubeaţi aţi fost şi mai îngroziţi. Toată lumea voia să o găsească. Toată lumea dorea să dea o mână de ajutor. Cum era posibil să dispară aşa, pur şi simplu? Cine o răpise? Cine îi putea face vreun rău? Poate ai crezut că Donté avea vreun amestec în dispariţia ei, ori poate nu. Însă tu erai distrus sufleteşte, iar în acea stare ai hotărât să intervii. L-ai sunat pe detectivul Kerber ca să-i dai pontul acela anonim, şi după aceea totul a pornit la vale fără a mai putea fi controlat. În acel moment, investigaţia a apucat-o pe o cale greşită, şi nimeni nu a mai putut să oprească avalanşa. Când ai auzit ştirea că el mărturisise, ţi-ai închipui că ai procedat corect. Făptaşul fusese prins. Apoi ai socotit că voiai să fii şi tu în centrul atenţiei. Ai născocit povestea despre furgoneta verde şi, brusc, te-ai trezit martor-cheie. Ai devenit erou pentru toţi acei oameni minunaţi care o iubeau şi o adorau pe Nikki. Ai luat poziţie la tribunal, ai ridicat mâna dreaptă, ai declarat ceva ce nu era „numai adevărul", dar nu avea importanţă. Tu erai acolo, ajutând-o pe iubita ta Nikki. Donté a fost scos de acolo cu cătuşe şi dus direct pentru a fi trecut pe lista de aşteptare. Poate ai înţeles că într-o bună zi avea să fie executat, poate nu. Eu cred că atunci când erai încă adolescent nu puteai aprecia gravitatea a ceea ce se întâmplă acum.

– Dar a mărturisit.

– Da, iar mărturisirea lui este la fel de credibilă ca şi mărturia ta. Din multe motive, se întâmplă că oamenii declară lucruri care nu sunt adevărate, nu-i aşa, Joey?

A urmat o pauză lungă, amândoi bărbaţii gândindu-se cum să continue discuţia. În Slone, Robbie aştepta răbdător, deşi nu era renumit pentru răbdare ori pentru momentele de tăcere sau de interiorizare.

Joey a fost cel care a rupt tăcerea.

– Şi declaraţia asta, ce se scrie în ea?

– Adevărul. Declari sub jurământ că depoziţia ta de la proces nu a fost exactă şi aşa mai departe. O va pregăti biroul nostru de avocatură. O putem redacta în mai puţin de o oră.

– Nu chiar atât de repede. Deci, în mare, trebuie să spun că la proces am mințit?

– Putem s-o aducem din condei, dar cam asta e ideea. Am dori să rezolvăm și chestiunea cu pontul anonim.

– Și declarația asta va fi prezentată în instanță și va ajunge în ziare?

– Bineînțeles. Și presa urmărește cazul. Vor fi date publicității orice moțiuni și apeluri de ultim moment.

– Prin urmare, mama va citi acum în ziar că am mințit la proces. Voi recunoaște că am fost un mincinos, adevărat?

– Da, dar ce are mai multă importanță în clipa asta, Joey? Reputația ta sau viața lui Donté?

– Dar ai spus că sunt șanse slabe, corect? Deci, există posibilitatea ca eu să recunosc că sunt un mincinos, iar lui să i se facă totuși injecția letală. Cine mai câștigă în cazul ăsta?

– El sigur nu.

– Nu cred. Ascultă, trebuie să mă întorc la treabă.

– Hai, înțelege, Joey.

– Mulțumesc penru tratație. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Și cu asta, Joey s-a strecurat afară din separeu și s-a grăbit să iasă din restaurant.

Pryor a inspirat adânc și s-a uitat spre tăblia mesei, incapabil să creadă ce se petrecuse. Discuția se încheiase tocmai când vorbeau despre declarație. Și-a scos încet telefonul mobil și i-a spus șefului său:

– Ai înregistrat totul?

– Da, fiecare vorbă, a spus Robbie.

– Putem folosi ceva din ce a zis?

– Nu. Nimic. Nici pe departe, ca să fiu sincer.

– Și eu cred la fel. Îmi pare rău, Robbie. La un moment dat mi s-a părut că e pe punctul de a ceda.

– Ai făcut tot posibilul, Fred. A fost foarte bine. I-ai dat cartea ta de vizită, da?

– Da.

– Telefonează-i după program, salută-l şi aminteşte-i că încă eşti acolo, gata să stai de vorbă cu el.

– O să încerc să-l scot la un păhărel. Ceva-mi spune că îi place să sară calul cu băutura. Poate îl îmbăt şi îi va scăpa ceva.

– Să te asiguri că înregistrezi totul.

– Se face.

CAPITOLUL 5

La etajul trei al spitalului St. Francis, doamna Aurelia Lindmar îşi revenea după operaţia de colecist şi se simţea bine. Keith şi-a petrecut douăzeci de minute cu ea, a mâncat două bucăţi de ciocolată ieftină şi moale, trimisă de o nepoată, şi a reuşit să se retragă destul de elegant în momentul în care a apărut o asistentă înarmată cu o seringă. La etajul patru, a stat pe hol alături de femeia care avea să devină curând văduva lui Charles Cooper, un adevărat stâlp al bisericii St. Mark, a cărui inimă bolnavă se dădea în cele din urmă bătută. Mai erau trei pacienţi pe care Keith trebuia să-i viziteze, dar starea acestora era stabilă şi aveau să trăiască până a doua zi, când cu siguranţă va avea mai mult timp. La etajul doi, l-a găsit pe doctorul Herzlich, care mânca un sandvici rece de la un automat şi citea un text scris mărunt în timp ce şedea singur la o masă din restaurant.

– Ai mâncat de prânz? a întrebat Kyle Herzlich politicos, oferindu-i preotului un scaun.

Keith s-a aşezat, s-a uitat la sandviciul prăpădit – pâine albă cu o feliuţă străvezie de carne – şi a spus:

– Mulţumesc, dar am luat micul dejun mai târziu.

– Cum zici. Ascultă, Keith, am reuşit să-mi vâr puţin nasul, atât cât se putea, de fapt, sper că înţelegi astfel de lucruri, nu-i aşa?

– Bineînţeles că da. Şi nu voiam ca tu să-ţi vâri nasul în chestiuni care ţin de secretul profesional.

– Aşa e. Nu se poate, dar am întrebat pe ici, pe colo şi, cum să spun, există modalităţi de a afla unele lucruri. Omul tău a fost pe aici de cel puţin două ori luna trecută, a făcut o sumedenie de analize şi treaba cu tumoarea se confirmă. Şi prognoza nu este deloc optimistă.

– Mulţumesc, doctore.

Keith nu a fost surprins să afle că Travis Boyette spusese adevărul, cel puţin în privinţa tumorii pe creier.

– Nu-ţi pot spune mai mult de atât.

Doctorul reuşea să mănânce, să citească şi să vorbească în acelaşi timp.

– Sigur, nici o problemă.

– Ce crimă a comis?

„Nu cred că ai vrea să afli", a gândit Keith.

– Una urâtă de tot. E un infractor înrăit, cu un cazier bogat.

– Şi ce caută la biserica St. Mark?

– Suntem deschişi publicului, doctore. Trebuie să-i slujim pe toţi robii Domnului, chiar şi pe cei cu cazierul încărcat.

– Da, aşa cred. Ai motive să te temi de ceva?

– Nu. E inofensiv acum.

„Numai să ascundeţi femeile şi fetele de el, şi probabil şi băieţii mici." Apoi Keith i-a mulţumit din nou şi s-a retras.

– Ne vedem duminică, a spus doctorul, rămas cu ochii lipiţi de pagina din revista medicală.

Anchor House era o clădire rectangulară, ca o cutie, din cărămidă roşie şi avea ferestrele vopsite, genul de structură care putea sluji oricărui scop, şi probabil că aşa se şi întâmplase de când fusese ridicată în pripă în urmă cu patruzeci de ani. Cel care o construise fusese presat de timp şi nu socotise necesară intervenţia vreunui arhitect. La ora şapte dimineaţă, Keith a intrat venind dinspre Seventeenth Street şi s-a oprit în faţa unui birou improvizat, unde era de serviciu un fost condamnat.

– Da, domnule, a spus el, fără urmă de căldură în glas.

– Doresc să discut cu Travis Boyette, a anunţat Keith.

Omul de la birou s-a uitat în stânga, spre o încăpere spaţioasă, în care vreo doisprezece bărbaţi stăteau relaxaţi şi urmăreau fascinaţi pe ecranul foarte mare al unui televizor cu volumul dat tare emisiunea *Roata norocului*. Apoi s-a uitat spre dreapta, spre o altă încăpere spaţioasă şi deschisă, unde alţi doisprezece oameni citeau cărţi ieftine ori jucau dame sau şah. Într-un colţ, Boyette şedea pe un balansoar din nuiele, ascuns înapoia unui ziar.

– Acolo, a zis omul, făcând un semn din cap. Semnaţi aici.

Keith a semnat şi s-a dus spre colţ. Când l-a văzut apropiindu-se, Boyette şi-a luat bastonul şi s-a ridicat în picioare.

– Nu te aşteptam, a spus el, evident surprins.

– Eram prin zonă. Ai câteva minute libere ca să stăm de vorbă?

Ceilalţi bărbaţi l-au observat pe Keith, dar nu s-au arătat prea curioşi. Şi-au văzut de jocurile de dame sau şah fără să se oprească.

– Sigur, a spus Boyette, privind în jur. Dar mai bine să mergem în sala de mese.

Keith l-a urmat, uitându-se atent la piciorul stâng, pentru că acesta avea o scurtă întârziere la fiecare pas, provocând şchiopătatul. Bastonul a lovit în podea cât au înaintat spre cantină. „Ce cumplit trebuie să fie, a gândit Keith, să trăieşti clipă de clipă ştiind că ai o tumoare de gradul patru între urechi, care creşte permanent, până când ţeasta pare să-ţi crape." Chiar dacă Boyette era un mizerabil, lui Keith i s-a făcut milă de el. Avea în faţă un mort viu.

Cantina era o încăpere mică, având patru mese lungi, pliante, şi o deschizătură largă la capătul îndepărtat, care dădea spre bucătărie. Personalul care se ocupa de curăţenie făcea hărmălaie, aşezând oale şi cratiţe la locul lor şi râzând. Din difuzorul unui aparat de radio se revărsa muzică rap. Era fundalul perfect pentru o conversaţie discretă.

– Aici putem sta de vorbă, a spus Boyette, făcând semn din cap către o masă.

Pe tăblie erau împrăştiate firimituri de pâine. În aer plutea un miros greu de ulei ars. S-au aşezat faţă în faţă. Cum nu aveau în comun decât vremea, Keith a decis că nu era cazul să piardă timpul cu introduceri.

– Vrei nişte cafea? a întrebat Boyette din politeţe.

– Nu, mulţumesc.

– Înţeleaptă alegere. Aici ţi se dă cea mai proastă cafea din Kansas. E mai rea decât cea din închisoare.

– Travis, azi-dimineaţă, după ce ai plecat din biroul meu, am intrat pe net şi am găsit website-ul dedicat lui Donté Drumm şi mi-am petrecut restul zilei pierdut în acea lume. E fascinantă, dar şi sfâşietoare. Există dubii serioase privind vinovăţia lui.

– Serioase? s-a mirat Boyette, abia reprimându-şi un hohot de râs. Ar trebui să existe dubii serioase. Băiatul acela n-a avut nici o legătură cu ceea ce s-a întâmplat cu Nikki.

– Dar ce s-a întâmplat cu Nikki?

O privire înspăimântată, precum a unei căprioare surprinse în lumina farurilor. Boyette şi-a petrecut palmele pe după cap şi s-a apucat să-şi maseze scalpul. Umerii au început să i se cutremure. Ticul a apărut, a dispărut, apoi a reapărut. Keith l-a urmărit şi aproape că a simţit o parte din durerea lui. Muzica rap duduia în continuare, neobosită, dinspre bucătărie.

Încet, Keith a băgat mâna în buzunarul paltonului şi a scos o foaie împăturită. A desfăcut-o şi a împins-o peste masă către Boyette.

– O recunoşti pe fata asta? a întrebat el.

Era o copie a unei fotografii în alb-negru găsite pe site, o fotografie a lui Nicole Yarber, în costum de majoretă, ţinând în mână un pom pom, zâmbind cu toată nevinovăţia unei adolescente de şaptesprezece ani.

La început, Boyette nu a reacţionat. S-a uitat la poza lui Nikki de parcă nu ar mai fi văzut-o până atunci. A rămas cu privirea aţintită multă vreme la fotografie, apoi lacrimile au apărut în ochii lui fără nici un semn prevestitor. Fără icnete, suspine, scuze, doar un val de lacrimi, care i s-au scurs pe obraji şi apoi i-au picurat din bărbie. Nu a făcut nici un efort să şi le şteargă. S-a uitat la Keith, după care amândoi s-au uitat unul la celălalt, dar lacrimile au continuat să şiroiască. Fotografia începuse să se ude.

Boyette a scos un geamăt, şi-a dres glasul, apoi a spus:

– Chiar vreau să mor.

Keith s-a întors din bucătărie cu două cafele fără zahăr, în pahare din hârtie cerată, dar şi cu câteva şervețele. Boyette a luat unul, şi-a şters faţa şi bărbia şi a zis:

– Mulţumesc.

Keith şi-a reluat locul şi a spus:

– Ce s-a întâmplat cu Nikki?

Boyette a părut să numere până la zece şi abia după aceea a răspuns:

– Încă o am.

Keith îşi închipuise că era pregătit pentru orice răspuns posibil, dar se înşela. Mai putea fi în viaţă? Nu. Omul acesta îşi petrecuse ultimii şase ani în închisoare. Cum ar fi putut să o ţină încuiată undeva? „E nebun", şi-a zis el.

– Unde e? a întrebat Keith cu fermitate.

– Îngropată.

– Unde?

– Missouri.

– Ascultă, Travis, răspunsurile astea într-un cuvânt o să ne ţină aici o veşnicie. Azi-dimineaţă ai venit la biroul meu cu un scop, iar acela a fost de a te confesa. Însă nu ai avut suficient curaj, de aceea am venit eu la tine. Vreau să aud adevărul.

– Dar ce-ţi pasă?

– E cât se poate de clar, nu crezi? Un om nevinovat urmează să fie executat pentru ceva ce ai făcut tu. Poate mai avem timp să-l salvăm.

– Mă îndoiesc.

– Tu ai ucis-o pe Nicole Yarber?

– Asta e o discuţie confidenţială, pastore?

– Aşa vrei să fie?

– Da.

– De ce? De ce nu mărturiseşti, pentru ca apoi să faci o declaraţie completă, ca să încercăm să-l salvăm pe Donté Drumm? Asta trebuie să faci, Travis. După cum spuneai azi-dimineaţă, zilele tale sunt numărate.

– Rămâne confidențial ori nu?

Keith a inspirat, apoi a făcut greșeala să ia o înghițitură de cafea. Travis avusese dreptate.

– Dacă tu dorești ca discuția să rămână confidențială, atunci așa va fi, Travis.

Un zâmbet, un tic. Boyette s-a uitat în jur, deși încă nu fuseseră băgați în seamă de către ceilalți. A dat din cap în semn de confirmare.

– Eu am făcut-o, pastore. Nu știu de ce. Niciodată nu mi-am dat seama de ce.

– Ai răpit-o din parcare?

Tumoarea s-a destins, durerea de cap a lovit ca un fulger. Boyette s-a prins cu mâinile de țeastă și a încercat să înfrunte furtuna. Scrâșnind din dinți, a făcut un efort hotărât să continue discuția.

– Am răpit-o și am dus-o de acolo. Aveam un pistol, iar ea nu s-a zbătut mult. Am părăsit orașul. Am ținut-o câteva zile. Am făcut sex. Noi...

– Nu ați făcut sex. Ai violat-o.

– Da, de mai multe ori. Apoi am făcut-o și am îngropat-o.

– Ai ucis-o?

– Da.

– Cum?

– Am strangulat-o chiar cu centura ei. A rămas acolo, în jurul gâtului ei.

– Și ai îngropat-o?

– Da.

Boyette s-a uitat la fotografie, iar Keith a avut impresia că vede un zâmbet pe fața lui.

– Unde?

– La sud de Joplin, unde am crescut eu. Acolo sunt o mulțime de dealuri, văi, văgăuni, drumuri forestiere, drumuri care nu duc nicăieri. Nu va fi găsită niciodată. Căutările nu au ajuns nici măcar pe aproape.

A urmat o pauză lungă, pe măsură ce realitatea a devenit atotstăpânitoare. Sigur, exista posibilitatea ca Boyette să mintă, dar Keith

nu îndrăznea să creadă asta. Ce ar fi putut câştiga minţind acum, mai ales în această etapă a vieţii lui nenorocite?

Luminile din bucătărie s-au stins, iar radioul a amuţit. Trei bărbaţi de culoare, masivi, au ieşit din bucătărie şi au trecut prin sala de mese. L-au salutat şi i s-au adresat politicos lui Keith, dar abia dacă s-au uitat la Travis. La ieşire, au închis uşa în urma lor.

Keith a luat copia după fotografie şi a întors-o pe dos. Şi-a scos stiloul şi a scris ceva pe ea.

– Travis, ce-ar fi să-mi faci un istoric? a zis el.

– Sigur. Tot nu am altceva de făcut.

– Ce căutai în Slone, Texas?

– Lucram la o companie numită R.S McGuire and Sons, cu sediul în Fort Smith. În construcţii. M-au angajat ca salahor, un sclav oarecare, pentru o muncă nenorocită, dar era tot ce puteam găsi pe vremea aceea. M-au plătit sub salariul minim, în numerar, fără să mă treacă în statul de plată, la fel ca pe mexicani. Şaizeci de ore de muncă săptămânal, fără sporuri, fără asigurare de sănătate, fără să se ţină seama de calificare, nimic. Să nu-ţi pierzi vremea verificând la compania respectivă, pentru că, oficial vorbind, nu am fost angajatul lor nici o clipă. Îmi luasem o cameră la un motel vechi la vest de oraş, numit Rebel Motor Inn. Probabil că mai există. Poţi verifica. Patruzeci de dolari pe săptămână. Am lucrat acolo cinci sau şase luni. Într-o vineri seara, am văzut nocturna aprinsă undeva, am găsit terenul din spatele şcolii, am cumpărat bilet şi am stat în mulţime. Nu cunoşteam pe nimeni. Toţi urmăreau un meci de fotbal. Eu mă uitam la majorete. Întotdeauna mi-au plăcut majoretele. Poponeţe mici şi rotunde, fuste scurte, ciorapi de culoare închisă pe dedesubt. Sar şi se agită, aruncându-se una pe alta în aer, aşa că vezi cât cuprinde. Şi ele vor să fie văzute. Atunci m-am amorezat de Nicole. Era acolo pentru mine, arătându-şi tot ce avea mai bun. Mi-am dat seama din prima clipă că ea era aleasa.

– Adică, următoarea.

– Exact, următoarea. M-am dus la meciuri în fiecare vineri. Niciodată nu am stat în acelaşi loc, niciodată nu am purtat aceleaşi

haine. Am folosit şi diferite şepci. Când urmăreşti pe cineva, înveţi asemenea chestii. Ajunsese centrul universului meu, iar eu simţeam că o doresc din ce în ce mai mult. Ştiam ce avea să se întâmple, dar nu mă puteam înfrâna. Nu puteam.

A luat o gură din cafea şi s-a strâmbat.

– L-ai văzut pe Donté Drumm jucând? a întrebat Keith.

– Probabil, dar nu-mi aduc aminte. Niciodată nu urmăream jocul, nu mă interesa nimic în afară de Nicole. Apoi, brusc, Nicole a dispărut. Se terminase campionatul de fotbal. Eram disperat. Dar avea BMW-ul roşu, foarte tare maşină, singura de felul acela din oraş, aşa că nu era greu de găsit, dacă ştiai unde să cauţi. Mergea unde era de aşteptat să apară. Într-o noapte, i-am văzut maşina în parcarea de la mall şi mi-am dat seama că venise la film. Am tot aşteptat. Când trebuie, sunt foarte răbdător. Când locul de parcare de lângă maşina ei s-a eliberat, am intrat acolo.

– Ce maşină conduceai?

– O camionetă Chevrolet veche, furată din Arkansas. Iar plăcuţele de înmatriculare le furasem din Texas. Am tras în spaţiul liber, aşa că portiera mea era alături de a ei. Când a căzut în capcană, am sărit pe ea. Aveam pistol şi o rolă de bandă adezivă, şi nu mi-a mai trebuit altceva. Nu a scos nici un sunet.

A relatat restul amănuntelor cu o detaşare lipsită de afectare, de parcă ar fi descris nişte scene dintr-un film. „Aşa s-a întâmplat. Aşa am făcut. Nu te aştepta să dau o explicaţie logică."

Lacrimile dispăruseră de mult.

– A fost un weekend nefericit pentru Nikki. Aproape că mi-a părut rău pentru ea.

– Chiar nu ţin să aud detaliile acelea, a spus Keith, întrerupându-l pe Boyette. Câtă vreme ai mai rămas în Slone după ce ai ucis-o?

– Câteva săptămâni, aşa cred. Crăciunul, şi puţin din ianuarie. Citeam ziarul local, mă uitam la ştirile de la orele nopţii. Oraşul turbase din cauza acelei fete. I-am văzut mama plângând la televizor. În fiecare zi se organiza câte o echipă de căutare, şi după ea pornea şi o

echipă de televiziune. Nişte idioţi. Nikki era la trei sute de kilometri depărtare, dormind alături de îngeri.

Şi Boyette chiar a chicotit amintindu-şi asta.

– Nu cred că este amuzant.

– Iartă-mă, pastore.

– Cum ai aflat de arestarea lui Donté Drumm?

– În apropiere de motel era o dugheană mică şi jegoasă, şi-mi plăcea să mă duc acolo la o cafea, dimineaţa devreme. Acolo i-am auzit pe unii vorbind, spuneau că un jucător de fotbal mărturisise crima, un băiat negru. Am cumpărat un ziar, m-am aşezat în camionetă, am citit articolul şi m-am gândit: „Ce turmă de dobitoci!" Am rămas trăsnit. Nu-mi venea să cred. Era şi o fotografie a lui Drumm, un puşti simpatic, şi ţin minte că m-am uitat la faţa lui şi am socotit că avea o doagă lipsă. Din ce alt motiv mărturisise crima pe care o făcusem eu? Chestia asta m-a cam călcat pe nervi. Băiatul acela era sigur nebun. Apoi, a doua zi, a apărut în ziar un articol scris de avocatul lui, care protesta, susţinând că acea mărturisire era falsă, că poliţiştii îl înşelaseră pe puşti, îl intimidaseră, îl îngenunchează şi nu-i dăduseră pace timp de cincisprezece ore. Asta mi s-a părut că explica lucrurile. Niciodată nu am întâlnit vreun poliţist în care să pot avea încredere. Oraşul parcă înnebunise. Albii voiau să-l linşeze pe strada mare. Negrii au simţit clar că băiatului i se înscenase totul. Situaţia era încordată. La liceu se iscau multe încăierări. Apoi am fost concediat şi am plecat de acolo.

– De ce te-au concediat?

– Dintr-o prostie. Într-o noapte, am stat prea mult la un bar. Poliţaii m-au săltat pentru conducere sub influenţa băuturilor alcoolice, după care şi-au dat seama că maşina era furată şi avea numere de înmatriculare false. Am stat o săptămână în închisoare.

– În Slone?

– Da. Poţi verifica. În ianuarie 1999. Am fost acuzat de furt calificat, conducere sub influenţa băuturilor alcoolice şi tot ce au putut să-mi pună în cârcă.

– Drumm era în aceeaşi închisoare?

– Nu l-am văzut, dar se spuneau multe despre el. Se zvonea că îl mutaseră în alt comitat din motive de siguranţă. Nu puteam decât să râd de o asemenea tâmpenie. Poliţaii îl aveau în mână pe adevăratul ucigaş, doar că nu ştiau.

Keith şi-a notat acest detaliu, dar îi era greu să creadă ceea ce punea pe hârtie.

– Şi cum ai scăpat din închisoare?

– Mi-au dat un avocat din oficiu. El a obţinut scăderea cauţiunii mele. Am plătit, am şters-o din oraş şi nu am mai călcat pe acolo. Am rătăcit de colo-colo, iar apoi am fost arestat în Wichita.

– Mai ţii minte numele avocatului?

– Ţii cu orice preţ să verifici fiecare pas, pastore?

– Da.

– Crezi că te mint?

– Nu, dar nu strică să verific anumite lucruri.

– Nu, nu-i ţin minte numele. Am avut o grămadă de avocaţi în viaţa mea. Niciodată nu le-am plătit vreun cent.

– Arestarea din Wichita a fost pentru tentativă de viol, da?

– Cam aşa ceva. Tentativă de agresiune sexuală, plus răpire. Nu a fost vorba de sex. N-am ajuns atât de departe. Fata ştia karate. Lucrurile nu au mers aşa cum plănuisem eu. M-a lovit în boaşe, după care am vărsat două zile.

– Cred că te-au condamnat la zece ani de închisoare. Ai executat şase, iar acum te afli aici.

– Bine lucrat, pastore. Ţi-ai învăţat lecţia.

– Ai urmărit evoluţia cazului Drumm?

– A, vreme de câţiva ani, m-am gândit la asta când şi când. Mi-am închipuit că avocaţii şi instanţele îşi vor da seama până la urmă că înhăţaseră pe cine nu trebuia. Cum să spun, ce naiba, până şi în Texas există curte supremă, care să revadă cazul şi aşa mai departe. Mă gândeam că se va găsi careva în tot acest timp să se deştepte şi să vadă ce era cât se putea de clar. Cu timpul, cred că am uitat de asta. Aveam propriile probleme. Când te trezeşti într-o închisoare de

maximă securitate, nu-ţi mai pierzi vremea făcându-ţi griji în privinţa altora.

– Dar pentru Nikki? Ţi-ai rezervat timp să te gândeşti la ea?

Boyette nu a reacţionat şi, pe măsură ce secundele treceau chinuitor de greu, devenea tot mai limpede că nici nu va da vreun răspuns. Keith a continuat să-şi ia notiţe privind ceea ce avea să facă în continuare. Nimic nu era sigur.

– Ţi-e milă de familia ei?

– Eu am fost violat când aveam opt ani. Nu ţin minte nici un cuvânt de milă sau înţelegere din partea nimănui. De fapt, nimeni nu a ridicat nici un deget ca să împiedice fapta. Ea a continuat. Mi-ai văzut cazierul, pastore. Am făcut câteva victime. Nu m-am putut înfrâna. Nu sunt convins că m-aş putea stăpâni acum. Este clar că nu-mi pierd vremea cu chestii din astea, cum ar fi înţelegerea.

Cu o expresie de dezgust, Keith a clătinat din cap.

– Pastore, nu mă înţelege greşit. Am multe regrete. Mi-aş dori să nu fi făcut acele lucruri îngrozitoare. Mi-am dorit de un milion de ori să fiu un om normal. Toată viaţa am vrut să nu mai fac rău oamenilor, să mă îndrept cumva, să nu mai ajung în închisoare, să am o slujbă şi câte altele. Nu eu am ales să fiu aşa.

Cu gesturi calme, Keith a împăturit foaia de hârtie şi a băgat-o într-un buzunar al paltonului. Apoi a înşurubat capacul stiloului. Şi-a încrucişat braţele la piept şi a rămas cu privirea aţintită spre Boyette.

– Am impresia că eşti dispus să stai deoparte şi să laşi lucrurile să-şi urmeze cursul în Texas.

– Ba nu, sunt tulburat de ce se întâmplă. Dar nu prea ştiu ce să fac.

– Dacă s-ar găsi cadavrul? Spune-mi unde e îngropat, şi voi încerca să iau legătura cu cine trebuie acolo.

– Sigur vrei să te implici?

– N-aş vrea, dar nici nu pot ignora situaţia asta.

Boyette s-a aplecat în faţă şi a început să se ţină cu mâinile de cap.

– I-ar fi imposibil altcuiva să o găsească, a spus el, cu glas spart. După un moment, durerea s-a mai domolit. Nu-s sigur nici că eu aş putea găsi locul. După atâta vreme...

– Au trecut nouă ani.

– Nu e chiar atât de mult. După ce a murit, m-am dus de câteva ori să o văd.

Keith a ridicat palmele în dreptul feţei şi a zis:

– Nu vreau să mai aud nimic. Să presupunem că-l caut pe avocatul lui Drumm şi-i povestesc de cadavru. N-o să-i dau numele tău, dar măcar o persoană de acolo trebuie să ştie adevărul.

– Şi după aceea?

– Nu ştiu. Nu-s avocat. Poate reuşesc să conving pe cineva. Eu sunt dispus să încerc.

– Singura persoană care poate găsi locul sunt eu, iar eu nu am dreptul să părăsesc statul Kansas. La naiba, nu am voie să ies nici măcar din comitat. Dacă o fac, mă vor aresta pentru încălcarea termenilor eliberării condiţionate şi mă vor arunca înapoi în închisoare. Pastore, nu vreau să ajung din nou acolo.

– Travis, ce importanţă mai are? După cum singur ai spus-o, vei muri peste câteva luni.

Boyette a devenit foarte calm şi a început să-şi lovească degetele mâinilor între ele. S-a uitat la Keith cu ochi împietriţi, uscaţi, fără să clipească. Apoi a spus încet, dar cu fermitate:

– Pastore, nu pot recunoaşte o crimă.

– De ce? Doar ai cel puţin patru condamnări, toate legate de infracţiuni sexuale. Ţi-ai petrecut mai toată viaţa de adult în închisoare. Ai o tumoare la creier ce nu poate fi operată. Şi ai comis omorul. De ce nu ai curaj să recunoşti asta, ca să salvezi un om nevinovat?

– Mama mea încă trăieşte.

– Unde locuieşte?

– În Joplin, Missouri.

– Şi cum o cheamă?

– Vrei să-i dai telefon, pastore?

– Nu, n-o voi deranja. Cum o cheamă?

– Susan Boyette.

– Şi a locuit pe Trotter Street, corect?

– De unde ş...?

– Travis, mama ta a murit acum trei ani.

– De unde...?

– M-a ajutat Google, şi mi-au trebuit vreo zece minute.

– Ce e Google ăsta?

– Un motor de căutare pe internet. În legătură cu ce mai minţi? Câte minciuni mi-ai servit astăzi, Travis?

– Dacă mint, de ce te afli aici?

– Nu ştiu. Excelentă întrebare. Spui o poveste credibilă şi ai un cazier respingător, dar nu poţi dovedi nimic.

Boyette a ridicat din umeri ca şi cum nu s-ar fi sinchisit, însă a roşit în obraji şi s-a uitat printre gene la Keith.

– Nu trebuie să dovedesc nimic. Şi, apropo, nu eu sunt acuzatul.

– Legitimaţia de la sala de sport şi cea de elevă au fost găsite pe un banc de nisip de pe Râul Roşu. Cum se brodeşte asta cu povestea pe care mi-ai spus-o?

– Avea telefonul în poşetă. Imediat ce am înhăţat-o, blestematul acela de telefon a început să sune şi nu se mai oprea. În cele din urmă, m-am înfuriat, am apucat poşeta şi am aruncat-o de pe pod. Am păstrat totuşi fata. Aveam nevoie de ea. Îmi aminteşte de soţia ta, e foarte drăguţă.

– Taci, Travis, a spus Keith în mod instinctiv, incapabil să se controleze. A inspirat apoi adânc şi a continuat calm: Nu o amesteca pe soţia mea în mizeria asta.

– Îmi pare rău, pastore. Boyette a scos un lanţ subţire de la gât. Vrei dovezi, pastore? Uită-te la ăsta.

De lanţ era prins un inel aniversar de aur, cu o piatră albastră. Boyette a desfăcut cheutoarea lanţului şi i-a întins inelul lui Keith. Era îngust şi mic, purtat evident de o femeie.

– Pe o parte e scris „ANY", a spus Boyette zâmbind. Alicia Nicole Yarber. Pe partea cealaltă scrie „SHS 1999". Adică Slone High School.

Keith a strâns inelul între degetul mare şi arătător şi s-a uitat la el cu uimire.

– Dacă-i arăţi inelul ăsta mamei ei, o să vezi cum plânge, a spus Boyette. Cealaltă dovadă pe care o am este chiar Nicole, pastore, şi cu cât mă gândesc mai mult la ea, cu atât sunt mai convins că trebuie să o lăsăm în pace.

Keith a aşezat inelul pe masă şi Boyette l-a luat. Brusc, şi-a împins scaunul în spate, a prins bastonul în mână şi s-a ridicat.

– Nu-mi place să fiu făcut mincinos, pastore. Du-te acasă şi simte-te bine cu soţia.

– Travis, eşti mincinos, violator, ucigaş, dar şi laş. De ce nu vrei să faci ceva bun, măcar o dată în viaţă? Şi încă repede, înainte de a fi prea târziu.

– Lasă-mă în pace, a spus Boyette, după care a ieşit pe uşă, trântind-o în urma lui.

CAPITOLUL 6

Teoria acuzării cu privire la vinovăţie se bazase parţial pe speranţa disperată că, într-o bună zi, cineva avea să găsească undeva cadavrul lui Nicole. Doar nu putea rămâne ascuns o veşnicie, nu? Exista posibilitatea ca până la urmă Râul Roşu să îl scoată la suprafaţă, iar vreun pescar sau poate un puşti care se scălda în apa unui braţ pustiu avea să-l descopere, iar apoi să cheme ajutoare. După identificare, ultima piesă a jocului de puzzle trebuia să se potrivească perfect. În acel moment, satisfăcuţi, poliţiştii şi procurorii puteau încheia acel capitol.

Condamnarea nu era chiar atât de dificil de obţinut, chiar şi în absenţa cadavrului. Acuzarea l-a atacat pe Donté Drumm din toate părţile şi, deşi ea a cerut permanent începerea procesului, s-a bazat totuşi în mare măsură pe apariţia cadavrului. Însă trecuseră nouă ani, iar râul refuzase să coopereze. Speranţele şi rugăciunile, în unele cazuri visurile, se mistuiseră de mult. Şi, cu toate că asta dăduse naştere unor îndoieli în mintea unor observatori, convingerile celor răspunzători de condamnarea la moarte a lui Donté nu se schimbaseră deloc. După ani şi ani de purtat ochelari de cal, căci existau multe interese în joc, acuzatorii erau convinşi dincolo de orice dubiu că îl întemniţaseră pe adevăratul ucigaş. Investiseră prea mult în asta ca să-şi pună la îndoială propriile teorii şi acţiuni.

Procurorul districtual era un bărbat pe nume Paul Koffee, un individ dur care, vreme de douăzeci de ani, fusese ales şi reales mereu,

fără nici o opoziţie serioasă. Era un fost puşcaş marin, căruia îi plăcea să lupte, şi de obicei câştiga. Procentul ridicat de condamnări constituia ceva de laudă pe website-ul lui şi, în campaniile pentru alegeri, acest procent era trâmbiţat prin fluturaşii în culori ţipătoare pe care îi trimitea prin poştă. Koffee rareori manifesta înţelegere faţă de acuzaţi. Dar activitatea de rutină a mai tuturor procurorilor districtuali din orăşelele mici, truda plictisitoare de a urmări dependenţi de droguri şi hoţi de maşini se întâmplă să fie câteodată întreruptă de vreun omor spectaculos şi/sau viol. Spre frustrarea lui bine disimulată, în toată cariera, Koffee avusese de-a face cu doar două crime pentru care se ajunsese la condamnarea la moarte, un record sărăcuţ în Texas. Cazul Nicole Yarber era primul şi cel mai cunoscut. Trei ani mai târziu, în 2002, Koffee a obţinut mai uşor un verdict de condamnare la moarte într-un caz în care o tranzacţie nereuşită de droguri pe un drum de ţară se încheiase cu câteva cadavre.

Şi numărul condamnărilor la moarte obţinute avea să rămână acelaşi. Din pricina unui scandal, Koffee renunţa la funcţie. Declarase public că nu va mai participa la alegerile de peste doi ani. Soţia lui, cu care fusese căsătorit douăzeci şi doi de ani, îl părăsise foarte precipitat şi cu multă gălăgie. Executarea lui Drumm urma să fie momentul lui definitiv de glorie.

Mâna lui dreaptă era Drew Kerber care, pentru activitatea lui exemplară în cazul Drumm, fusese avansat la gradul de detectiv-şef la Departamentul de Poliţie din Slone, poziţie pe care încă o deţinea cu mândrie. Kerber se apropia de vârsta de patruzeci şi şase de ani şi, deşi deseori lucrau cot la cot, frecventau cercuri sociale diferite. Koffee era avocat. Graniţele erau clar delimitate în Slone, ca în mai toate orăşelele din sud.

Cu diferite ocazii, fiecare din ei îi promisese lui Donté Drumm că se va afla de faţă când i se va administra injecţia letală. Kerber fusese primul, în cursul interogatoriului brutal care dusese la mărturisire. Când nu-l înghiontise pe tânăr în piept şi nu-i adresase toate injuriile posibile, îi promisese în mod repetat că va ajunge să „primească acul" şi că el, detectivul Kerber, va fi acolo ca martor.

Pentru Koffee, conversaţia fusese mult mai concisă. În timpul procesului, când Robbie Flak nu se afla prin preajmă, Koffee a aranjat o întâlnire scurtă şi secretă cu Donté Drumm sub o scară din afara sălii de judecată. I-a oferit un târg – să-şi recunoască vinovăţia şi era condamnat pe viaţă, fără drept de eliberare condiţionată. În caz contrar, va fi condamnat la moarte. Donté a refuzat susţinându-şi din nou nevinovăţia, la care Koffee l-a înjurat, asigurându-l că îl va privi cum moare. Câteva momente mai târziu, când Flak l-a atacat verbal, Koffee a negat că ar fi discutat cu acuzatul.

Cei doi trăiseră vreme de nouă ani mulţumiţi de deznodământul cazului Yarber şi, din diferite motive, simţiseră nevoia de a merge să o „vadă pe Reeva". Nu erau întotdeauna vizite plăcute şi nu reprezentau ocazii pe care le aşteptau cu nerăbdare, dar Reeva jucase un rol atât de important în caz, încât nu putea fi neglijată.

Reeva Pike era mama lui Nicole, o femeie robustă, aprigă, care îmbrăţişase rolul de victimă cu un entuziasm care deseori ajungea să fie vecin cu ridicolul. Implicarea ei în anchetă a fost îndelungată, colorată şi de multe ori agresivă. Acum, când povestea ajunsese la actul final, mulţi oameni din Slone se întrebau ce va face Reeva când totul avea să se termine.

Ea îi exasperase pe Kerber şi pe poliţişti în cele două săptămâni cât toată lumea o căuta cu disperare pe Nicole. Se văicărise în faţa camerelor şi îi apostrofase public pe toţi funcţionarii aleşi, începând cu consilierii municipali şi terminând cu guvernatorul, pentru că nu o găsiseră pe fiica ei. După arestarea şi presupusa mărturisire făcută de Donté Drumm, ea îşi arătase imediat disponibilitatea de a da interviuri lungi, dovedind că nu o interesa câtuşi de puţin prezumţia de nevinovăţie şi cerând pedeapsa cu moartea, cu cât mai curând, cu atât mai bine. Vreme de mulţi ani, ea ţinuse un curs de studiu al Bibliei pentru doamne la Prima Biserică Baptistă şi, înarmată cu scripturile, putea predica pe tema acceptării de către Dumnezeu a dreptei pedepse administrate de stat. Se referise în repetate rânduri la Donté ca la „băiatul acela", ceea ce îi iritase pe negrii din Slone. Folosea şi alte apelative, „monstru" şi „ucigaş cu sânge rece" fiind preferatele ei. În

timpul procesului, stătuse cu soţul, Wallis, şi cu cei doi copii în primul rând, exact în spatele reprezentanţilor acuzării, având în preajmă rude şi mulţi prieteni, toţi grupaţi compact. Doi poliţişti se aflaseră permanent în apropiere, despărţindu-i pe Reeva şi clanul ei de familia şi susţinătorii lui Donté Drumm. În pauzele dintre şedinţele de la tribunal, cele două grupări schimbaseră vorbe grele. Violenţa ar fi putut exploda în orice clipă. Când juriul anunţase sentinţa de condamnare la moarte, Reeva sărise în picioare şi spusese: „Lăudat fie Domnul!" Judecătorul o invitase imediat să ia loc şi o ameninţase că o va evacua din sală. Când Donté fusese scos din încăpere cu cătuşe la mâini, ea nu se mai abţinuse. Răcnise după el: „Mi-ai ucis copila! O să fiu acolo când o să-ţi dai ultima suflare!"

La comemorarea unui an de la dispariţia şi probabil moartea lui Nicole, Reeva a organizat o adunare la Rush Point, pe Râul Roşu, în apropiere de bancul de nisip unde fuseseră găsite legitimaţia de sală şi de intrare în liceu. Cineva făcuse o cruce albă, pe care o înfipsese în pământ. În jurul ei erau depuse flori şi fotografii de mari dimensiuni ale lui Nikki. Predicatorul lor a ţinut o slujbă de pomenire şi a mulţumit Domnului pentru „verdictul drept şi adevărat" care se dăduse de către juriu. S-au aprins lumânări şi s-au intonat cântece. Acea veghe a devenit apoi un eveniment anual care se ţinea la aceeaşi dată, iar Reeva mergea întotdeauna acolo, deseori însoţită şi de o echipă de la vreun post de ştiri.

S-a înscris în grupul victimelor şi curând a început să participe la conferinţe, unde ţinea cuvântări. A alcătuit o listă lungă de nemulţumiri faţă de sistemul judecătoresc, cea dintâi fiind aceea referitoare la „întârzierile nesfârşite şi dureroase", şi a început să delecteze mulţimile cu noile ei teorii. I-a trimis scrisori veninoase lui Robbie Flak şi a încercat să-i scrie şi lui Donté Drumm.

Reeva a creat un website, WeMissYouNikki.com, şi a încărcat acolo o mie de fotografii ale fetei. Vorbea neîncetat pe blog despre fiica ei şi despre caz, flecărind de multe ori toată noaptea. În două rânduri, Robbie Flak a ameninţat că o dă în judecată pentru materialele calomnioase postate, dar şi-a dat seama că era mai înţelept să o

lase în pace. Ea îi hăituia pe prietenii lui Nikki pentru a posta amintirile şi poveştile lor preferate şi le purta pică puştilor care îşi pierduseră interesul faţa de cauza ei.

Comportamentul ei era adesea bizar. Periodic, făcea plimbări lungi cu maşina în josul fluviului, în căutarea fiicei ei. Era deseori văzută stând pe poduri, privind la apă, pierdută în altă lume. Râul Roşu traversează Shreveport, Louisiana, la aproape două sute de kilometri sud-est de Slone. Reeva făcuse o fixaţie pentru Shreveport. A descoperit un hotel în centrul oraşului, care avea vedere spre râu, iar acesta i-a devenit refugiu. A petrecut acolo multe zile şi nopţi, cutreierând oraşul, hoinărind prin centre comerciale, cinematografe şi orice alte locuri pe unde se strângeau tinerii. Ştia că era de neconceput ca Nikki să trăiască şi să se ascundă de ea. Cu toate acestea, ea continua să meargă până la Shreveport ca să urmărească feţe de tineri. Nu putea renunţa. Trebuia să facă ceva.

În câteva rânduri, Reeva s-a dus în alte state unde se înregistrau cazuri de dispariţie a unor adolescente. Devenise experta care trebuia să împărtăşească din cunoştinţele ei. „Puteţi supravieţui acestei drame" era mottoul ei, efortul ei de a linişti şi alina familiile, deşi acasă erau mulţi care se întrebau cât de bine trecuse chiar ea peste şoc.

Acum, pe măsură ce se apropia momentul zero al numărătorii inverse, ea era cuprinsă de frenezie în legătură cu amănuntele execuţiei. Reporterii reveniseră, iar ea avea multe de spus. După nouă ani de amărăciune, justiţia era, în cele din urmă, aproape.

Luni dimineaţă devreme, Paul Koffee şi Drew Kerber au decis că sosise momentul să îi facă o vizită Reevei.

Aceasta i-a întâmpinat la uşă cu un zâmbet, ba chiar cu câte o scurtă îmbrăţişare. Ştiau ce fel de Reeva vor găsi. Putea fi fermecătoare, dar putea fi şi înspăimântătoare. Însă cum moartea lui Donté Drumm era atât de aproape, ea era agreabilă şi emoţionată. Au trecut prin interiorul confortabil al casei din suburbii, ajungând într-o încăpere spaţioasă din spatele garajului, o anexă la casă, care, de-a lungul anilor, devenise camera de război a femeii. Jumătate din ea era birou,

cu fişete, cealaltă, un altar închinat fiicei ei. Existau fotografii color mărite, portrete realizate postum de admiratori, trofee, panglici, plachete şi un trofeu obţinut la un concurs ştiinţific de pe vremea când fata era în clasa a opta. Mai toată viaţa lui Nikki putea fi urmărită prin intermediul obiectelor expuse.

Wallis, cel de-al doilea ei soţ şi tatăl vitreg al lui Nicole, nu era acasă. De-a lungul anilor fusese văzut din ce în ce mai puţin şi se zvonea că el nu mai suporta să îndure doliul şi jelaniile permanente ale soţiei. Femeia i-a servit cu un ceai cu gheaţă şi s-au aşezat la o măsuţă de cafea. După câteva amabilităţi, conversaţia a ajuns treptat la execuţie.

– Ai cinci locuri în camera martorilor, a spus Koffee. Cui le-ai rezervat?

– Mie şi lui Wallis, desigur. Chad şi Marie încă nu sunt hotărâţi, dar probabil că vor fi acolo. Reeva a aruncat numele fratelui vitreg şi al surorii vitrege ai lui Nicole ca şi cum aceştia nu ar fi putut decide dacă era cazul să meargă sau nu la un meci. Ultimul loc va fi probabil al fratelui Ronnie. El nu vrea să asiste la o execuţie, dar simte că se cuvine să fie acolo pentru noi.

Fratele Ronnie era pastorul actual al Primei Biserici Baptiste. Se afla în Slone de aproape trei ani şi, evident, nu o cunoscuse pe Nicole, dar era convins de vinovăţia lui Drumm şi, pe de altă parte, se temea ca nu cumva să o supere pe Reeva.

Au discutat preţ de câteva minute despre protocolul cu care se desfăşurau execuţiile, reglementările privind martorii, data şi altele.

– Reeva, am putea discuta despre ziua de mâine? a întrebat Koffee.

– Sigur că da.

– Eşti hotărâtă să faci treaba aceea cu Fordyce?

– Da. Omul e în oraş, şi vom filma la ora zece dimineaţa, chiar aici. De ce întrebi?

– Nu cred că e o idee prea bună, a spus Koffee, iar Kerber a dat din cap în semn de aprobare.

– Ei, asta-i bună. De ce nu?

– Este un personaj care agită foarte mult spiritele, Reeva. Ne îngrijorează reacţiile de după seara de joi. Ştii cât de iritaţi sunt negrii.

– Ne aşteptăm la tulburări, Reeva, a întărit Kerber.

– Este exact genul de situaţie de care îi place să profite lui Fordyce. E un agitator, Reeva. Vrea să creeze tensiune ca să poată ajunge în centrul ei. Asta îl ajută să-şi sporească audienţa.

– Nu-l interesează decât audienţa, a adăugat Kerber.

– Măi, să fie. Ce agitaţi am devenit, i-a ironizat ea.

Sean Fordyce era gazda unui talk-show de la un post de televiziune prin cablu din New York, în cadrul căruia se dezbăteau cazurile senzaţionale de crimă. Atitudinea moderatorului era vădit şi declarat de dreapta, venind întotdeauna în sprijinul ultimei execuţii, sau a dreptului de a purta armă, sau a arestării imigranţilor ilegali, pe care îi ataca întotdeauna cu plăcere, pentru că aceştia erau ţinte mai uşoare decât cei cu pielea neagră. Nu era nici pe departe ceva original, dar Fordyce descoperise o mină de aur când începuse să aibă ca invitaţi familii ale victimelor care se pregăteau să asiste la execuţii. Individul devenise notoriu când oamenii din echipa lui tehnică reuşiseră să ascundă o cameră minusculă în rama unor ochelari purtaţi de tatăl unui băiat ucis în Alabama. Era pentru prima oară când lumea văzuse o execuţie, iar Sean Fordyce deţinea exclusivitatea. Prezenta acel film mereu, la fiecare emisiune, şi comenta cât de simplu, cât de paşnic, nedureros şi uşor era sfârşitul unui ucigaş violent.

Fusese pus sub acuzare în Alabama, dat în judecată de familia condamnatului la moarte şi ameninţat cu moartea şi excomunicarea, dar reuşise să supravieţuiască tuturor acestora. Acuzaţiile nu puteau fi probate – era greu de specificat o anumită infracţiune. S-a renunţat la proces. La trei ani după acea aventură, omul nu doar că rămăsese nevătămat, dar ajunsese în vârful grămezii de murdărie ce se transmite prin cablu. Acum se găsea în Slone, pregătind un nou episod. Se zvonea că îi plătise Reevei 50 000 de dolari pentru exclusivitate.

– Te rog să te mai gândeşti, Reeva, a spus Koffee.

– Nu, Paul. Răspunsul meu este nu. O fac pentru Nicole, pentru familia mea şi pentru alte victime care există. Lumea trebuie să vadă ce ne-a făcut acel monstru.

– Şi care e folosul? a întrebat Koffee.

El şi Kerber nu luaseră în seamă telefoanele echipei de producţie a lui Fordyce.

– Poate reuşim modificarea legii.

– Dar legile funcţionează aici, Reeva. Sigur, a durat mai mult decât am dorit noi, dar, în general vorbind, opt ani nu înseamnă mult.

– Vai, Dumnezeule, Paul, nu-mi vine să cred că ai spus aşa ceva. Tu nu ai trăit coşmarul nostru vreme de nouă ani.

– Adevărat, nu l-am trăit, şi nu susţin că înţeleg prin ce ai trecut. Dar coşmarul nu se va sfârşi joi noaptea.

Şi, cu siguranţă, nu avea să se încheie, mai ales în cazul unei femei ca Reeva.

– Nu ştii nimic, Paul. Nici nu-mi vine să cred. Răspunsul meu este nu. Nu, nu, nu. O să dau interviul şi emisiunea se va transmite. Lumea va afla ce înseamnă asta.

Cei doi nu se aşteptaseră să reuşească s-o convingă, astfel că nu au fost surprinşi. Când Reeva Pike îşi punea ceva în minte, orice discuţie era de prisos. De aceea, au schimbat subiectul.

– Cum vrei, a spus Koffee. Tu şi Wallis vă simţiţi în siguranţă?

Ea i-a zâmbit şi aproape că a chicotit.

– Bineînţeles, Paul. Avem casa plină de arme, iar vecinii sunt alertaţi. Orice maşină care pătrunde pe strada asta e urmărită prin luneta puştilor. Nu ne aşteptăm la necazuri.

– Astăzi am primit tot felul de telefoane la secţie, a spus Kerber. Chestiile anonime, ca de obicei, ameninţări voalate în legătură cu una sau alta, dacă băiatul va fi executat.

– Sunt convinsă că puteţi rezolva problema asta, a zis ea cu un aer cât se poate de nepăsător.

După ce dusese un asemenea război de una singură, Reeva uitase ce însemna să se teamă.

– Cred că o să ţinem o maşină de patrulare parcată în faţa casei în cursul săptămânii, a spus Kerber.

– Faceţi cum doriţi. Pe mine nu mă interesează. Dacă negrii declanşează scandalul, nu o vor face aici. Parcă de obicei îşi incendiază întâi propriile locuinţe, nu?

Amândoi au ridicat din umeri. Nu avuseseră de-a face cu tulburări stradale. Oraşul Slone nu avea cu ce să se laude în privinţa relaţiilor rasiale. Puţinul pe care îl ştiau era de la ştirile de televiziune. Da, se părea că tulburările se limitau ca arie la ghetouri.

Au discutat câteva minute despre acest aspect, apoi s-a făcut ora plecării. S-au îmbrăţişat din nou la uşă, promiţându-şi să se vadă după execuţie. Ce moment deosebit avea să fie... Încheierea calvarului. În sfârşit, se făcea dreptate.

Robbie Flak a parcat la marginea trotuarului, în faţa casei familiei Drumm, apoi şi-a făcut curaj pentru acea întâlnire.

– De câte ori ai venit aici? l-a întrebat pasagera lui.

– Nici nu mai ţin minte. De zeci de ori.

A deschis portiera, a coborât, iar ea l-a urmat.

Numele femeii era Martha Handler. Era ziarist independent de investigaţii, care nu lucra pentru cineva anume, dar era plătită din când în când de marile reviste. Vizitase prima oară orăşelul Slone în urmă cu doi ani, când izbucnise scandalul Paul Koffee, iar după aceea începuse să fie fascinată de cazul Drumm. Ea şi Robbie petrecuseră multe ore împreună, asta din punct de vedere profesional. Iar lucrurile ar fi putut degenera, însă nu s-a întâmplat asta pentru că Robbie era legat de altcineva, o femeie cu douăzeci de ani mai tânără decât el. Martha nu mai credea în fidelitate şi îi transmisese semnale contradictorii în legătură cu disponibilitatea ei. Între ei exista o stare de încordare sexuală, ca şi cum amândoi ar fi luptat cu îndemnul de a spune da. Deocamdată, reuşiseră să se abţină.

La început, ea susţinuse că scrie o carte despre cazul Drumm. Apoi a vorbit de un articol lung pentru *Vanity Fair*. Apoi, de unul pentru *New Yorker*. Apoi a spus că era vorba de un scenariu pentru un

film produs de unul dintre foştii ei soţi, care trăia la Los Angeles. După părerea lui Robbie, femeia era o scriitoare acceptabilă, cu o memorie remarcabilă în ceea ce priveşte amănuntele, însă părea un adevărat dezastru când venea vorba de organizare şi planificare. Indiferent care ar fi fost realizarea ei finală, Robbie avea drept deplin de veto, iar dacă proiectul ei avea să aducă vreodată bani, el şi familia Drumm trebuiau să primească o cotă-parte. După doi ani de când o cunoştea, Robbie nu conta pe nici un câştig. Cu toate acestea, o plăcea. Era amuzantă, chiar dacă răutăcioasă, obraznică şi ajunsese să poarte pică oricărei persoane pe care o cunoştea în Texas. Pe de altă parte, era în stare să bea bourbon şi să joace pocher până târziu în noapte.

Micuţa cameră de zi era aglomerată. Roberta Drumm stătea pe bancheta pianului, locul ei obişnuit. Doi dintre fraţii ei se aflau lângă uşa ce dădea spre bucătărie. Fiul ei Cedric, fratele mai mare al lui Donté, şedea pe canapea, ţinând în braţe un copilaş care adormise. Fiica ei, Andrea, sora mai mică a lui Donté, era aşezată pe un scaun. Predicatorul ei, reverendul Canty, stătea pe un alt scaun. Robbie şi Martha s-au aşezat aproape unul de celălalt pe nişte scaune fragile şi instabile, aduse de la bucătărie. Martha fusese de multe ori acolo şi chiar gătise pentru Roberta când aceasta avusese gripă.

După obişnuitele saluturi şi îmbrăţişări, li s-a oferit cafea solubilă, după care Robbie a început:

– Astăzi nu s-a întâmplat nimic, iar asta nu este o veste bună. Mâine-dimineaţă la prima oră, comisia de eliberare condiţionată va lua decizia. Membrii ei nu se întrunesc în şedinţă, ci hârtiile referitoare la caz circulă de la unul la altul, apoi se votează. Nu ne aşteptăm la o recomandare de clemenţă. Aşa ceva se întâmplă foarte rar. Anticipăm o respingere a cererii, ceea ce ne va îndreptăţi să facem recurs la instituţia guvernatorului, cerând o amânare. Guvernatorul are dreptul de a acorda o amânare de treizeci de zile. E puţin probabil că vom obţine această amânare, dar ne rugăm Domnului să vedem un miracol.

Robbie Flak nu era omul care să se roage, însă în East Texas, unde trăiau oameni care credeau cu tărie în Biblie, spunea ce trebuia

spus. Şi se afla într-o încăpere în care toţi se rugau Domnului fără încetare, Martha Handler reprezentând excepţia.

– Partea pozitivă este că azi am reuşit să-l contactăm pe Joey Gamble, l-am găsit undeva în apropiere de Houston, într-un loc numit Mission Bend. Investigatorul meu a luat prânzul cu el, l-a făcut să priceapă ce se întâmplă, l-a convins de urgenţa situaţiei şi aşa mai departe. Omul a înţeles într-o oarecare măsură situaţia şi ştie ce se află în joc. L-am invitat să semneze un document prin care să-şi retragă declaraţiile mincinoase făcute la proces, dar a refuzat. Cu toate acestea, nu vom renunţa. Nu a dat un răspuns definitiv. A lăsat impresia că şovăie, ca şi cum ar fi fost tulburat de ceea ce se petrece cu Donté.

– Şi ce se va întâmpla dacă semnează declaraţia aceea şi spune adevărul? a întrebat Cedric.

– Păi, în acest caz, ne vom alege cu puţină muniţie, un cartuş sau două, ceva care să poată fi prezentat unei instanţe, ca să facem ceva tărăboi. Cu toate acestea, problema este că în situaţia în care mincinoşii încep să retracteze declaraţiile date în faţa instanţei, toată lumea devine foarte bănuitoare, mai ales judecătorii care audiază recursuri. Când încetează minciunile? Minte individul acum ori a minţit la proces? E puţin probabil, ca să fiu sincer, dar în momentul de faţă totul atârnă de un fir de păr.

Robbie fusese întotdeauna direct, mai ales când avusese de-a face cu familiile clienţilor acuzaţi de crime. Iar în acea etapă a cazului Donté, nu prea avea rost să ofere speranţe nejustificate.

Roberta stătea stoică, ţinându-şi mâinile sub picioare. Avea cincizeci şi şase de ani, dar părea mult mai bătrână. De la moartea soţului ei, Riley, cu cinci ani în urmă, încetase să-şi mai vopsească părul şi să mai mănânce normal. Încărunţise, slăbise şi vorbea puţin, însă niciodată nu fusese prea vorbăreaţă. Riley fusese cel căruia îi plăcea să vorbească, să se laude, să atace, având-o pe Roberta pe post de moderator, care apărea discret în spatele soţului şi repara daunele pe care le producea acesta. În ultimele zile, ea acceptase treptat realitatea, deşi părea copleşită de aceasta. Nici ea, nici Riley, nici vreun alt

membru al familiei nu pusese la îndoială nevinovăţia lui Donté. Pe terenul de fotbal, el încercase cândva să joace agresiv, şi era în stare să se apere singur, dacă era nevoie, fie pe teren, fie pe stradă. Însă Donté fusese mereu un tânăr care ceda cu uşurinţă, un puşti sensibil, care nu era capabil să facă rău unei persoane nevinovate.

– Eu şi Martha vom merge mâine la Polunsky ca să-l vedem pe Donté, a spus Robbie. Pot duce corespondenţă, dacă aveţi vreo scrisoare pentru el.

– Eu am o întâlnire cu primarul mâine la ora zece dimineaţa, a anunţat reverendul Canty. Voi fi însoţit de alţi pastori. Dorim să îi transmitem îngrijorarea noastră cu privire la ceea ce s-ar putea întâmpla în Slone dacă Donté va fi executat.

– Urâtă treabă, a spus un unchi al condamnatului.

– Ai înţeles foarte bine situaţia, a adăugat Cedric. Oamenii sunt înfierbântaţi.

– Execuţia a rămas programată pentru joi, la ora şase seara, adevărat? a întrebat Andrea.

– Da, a confirmat Robbie.

– Bine, şi când vei şti sigur dacă ea va fi pusă în aplicare? a vrut ea să ştie.

– Asemenea lucruri se stabilesc ultimele, în primul rând pentru că avocaţii luptă până în ultima clipă.

Andrea s-a uitat neliniştită la Cedric, apoi a zis:

– Uite, îţi spun asta doar ţie, Robbie, o mulţime de oameni din această parte a oraşului intenţionează să iasă din cartier când se va întâmpla asta. Se vor produce tulburări, şi înţeleg motivul. Dar după aceea, lucrurile ar putea scăpa de sub control.

– Ar fi bine ca întregul oraş să fie atent, a spus Cedric.

– Exact asta îi vom spune primarului, a zis Canty. Şi ar fi preferabil ca el să intervină.

– El nu poate decât să exprime o atitudine, a spus Robbie. Nu are nimic de a face cu execuţia.

– Nu-i poate telefona guvernatorului?

– Bineînţeles, dar nu e cazul să crezi că primarul se pronunţă împotriva execuţiei. Dacă ajunge până la guvernator, probabil că va face lobby împotriva unei amânări. Primarul este un băiat care ţine la tradiţiile din Texas. Îi plac mult condamnările la moarte.

Nimeni dintre cei aflaţi în încăpere nu îl înghiţea pe primar, nici pe guvernator, dacă tot fuseseră pomeniţi. Robbie a schimbat subiectul discuţiei, dorind să evite ideea de violenţă. Existau destule amănunte care meritau analizate.

– Potrivit reglementărilor emise de Departamentul de Corecţie, ultima vizită a familiei va avea loc la ora 8 dimineaţa, la Polunsky Unit, după care Donté va fi transferat la Huntsville. Ştiu că doriţi foarte mult să-l vedeţi, iar el este disperat să vă vadă, a continuat Robbie. Dar să nu rămâneţi surprinşi când ajungeţi acolo. Totul se va desfăşura ca la o vizită obişnuită. El se va afla de o parte a geamului din plexiglas, iar voi, de cealaltă. Veţi vorbi prin telefon. E ridicol, dar asta e, doar ne aflăm în Texas.

– Fără îmbrăţişări sau săruturi? a întrebat Andrea.

– Fără. Astea sunt reglementările.

Roberta a început să plângă, suspinând tăcută şi vărsând lacrimi mari şi amare.

– N-o să-mi pot strânge copilul în braţe, a spus ea, iar unul dintre fraţii ei i-a întins o batistă de hârtie şi a bătut-o liniştitor pe umăr. După aproape un minut, ea şi-a revenit şi a zis: Îmi pare rău.

– Să nu-ţi pară rău, Roberta, a spus Robbie. Eşti mamă, iar fiul tău va fi executat pentru ceva ce nu a făptuit. Ai tot dreptul să plângi. Eu, unul, aş plânge în hohote, şi aş urla, şi aş striga să mă audă toată lumea. Încă poţi s-o faci.

– Şi cum e cu execuţia? a întrebat Andrea. Cine trebuie să fie prezent?

– Sala martorilor este despărţită de un zid, pentru a separa familia victimei de cea a condamnatului. Toţi martorii stau în picioare. Nu există scaune. Ei primesc cinci locuri, voi, cinci. Restul sunt rezervate avocaţilor, funcţionarilor închisorii, unor oameni de presă şi altor câtorva persoane. Voi fi şi eu acolo. Roberta, ştiu că vrei să

asişti, dar Donté este de neclintit şi nu te vrea acolo. Numele tău este pe listă, dar el nu vrea să urmăreşti execuţia.

– Îmi pare rău, Robbie, a spus ea, ştergându-şi nasul. Am mai avut această discuţie. Eu l-am născut şi voi fi acolo când moare. S-ar putea să nu ştie, dar va avea nevoie de mine. Voi fi martor.

Robbie nu avea chef să se certe. A promis să revină în seara următoare.

CAPITOLUL 7

După ce băieţii au adormit, Keith şi Dana Schroeder au rămas multă vreme în bucătăria modestului prezbiteriu al bisericii, aflat în centrul oraşului Topeka. Stăteau faţă în faţă, fiecare cu laptopul său, cu câte un blocnotes şi cu cafea decofeinizată. Masa era plină de materiale descărcate de pe internet imprimate în biroul de la biserică. Mâncaseră repede de seară, macaroane cu caşcaval, pentru că băieţii avuseseră teme de făcut, iar părinţii erau preocupaţi.

Deşi verificase, Dana nu găsise informaţii care să confirme afirmaţia lui Boyette potrivit căreia fusese arestat şi închis în Slone în ianuarie 1999. Evidenţele vechi ale tribunalului nu erau puse la dispoziţie pe net. Pe lista baroului existau 131 de avocaţi în Slone. A ales zece la întâmplare, apoi le-a telefonat susţinând că lucrează la biroul de eliberări condiţionate din Kansas şi verifică trecutul unui anume domn Travis Boyette. „Aţi reprezentat vreodată un bărbat cu acest nume?“ „Nu.“ „Atunci, vă cer scuze pentru deranj.“ Nu avea timp să îi sune pe toţi avocaţii, şi, oricum, i se părea inutil. Şi-a propus ca marţi dimineaţa să contacteze biroul grefierilor de la tribunalul din oraş.

După ce ţinuse în mână inelul lui Nicole, Keith nu se mai îndoia aproape deloc că Boyette spunea adevărul. Dar dacă inelul fusese furat înainte de dispariţia ei? a întrebat Dana. Şi luat de la o casă de amanet? Dacă era aşa? Părea puţin probabil ca Boyette să fi cumpărat

un asemenea inel de la amanet, nu? Aşa au discutat câteva ore, fiecare punând la îndoială fiecare idee care îi venea celuilalt.

Multe dintre materialele împrăştiate pe masă proveneau de la două website-uri, WeMissYouNikki.com şi FreeDonteDrumm.com. Website-ul lui Donté fusese creat de biroul de avocatură al domnului Robbie Flak şi era mult mai cuprinzător, activ şi profesional realizat. Website-ul lui Nikki era administrat de mama ei. Nici unul din ele nu făcea vreun efort de a păstra o atitudine neutră.

De pe site-ul lui Donté, de sub tab-ul „Istoric" al cazului, Keith a ajuns până în miezul dosarului prezentat de acuzare, „Confesiunea". Relatarea începea cu precizarea că ea se baza pe două versiuni foarte diferite a ceea ce se întâmplase. Interogatoriul, care se desfăşurase pe durata a 15 ore şi 12 minute, avusese puţine întreruperi. Lui Donté i se permisese să meargă la toaletă de trei ori şi de două ori fusese escortat în altă încăpere pentru testul cu poligraful. În rest, el nu părăsise deloc încăperea, care era poreclită de către cei ai casei drept „Camera corului". Mai devreme sau mai târziu, le plăcea poliţiştilor să spună, suspecţii începeau să „cânte".

Prima versiune se baza pe raportul oficial al poliţiei. Acesta consta din însemnările făcute pe durata interogatoriului de detectivul Jim Morrissey. Timp de trei ore, cât Morrissey a tras un pui de somn pe un pat din vestiar, notiţele au fost luate de către detectivul Nick Needham. Aceste însemnări au fost apoi dactilografiate sub forma unui raport de paisprezece pagini, despre care detectivii Kerber, Morrissey şi Needham au jurat că era adevărul şi numai adevărul. Nici un cuvânt din raport nu sugerează că s-ar fi apelat la ameninţări, minciuni, promisiuni, înşelătorie, intimidare, abuzuri fizice ori încălcarea drepturilor constituţionale. Şi, desigur, în faţa instanţei, detectivii au negat în mod repetat toate aceste lucruri. Cea de-a doua versiune contrasta vădit cu prima. În ziua de după arestare, când Donté rămăsese singur în închisoare, sub acuzaţia de răpire, viol în formă agravantă şi omor calificat, şi îşi revenea încet după trauma psihologică suferită în timpul interogatoriului, el îşi retractase declaraţia. Îi explicase avocatului său, Robbie Flak, ce se întâmplase. Sub

îndrumarea lui Flak, Donté începuse să scrie o relatare privind interogatoriul. Două zile mai târziu, când a terminat-o, una dintre secretarele domnului Flak a dactilografiat-o. Versiunea lui Donté se întindea pe 43 de pagini.

Aşadar, un rezumat al celor două versiuni, cu o oarecare analiză a acestora.

CONFESIUNEA

Pe data de 22 decembrie 1998, la optsprezece zile de la dispariţia lui Nicole Yarber, detectivii Drew Kerber şi Jim Morrissey de la Departamentul de Poliţie Slone, au plecat la Clubul de Sănătate South Side pentru a-l căuta pe Donté. Clubul este frecventat de cei mai serioşi sportivi din zonă. Donté se antrena acolo aproape în fiecare după-amiază după cursuri. Ridica greutăţi şi se recupera după accidentul la gleznă. Era într-o formă fizică excelentă şi plănuia să se înscrie la Universitatea de Stat Sam Houston în vara următoare, iar apoi avea să încerce să intre în echipa de fotbal a universităţii.

În jurul orei 5 după-amiaza, când părăsea singur clubul, Donté a fost abordat de Kerber şi Morrissey, care s-au prezentat într-un mod prietenos şi l-au întrebat dacă ar fi dispus să le vorbească despre Nicole Yarber. Donté a fost de acord, iar Kerber a sugerat să se întâlnească la secţia de poliţie, unde puteau sta relaxaţi şi mai confortabil. Această invitaţie l-a cam neliniştit, dar, pe de altă parte, dorea să coopereze. O cunoştea pe Nicole – participase la căutări –, dar nu ştia nimic despre dispariţia ei, şi a crezut că discuţia va dura doar câteva minute. A mers până la secţia de poliţie cu furgoneta destul de uzată a familiei, un Ford verde, şi a parcat-o într-un loc destinat vizitatorilor. Când a intrat în clădire, nu avea habar că făcea ultimii paşi ca om liber. Avea optsprezece ani, nu avusese niciodată necazuri serioase cu legea şi nu fusese supus unui interogatoriu prelungit.

A fost percheziţionat de ofiţerul de serviciu de la intrare. I s-au reţinut telefonul mobil, portofelul şi cheile de la maşină, care au fost depuse într-un fişet din „motive de securitate".

Detectivii l-au condus într-o cameră de interogare de la subsolul clădirii. Mai erau şi alţi ofiţeri acolo. Unul dintre ei, un poliţist de culoare în uniformă, l-a recunoscut pe Donté şi a făcut o remarcă despre fotbal. Odată ajunşi în camera de interogare, Morrissey i-a oferit ceva de băut. Donté a refuzat. În mijlocul încăperii era o masă mică, de formă rectangulară. Donté s-a aşezat de o parte, iar detectivii, de cealaltă. Încăperea era bine iluminată, dar nu avea ferestre. Într-un colţ, pe un trepied, se afla o cameră video, însă, din câte şi-a dat Donté seama, ea nu era îndreptată spre el, şi nici nu părea să fi fost pornită.

Morrissey a scos o foaie de hârtie şi i-a explicat că trebuia să înţeleagă drepturile constituţionale pe care le avea. Donté a întrebat dacă era socotit martor sau suspect. Detectivul i-a zis că procedurile impun ca toate persoanele interogate să fie informate în legătură cu drepturile lor. Nu era mare lucru. Doar o formalitate.

Donté a început să se simtă neliniştit. A citit tot ce scria pe hârtie şi, cum nu avea nimic de ascuns, a semnat, renunţând astfel la dreptul de a tăcea şi la dreptul de a avea un avocat. A fost o hotărâre tragică, iar asta i-a pecetluit soarta.

Persoanele nevinovate sunt înclinate să renunţe la drepturile lor în timpul interogatoriilor. Ele ştiu că sunt nevinovate şi vor să coopereze cu poliţia pentru a-şi dovedi nevinovăţia. Suspecţii care se ştiu vinovaţi nu sunt dispuşi să coopereze. Iar infractorii înrăiţi râd de poliţişti şi păstrează tăcerea.

Morrissey a luat notiţe, începând cu ora la care „suspectul" a intrat în cameră – adică la 17.25.

Kerber a condus discuţia. Aceasta a început cu un rezumat lung al campionatului de fotbal, meciuri câştigate, pierdute, ce n-a mers în bine în play-off-uri, şi zvonul privind schimbarea antrenorului. Kerber părea sincer interesat de viitorul lui şi spera să i se vindece glezna, astfel încât să poată juca fotbal la colegiu. Donté şi-a exprimat încrederea că acest lucru se va întâmpla.

Kerber a manifestat un interes deosebit faţă de programul de antrenament la sala de forţă pe care îl urma Donté şi a pus

întrebări despre exerciţiile de ridicat greutăţi la bancă sau cât putea ridica la stilul smuls sau aruncat.

Au urmat o mulţime de întrebări despre el şi familie, progresele la învăţătură, experienţa de muncă, micul frecuş cu legea în legătură cu nişte marijuana pe vremea când avea şaisprezece ani şi, după o oră, au ajuns pe ocolite şi la Nicole. Tonul discuţiei s-a schimbat. Zâmbetele dispăruseră. Întrebările au devenit mai directe. De cât timp o cunoştea? Câte cursuri urmau împreună? Ce prieteni comuni aveau? Cu cine ieşea în oraş? Care îi erau prietenele? Cu cine se vedea? A ieşit vreodată cu Nicole? Nu. A încercat vreodată să o invite? Nu. Voia să şi-o facă prietenă? Donté ar fi vrut să iasă cu multe fete. Fete albe? Sigur, ar fi vrut, dar nu a făcut-o niciodată. Nu a ieşit niciodată cu o fată albă? Nu. Se zvoneşte că tu şi Nicole vă vedeaţi, încercând să păstraţi secretul. Nu e adevărat. Niciodată nu am întâlnit-o între patru ochi. Nu am atins-o. Dar recunoşti că ai vrut să ieşi cu ea? Am spus că aş fi vrut să ies cu multe fete, şi albe, şi de culoare, chiar şi cu câteva de origine hispanică. Deci, îţi plac toate fetele? Multe dintre ele, dar nu toate.

Kerber l-a întrebat pe Donté dacă a participat la căutarea lui Nicole. Da, el şi toţi colegii de clasă petrecuseră ore întregi căutând-o.

Au discutat despre Joey Gamble şi despre unii dintre cei-lalţi băieţi cu care Nicole ieşise în oraş pe durata liceului. Kerber l-a întrebat în mod repetat dacă se întâlnea cu ea, ori dacă nu o vedea pe ascuns. Întrebările lui semănau mai mult cu nişte acuzaţii, iar Donté a început să se îngrijoreze.

Roberta Drumm punea masa de seară la ora 7, iar dacă, din cine ştie ce motiv, Donté nu ajungea acasă, trebuia să o anunţe telefonic pe mama lui. La 7, el i-a întrebat pe detectivi dacă putea pleca acasă. Doar câteva întrebări, a spus Kerber. Atunci, Donté a întrebat dacă îşi putea suna mama. Nu, în secţia de poliţie folosirea celularelor nu era permisă.

După două ore petrecute în acea cameră, Kerber a declanşat în cele din urmă bomba. L-a informat că aveau un martor dispus să depună mărturie că Nicole se confesase prietenelor ei apropiate că se întâlnea cu Donté şi că era vorba de sex.

Însă ea trebuise să păstreze totul secret. Părinţii ei nu ar fi fost în nici un caz de acord cu aşa ceva. Tatăl ei bogat din Dallas nu avea să o mai sprijine financiar şi o va dezmoşteni. Iar enoriaşii bisericii ei o vor dispreţui. Şi aşa mai departe.

Nu exista un asemenea martor, dar poliţiştilor li se permite să mintă în cadrul interogatoriilor.

Donté a negat cu vehemenţă că ar fi avut vreo relaţie cu Nicole.

Şi, a continuat Kerber cu povestea lui, acel martor le declarase că Nicole era tot mai îngrijorată de acea aventură. Voia să-i pună capăt, dar el, Donté, refuza să îi dea pace. Ea credea că era urmărită. Socotea că Donté făcuse o obsesie pentru ea.

Donté a respins cu vehemenţă toate acele afirmaţii. A cerut să i se spună numele acelui martor, dar Kerber a zis că totul era confidenţial. Martorul vostru minte, a repetat Donté de multe ori.

Ca în cazul mai tuturor interogatoriilor, detectivii ştiau direcţia în care se îndreptau întrebările lor. Donté nu avea cum să ştie asta. Brusc, Kerber a schimbat subiectul şi l-a pisat pe Donté în legătură cu furgoneta verde, vrând să ştie cât de des o conducea, unde şi aşa mai departe. Fusese a familiei de ani de zile şi era folosită şi de copii.

Kerber l-a întrebat de câte ori mergea cu ea la şcoală, la sală, la mall şi în alte locuri frecventate de elevii de liceu. A fost cu ea la centrul comercial în noaptea de 4 decembrie, o vineri, noaptea în care a dispărut Nicole?

Nu. În noaptea dispariţiei, Donté era acasă cu sora lui mai mică. Părinţii lor erau plecaţi la Dallas la o convenţie religioasă de weekend. Donté făcea pe doica. Au mâncat pizza de la congelator şi s-au uitat la televizor în camera de zi, lucru pe care, de regulă, mama lui nu-l permitea. Da, furgoneta verde rămăsese parcată pe aleea de acces. Părinţii lui luaseră Buickul pentru a merge la Dallas. Vecinii au depus mărturie că furgoneta verde era acolo, aşa cum declarase el. Nimeni nu a văzut-o plecând în acea noapte. Sora lui a declarat că el a stat cu ea toată noaptea, că nu a plecat nicăieri.

Kerber l-a informat pe suspect că aveau un martor care declarase că văzuse un Ford verde în parcarea de la mall cam la ora dispariţiei lui Nicole. Donté a spus că probabil existau mai multe asemenea furgonete în Slone. I-a întrebat pe detectivi dacă era suspectat. Credeţi că eu am răpit-o? a întrebat el în repetate rânduri. Când i-a fost cât se poate de limpede că aşa credeau cei doi, el a devenit extrem de agitat. Era în acelaşi timp speriat de gândul că era suspectat.

În jurul orei nouă seara, Roberta Drumm era îngrijorată. Donté rareori lipsea de la cină şi de obicei ţinea telefonul mobil în buzunar. Apelurile ei mergeau direct în căsuţa lui vocală. A început să-i sune pe prietenii lui, dar nici unul dintre ei nu ştia unde se afla el.

Kerber l-a întrebat de-a dreptul pe Donté dacă el o ucisese pe Nicole şi dacă îi ascunsese cadavrul. El a respins furios acuzaţia, negând orice amestec. Kerber a spus că nu îl credea. Schimburile de cuvinte dintre ei au devenit încordate, iar limbajul folosit s-a deteriorat. Acuzaţii, negaţii, acuzaţii, negaţii. La ora 9.45, Kerber şi-a împins violent scaunul în spate, lovindu-l cu piciorul, şi a ieşit ca o furtună din cameră. Morrissey şi-a lăsat pixul pe masă şi-a cerut scuze pentru reacţia lui Kerber. A spus că omul era supus unor presiuni continue, pentru că era detectivul principal şi toată lumea voia să ştie ce se întâmplase cu Nicole. Existau şanse ca ea să mai fie în viaţă. Pe de altă parte, Kerber era un tip iute la mânie, care putea deveni autoritar. Era joaca bine-cunoscută: poliţistul rău şi cel bun, şi Donté ştia exact ce se întâmpla. Dar cum Morrissey era politicos, a stat de vorbă cu el. Nu au vorbit despre caz. Donté a cerut o băutură răcoritoare şi ceva de mâncare, şi Morrissey s-a dus să-i aducă.

Donté avea un prieten bun, pe nume Torrey Pickett. Jucaseră fotbal împreună încă din clasa a şaptea, dar Torrey avusese unele necazuri cu legea în vara dinaintea clasei a unsprezecea. Fusese prins vânzând droguri şi apoi fusese exmatriculat. Nu a mai terminat liceul, iar în acea perioadă lucra la o băcănie din Slone. Poliţiştii ştiau că Torrey pleca de la serviciu în fiecare seară la ora 10, când se închidea magazinul. L-au aşteptat doi poliţişti în uniformă. Aceştia l-au

întrebat dacă era dispus să meargă la secţia de poliţie ca să răspundă la câteva întrebări în legătură cu cazul Nicole Yerber. El a ezitat, iar asta i-a făcut pe poliţişti să devină bănuitori. I-au spus că prietenul lui Donté era deja la secţie şi avea nevoie de ajutorul lui. Torrey a hotărât să meargă pentru a vedea cu ochii lui. A călătorit pe bancheta din spate a maşinii de poliţie. La secţie, Torrey a fost dus într-o încăpere aflată la două uşi depărtare de cea în care se afla Donté. Încăperea avea o fereastră mare cu vedere dintr-o singură parte, astfel că ofiţerii îl puteau vedea, dar suspectul, nu. Camera avea şi microfoane, astfel că interogatoriul putea fi auzit la un difuzor din hol. Detectivul Needham era singur şi i-a adresat lui Torrey obişnuitele întrebări introductive, generale şi inofensive. Torrey a renunţat la drepturi. Curând, Needham a ajuns să-l descoasă despre fete, cine cu cine se întâlnea şi cine se încurcase cu cine nu trebuia. Torrey a declarat că o cunoştea foarte puţin pe Nicole şi nu o mai văzuse de ani de zile. A râs de ideea că prietenul lui Donté ieşea cu acea fată. După treizeci de minute de interogatoriu, Needham a părăsit camera. Torrey a rămas la masă şi a aşteptat.

Între timp, în Camera corului, Donté a primit un alt şoc. Kerber l-a anunţat că aveau un martor care era dispus să depună mărturie că Donté şi Torrey Pickett au răpit-o pe fată, au violat-o în furgoneta verde, apoi i-au aruncat cadavrul de pe un pod de peste Râul Roşu. Donté a râs auzind o asemenea absurditate, iar detectivul a fost iritatul de râsul lui. Băiatul i-a explicat că nu râde de fata moartă, ci de povestea fantezistă pe care i-o servise Kerber. Dacă poliţistul chiar avea un asemenea martor, atunci era o prostie să-i dea crezare unui idiot mincinos. Cei doi s-au făcut unul pe altul mincinoşi, asta între altele. Situaţia, şi aşa încordată, se deteriora şi mai mult.

Brusc, Needham a deschis uşa şi i-a informat pe Kerber şi pe Morrissey că îl aveau „în custodie" pe Torrey Pickett. Vestea aceasta a fost atât de tulburătoare, încât Kerber a sărit în picioare şi a părăsit camera din nou.

A revenit, câteva momente mai târziu. A reluat interogatoriul cu aceleaşi întrebări şi l-a acuzat pe Donté de crimă. Când acesta a negat totul, Kerber l-a acuzat că minte. A

susţinut că ştie cu certitudine că Donté şi Torrey Pickett au violat-o pe fată şi apoi au ucis-o, iar dacă Donté voia să-şi dovedească nevinovăţia, atunci trebuia să înceapă cu testul poligraf. Detectorul de minciuni. Era ceva ce nu dădea greş, oferea dovezi clare, admise de instanţă. Donté s-a arătat imediat bănuitor în legătură cu testul, dar în acelaşi timp a crezut că era o idee bună, reprezentând o modalitate rapidă de a pune capăt acelei farse. Era nevinovat. Ştia că va trece testul şi, în acest fel, putea scăpa de Kerber înainte ca lucrurile să se înrăutăţească. A fost de acord să se supună testului.

Sub presiunea interogatoriului, oamenii nevinovaţi sunt mult mai dispuşi să accepte testul poligraf. Nu au nimic de ascuns şi doresc cu disperare să dovedească asta. Suspecţii care se ştiu vinovaţi rareori acceptă acest test, şi asta din motive evidente.

Donté a fost escortat în altă cameră şi prezentat detectivului Ferguson, care dormise până în urmă cu o oră, când detectivul Needham îl convocase la sediu. Ferguson era expertul în poligraf din cadrul departamentului, iar el a insistat ca Morrissey, Kerber şi Needham să părăsească încăperea. Ferguson s-a purtat extrem de politicos, a vorbit calm şi aproape că şi-a cerut scuze că îl pune pe Donté să se supună acelui test. I-a explicat procedura, a întocmit toate documentele necesare, a pregătit aparatul şi a început să-l întrebe pe Donté despre amestecul lui în cazul Nicole Yarber. Testul s-a desfăşurat timp de o oră.

După ce a terminat, Ferguson i-a explicat că mai avea nevoie de câteva minute până să poată analiza rezultatele. Donté a fost dus înapoi în Camera corului.

Rezultatele au dovedit clar că Donté spusese adevărul. Cu toate acestea, conform hotărârii Curţii Supreme a SUA, legea le permite poliţiştilor să apeleze la o gamă largă de practici înşelătoare pe durata interogatoriului. Pot minţi după placul inimii în intersul anchetei.

Când s-a întors în Camera corului, Kerber ţinea în mână hârtia lungă rezultată în urma testului. A azvârlit-o spre Donté şi i-a spus că era „un mincinos nenorocit!" Acum deţineau dovada că minţise. Aveau dovezi imbatabile că el o răpise pe

fosta iubită, o violase, iar într-o criză de furie, o ucisese, apoi o aruncase de pe un pod. Kerber a ridicat hârtia, a fluturat-o prin faţa ochilor lui Donté şi i-a promis că după ce membrii juriului vor vedea rezultatele testului, îl vor găsi vinovat şi-l vor condamna la moarte. O să te alegi cu injecţia letală, i-a repetat Kerber în nenumărate rânduri.

Încă o minciună. Testele poligraf sunt atât de neconcludente, încât rezultatele lor nu sunt niciodată admise în instanţă.

Donté a rămas năucit. A simţit că ameţeşte. Era uimit şi s-a chinuit să-şi găsească vorbele. Kerber s-a calmat şi s-a aşezat la loc pe scaun în faţa tânărului. A spus că în multe cazuri de crime oribile, mai ales acelea comise de oameni de treabă, decenţi – care nu au o gândire criminală –, făptaşii şterg în mod inconştient acele acte din memorie. Ei le „elimină din memorie". Acest lucru era foarte obişnuit, iar el, detectivul Kerber, datorită instruirii şi experienţei lui bogate, a întâlnit de multe ori acest fenomen. El bănuia că Donté ţinea mult la Nicole, poate era chiar îndrăgostit de ea, şi nu-şi pusese în gând să-i facă vreun rău. Lucrurile au scăpat de sub control. Ea a murit fără ca el să-şi dea seama. Apoi a rămas şocat de ceea ce făcuse, iar sentimentul de vinovăţie era zdrobitor. De aceea încerca să alunge acea amintire.

Donté a continuat să nege totul. Era epuizat şi şi-a pus capul pe masă. Kerber a lovit violent cu palma în masă, speriindu-l pe suspect. L-a acuzat din nou de crimă, a spus că aveau martori şi dovezi şi că va muri în mai puţin de cinci ani. Procurorii din Texas ştiu cum să profite de sistem, astfel că execuţiile nu sunt amânate.

Kerber i-a cerut lui Donté să şi-o imagineze pe mama lui stând în camera martorilor, făcându-i semn cu mâna pentru ultima oară, plângând amarnic, în timp ce el este legat de masă şi pregătit pentru injecţia letală. „Eşti un om mort", a spus el pentru a nu ştiu câta oară. Însă exista o soluţie. Dacă tânărul recunoştea, le povestea ce se întâmplase, făcea o confesiune completă, atunci el, Kerber, avea să garanteze că acuzarea nu va cere pedeapsa capitală. Donté avea să fie condamnat pe viaţă, fără posibilitatea de eliberare condiţionată, ceea ce nu

era puţin, dar măcar putea să-i scrie mamei şi să o vadă de două ori pe lună.

Astfel de ameninţări cu moartea şi promisiuni de clemenţă reprezintă încălcări ale constituţiei, şi poliţiştii ştiu asta. Atât Kerber, cât şi Morrissey, au negat că ar fi folosit astfel de tactici. Lucru deloc surprinzător. Notiţele lui Morrissey nu fac referire la ameninţări ori promisiuni. Şi nici nu consemnează cu acurateţe momentele precise şi înlănţuirea evenimentelor. Donté nu a avut acces la stilou şi hârtie, iar după cinci ore de interogatoriu a pierdut noţiunea timpului.

Aproape de miezul nopţii, detectivul Needham a deschis uşa şi a anunţat: „Pickett vorbeşte". Kerber a zâmbit spre Morrissey, apoi şi-a făcut o ieşire teatrală.

Pickett era singur în camera încuiată şi spumega pentru că poliţiştii uitaseră de el. De mai bine de o oră nu văzuse şi nu vorbise cu nimeni.

Riley Drumm şi-a văzut furgoneta parcată aproape de închisoarea oraşului. O căutase pe străzi şi s-a bucurat să o găsească. Era însă îngrijorat de absenţa fiului şi nu ştia în ce bucluc nimerise el. Închisoarea oraşului Slone se afla acolo, iar lângă ea, Departamentul de Poliţie. Riley s-a dus întâi la închisoare şi, după câteva momente de derută, i s-a spus că fiul lui nu era întemniţat. Nu fusese înregistrat. Existau şaizeci şi două de persoane deţinute, dar nici una nu purta numele de Donté Drumm. Gardianul de serviciu, un tânăr ofiţer alb, l-a recunoscut pe domnul Drumm şi s-a arătat foarte săritor. I-a sugerat domnului Drumm să verifice alături, la Departamentul de Poliţie. El a făcut întocmai şi acest lucru s-a dovedit derutant şi frustrant. Era 12.40 noaptea, iar uşa de la intrarea în secţie era încuiată. Riley i-a telefonat soţiei şi a anunţat-o ce aflase, apoi s-a gândit cum să pătrundă în clădire. După câteva minute, o maşină de patrulare a parcat în apropiere, şi din ea au coborât doi poliţişti în uniformă. Aceştia au discutat cu Riley Drumm, care le-a explicat de ce se afla acolo. I-a urmat înăuntru şi s-a aşezat pe un scaun în hol. Cei doi s-au dus să-i caute fiul. A trecut jumătate de oră până s-au întors şi i-au spus că Donté era interogat. În legătură cu

ce? De ce? Poliţiştii nu ştiau. Riley s-a pus pe aşteptat. Bine măcar că băiatul era teafăr.

Primul semn de slăbiciune s-a produs când Kerber a scos o fotografie color cu dimensiunea de 25 pe 20 de centimetri. Obosit, singur, înspăimântat, nesigur şi strivit, Donté s-a uitat la faţa frumoasă a fetei şi a început să plângă. Kerber şi Morrissey au schimbat zâmbete încrezătoare.

Donté a plâns câteva minute, apoi a cerut să meargă la toaletă. L-au escortat pe hol, oprindu-se la camera cu geam, astfel că el l-a văzut pe Torrey Pickett stând la masă şi scriind ceva cu un pix pe un blocnotes. Donté s-a uitat cu uimire, ba chiar a clătinat din cap şi a murmurat ceva către sine.

Torrey a scris o declaraţie de o pagină, în care nega faptul că ar şti ceva despre dispariţia lui Nicole Yarber. Acea declaraţie s-a rătăcit pe undeva şi nu a mai fost găsită.

Revenind în Camera corului, Kerber l-a informat pe Donté că amicul lui, Torrey, semnase o declaraţie în care, sub prestaţie de jurământ, afirma că Donté se întâlnea cu Nicole, că era nebun după ea, dar ea era îngrijorată de consecinţe şi voia să îl părăsească. Donté era disperat şi i se vedea pe faţă. Torrey se temea că el i-ar putea face vreun rău fetei.

În timp ce debita această ultimă serie de minciuni, Kerber a citit ceva de pe o foaie de hârtie, ca şi cum ar fi citat din declaraţia lui Torrey. Donté a închis ochii, a clătinat din cap şi a încercat să înţeleagă ce se petrecea. Însă acum gândea mult mai greoi, timpul de reacţie crescuse din pricina epuizării şi a spaimei.

A întrebat dacă putea pleca, şi Kerber a răcnit la el. Detectivul l-a înjurat şi a zis nu, nu putea să plece, pentru că era suspectul principal. El era cel căutat. Aveau şi dovezi. Donté a întrebat dacă avea nevoie de avocat, şi Kerber a spus că nu. Un avocat nu putea schimba lucrurile. Nu o putea aduce înapoi pe Nicole. „Un avocat nu-ţi poate salva viaţa, Donté, dar noi putem."

Notiţele lui Morrissey nu fac nici o referire la discuţia despre avocat.

La ora 2.20 dimineaţa, lui Torrey Pickett i s-a permis să plece acasă. Detectivul Needham l-a scos pe o uşă laterală, astfel încât să nu dea peste domnul Drumm, care era pe hol. Detectivii din subsol fuseseră anunţaţi că tatăl acuzatului se afla în clădire şi că voia să-l vadă. Acest lucru a fost negat sub prestare de jurământ la câteva audieri în instanţă.

Morrissey a început să obosească, de aceea a fost înlocuit de Needham. În următoarele trei ore, cât Morrissey a dormit, Needham a fost cel care a luat notiţe. Kerber nu dădea semne de oboseală. Pe măsură ce îl pisa pe suspect, părea să capete tot mai multă energie. Era pe punctul de a-l îngenunchea pe suspect, de a rezolva cazul şi de a deveni erou. I-a oferit lui Donté o nouă posibilitate de a susţine testul cu poligraful, de data aceasta pentru întrebarea unde se aflase vineri 4 decembrie, la aproximativ zece seara. Prima reacţie a lui Donté a fost să refuze, să nu aibă încredere în aparat, dar această idee a fost abandonată din dorinţa de a mai ieşi din acea încăpere. Să nu-l mai aibă în faţă pe Kerber. Era în stare să facă orice numai să nu-l mai vadă pe acel psihopat.

Detectivul Ferguson l-a conectat din nou la aparat şi i-a pus câteva întrebări. Poligraful scotea sunetele lui obişnuite, hârtia se derula pe sub peniţă în ritm lent. Donté s-a uitat la el fără să priceapă, dar ceva îi spunea că rezultatele nu vor fi deloc bune.

Rezultatele au dovedit din nou că spunea adevărul. Fusese acasă în acea vineri, pe post de doică, şi nu plecase nicăieri.

Însă adevărul nu era important. Cât Donté fusese plecat, Kerber îi mutase scaunul într-un colţ, cât mai departe posibil de uşă. Când tânărul s-a întors, şi-a reluat locul, iar Kerber şi-a tras scaunul aproape, astfel că genunchii lor practic se atingeau. A început să-l înjure din nou pe Donté, căruia i-a spus nu numai că picase cel de-al doilea test poligraf, dar îl „picase în mod grav". Şi, pentru prima oară, l-a atins pe tânăr, împungându-l cu arătătorul în piept. Donté l-a plesnit peste mână şi era pe punctul de a sări la bătaie, când Needham a ameninţat că va folosi un pistol cu electroşocuri. Detectivul părea dornic să folosească acea armă, dar s-a abţinut. Amândoi poliţiştii l-au înjurat şi ameninţat pe tânăr.

Ghionturile au continuat, alături de acuzaţii şi ameninţări proferate neîncetat. Donté a înţeles că nu va fi lăsat să plece decât dacă le oferea poliţiştilor ce doreau. Şi poate că, până la urmă, aveau dreptate. Păreau a fi foarte siguri în legătură cu cele întâmplate. Erau convinşi dincolo de orice îndoială că el era implicat. Prietenul lui declarase că el şi Nicole aveau o relaţie. Iar poligraful – ce vor spune juraţii când vor afla că el a minţit? Donté începuse să se îndoiască de sine şi de memoria lui. Dacă i se întunecase mintea şi acea faptă îngrozitoare i se ştersese din memorie? Şi nu voia să moară, nici atunci, nici după cinci ori zece ani.

La ora patru dimineaţa, Riley Drumm a plecat de la secţia de poliţie şi a mers acasă. A încercat să doarmă, dar fără succes. Roberta a făcut cafea, şi-au făcut griji şi au aşteptat răsăritul soarelui, ca şi cum lucrurile aveau să se limpezească atunci.

Kerber şi Needham au făcut o pauză la ora 4.30. Când au fost singuri pe hol, Kerber a spus: „E pregătit".

Câteva minute mai târziu, Needham a deschis uşa încet şi a aruncat o privire înăuntru. Donté stătea întins pe podea şi suspina.

I-au dus o gogoaşă şi o băutură răcoritoare şi au reluat interogatoriul. Treptat, Donté a avut o revelaţie. Cum nu putea să plece decât după ce le oferea povestea dorită, şi cum, în acele momente, era gata să mărturisească şi uciderea propriei mame, de ce să nu le facă jocul? Nicole avea să apară destul de curând, moartă ori în viaţă, şi acest lucru va rezolva misterul. Poliţiştii vor apărea ca nişte nemernici pentru că îi smulseseră cu sila o confesiune. Vreun fermier sau vânător îi va descoperi rămăşiţele, iar aceşti clovni vor fi demascaţi. Iar Donté va fi răzbunat, eliberat şi toată lumea îl va compătimi.

La douăsprezece ore după începerea interogatoriului, s-a uitat la Kerber şi a spus:

– Lăsaţi-mă câteva minute şi vă voi spune totul.

După pauză, Kerber l-a ajutat să completeze spaţiile goale. Se strecurase afară din casă după ce adormise sora lui. Era disperat să o vadă pe Nicole, pentru că ea îl îndepărta, încercând să rupă legătura cu el. Ştia că Nicole era la film cu nişte

prietene. S-a dus acolo singur, cu furgoneta verde. A aşteptat-o în parcare, lângă maşina ei. Ea a fost de acord să urce. Au umblat prin Slone, apoi au ajuns pe drumuri de ţară. El a vrut să facă sex, ea a refuzat. Terminaseră relaţia. El a încercat să o silească, dar ea s-a opus. El a forţat-o să facă sex, dar nu simţea nici o plăcere. Ea l-a zgâriat, chiar l-a făcut să sângereze. Lucrurile s-au înrăutăţit. El s-a înfuriat, a început să o strângă de gât şi nu s-a putut opri, nu s-a oprit decât atunci când era prea târziu. Apoi a intrat în panică. Trebuia să întreprindă ceva. A strigat la ea, care se afla în partea din spate a furgonetei, dar ea nu i-a răspuns. A mers apoi spre nord, către Oklahoma. Pierduse noţiunea timpului, apoi şi-a dat seama că se apropiau zorile. Trebuia să ajungă acasă. Şi trebuia să se debaraseze de cadavrul ei. Pe podul de peste Râul Roşu de pe Route 244, cam pe la ora 6, în dimineaţa zilei de 5 decembrie, a oprit furgoneta. Încă nu se luminase, iar ea era moartă. A aruncat-o peste balustradă şi a aşteptat până a auzit plescăitul înfiorător al apei. A plâns pe tot drumul de întoarcere în Slone.

Vreme de trei ore, Kerber l-a instruit, l-a înghiontit, l-a corectat, l-a înjurat, i-a amintit să spună adevărul. Amănuntele trebuiau să se potrivească perfect, spunea mereu Kerber. În cele din urmă, la ora 8.21 dimineaţă, a fost pornită camera video. Epuizat, cu faţa împietrită, Donté Drumm stătea la masă cu o băutură răcoritoare şi cu o gogoaşă în faţă, vizibile amândouă, pentru a se demonstra că suspectul fusese tratat cu ospitalitate.

Filmul video a durat şaptesprezece minute, iar acesta l-a dus mai aproape de condamnarea la moarte.

Donté Drumm era acuzat de răpire, viol deosebit de grav şi omor calificat, după care a fost dus într-o celulă, unde a adormit imediat.

La ora 9.00 dimineaţa, şeful poliţiei, împreună cu procurorul districtual, domnul Paul Koffee, a ţinut o conferinţă de presă pentru a anunţa că rezolvaseră cazul Nicole Yarber. În cele din urmă, Donté Drumm, unul dintre foştii eroi ai echipei de fotbal din Slone, mărturisise comiterea crimei. Declaraţiile

altor martori confirmau implicarea lui. Se transmiteau condoleanţe familiei fetei.

Mărturisirea a fost atacată imediat. Donté a retractat totul, iar declaraţia publică a avocatului său, Robbie Flak, a fost o condamnare usturătoare a poliţiştilor şi a metodelor folosite de aceştia. Câteva luni mai târziu, avocaţii apărării au depus moţiuni pentru anularea confesiunii, iar audierile legate de această solicitare au durat o săptămână. Kerber, Morrissey şi Needham au făcut declaraţii amănunţite, dar depoziţiile lor au fost contestate vehement de apărare. Cei trei au negat cu tărie că ar fi apelat la ameninţări, promisiuni ori intimidare. Ei au susţinut cu insistenţă că nu folosiseră ameninţarea cu pedeapsa cu moartea drept mijloc de a-l înspăimânta pe Donté, pentru ca acesta să coopereze. Au negat că l-ar fi abuzat verbal pe suspect sau că l-ar fi adus până la starea de epuizare şi prăbuşire fizică şi psihică. Au negat faptul că Donté ar fi făcut referire la un avocat ori că ar fi dorit să încheie interogatoriul ca să plece acasă. Au negat că ar fi avut cunoştinţă de prezenţa tatălui în holul secţiei de poliţie şi de dorinţa acestuia de a-şi vedea fiul. Au negat faptul că, deşi testele cu poligraful făceau dovada clară că suspectul spunea adevărul, susţinând în schimb că, după părerea lor, rezultatele erau „neconvingătoare". Au respins orice acuzaţie că ar fi apelat la înşelătorie referitor la presupusa declaraţie a lui Torrey Pickett. Acesta din urmă a făcut declaraţii în favoarea lui Donté şi a negat că ar fi afirmat faţă de poliţişti ceva despre o aventură amoroasă între Donté şi Nicole.

Judecătoarea de şedinţă a exprimat îndoieli serioase în privinţa confesiunii, dar nu suficient de serioase pentru a o exclude din proces. Ea a refuzat să o elimine, iar aceasta a fost prezentată ulterior juriului. Donté privea totul ca şi cum ar fi urmărit pe altcineva. Nimeni nu a pus la îndoială în mod serios faptul că asta a garantat condamnarea lui.

Confesiunea a fost atacată din nou în recurs, dar Curtea de Apel din Texas a confirmat în unanimitate hotărârea şi condamnarea la moarte.

După ce a terminat de citit, Keith s-a ridicat de la masă şi s-a dus la baie. Avea sentimentul că tocmai fusese interogat. Trecuse bine de miezul nopţii. Avea să-i fie imposibil să doarmă.

CAPITOLUL 8

Marți dimineață la ora 7, angajații firmei de avocatură Flak erau cuprinși de o mare agitație, lucru de așteptat din partea unor oameni care luptau contra cronometru și împotriva tuturor vicisitudinilor pentru a salva viața unui om. Încordarea era aproape palpabilă. Nimeni nu zâmbea, nimeni făcea vreo remarcă ironică la adresa vreunuia dintre colegi, deși fiecare avea libertatea absolută de a afirma orice despre oricine, în orice moment. Aproape toți cei prezenți acum lucrau la firmă și în urmă cu șase ani, când Lamar Billups primise injecția letală la Huntsville, iar inevitabilitatea morții lui venise ca un șoc. Iar Billups fusese un om rău. Distracția lui preferată era să-i bată măr pe oameni în încăierări din baruri, de preferință cu tacuri de biliard și sticle sparte, iar autoritățile se săturaseră în cele din urmă de el. Pe patul de moarte, ultimele lui cuvinte fuseseră „Ne vedem în iad", după care își dăduse duhul. Era vinovat și niciodată nu susținuse contrariul. El comisese crima într-un orășel aflat la vreo sută de kilometri depărtare, și totul trecuse neobservat de locuitorii din Slone. Nu avea familie, nu avea pe nimeni care să fi luat legătura cu firma de avocatură. Robbie nu-l înghițea deloc, dar se agăța cu îndârjire de credința că autoritățile nu aveau dreptul să-l ucidă.

Însă lucrurile stăteau cu totul altfel în *Statul Texas contra Donté Drumm*. Acum se luptau pentru a salva viața unui om nevinovat, iar familia lui era și a lor.

Masa lungă din sala principală de conferinţe era centrul furtunii, Fred Pryor, aflat încă la Houston, era pe speaker şi le oferea celorlalţi o actualizare privind eforturile lui de a-l face pe Joey Gamble să recunoască. Cei doi vorbiseră la telefon luni seară, iar Gamble se dovedise şi mai puţin cooperant.

– M-a întrebat în mai multe rânduri despre sperjur şi cât de grav e considerat ca infracţiune, a spus Pryor, vocea râsunându-i puternic din aparat.

– Îl ameninţă Koffee, a intervenit Robbie, ca şi cum ar fi ştiut că acest lucru era adevărat. L-ai întrebat dacă mai ţine legătura cu procurorul districtual?

– Nu, dar m-am gândit la asta, a răspuns Pryor. Nu am făcut-o, pentru că mi-am închipuit că nu va divulga aşa ceva.

– Koffee ştie că Joey a minţit la proces şi i-a spus că noi vom face o ultimă încercare de a-l convinge să-şi schimbe depoziţia, a zis Robbie. L-a ameninţat că-l va da în judecată pentru sperjur dacă-şi va schimba declaraţia acum. Eşti dispus să pariezi în privinţa asta, Fred?

– Nu. Mi se pare firesc.

– Spune-i lui Joey că a intrat în perioada de prescriere. Koffee nu se poate atinge de el.

– Am înţeles.

Convorbirea telefonică s-a încheiat. Cineva a adus pe masă un platou cu produse de patiserie la care s-au repezit cu toţii. Cele două asociate ale lui Robbie primiseră o cerere de amânare din partea guvernatorului. Martha Handler stătea la un capăt al mesei, cufundată în transcrierile de la proces. Aaron Rey, care îşi scosese haina şi lăsase la vedere cele două pistoale prinse la subsuoară, sorbea cafea dintr-un pahar din hârtie cerată, în timp ce frunzărea ziarul de dimineaţă. Bonnie, un consilier legal, lucra la ceva pe laptop.

– Să presupunem că acest Gamble se dă pe brazdă, a spus Robbie către asociata lui principală, o doamnă elegantă a cărei vârstă era greu de stabilit.

Robbie îl dăduse în judecată pe primul ei chirurg plastic, asta în urmă cu douăzeci de ani, când un lifting facial dăduse rezultate nu

tocmai de dorit. Însă ea nu renunţase la chirurgia plastică; nu făcuse decât să schimbe medicii. O chema Samantha Thomas, ori Sammie, iar când nu lucra la cazurile lui Robbie, îi dădea pe doctori în judecată pentru malpraxis şi pe angajatori pentru practici discriminatorii privind vârsta şi rasa.

– Pregătiţi petiţia, pentru orice eventualitate, a spus el.

– Aproape că am terminat, a spus Sammie.

Fanta, recepţionera, o femeie înaltă de culoare, care strălucise în echipa de baschet a liceului din Slone şi care, în circumstanţe diferite, ar fi absolvit odată cu Nicole Yarber şi Donté Drumm, a intrat în sală cu un teanc de mesaje telefonice.

– A telefonat un reporter de la *Washington Post.* Vrea să stea de vorbă cu tine, i-a spus ea lui Robbie, care şi-a concentrat imediat privirea asupra picioarelor ei.

– Cineva cunoscut nouă?

– Nu i-am mai auzit numele până acum.

– Atunci îl ignorăm.

– Un reporter de la *Houston Chronicle* a lăsat un mesaj la ora 22.30 noaptea trecută.

– Nu este Spinney, aşa-i?

– Ba da.

– Spune-i să se ducă dracului.

– Nu mă pot exprima astfel.

– Atunci, ignoră-l.

– Greta a telefonat de trei ori.

– Este încă în Germania?

– Da, şi nu-şi poate permite să cumpere bilet la avion. Vrea să ştie dacă ea şi Donté se pot căsători prin internet.

– Şi ce i-ai spus?

– Am spus că nu, este imposibil.

– I-ai explicat că Donté a devenit unul dintre cei mai râvniţi burlaci din lume? Că în ultima săptămână a primit cel puţin cinci propuneri de căsătorie din Europa? Tot felul de femei, tinere, bătrâne, grase, slabe, iar că singura lor trăsătură în comun este urâţenia? Şi

prostia? I-ai explicat că Donté e cam pretenţios în privinţa persoanei cu care se va căsători şi de aceea nu se grăbeşte?

– Nu am vorbit cu ea. A lăsat un mesaj în căsuţa vocală.

– Bine. Ignoră-l.

– Ultimul apel a fost din partea unui preot de la o biserică luterană din Topeka, Kansas. A telefonat acum zece minute. A spus că s-ar putea să deţină informaţii referitoare la ucigaşul lui Nicole, dar că nu ştie prea bine cum să procedeze.

– Grozav, încă un ţicnit. Câţi din ăştia ne-au căutat săptămâna trecută?

– Am pierdut numărul lor.

– Ignoră-l. Uimitor câţi nebuni apar în ultima clipă.

Fanta a lăsat mesajele printre hârtiile împrăştiate pe masă în faţa lui Robbie şi a părăsit sala. Robbie a urmărit-o ieşind, dar nu s-a holbat ca de obicei.

– Pe mine nu mă deranjează să le telefonez nebunilor, a spus Martha Handler.

– Tu doar cauţi material pentru documentare, a pus-o Robbie la punct. Dar asta e pierdere de vreme.

– Ştirile de dimineaţă, a anunţat cu voce tare Carlos, un asistent legal, şi a dus mâna după telecomandă.

A îndreptat-o spre televizorul cu ecran lat care era agăţat într-un colţ şi rumoarea a încetat. Reporterul stătea în faţa tribunalului din districtul Chester, ca şi cum acolo se putea întâmpla ceva dramatic dintr-o clipă în alta. Omul a început:

> Oficialităţile oraşului păstrează tăcerea în legătură cu măsurile luate pentru a face faţă potenţialelor tulburări care s-ar putea produce aici, în Slone, după execuţia lui Donté Drumm, programată la sfârşitul acestei săptămâni. După cum se cunoaşte, Drumm a fost condamnat în 1999 pentru violarea şi uciderea lui Nicole Yarber şi, în cazul în care nu se acordă în ultima clipă o graţiere sau o amânare, el va fi executat la închisoarea din Huntsville joi seara la ora 18.00. Drumm susţinute că este nevinovat, iar multă lume din Slone nu crede că el este făptaşul. Cazul a avut unele implicaţii

rasiale, şi am rosti o jumătate de adevăr dacă am afirma că populaţia oraşului este împărţită în privinţa aceasta. Mă aflu aici alături de şeful poliţiei, Joe Radford.

Camera s-a retras, creând un cadru mai larg şi în imagine a apărut silueta rotofeie a şefului poliţiei, în uniformă.

– Domnule Radford, la ce ne putem aştepta dacă execuţia va avea loc?

– Cred că ne putem aştepta să se facă dreptate.

– Anticipaţi izbucnirea unor tulburări?

– Nicidecum. Oamenii trebuie să înţeleagă faptul că sistemul judiciar funcţionează şi că verdictul dat de juriu trebuie aplicat.

– Aşadar, nu anticipaţi probleme joi seară?

– Nu, dar vom mobiliza toate forţele. Vom fi pregătiţi.

– Vă mulţumesc pentru timpul acordat.

Imaginea s-a schimbat, lăsându-l pe şeful poliţiei afară din cadru.

Organizatorii pregătesc o demonstraţie de protest mâine la amiază, chiar aici, în faţa tribunalului. Sursele noastre au confirmat faptul că primăria a aprobat această demonstraţie. Vom reveni cu amănunte.

Reporterul a încheiat transmisiunea, iar asistentul legal a apăsat butonul de întrerupere a sonorului. Robbie nu a făcut nici un comentariu, şi toată lumea s-a întors la lucru.

Comisia de Graţieri şi Eliberări Condiţionate din Texas are şapte membri, toţi numiţi de guvernator. Deţinutul care solicită clemenţă trebuie să trimită o petiţie către comisie, care urmează să delibereze. Petiţia poate fi simplă, cuprinzând o cerere de numai o pagină, ori amănunţită şi voluminoasă cât un dosar, având anexate probe, declaraţii şi scrisori venite din întreaga lume. Dosarul prezentat de Robbie

Flak în numele lui Donté Drumm era probabil cel mai cuprinzător pe care comisia îl primise vreodată de-a lungul istoriei sale. Rareori se acordă grațierea. Dacă cererea se respinge, se poate face un recurs la guvernator, care nu are dreptul să acorde grațierea din proprie inițiativă, dar poate aproba o amânare de treizeci de zile. În rarele ocazii când comisia acordă grațierea, guvernatorul are dreptul de a ignora hotărârea acesteia și se trece la executarea deținutului.

Pentru un deținut care urmează să fie executat, comisia ia de obicei hotărârea cu două zile înainte de data execuției. Comisia nu se întrunește fizic pentru a lua hotărârea, ci membrii ei transmit votul prin fax. De aceea, comisia mai este numită și „Moartea prin fax".

Pentru Donté Drumm, Moartea prin fax a sosit marți, la ora 8.15 dimineața. Robbie le-a citit decizia cu voce tare celor din echipa sa. Nimeni nu a fost nici pe departe surprins. Pierduseră deja atâtea runde, încât nici nu se așteptau la o victorie.

– Hai să-i cerem guvernatorului o amânare, a spus Robbie, zâmbind. Sunt convins că va fi fericit să audă iarăși de noi.

Din mulțimea de moțiuni, petiții și cereri pe care firma de avocatură le înaintase în ultima lună, urmând să mai trimită o serie până când clientul său avea să moară, o solicitare de amânare către guvernatorul Texasului ar fi fost fără îndoială o risipă de hârtie. Cu un an în urmă, guvernatorul ignorase două aprobări de clemență acordate de comisia lui de eliberare condiționată și permisese execuțiile. Una dintre campaniile lui promovase sloganul „Justiție dură în Texas" și cuprinsese și promisiunea lui de a „goli celulele de cei condamnați la moarte". Și omul nu se referea la eliberare condiționată.

– Hai să-l vizităm pe Donté, a propus Robbie.

Călătoria de la Slone la Polunsky Unit din apropiere de Livingston, Texas, pe șosele cu două benzi era un chin de trei ore. Robbie făcuse drumul acela de o sută de ori. Cu câțiva ani înainte, când avusese trei clienți pe lista de așteptare pentru execuție – Donté, Lamar Billups și un individ pe nume Cole Taylor –, se săturase de

atâtea amenzi pentru depăşirea vitezei legale şi de şoferii de la ţară, dar şi de accidentele evitate la mustaţă din pricină că vorbea la telefon. De aceea, şi-a cumpărat o furgonetă, una lungă şi solidă, care oferea foarte mult spaţiu, a dus-o la un atelier auto din Fort Worth, unde i s-au instalat telefoane, televizoare şi toate jucăriile existente pe piaţă, mochetă pluşată, scaun din piele fină care se rotea, dar se şi înclina pe spate, o canapea în partea din spate, pentru cazul că Robbie avea nevoie să tragă un pui de somn, şi un bar dacă i se făcea sete. Aaron Rey era şoferul acestei furgonete. Bonnie, a doua asistentă legală, stătea de obicei pe scaunul din dreapta, gata să sară în ajutor ori de câte ori domnul Flak îi cerea ceva. Deplasările au devenit astfel mai productive, pentru că Robbie lucra pe laptop ori putea vorbi la telefon sau citi documente în timp ce se ducea şi se întorcea de la Polunsky şi, pe de altă parte, călătorea confortabil în acel birou pe roţi.

Scaunul lui era plasat exact în spatele şoferului. Alături de el stătea Martha Handler. Bonnie mergea în faţă, lângă Aaron. Au plecat din Slone la 8.30 şi curând au intrat pe şoseaua care şerpuia printre dealurile din East Texas.

Cea de-a cincea persoană era nou cooptată în echipă: doctorul Kristina Hinze, sau Kristi, cum i se spunea la firmă, unde nimeni nu era atât de arogant ca să pretindă să i se folosească titlul în adresare, iar majoritatea numelor mici erau prescurtate. Ea era ultima dintr-o serie de experţi pe care Robbie îi angajase pe bani grei în efortul lui de a-l salva pe Donté. Kristi era un psihiatru clinician, studiase deţinuţii şi condiţiile din închisori, şi scrisese o carte în care susţinea, printre alte lucruri, că detenţia în condiţii de solitudine este una dintre cele mai cumplite forme de tortură. În schimbul sumei de 10 000 de dolari, ea trebuia să-l vadă pe Donté, să-l evalueze, iar apoi să pregătească (urgent) un raport în care să descrie starea lui mintală deteriorată şi să declare că (1) ajunsese să îşi piardă facultăţile mintale din cauza detenţiei solitare şi (2) o astfel de detenţie reprezintă o pedeapsă crudă şi neobişnuită.

În 1986, Curtea Supremă a SUA a interzis executarea persoanelor bolnave psihic. Ultima soluţie pentru Robbie era să-l prezinte pe Donté drept suferind de psihoză schizoidă şi să susţină că acesta nu înţelegea nimic.

Şansele nu erau foarte mari. Kristi Hinze avea doar treizeci şi doi de ani, nu de mult ieşită de pe băncile facultăţii, şi până atunci nu apăruse niciodată în faţa unei instanţe. Pe Robbie nu îl îngrijora acest aspect. El spera ca ea să aibă ocazia de a depune mărturie într-o audiere privind capacităţile mentale, care urma să aibă loc peste câteva luni. Ea se aşezase acum pe canapeaua din spate, îşi împrăştiase notiţele peste tot şi se apucase de lucru, ca şi ceilalţi.

După ce Robbie a încheiat o convorbire telefonică, Martha Handler a spus:

– Acum putem sta de vorbă?

Aceasta era introducerea standard când avea de pus întrebări.

– Sigur, a răspuns el.

Ea a pornit unul dintre nenumăratele ei reportofoane şi l-a plasat în faţa lui.

– În privinţa banilor, ai fost numit de judecătoare să îl reprezinţi pe Donté, care se încadrează în categoria persoanelor fără venituri, dar familia...

– Da, în Texas nu se poate vorbi de sistemul apărătorului public, a întrerupt-o el. După lunile petrecute alături de el, Martha învăţase că nu trebuia să se aştepte niciodată că va reuşi să încheie o frază când vorbea cu Robbie, care a continuat: Aşadar, judecătorii locali îşi numesc prietenii sau aduc vreun fraier nenorocit când cazul este atât de nefericit încât nu vrea nimeni să îl accepte. Eu m-am dus la judecătoare şi m-am oferit voluntar. Iar ea a fost încântată să mi-l încredinţeze. Nici un avocat din oraş nu l-ar fi acceptat.

– Dar familia Drumm nu este chiar săracă. Amândoi...

– Sigur, dar uite cum funcţionează lucrurile. Doar o persoană bogată îşi poate permite un avocat când este vorba de apărat un acuzat care poate primi pedeapsa capitală, şi nu există oameni bogaţi pe

lista de aşteptare la execuţie. Aş fi putut stoarce cinci sau zece mii de dolari de la familie, silindu-i să-şi ipotecheze casa din nou, ceva de genul ăsta. Dar de ce să-mi bat capul? Mai bine să plătească oamenii de treabă din districtul Chester. Asta este una dintre marile ironii ale condamnării la moarte. Oamenii vor pedeapsa cu moartea – în favoarea ei se pronunţă cam în jur de 70 de procente din populaţia acestui stat –, însă ei nu ştiu cât de mult plătesc pentru asta.

– Cât au plătit până acum? a întrebat ea, strecurând întrebarea cu şiretenie, înainte ca el să apuce să spună mai multe.

– A, nu ştiu. O mulţime de bani. Bonnie, cu cât am fost plătiţi până acum?

Fără să ezite şi abia aruncând o privire peste umăr, Bonnie a răspuns numaidecât:

– Aproape 400 000 de dolari.

Robbie a continuat, practic fără să piardă deloc ritmul:

– Asta cuprinde onorariul de avocat, la tariful de 125 de dolari ora, plus cheltuielile, în primul rând pentru investigatori, iar apoi pentru martorii experţi.

– Asta înseamnă o groază de bani, a observat Martha.

– Da şi nu. Când lucrează pentru 125 de dolari pe oră, orice firmă de avocatură pierde bani. Nu voi mai face asta niciodată. Nu-mi pot permite. Nici contribuabilii, dar măcar eu ştiu că ies în pierdere. Ei habar n-au. Întreabă-l pe omul obişnuit de pe stradă din Slone cât au plătit el şi ceilalţi cetăţeni pentru judecarea lui Donté Drumm. Ştii ce îţi va răspunde?

– De unde să...?

– Va spune că nu are idee. Ai auzit de băieţii Tooley din West Texas? Este o caz faimos.

– Îmi pare rău, cred că mi-a scăpat, dar...

– Aceşti doi fraţi Tooley, doi idioţi, de pe undeva din West Texas. Din ce district, Bonnie?

– Mingo.

– Districtul Mingo. Foarte rural. O poveste de ţinut minte, te rog să asculţi. Brutele astea două jefuiesc magazine mici şi benzinării. Chestie foarte complicată. Într-o noapte, ceva nu le iese, şi o vânzătoare tânără este împuşcată. Cu o puşcă cu ţeava retezată, o chestie urâtă de tot. Fraţii Tooley sunt prinşi, pentru că au uitat că există camere de supraveghere. Lumea din oraş este revoltată. Poliţiştii sunt mândri nevoie mare că i-au prins. Acuzarea promite că va face dreptate imediat. Toată lumea vrea să vadă un proces rapid şi o execuţie. În Mingo nu se comit multe infracţiuni de acest fel şi nici un juriu nu a trimis vreun acuzat la moarte. Ei, în Texas există multe motive să te simţi neglijat, dar să trăieşti într-o comunitate care nu a condamnat pe nimeni la moarte este de-a dreptul jenant. Ce vor crede rudele noastre din Houston? Şi locuitorii din Mingo au crezut că acela e prilejul de a ieşi în faţă. Voiau sânge. Băieţii au refuzat să-şi recunoască vinovăţia, pentru că acuzarea insista să obţină condamnarea la moarte. De ce să-şi caute singuri moartea? Şi atunci i-au judecat împreună. Procesul s-a desfăşurat rapid şi, în cele din urmă, au fost condamnaţi la moarte. La recurs, tribunalul constată tot soiul de erori de procedură. Acuzarea a măcelărit cazul cum nu se putea mai clar. Condamnările sunt anulate. Cazul este retrimis pentru procese separate. Două procese, nu doar unul. Mai iei notiţe?

– Nu, caut să descopăr o oarecare relevanţă.

– E o poveste grozavă.

– Asta contează în primul rând.

– Şi astfel trece un an. Flăcăii sunt judecaţi separat. Două verdicte noi de vinovăţie, alte două trimiteri pe lista de aşteptare. Curtea de apel constată alte probleme. Dar nu aşa, ci vicii grave de procedură. Procurorul era un dobitoc. Anulări de sentinţe, alte procese, separate. A treia oară, un juriu îl condamnă pentru crimă pe cel care a tras, şi omul se alege cu o condamnare pe viaţă. Celălalt juriu îl condamnă pentru crimă pe cel care nu a tras şi omul se alege cu condamnarea la moarte. Închipuie-ţi numai. Ăsta-i Texasul. Deci, un frate capătă condamnarea pe viaţă. Celălalt ajunge pe lista de

aşteptare, unde, câteva luni mai târziu, s-a sinucis. A găsit omul o lamă şi s-a tăiat cu ea.

– Şi care e ideea?

– Uite şi ideea: de la un cap la celălalt, acest caz i-a costat pe cei din districtul Mingo trei milioane de dolari. Au fost siliţi să crească taxele pe proprietate de câteva ori, iar asta a dus la o revoltă. Au fost operate reduceri drastice de buget pentru şcoli, întreţinerea drumurilor şi servicii medicale. Au ajuns să închidă până şi singura bibliotecă publică. Districtul a fost în pragul falimentului vreme de câţiva ani. Şi totul ar fi fost evitat dacă procurorul le-ar fi îngăduit celor doi să-şi recunoască vinovăţia şi să fie condamnaţi pe viaţă fără posibilitatea de eliberare condiţionată. Am auzit că acum condamnarea la moarte nu mai este chiar atât de agreată în districtul Mingo.

– Pe mine mă interesa mai mult...

– De la un capăt la celălalt, în Texas îţi trebuie două milioane de dolari ca să ucizi în mod legal. Compară asta cu cei 30 000 de dolari cât costă întreţinerea anuală a unui condamnat pe lista de aşteptare.

– Am mai auzit asta, a spus Martha, şi nu minţea.

Robbie nu se temea niciodată să facă pe oratorul, mai ales când subiectul era pedeapsa cu moartea, unul preferat de el.

– Dar ce naiba? Doar avem o grămadă de bani în Texas.

– Putem discuta despre cazul Donté Drumm?

– Da, cum să nu?

– Fondul de apărare. Tu...

– A fost înfiinţat în urmă cu câţiva ani, o organizaţie nonprofit legală, care funcţionează cu respectarea tuturor secţiunilor relevante ale prevederilor stabilite de Fiscul american. E administrată în comun de firma mea şi de Andrea Bolton, sora mai mică a lui Donté Drumm. Până acum, chitanţe în valoare de... cât Bonnie?

– 95 000 de dolari.

– 95 000. Şi cât avem la dispoziţie?

– Zero.

– Aşa îmi închipuiam şi eu. Unde s-au dus banii?

– Cheltuieli de judecată, cheltuieli cu firma de avocatură, martori experţi, câţiva dolari pentru familie ca să meargă în vizită la Donté. Nu aş putea spune că e o organizaţie mare. Toţi banii au fost obţinuţi prin internet. Sincer să fiu, nu avem nici timp, nici resurse umane să ne ocupăm de obţinerea de fonduri.

– Şi cine sunt donatorii?

– În principal britanicii şi europenii. Donaţia medie este în jur de vreo douăzeci de dolari.

– 18,50, a intervenit Bonnie.

– E foarte greu să aduni bani pentru un ucigaş condamnat, indiferent de povestea lui.

– Cât ai cheltuit din propriul buzunar? a întrebat Martha.

Robbie nu a răspuns imediat. Învinsă, în cele din urmă, Bonnie a ridicat discret din umeri.

– Nu ştiu, a zis el. Dacă ar fi să fac o estimare, s-ar ridica la cel puţin 50 000 de dolari, poate o sută. Poate c-ar fi trebuit să pun mai mult.

În furgonetă s-a auzit târâit de telefoane. De la birou, Sammie avea o întrebare pentru şef. Kristi Hinze vorbea cu alt psihiatru. Iar în timp ce conducea, Aaron asculta pe cineva.

Petrecerea a început devreme, cu biscuiţi cu cartofi dulci scoşi direct din cuptorul Reevei. Îi plăcea să pregătească astfel de biscuiţi şi să îi mănânce, iar când Sean Fordyce a recunoscut că nu mai mâncase aşa ceva, ea s-a prefăcut că nu-l crede. Până când a sosit el, însoţit de coafeză, de o machieuză, de o secretară şi de un agent, toţi foindu-se în jurul lui, iar casa Reevei şi a lui Wallis Pike gemea de vecini şi prieteni. Mirosul greu de şuncă prăjită se revărsa pe uşa principală. Două camioane lungi erau trase pe aleea de acces şi până şi oamenii din echipa de transport molfăiau biscuiţi.

Fordyce, un irlandez de nimic din Long Island, era uşor iritat de mulţimea aceea, dar a arborat o expresie de băiat bun şi a semnat autografe. Doar era o vedetă. Iar aceia erau admiratorii lui. Îi cumpărau cărţile, îi urmăreau emisiunea şi îl ajutau să facă audienţă. S-a

lăsat fotografiat, a mâncat un biscuit şi a lăsat impresia că i-a plăcut. Era plinuţ, cu o faţă buhăită, nu avea tocmai o înfăţişare de mare star, dar asta nu mai conta. Purta un costum negru şi nişte ochelari ciudaţi, care îl făceau să arate mai inteligent decât era.

Studioul fusese înjghebat în camera Reevei, o anexă spaţioasă, lipită de partea din spate a casei ca o excrescenţă canceroasă. Reeva şi Wallis stăteau pe o canapea, având în spate fotografii mărite ale lui Nicole. Wallis purta cravată şi arăta ca şi cum ar fi fost scos cu forţa din dormitor, lucru care era practic adevărat. Reeva era machiată excesiv, avea părul proaspăt vopsit şi coafat şi purta cea mai bună rochie neagră din garderoba ei. Fordyce şedea pe un scaun, aproape de ei. Era pregătit de oamenii din echipa lui, care i-au dat părul cu fixativ şi i-au pudrat fruntea. S-au reglat luminile. S-a verificat sonorizarea. S-au reglat monitoarele. Vecinii s-au îngrămădit unii în alţii în spatele camerelor de filmare, după ce au fost instruiţi să nu scoată nici un sunet.

Producătorul a spus:

– Linişte! Începem transmisia.

Prim-plan pe Fordyce, care şi-a salutat auditoriul la un nou episod al emisiunii lui. A explicat unde se afla, pe cine intervieva şi a amintit elementele esenţiale legate de crimă, confesiune şi condamnare.

– Dacă totul decurge aşa cum este de aşteptat, a spus el cu glas grav, domnul Drumm va fi executat poimâine.

I-a prezentat pe mamă şi pe tatăl vitreg şi, bineînţeles, a transmis condoleanţe pentru tragedia întâmplată. Le-a mulţumit că au permis ca interviul să se desfăşoare în căminul lor, pentru ca lumea, prin intermediul camerelor, să poată vedea suferinţa lor. A început cu Nicole.

– Vorbiţi-ne despre ea, a rostit el aproape rugător.

Wallis nu a făcut nici un efort de a deschide gura, lucru care avea să se întâmple pe întreaga durată a interviului. Acela era show-ul Reevei. Era emoţionată şi teribil de agitată, astfel că, după ce a bâiguit câteva cuvinte, a izbucnit în lacrimi. Însă plânsese de atâtea ori

în public, încât acum putea să vorbească în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Îi simţi lipsa? a întrebat Fordyce, una dintre întrebările evident idioate, care avea doar rolul de a stârni şi mai multă emoţie.

Şi Reeva i-a satisfăcut aşteptările. El i-a întins o batistă albă din buzunarul hainei. Din pânză. Omul radia compasiune.

În cele din urmă, a ajuns la partea cu execuţia, care era punctul culminant al emisiunii.

– Tot mai doreşti să mergi acolo? a întrebat el, fiind însă sigur de răspunsul pe care îl va primi.

– A, da, a spus ea, iar Wallis a reuşit să încuviinţeze din cap.

– De ce? Ce va însemna asta pentru voi?

– Înseamnă foarte mult, a spus ea. Gândul răzbunării îi uscase lacrimile din ochi. Acel animal i-a luat viaţa fiicei mele. Merită să moară şi vreau să fiu acolo, ca să-l privesc în ochi atunci când va respira ultima oară.

– Crezi că se va uita la tine?

– Mă îndoiesc. E un laş. O fiinţă umană capabilă să-i facă aşa ceva iubitei mele fiice... nu cred că va fi atât de bărbat încât să mă privească drept în ochi.

– Care crezi că vor fi ultimele lui cuvinte? Vrei să ţi se ceară iertare?

– Da, aş vrea. Dar nu mă aştept la un asemenea gest. Niciodată nu şi-a asumat responsabilitatea pentru fapta lui.

– A mărturisit.

– Da, dar după aceea s-a răzgândit şi a negat mereu fapta. Cred că va nega şi în momentul când îl vor lega de pat şi îşi va lua adio de la viaţă.

– Reeva, te rog să faci ceva pentru noi. Spune-ne cum crezi că te vei simţi după ce va muri.

Numai acel gând o făcea să zâmbească, însă s-a controlat imediat.

– Uşurată, tristă, nu ştiu. Va însemna încheierea unui nou capitol dintr-o poveste lungă şi întristătoare. Însă asta nu va însemna şi sfârşitul.

Auzind asta, Wallis s-a încruntat vag.

– Care este cuvântul final, Reeva?

– Sean, când pierzi un copil, mai ales când îţi este răpit într-un mod atât de violent, nu există sfârşit.

– Nu există sfârşit, a repetat el cu glas sumbru, apoi s-a întors către cameră şi, făcând eforturi să dramatizeze şi mai mult scena finală, a repetat: Nu există sfârşit.

Au făcut apoi o scurtă pauză, au mutat câteva camere şi au mai dat cu puţin fixativ pe părul lui Fordyce. Iar când au reluat filmarea, moderatorul a reuşit să scoată câteva mormăieli de la Wallis, chestii care, după editare, nu aveau să dureze mai mult de douăzeci de secunde.

Filmarea s-a încheiat după mai puţin de o oră. Fordyce a şters-o repede de acolo – mai lucra la o execuţie ce urma să aibă loc în Florida. S-a asigurat că toată lumea ştia că îl aştepta un avion care trebuia să-l ducă acolo. Una dintre echipele lui de filmare trebuia să rămână în Slone încă două zile, sperând să poată filma scene de violenţă.

Fordyce urma să ajungă la Huntsville joi seara, în căutarea dramei, când avea să se roage cerului ca execuţia să nu fie amânată. Partea lui preferată din emisiune era aceea de după execuţie, când intervieva membrii familiei victimei. De obicei, din cauza emoţiei, aceştia arătau ca nişte epave umane, însă el ştia că Reeva avea să strălucească pe ecran.

CAPITOLUL 9

După aproape două ore de sunat insistent, a dat, în sfârşit, peste un funcţionar care să fie dispus să scormonească prin registrele potrivite pentru a stabili că, într-adevăr, un anume Travis Boyette a fost arestat pentru conducere în stare de ebrietate în Slone, Texas, pe data de 6 ianuarie 1999. După ce a fost închis, au apărut noi capete de acuzare. Omul a plătit garanţia că se va prezenta la tribunal pentru proces, apoi a şters-o din oraş. Acuzaţiile au fost respinse şi dosarul s-a închis când domnul Boyette a fost arestat şi condamnat la zece ani de închisoare în Kansas. Funcţionarul a explicat că la Slone exista procedura de închidere a dosarelor care nu puteau fi finalizate. Nu existau acuzaţii foarte grave împotriva lui, cel puţin în Slone şi în districtul Chester.

Keith, care nu reuşise să doarmă şi băuse prima cafea la 3.30 dimineaţa, a telefonat la biroul domnului Flak la prima oră, adică la 7.30. Nu ştia prea bine ce să-i spună avocatului, dacă i s-ar fi făcut legătura cu el, însă, împreună cu Dana, hotărâse că nu putea sta deoparte, fără să intervină. După ce a fost lăsat cu buza umflată de recepţionera lui Flak, a telefonat altui avocat.

Matthew Burns era procuror adjunct şi membru activ al bisericii St. Mark. Avea aceeaşi vârsta ca şi Keith şi antrenaseră împreună echipele de Tee-Ball[1] în care jucau fiii lor. Din fericire, Burns nu avea

[1] T-Ball, sau Tee-Ball, este un sport pentru copii, constituind o iniţiere în baseball. (n.tr.)

proces în acea zi de marţi, însă era ocupat în tribunal, având o primă înfăţişare într-un caz şi alte lucruri de rutină de rezolvat. Keith a găsit sala de judecată în care se afla Burns, iar de pe un scaun aflat în ultimul rând a urmărit cum se înfăptuia dreptatea. După o oră începuse să se frământe şi se pregătea să plece, deşi nu ştia prea bine încotro să o pornească. Burns a mai apărut o dată în faţa judecătorului, apoi şi-a îndesat hârtiile în geanta diplomat şi s-a îndreptat spre uşă. A făcut un semn din cap spre Keith, care l-a urmat. Au găsit un locşor liniştit pe un coridor altfel destul de agitat, o bancă de lemn uzată, din apropiere de casa scărilor.

– Arăţi ca naiba, a spus Burns cu glas plăcut.

– Mulţumesc. Nu sunt convins că e frumos să-ţi saluţi preotul cu asemenea vorbe, Matthew. Nu am putut dormi noaptea trecută. Nici o clipă. Ai intrat pe net?

– Da, preţ de vreo zece minute, la birou. Nu am auzit de Drumm, dar cazurile astea par să semene. Au devenit deja obişnuite acolo.

– Drumm este nevinovat, Matthew, a spus Keith, cu o siguranţă care l-a surprins pe prietenul lui.

– Mda, aşa se afirmă pe acel site. Dar nu ar fi primul ucigaş care susţine că este nevinovat.

Cei doi discutaseră rareori despre lege sau despre orice alt aspect legat de pedeapsa cu moartea. Keith a presupus că, în calitate de acuzator, Matthew se pronunţa în favoarea ei.

– Matthew, ucigaşul este aici, în Topeka. A venit la biserică duminică dimineaţă şi probabil a stat într-o stranã nu departe de tine şi de familia ta.

– Sunt numai urechi.

– A fost eliberat condiţionat foarte recent şi stă nouăzeci de zile la adăpost, dar este pe moarte din cauza unei tumori pe creier. A trecut pe la biroul meu ieri, solicitând consiliere. Are cazierul încărcat, în special infracţiuni sexuale. Am stat de două ori cu el şi a recunoscut, între patru ochi, firește, că a ucis-o pe fata aceea. Ştie şi unde este îngropată. Nu vrea ca Drumm să fie executat, dar nu vrea nici să se

declare ucigaş. Este întors pe dos, Matthew, un adevărat psihopat care oricum va muri peste câteva luni.

Matthew a pufnit şi a clătinat din cap, de parcă ar fi fost pălmuit.

– Îmi dai voie să te întreb de ce te-ai amestecat în treaba asta?

– Nu ştiu, dar asta e situaţia. Ştiu adevărul. Problema este că nu ştiu cum se procedează pentru a opri o execuţie.

– Doamne Dumnezeule, Keith!

Da, am vorbit cu El şi încă aştept o îndrumare din partea Lui. Dar până o voi primi, am nevoie de sfatul tău. Am telefonat în Texas, la firma de avocatură care se ocupă de apărarea lui, dar m-am lovit ca de un zid.

– Nu ar trebui să păstrezi secrete astfel de destăinuiri?

– Ba da. Şi aşa voi face mereu. Dar dacă ucigaşul hotărăşte să se ştie cu conştiinţa curată, spunând adevărul, pentru a încerca să-l salveze pe acest om de la moarte? Ce facem într-un asemenea caz? Cum procedăm?

– Cum procedăm? Nu te grăbi, amice.

– Matthew, ajută-mă. Nu cunosc legea. Am citit acel website până am ajuns să văd cruciş şi, cu cât citesc mai mult, cu atât mai derutat mă simt. Cum poţi condamna un om de omor dacă nu există cadavrul? Cum poţi da crezare unei confesiuni care a fost obţinută cu forţa de poliţişti? De ce turnătorii din rândul deţinuţilor au dreptul de a depune mărturie pentru a obţine sentinţe mai blânde? Cum se poate ca în cazul unui acuzat de culoare să existe un juriu alcătuit doar din albi? Cum de pot fi juraţii atât de orbi? Ce păzesc curţile de apel? Am o listă lungă de întrebări.

– Iar eu nu-ţi pot răspunde la toate întrebările, Keith. S-ar părea totuşi că singura întrebare importantă este prima – cum se poate împiedica o execuţie?

– Eu doar întreb, prietene, tu eşti cel care cunoaşte legea.

– Bine, bine. Stai să mă gândesc puţin. Ai nevoie de o cafea, nu-i aşa?

– Da, sigur. Până acum n-am băut decât vreo trei litri.

Au coborât treptele către o cafenea, unde au găsit o masă într-un colţ. Keith a luat o cafea, iar când s-a aşezat, Matthew a spus:

– Trebuie găsit cadavrul. Dacă omul tău poate pune cadavrul la dispoziţie, atunci avocaţii lui Drumm ar putea obţine o hotărâre judecătorească de oprire a execuţiei. Dacă nu, guvernatorul ar putea amâna execuţia. Nu ştiu sigur cum funcţionează lucrurile în privinţa asta. Situaţia diferă de la un stat la altul. Totuşi, în absenţa cadavrului, omul tău va părea un dement care vrea să fie băgat în seamă. Keith, te rog să ţii minte că există şi solicitări care se fac în ultima clipă. Avocaţii ăştia care se ocupă de pedeapsa cu moartea ştiu cum să se folosească de sistem, astfel că multe execuţii sunt amânate. S-ar putea să ai la dispoziţie mai mult timp decât îţi închipui.

– Cei din Texas sunt foarte eficienţi.

– Aici ai dreptate.

– Acum doi ani, Drumm a fost cât pe ce să fie executat. S-a întâmplat ceva într-o curte federală, dar să nu mă întrebi despre ce a fost vorba. Am citit despre asta seara trecută şi sunt încă buimăcit. În orice caz, potrivit celor afirmate pe acel website, acum este puţin probabil să se petreacă un miracol în ultima clipă. Drumm a avut deja parte de unul. De data asta, o să-l cam părăsească norocul.

– Descoperirea cadavrului este esenţială. Asta ar constitui dovada clară că omul tău nu minte. Ştii unde a îngropat-o? Dacă da, nu-mi spune mie. Răspunde-mi cu da sau nu.

– Nu. Mi-a spus statul, oraşul cel mai apropiat, localizarea în general, dar a mai spus că a ascuns-o atât de bine, încât chiar şi lui i-ar fi greu să îl găsească.

– În Texas?

– Nu, în Missouri.

Matthew a clătinat din cap. A luat o înghiţitură mare din ceaşcă şi apoi a zis:

– Keith, nu crezi că individul ar putea fi un mare mincinos? Eu văd cam zece asemenea oameni în fiecare zi. Mint în legătură cu orice. Mint din obişnuinţă. Mint, când adevărul le-ar sluji mult

mai mult. Mint când sunt în boxa martorilor şi îşi mint până şi propriii avocaţii. Şi, cu cât stau mai mult în închisoare, cu atât mai abitir mint.

– Matthew, are un inel care a fost făcut doar pentru elevii din clasa ei. Îl poartă la gât, pe un lănţişor ieftin. Individul a urmărit-o pe fata aceea; era obsedat de ea. Mi-a arătat inelul. L-am ţinut în mână şi l-am examinat.

– Eşti sigur că este autentic?

– Dacă l-ai vedea, şi tu ai recunoaşte că este autentic.

Încă o înghiţitură lungă. Matthew a aruncat o privire la ceasul de la încheietură.

– Trebuie să pleci?

– Mai am cinci minute. Tipul este dispus să meargă în Texas ca să declare adevărul?

– Nu ştiu. Spune că dacă părăseşte jurisdicţia, încalcă prevederile eliberării condiţionate.

– În privinţa asta, nu minte deloc. Dar dacă tot va muri, de ce se mai sinchiseşte?

– I-am pus întrebarea asta. A răspuns evaziv. Pe de altă parte, individul nu are nici un ban, şi nici posibilitatea de a ajunge acolo. Iar credibilitatea lui este nulă. Nimeni nu îi va acorda nici o atenţie.

– De ce l-ai sunat pe avocat?

– Pentru că sunt disperat, Matthew. Îl cred pe acest individ şi mai cred şi în nevinovăţia lui Drumm. Poate că avocatul lui va şti ce să facă. Pentru că eu nu ştiu.

A urmat o pauză în discuţia lor. Matthew a salutat din cap doi avocaţi aflaţi la masa alăturată şi a schimbat câteva cuvinte cu ei. Apoi s-a uitat din nou la ceas.

– O ultimă întrebare, a spus Keith. Una ipotetică. Ce-ar fi să-l conving pe individul ăsta să meargă în Texas cât de curând posibil ca să-şi spună povestea?

– Păi spuneai că nu poate merge acolo.

– Da, dar dacă îl duc eu?

– Nu, la naiba, nu, Keith. Ar însemna sprijin pentru încălcarea înţelegerii privind eliberarea condiţionată. Sub nici o formă.

– Cât de grav ar fi acest lucru?

– Nu ştiu sigur, dar asta ţi-ar putea crea necazuri, ai putea fi chiar răspopit. Mă îndoiesc că ai fi condamnat, dar ar fi destul de dureros.

– Dar cum ar putea să ajungă acolo?

– Am înţeles de la tine că nu s-a hotărât să se ducă acolo.

– Dar dacă se duce?

– Keith, ia-o pas cu pas. Apoi şi-a consultat ceasul a treia oară. Gata, trebuie să fug. Hai să ne întâlnim undeva să mâncăm ceva de prânz şi continuăm discuţia.

– Bună idee.

– Ştiu un restaurant cu delicatese pe strada asta, colţ cu Seventh. Se numeşte Eppie's. Putem găsi un separeu în spate şi să stăm de vorbă în linişte.

– Ştiu localul.

– Atunci, ne vedem la amiază.

La recepţia de la Anchor House stătea acelaşi fost condamnat mereu încruntat. Era foarte ocupat cu un careu de cuvinte încrucişate şi nu voia să fie întrerupt. Boyette nu se afla acolo, a spus el scurt. Keith a insistat fără să devină agasant.

– E la muncă?

– La spital. L-au dus noaptea trecută.

– Ce s-a întâmplat?

– O criză, mai mult nu ştiu. Tipul e dus rău, a ajuns o epavă.

– La ce spital?

– Nu eu am condus ambulanţa.

Şi cu asta, omul s-a întors la careul lui şi conversaţia s-a încheiat.

Keith şi-a găsit pacientul la etajul trei al spitalului St. Francis, într-o rezervă semiprivată. O perdea subţire şi străvezie despărţea cele două paturi din încăpere. Ca preot care îşi făcea turul prin spital, Keith devenise o figură familiară acolo, astfel că a fost de ajuns să-i

spună unei asistente că domnul Boyette îl vizitase la biserică şi că acum trebuia să-l vadă. Nu a mai fost nevoie de altceva.

Boyette era treaz, cu un ac de perfuzie înfipt în braţul stâng. A zâmbit când l-a văzut pe Keith şi i-a întins o mână dreaptă moale.

– Mulţumesc pentru vizită, pastore, a spus el cu glas slab şi răguşit.

– Cum te simţi, Travis?

Au trecut cinci secunde. Apoi a ridicat puţin mâna stângă şi a zis:

– Mi-au dat nişte medicamente foarte bune. Mă simt mai bine.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Keith, cu toate că era convins că ştia răspunsul.

Boyette s-a uitat spre fereastră, deşi nu putea vedea decât cerul cenuşiu. Au mai trecut zece secunde.

– Pastore, după ce ai plecat, am fost foarte tulburat. M-a luat o durere de cap care nu mai voia să treacă. După aceea mi-am pierdut cunoştinţa şi m-au adus aici. Spuneau că termuram şi aveam spasme.

– Îmi pare rău, Travis.

– A fost din cauza ta, în mare parte, pastore. Tu mi-ai făcut-o. M-ai stresat.

– Îmi pare foarte rău, dar te rog să nu uiţi că tu ai venit la mine, Travis. Ai vrut să te ajut. Tu mi-ai povestit de Donté Drumm şi de Nicole Yarber, doi oameni despre care nu auzisem niciodată până atunci. Mi-ai spus multe lucruri. Nu eu am venit la tine.

– Adevărat.

Apoi a închis ochii. Respira greoi şi chinuit.

A urmat o pauză lungă. Keith s-a aplecat spre Boyette şi, aproape în şoaptă, a întrebat:

– Travis, mai eşti treaz?

– Da.

– Atunci ascultă-mă. Am un plan. Vrei să-l auzi?

– Sigur.

– Întâi facem un film cu tine spunându-ţi povestea. Recunoşti ce i-ai făcut lui Nicole. Arăţi că Donté nu a avut nimic de-a face cu răpirea şi moartea ei. Povesteşti totul, Travis. Şi precizezi unde este

îngropată. Să oferi cât mai multe amănunte, astfel încât, cu puţin noroc, să poată fi găsită. Înregistrăm totul acum. Aici, în spital. Şi, după aceea, trimit filmul în Texas, la avocaţii lui Donté, la procuror, judecător, poliţie, curţile de apel, guvernator şi la toate ziarele şi posturile de televiziune de acolo, ca să ştie toată lumea. Aşa vor afla toţi. Voi face asta pe cale electronică, astfel că îl vor primi în câteva minute. Apoi, pentru a doua parte a planului, îmi dai inelul. O să-l fotografiez, şi trimit pozele tuturor oamenilor de care am vorbit mai devreme, tot prin internet. O să trimit inelul prin curier de noapte la avocaţii lui Donté, pentru ca ei să deţină dovada fizică. Ce zici de asta, Travis? Poţi să spui totul fără să părăseşti patul de spital.

Boyette nu a deschis ochii.

– Mai eşti treaz, Travis?

Un sunet slab.

– Îhâm.

– O să meargă, Travis. Nu mai putem pierde vremea.

– E o pierdere de vreme.

– Ce ai de pierdut? Doar viaţa unui om nevinovat.

– Seara trecută m-ai făcut mincinos.

– Asta pentru că ai minţit.

– Ai găsit dovada arestării mele în Slone?

– Da.

– Deci n-am minţit.

– Nu în legătură cu asta. Şi nu minţi nici în legătură cu Donté Drumm.

– Mulţumesc. Acum o să dorm.

– Hai, Travis. Va dura mai puţin de cincisprezece minute ca să facem filmul. Dacă vrei, te pot înregistra chiar acum, cu telefonul meu mobil.

– Mă faci să mă doară capul, pastore. Pleacă imediat de aici şi te rog să nu te întorci.

Keith s-a ridicat şi a respirat adânc. Ca să se asigure că lucrurile erau clare, Boyette a repetat, dar mult mai tare:

– Trebuie să pleci, pastore. Şi te rog să nu te întorci.

Într-un separeu de la Eppie's, Keith şi Matthew stăteau la masă cu nişte boluri mari cu tocană de vită în faţă. Matthew a scos o foaie de hârtie dintr-un buzunar şi a vorbit cu gura plină.

– Nu există prevedere legală exactă cu privire la ce vrei să faci, dar probabil că ai putea fi acuzat de obstrucţionarea justiţiei. Nici măcar să nu te gândeşti să-l duci pe individ în Texas.

– Tocmai am vorbit cu omul nostru. E...

– Omul nostru? Nu ştiam că m-ai înregimentat în treaba asta.

– E în spital. A avut o criză seara trecută. Tumoarea îl va ucide curând. Dar nu mai doreşte să ajute cauza. E o jigodie, un psihopat, probabil că va înnebuni până când tumoarea o să-i ia tot creierul în stăpânire.

– De ce a venit la biserică?

– Probabil ca să mai scape din adăpostul acela vreme de câteva ore. Nu, n-ar trebui să vorbesc aşa. Am văzut emoţii adevărate la individul ăsta, sentimentul vinovăţiei şi o dorinţă vagă de a face ceea ce e bine. Dana a reuşit să dea de unul dintre foştii lui ofiţeri supraveghetori din Arkansas. Omul s-a arătat dispus să vorbească puţin şi a spus că omul nostru a fost membrul unei bande de albi care controla închisoarea. Donté Drumm este negru, bineînţeles, şi de aceea mă întreb de câtă simpatie se bucură el acolo.

– Văd că nu mănânci, a zis Matthew, şi a luat o îmbucătură.

– Nu mi-e foame. Mai am o idee.

– Să nu calci în Texas. Cei de acolo s-ar putea să te împuşte.

– Bine, bine. Uite ce idee am. Ce-ar fi să-i telefonezi tu avocatului lui Donté Drumm? Eu n-am reuşit să trec de recepţioneră. Sunt un umil slujitor al Domnului, dar tu eşti avocat, acuzator, şi ştii să vorbeşti aceeaşi limbă ca el.

– Şi ce i-aş putea spune?

– Că ai motive să crezi că adevăratul ucigaş se află aici, în Topeka.

Matthew a mestecat ce avea în gură şi a aşteptat.

– Asta e tot? a zis el. Doar atât? Avocatul ăsta primeşte telefonul meu ciudat. Îi spun ce am de spus, ceea ce nu e prea mult, iar asta are să-i ofere omului suficientă muniţie pentru a face o întâmpinare judecătorească şi să împiedice execuţia? Am dreptate, Keith?

– Ştiu că poţi fi mai convingător de atât.

– Gândeşte-te la următorul scenariu. Ticălosul ăsta este un mincinos patologic tipic, pe cale să moară – bietul de el. Şi hotărăşte să iasă de pe scenă în mod spectaculos, răzbunându-se pe sistemul care l-a înfrânt. Află despre acest caz din Texas, se interesează de el, îşi dă seama că nu s-a descoperit cadavrul şi, gata, vine cu povestea asta. Poate a găsit website-ul şi cunoaşte foarte bine faptele, iar acum se joacă cu tine. Îţi dai seama ce atenţie i se va acorda acestui individ? Numai că sănătatea nu-l ajută. Lasă lucrurile în pace, Keith. Probabil că e un farsor.

– De unde să fi auzit de caz?

– A fost în toate ziarele.

– Cum a găsit website-ul?

– Ai auzit de Google?

– Omul nu are acces la computer. În ultimii şase ani a fost închis la Lansing. Deţinuţii nu au acces la internet. Doar ştii asta. Îţi imaginezi ce s-ar întâmpla dacă ar avea? Acces, plus timp liber berechet. Nici un software din lume nu ar mai fi sigur. Nu are computer nici la adăpost. Omul ăsta are patruzeci şi cinci de ani, Matthew, şi mai bine de jumătate din viaţa de adult şi-a petrecut-o în închisoare. Probabil că este speriat de computere.

– Dar cum explici confesiunea lui Drumm? Asta nu te frământă?

– Ba da, dar potrivit website-ului...

– Keith, fii serios. Acel website este întreţinut de avocaţii lui. Mai trebuie să spun că este părtinitor? Este atât de insistent în privinţa nevinovăţiei, că nu are nici o credibilitate.

– Dar cum explici inelul?

– E un inel de liceu, unul dintr-un milion. Nu e chiar greu să confecționezi sau să copiezi un astfel de inel.

Cu umerii căzuți, Keith s-a simțit brusc foarte obosit. Îi lipsea energia de a continua acea discuție în contradictoriu.

– Ai nevoie de somn, prietene, a spus Matthew. Și trebuie să uiți cazul ăsta.

– Poate ai dreptate.

– Eu așa cred. Iar dacă execuția va avea loc joi, nu te simți învins. Există toate șansele să se fi făcut dreptate.

– Ai vorbit ca un adevărat avocat al acuzării.

– Care, întâmplător, ți-e prieten.

CAPITOLUL 10

Pe 29 octombrie 1999, la două săptămâni după ce fusese condamnat, Donté Drumm a sosit la unitatea Ellis, de la închisoarea din Huntsville, un oraş cu 35 000 de locuitori, situat la aproximativ 130 de kilometri de Houston. A fost înregistrat şi i s-a eliberat garderoba standard, alcătuită din două bluze albe şi două perechi de pantaloni albi, patru perechi de chiloţi, două tricouri albe, galoşi din cauciuc pentru duş, o pătură subţire şi o pernă mică. I s-au mai dat o periuţă de dinţi, un tub de pastă de dinţi, un pieptene din plastic şi o rolă de hârtie igienică. I s-a atribuit o celulă mică, în care se afla un pat din beton, o toaletă şi o chiuvetă din oţel inoxidabil. A devenit unul dintre cei 452 de deţinuţi bărbaţi aflaţi pe lista de aşteptare. În altă închisoare din apropiere de Gatesville, Texas, existau douăzeci şi două de femei condamnate la moarte.

Pentru că nu avea cazier care să evidenţieze un comportament violent în închisoare, a fost clasificat pentru Nivelul 1. Drept urmare, i s-au acordat câteva privilegii suplimentare. Putea munci până la patru ore pe zi în fabrica de confecţii din aripa celor condamnaţi la moarte. Avea dreptul să-şi petreacă perioada de exerciţii fizice într-o curte, alături de alţi câţiva deţinuţi. Putea participa la slujbele religioase, la activitatea atelierelor meşteşugăreşti şi la programele educative. Putea primi maximum 75 de dolari pe lună din afara închisorii. Putea să-şi cumpere televizor, radio, obiecte de papetărie şi chiar

mâncare de la magazinul închisorii. Şi avea voie să primească vizitatori de două ori pe săptămână. Cei care încălcau regulile erau degradaţi la Nivelul II, iar privilegiile li se reduceau. Băieţii răi ajungeau la Nivelul III, unde li se lua orice privilegiu.

Deşi stătuse într-o închisoare de district vreme de aproape un an, şocul suferit în aripa celor condamnaţi la moarte a fost copleşitor. Zgomotul era permanent – aparatele de radio şi televizoarele cu sonorul tare, flecăreala constantă între deţinuţi, strigătele gardienilor, fluieratul şi gâlgâitul instalaţiei sanitare învechite, zdrăngănitul metalic al uşilor de celulă care se închideau şi se deschideau. Într-o scrisoare trimisă mamei lui, Donté scria: „Hărmălaia nu se potoleşte niciodată. Dar niciodată. Încerc să o ignor şi reuşesc asta preţ de o oră, dar apoi se găseşte câte cineva care să urle sau să cânte fals, şi atunci un gardian răcneşte la el şi toată lumea râde. Asta este valabil la orice oră. Radiourile şi televizoarele se închid la ora zece seara, şi atunci este momentul când guralivii încep să turuie. Viaţa ca un animal într-o cuşcă e suficient de urâtă, dar zgomotul mă face să înnebunesc".

A descoperit însă curând că putea îndura izolarea şi ritualurile. Nu era totuşi sigur dacă putea trăi fără familie şi prieteni. Simţea lipsa fraţilor şi a surorii, a tatălui, dar gândul despărţirii permanente de mama lui era suficient ca să-l facă să plângă. Plângea ore în şir, întotdeauna cu faţa în jos, pe întuneric, şi foarte tăcut.

Lista de aşteptare este un coşmar pentru ucigaşii în serie şi criminalii violenţi. Pentru un om nevinovat, este o viaţă de tortură psihică, deoarece spiritul uman nu este pregătit să supravieţuiască în asemenea condiţii.

Sentinţa de condamnare la moarte a căpătat un nou înţeles pe 16 noiembrie, când Desmond Jennings a fost executat pentru uciderea a doi oameni în timpul unei tranzacţii de droguri, prost încheiate. În ziua următoare a fost executat John Lamb pentru uciderea un comis-voiajor a doua zi după ce Lamb fusese eliberat condiţionat din închisoare. În următoarea zi, 18 noiembrie, a fost executat Jose Gutierrez pentru un jaf armat şi omor săvârşit împreună cu fratele lui.

Fratele fusese executat patru ani mai devreme. Jennings se afla pe lista de aşteptare de patru ani, Lamb de şaisprezece, iar Gutierrez de zece ani. Un gardian i-a spus lui Donté că durata medie de aşteptare era de zece ani, ceea ce, zicea el cu mândrie, era cea mai scurtă din toată ţara. Încă o dată, Texasul era numărul unu. „Dar nu-ţi face griji, spusese gardianul. Sunt cei mai lungi zece ani din viaţa ta, şi, bineînţeles, ultimii." Şi râsese.

Trei săptămâni mai târziu, pe 8 decembrie, a fost executat David Long pentru uciderea cu o toporişcă a trei femei dintr-o suburbie a Dallasului. În timpul procesului, Long le spusese juraţilor că va ucide din nou dacă nu va fi condamnat la moarte. Juriul i-a făcut pe plac. Pe 9 decembrie, a fost executat James Beathard pentru triplu omor. Cinci zile mai târziu, a fost executat Robert Atworth, după numai cinci ani petrecuţi pe lista de aşteptare. În ziua următoare, a fost executat Sammie Felder după o aşteptare de douăzeci şi trei de ani.

După moartea lui Felder, Donté i-a trimis o scrisoare lui Robbie Flak, în care spunea: „Hei, domnule, găgăuţii ăştia de aici sunt puşi pe treabă. Şapte execuţii în patru săptămâni. După ce au dat undă verde, în urmă cu câţiva ani, Samie a fost numărul 199. E cel de-al 35-lea anul ăsta, şi au programaţi 50 pentru anul viitor. Domnule, trebuie să faci ceva".

Condiţiile de detenţie s-au înrăutăţit considerabil. Administratorii din cadrul Departamentului de Justiţie Criminală din Texas erau în curs de a muta condamnaţii la moarte de la Huntsville la Polunsky Unit, din apropiere de Livingston, la şaizeci de kilometri depărtare. Deşi nu s-a oferit nici o justificare oficială, mutarea s-a produs după o tentativă nereuşită de evadare organizată de cinci deţinuţi. Patru au fost prinşi în incinta închisorii. Al cincilea a fost găsit plutind pe râu, iar cauza morţii nu s-a putut stabili. Nu la multă vreme după aceea, s-a luat decizia de a se întări măsurile de securitate şi cea a mutării deţinuţilor la Polunsky. După patru luni de şedere la Huntsville, Donté a fost încătuşat şi îmbarcat într-un autobuz, împreună cu alţi douăzeci de deţinuţi.

În noua închisoare, i s-a dat o celulă care măsura 1,80 pe 3 metri. Uşa era din metal solid, având o mică deschizătură dreptunghiulară care permitea gardienilor să se uite înăuntru. Dedesubt era o fantă pentru tava cu mâncare. Celula era închisă, fără gratii prin care să poată vedea pe altcineva. Era un buncăr îngrămădit din beton şi oţel.

Conducerea închisorii a decis că introducerea unui program de douăzeci şi trei de ore de izolare în celulă era calea cea mai eficientă de a-i controla pe deţinuţi şi de a împiedica evadările şi actele de violenţă. Practic, toate formele de contact dintre deţinuţi erau eliminate. Nu mai existau programe de muncă, slujbe religioase, recreare în grup, nimic care să permită interacţiuni între oameni. Televizoarele au fost interzise. În fiecare zi, vreme de o oră, Donté era dus într-o „cameră de zi", un spaţiu mic, cu nimic mai spaţios decât celula. Acolo, singur, dar urmărit de gardian, trebuia să se bucure de orice distracţie pe care o putea inventa. Dacă vremea era favorabilă, de două ori pe săptămână era scos afară, într-o zonă mică, pe jumătate acoperită cu iarbă cunoscută sub numele de „cuşca de câine". Preţ de o oră, avea dreptul să privească cerul.

Spre surpinderea lui, curând s-a trezit tânjind după zgomotul neîntrerupt pe care îl dispreţuise atât de mult la Huntsville.

După o lună de şedere la Polunsky, într-o scrisoare către Flak, el scria: „Timp de douăzeci şi trei de ore, sunt încuiat în dulapul ăsta. Singura dată când vorbesc cu altă persoană este atunci când gardienii îmi aduc mâncarea, ori ceea ce se cheamă mâncare pe aici. Deci, nu văd decât gardieni, nicidecum genul de oameni pe care să-i prefer. Sunt înconjurat de ucigaşi, adevăraţi ucigaşi, dar aş prefera să stau de vorbă cu ei decât cu gardienii. Aici, totul este gândit ca să facă viaţa cât de grea posibil. Să luăm, de exemplu, ora mesei. Ni se dă micul dejun la ora trei dimineaţa. De ce? Nimeni nu ştie şi nimeni nu întreabă. Ne trezesc ca să ne dea o porcărie de mâncare de care ar fugi şi câinii. Prânzul este la ora trei după-amiaza. Cina, la ora zece seara. Ouă reci şi pâine albă la dejun, câteodată sos de mere şi clătite. Sandviciuri cu unt de arahide la prânz. Câteodată parizer, dar de

proastă calitate. Pui cu carnea precum cauciucul şi piure de cartofi făcut din fulgi, la cină. Nu ştiu ce judecător a spus că avem dreptul la 2 200 de calorii pe zi – sunt sigur că ştii asta –, iar dacă-şi închipuie că nu se ajunge la cifra asta, atunci ne mai dau câteva felii de pâine albă. Care e întotdeauna veche. Ieri, la prânz ne-au dat cinci felii de pâine albă, carne rece de porc cu fasole şi o bucată de caşcaval cedar mucegăit. Putem să-i dăm în judecată pentru mâncarea proastă? Probabil că treaba asta s-a făcut deja. Dar pot să suport mâncarea. Suport percheziţiile care se fac la orice oră. Cred că pot rezista la orice, Robbie, dar nu sunt sigur că mai suport izolarea. Te rog să faci ceva".

A devenit tot mai deprimat şi disperat, şi dormea douăsprezece ore pe zi. Ca să nu se plictisească, rejuca fiecare meci de fotbal din liceu. Se prefăcea că ar fi comentator sportiv la radio, descriind acţiunile, adăugând culoare, avându-l întotdeauna ca vedetă pe Donté Drumm. Rostea precipitat numele colegilor de echipă, ale tuturor, în afară de cel al lui Joey Gamble, şi le dădea nume fictive adversarilor. Douăsprezece meciuri în sezonul în care fusese boboc, treisprezece ca junior, şi, deşi cei de la Marshall îi bătuseră doi ani la rând pe cei de la Slone, Donté nu voia să accepte acest lucru în închisoare. Slone Warriors câştigau acele partide şi ajungeau să îi facă praf pe cei de la Odessa Permian în meciul pentru câştigarea campionatului, pe Cowboys Stadium, în faţa a 75 000 de susţinători. Donté era cel mai valoros jucător. Ales fotbalistul anului în Texas două sezoane consecutiv, ceva ce nu se mai întâmplase până atunci.

După meciuri, când îşi încheia transmisiunea, Donté scria scrisori. Scopul lui era să scrie cel puţin cinci pe zi. Citea Biblia ore în şir şi memora versete din Scriptură. Când Robbie prezenta un nou dosar al dovezilor apărării în altă instanţă, Donté îl citea cuvânt cu cuvânt. Şi, ca să dovedească asta, scria scrisori lungi de recunoştinţă către avocat.

Însă, după un an la solitar, a început să se teamă că îşi pierdea memoria. Punctele reuşite în meciurile din trecut i se ştergeau din

minte. Uita numele colegilor de echipă. Nu mai reuşea să recite din cele douăzeci şi şapte de cărţi ale Noului Testament. Era lipsit de vlagă şi nu putea scăpa de starea de deprimare. Mintea i se destrăma. Dormea şaisprezece ore pe zi şi mânca jumătate din ceea ce i se dădea la masă.

Pe 14 martie 2001, două evenimente au fost cât pe ce să îl împingă în braţele nebuniei. Primul a fost o scrisoare a mamei lui. Era lungă de trei pagini, cu scrisul pe care îl preţuia enorm, dar după prima pagină, a renunţat. Nu a putut-o citi până la capăt. Voia şi ştia că trebuia, dar literele îi jucau în faţa ochilor şi nu putea desluşi cuvintele de pe hârtie. Două ore mai târziu a primit vestea că de la Curtea de Apel din Texas sosise confirmarea condamnării lui. A plâns îndelung, apoi s-a întins pe pat şi s-a holbat la tavan într-o negură catatonică. Nu s-a mişcat ore în şir. A refuzat masa de prânz.

În ultimul joc al lui din anul de juniorat, în play-off-uri împotriva celor de la Marshall, un atacant care cântărea o 150 de kilograme îl călcase pe mâna stângă la o fază ofensivă. Trei degete îi fuseseră strivite şi rupte. Durerea fusese instantanee şi atât de intensă, încât aproape că leşinase. Un antrenor îi legase laolaltă cele trei degete cu bandă elastică, iar la următoarea serie de atacuri, Donté a revenit în joc. În aproape toată jumătatea a doua, a jucat ca un dement. Durerea îl făcea să înnebunească. Între jocuri, stătea cu stoicism şi urmărea ofensiva pregătindu-se de luptă, dar el nu a scuturat niciodată mâna, nu şi-a atins-o, neluând în seamă durerea care îl făcea să lăcrimeze. De undeva, a găsit voinţa de fier şi rezistenţa incredibilă de a încheia meciul.

Deşi uitase şi scorul din acea partidă, şi-a jurat să sape din nou în mintea lui, să ajungă în străfundurile ei şi în straturile subconştiente ale creierului care îl trăda şi să găsească voinţa de a pune capăt acelei alunecări în nebunie. A reuşit să se smulgă din pat. A căzut la podea şi a făcut douăzeci de flotări. Apoi a făcut abdomene până au început să-l doară muşchii. A alergat pe loc până când nu a mai putut ridica picioarele de pe podea. Genuflexiuni, fandări, alte flotări şi

abdomene. Apoi, leoarcă de sudoare, s-a aşezat pe pat şi şi-a făcut un program. La 5.00 în fiecare dimineaţă, va începe o serie precisă de exerciţii şi va lucra fără oprire timp de şaizeci de minute. La 6.30, va scrie două scrisori. La 7.00, va memora un nou verset din Scriptură. Şi aşa mai departe. Scopul lui era să facă o mie de flotări şi de abdomene în fiecare zi. Va scrie zece scrisori, şi nu doar celor din familie şi prietenilor. Îşi va găsi noi prieteni cărora să le scrie. Va citi cel puţin o carte pe zi. Va reduce orele de somn la jumătate. Va începe să ţină un jurnal.

A scris programul frumos şi l-a intitulat „Rutină", apoi a prins foaia pe perete, lângă oglinda din metal. A găsit entuziasmul să respecte acel program riguros. Îl începea în fiecare dimineaţă. După o lună, făcea o mie două sute de flotări şi abdomene pe zi, şi muşchii tari îl făceau să se simtă bine. Mişcarea îi readusese sângele la creier. Cititul şi scrisul îi deschideau noi lumi. O fată din Australia i-a trimis o scrisoare, iar el i-a răspuns imediat. O chema Millie. Avea cincisprezece ani, părinţii ei aprobau corespondenţa, dar îi verificau scrisorile. După ce ea i-a trimis o mică fotografie, Donté s-a îndrăgostit de ea. Curând, îndemnat de visul că într-o zi o va întâlni pe Millie, a început să facă două mii de flotări şi abdomene. Jurnalul lui era plin de scene erotice, grafice, ale perechii care călătorea prin lume. Ea îi scria o dată pe lună, şi pentru fiecare scrisoare de-a ei, el trimitea trei.

Roberta Drumm a hotărât să nu-l anunţe pe Donté că tatăl lui era pe moarte din cauza bolii de inimă. Şi când, în timpul uneia dintre vizitele ei obişnuite, ea i-a spus că tatăl lui murise, fragila lume a lui Donté a început să se destrame din nou. Ştirea că tatăl lui murise înainte ca el să poată ieşi din închisoare complet exonerat se dovedise a fi prea mult. Şi-a îngăduit să-şi încalce programul foarte rigid. A sărit o zi, apoi şi pe a doua. Nu se mai putea opri din plâns şi tremurat.

Apoi l-a abandonat Millie. Scrisorile ei soseau în jurul datei de cincisprezece ale fiecărei luni, asta vreme de doi ani, plus felicitări de Crăciun şi de ziua lui de naştere. Din motive pe care Donté nu

avea să le afle, scrisorile au încetat să mai sosească. El i-a trimis o scrisoare după alta, şi nu a mai primit nimic drept răspuns. I-a acuzat pe gardieni că îi reţineau corespondenţa şi chiar l-a convins pe Robbie să lanseze ameninţări pe această temă. Treptat, a acceptat faptul că ea dispăruse. A căzut într-o stare de deprimare profundă, fără să-l mai intereseze deloc Rutina. A început o grevă a foamei, nu a mâncat timp de zece zile, dar a renunţat când a văzut că nimănui nu părea să îi pese. A petrecut săptămâni în şir fără să facă mişcare, fără să citească, fără să mai noteze nimic în jurnal, scriindu-le doar mamei lui şi lui Robbie. Curând a uitat din nou toate meciurile de fotbal pe care le jucase şi nu-şi mai putea aminti nimic, în afară de câteva versete mai cunoscute din Scriptură. Stătea privind în tavan cu orele, murmurând mereu, mereu: „Isuse, îmi pierd minţile".

Camera vizitatorilor de la Polunsky este o zonă spaţioasă, deschisă, cu o mulţime de mese, scaune şi automate de vânzare de-a lungul pereţilor. În centru, există un şir lung de cabine, toate despărţite cu geam. Deţinuţii stau de o parte, vizitatorii, de cealaltă, şi toate discuţiile se poartă prin telefon. În spatele deţinuţilor, gardienii stau tot timpul în alertă, urmărind totul. Într-o parte, există trei cabine folosite pentru vizitele avocaţilor. Şi ele sunt despărţite prin geam, iar consultaţiile se desfăşoară prin telefon.

În primii ani, Donté era emoţionat când îl vedea pe Robbie Flak aşezat la masa îngustă de cealaltă parte a partiţiei din geam. Robbie era avocatul, prietenul lui, apărătorul lui încrâncenat; era omul care avea să îndrepte acea nedreptate incredibilă. Robbie lupta din greu, făcea scandal şi îi ameninţa cu focul iadului pe cei care îl tratau nedrept pe clientul său. Foarte mulţi deţinuţi aveau avocaţi slabi ori nu aveau deloc apărător. Apelurile lor se loviseră de un zid, sistemul îşi epuizase resursele pentru ei. Nu mai aveau pe nimeni care să lupte în numele lor. Însă Donté îl avea pe domnul Robbie Flak şi ştia că în fiecare zi avocatul lui se gândea la el şi punea la cale un nou plan pentru a-l scoate din închisoare.

Însă după opt ani petrecuți pe lista de așteptare, Donté își pierduse orice speranță. Nu-și pierduse încrederea în Robbie; pur și simplu, își dăduse seama că sistemul juridic din Texas era mult mai puternic decât un avocat. În absența unui miracol, acel rău avea să-și urmeze cursul. Robbie îi explicase că vor face mișcări până în ultima clipă, dar, pe de altă parte, era și realist.

Au vorbit prin telefon, fiecare din ei bucurându-se că îl vede pe celălalt. Robbie i-a transmis salutări din partea întregii familii Drumm. Îi vizitase acasă cu o seară în urmă, și i-a dat toate amănuntele. Cu un zâmbet pe față, Donté a ascultat, dar a vorbit puțin. Capacitatea lui de a întreține o comunicare se deteriorase, la fel ca multe alte abilități. Fizic, era un bărbat îmbătrânit prematur, slab, încovoiat, deși avea doar douăzeci și șapte de ani. Din punct de vedere psihic, era la pământ. Nu mai reușea să țină pasul cu vremea, nu mai știa dacă era noapte ori zi, deseori sărea peste mese, dușuri și chiar peste ora zilnică de recreare. Refuza să le spună ceva gardienilor și deseori avea probleme când trebuia să execute comenzile cele mai elementare pe care i le dădeau aceștia. Ei se arătau destul de înțelegători, deoarece știau că nu era un deținut periculos. Câteodată dormea și câte optsprezece sau douăzeci de ore pe zi, iar când nu dormea, nu putea face nimic. Nu mai făcuse mișcare de ani de zile. Nu mai citea și abia dacă reușea să aștearnă o scrisoare sau două pe săptămână, dar numai către familie sau Robbie. Scrisorile erau scurte, deseori incoerente și pline de greșeli de ortografie și de gramatică. Scrisul îi devenise atât de nesigur, încât lectura scrisorilor era un adevărat chin. Nu era nici o plăcere să deschizi o scrisoare de la Donté.

Dr. Kristi Hinze citise și analizase sute de scrisori trimise de el în cei opt ani pe care-i petrecuse în închisoare în așteptarea execuției. Ajunsese la concluzia că izolarea din timpul detenției îl făcuse să nu mai trăiască în realitate. Era lipsit de vlagă, depresiv, avea halucinații, devenise paranoic, schizofrenic și cu tendințe sinucigașe. Auzea voci, pe cea a tatălui său și pe a antrenorului de la echipa de fotbal. Altfel spus, creierul lui refuza să mai funcționeze. Era nebun.

După câteva minute, în care i-a povestit pe scurt în ce stadiu se găseau cu apelurile de ultim moment, Robbie i-a prezentat-o pe doamna doctor Hinze. Ea s-a aşezat pe scaun, a preluat receptorul şi l-a salutat. Robbie a rămas în picioare, aproape de ea, cu un blocnotes deschis şi cu un pix. Mai bine de o oră, ea i-a pus întrebări despre programul lui zilnic, obiceiurile, visurile, gândurile, dorinţele şi sentimentele legate de moarte. El a uimit-o spunându-i că de când se afla pe lista de aşteptare fuseseră executaţi 213 oameni. Robbie a confirmat numărul acestora. Însă pentru Donté nu mai existau surprize, nici alte lucruri care trebuiau explicate. Ea l-a întrebat despre motivele pentru care se afla acolo şi de ce urma să fie executat. Donté nu ştia şi nu înţelegea de ce i se întâmpla aşa ceva. Da, era sigur că va fi executat. Era de ajuns să se gândească la cei 213.

O oră i-a fost de ajuns doamnei doctor Hinze. I-a înapoiat telefonul lui Robbie, care s-a aşezat şi a început să-i explice detaliile zilei de joi. I-a spus că mama lui era hotărâtă să asiste la execuţie, iar asta l-a iritat. A început să plângă şi, într-un târziu, a pus receptorul jos ca să-şi şteargă faţa. A refuzat să îl mai ridice, iar când a încetat să mai plângă, şi-a încrucişat strâns braţele la piept şi a lăsat privirea în pământ. În cele din urmă, s-a ridicat şi a pornit spre uşa din spatele lui.

Restul echipei aştepta afară, în furgonetă, iar un gardian stătea în apropiere, supraveghindu-i. Când Robbie şi doamna doctor Hinze au revenit la maşină, Aaron a făcut un semn către gardian şi apoi a demarat. S-au oprit la o pizzerie de la marginea oraşului şi au mâncat un prânz frugal. Tocmai se instalaseră din nou în furgonetă, pregătindu-se să părăsească orăşelul Livingston, când a sunat un telefon. Era Fred Pryor. Joey Gamble îl sunase şi acceptase să se întâlnească la un păhărel după orele de program.

CAPITOLUL 11

Într-o săptămână normală, reverendul Schroeder şi-ar fi petrecut după-amiaza de marţi încuiat în birou, cu telefoanele închise, reflectând asupra subiectului următoarei predici. Analiza evenimentele curente, se gândea la nevoile enoriaşilor lui, se ruga mult şi, dacă nu avea inspiraţie, deschidea computerul şi recitea predici mai vechi. Când, în cele din urmă, îi venea o idee, făcea un plan, iar după aceea se apuca să scrie textul propriu-zis. Ajuns în acel moment, presiunea dispărea, şi putea exersa şi repeta până duminică. Puţine lucruri îi dădeau un sentiment mai neplăcut decât să se trezească miercuri dimineaţa fără să aibă idee despre ce va vorbi duminică.

Însă cum Travis Boyette îl obseda, nu se putea concentra asupra nici unui alt subiect. Marţi, după prânz, a tras un pui de somn, iar când s-a trezit s-a simţit cu capul mare, aproape debusolat. Dana plecase de la birou ca să se ocupe de copii, iar Keith s-a plimbat fără ţintă prin biserică, incapabil să facă ceva. În cele din urmă, a plecat şi el. S-a gândit să se ducă până la spital, ca să-l vadă pe Boyette, cu speranţa că îl mai slăbise durerea pricinuită de tumoare, făcându-l să se răzgândească. Însă acest lucru era puţin probabil.

În timp ce Dana gătea, iar băieţii îşi făceau temele, Keith şi-a găsit liniştea în garaj. De ceva vreme îşi pusese în gând să facă ordine acolo, să zugrăvească, iar apoi să păstreze curăţenie perfectă. De obicei, îi plăcea să muncească, însă Boyette îi distrusese până şi acea

plăcere. După jumătate de oră, a renunţat, şi-a luat laptopul în dormitor şi a încuiat uşa. Website-ul lui Drumm era ca un magnet, ca un roman gros şi incitant, din care el mai avea mult de citit.

SCANDALUL KOFFEE-GRALE

Acuzarea lui Donté Drumm a fost condusă de Paul Koffee, procurorul districtual din Slone şi districtul Chester. Judecătoare la procesul lui Donté a fost Vivian Grale. Atât Koffee, cât şi Grale erau oficialităţi alese. La data procesului, Koffee ocupa această funcţie de treisprezece ani. Grale era judecător de cinci ani. Koffee era căsătorit cu Sara şi aveau, şi încă au, trei copii. Grale era căsătorită, soţul ei se numea Frank, şi aveau, şi încă au, doi copii.

În prezent, soţii Koffee sunt divorţaţi, la fel şi soţii Grale.

Singura moţiune importantă prezentată de apărare, care a fost aprobată de judecătoarea Grale, a fost cererea de a se schimba locul de desfăşurare a procesului. Având în vedere caracterul senzaţional şi prezentarea insistentă în mass-media, un proces corect era imposibil în Slone. Avocaţii care îl apărau pe Donté au ţinut ca procesul să se desfăşoare departe de acel orăşel şi au sugerat Amarillo ori Lubbock, fiecare din ele fiind situat la 750 de kilometri de Slone. Judecătoarea Grale a aprobat cererea - experţii sunt de acord că ea nici nu avea de ales, pentru că, dacă s-ar fi hotărât judecarea procesului la Slone, s-ar fi creat cu siguranţă o situaţie de eroare judiciară - motiv pentru care ea a decis ca procesul să se ţină în oraşul Paris, Texas. Judecătoria din Paris este exact la 78 de kilometri de cea din Slone. După condamnare, avocaţii lui Donté au susţinut vehement în cadrul apelului că judecarea cazului la Paris a fost totuna cu judecarea lui la Slone. Şi, într-adevăr, în cursul procesului de alegere a membrilor juriului, mai bine de jumătate din potenţialii juraţi au recunoscut că auziseră ceva despre cazul respectiv.

În afară de schimbarea locului de desfăşurare a procesului, judecătoarea Grale nu s-a arătat înţelegătoare cu apărarea. Decizia ei cea mai importantă a fost aceea de a admite confesiunea obţinută sub presiune de la Donté. În absenţa acesteia, acuzarea era dezarmată, pentru că nu existau nici un fel de probe. Confesiunea a fost singura armă a acuzării.

Însă şi alte hotărâri au fost la fel de dăunătoare. Poliţiştii şi acuzarea au apelat la o tactică preferată când au adus un ciripitor încarcerat, pe nume Ricky Stone. Acesta se afla în închisoare pentru deţinere de droguri şi acceptase să coopereze cu detectivul Kerber şi cu poliţia din Slone. Acesta a fost pus în aceeaşi celulă cu Donté Drumm timp de patru zile, apoi mutat de acolo. Donté nu l-a mai văzut decât la proces. Stone a declarat că Donté vorbise în mod deschis despre violul şi uciderea lui Nicole şi-i mărturisise că înnebunise după ce ea rupsese legătura cu el. Se întâlniseră în taină vreme de câteva luni, erau îndrăgostiţi unul de altul, însă ea se speriase şi se temuse că tatăl ei nu-i va mai da nici un ban dacă va afla că avea relaţii cu un negru. Stone a declarat că procurorul nu-i promisese nimic în schimbul acelei depoziţii. La două luni după ce Donté a fost condamnat, Stone şi-a recunoscut vina pentru o acuzaţie minoră şi a ieşit din închisoare.

Stone avea un cazier bogat şi nu se bucura de nici o credibilitate. Era un ciripitor tipic, inventând declaraţii pentru a obţine sentinţe mai uşoare. Judecătoarea Grale i-a permis să depună mărturie.

Ulterior, Stone a retractat totul şi a declarat că detectivul Kerber şi Paul Koffee îl siliseră să mintă.

De asemenea, judecătoarea Grale a permis dovezi care ar fi fost respinse în multe alte jurisdicţii. În perioada cât s-au organizat căutări ale lui Nicole, poliţia a folosit ogari care să meargă după urme. Câinilor li s-a dat să miroasă ceva din maşina ei şi câteva lucruri de acolo, apoi au fost eliberaţi. Câinii nu au descoperit nici o urmă decât după arestarea lui Donté. Atunci, poliţia a permis ogarilor să adulmece prin furgoneta verde a familiei Drumm. Potrivit afirmaţiilor celui care se ocupa de câini, aceştia au început să se agite şi au dat de înţeles că depistaseră mirosul lui Nicole în

furgonetă. Această probă neconcludentă a fost prezentată prima oară într-o audiere dinaintea procesului. Avocaţii lui Donté nu au vrut să creadă acest lucru şi au vrut să ştie cum puteau obţine declaraţii de la nişte ogari. Avocatul Robbie Flak s-a arătat atât de revoltat, încât a numit unul dintre câini, un ogar pe nume Yogi, „fiu tâmpit al unei căţele". Judecătoarea Grale a considerat că această ieşire a avocatului era o sfidare la adresa instanţei şi l-a amendat cu o sută de dolari. În mod surprinzător, antrenorului principal al câinilor i s-a permis totuşi să depună mărturie în timpul procesului, iar el a declarat în faţa juriului că după o experienţă de treizeci de ani cu ogari, era „absolut sigur" că Yogi detectase mirosul lui Nicole în acea furgonetă verde. Omul a fost făcut ferfeniţă când Robbie Flak l-a luat la întrebări, acesta din urmă cerând să fie adus câinele în faţa instanţei pentru a depune jurământ în boxa martorilor.

Judecătoarea Grale şi-a dovedit animozitatea faţă de avocaţii apărării, îndeosebi faţă de Robbie Flak. Ea s-a arătat mult mai binevoitoare faţă de Paul Koffee.

Şi asta era foarte uşor de înţeles. La şase ani după proces, a devenit de notorietate faptul că judecătoarea şi procurorul aveau o idilă ilicită care dura de ani de zile. Aventura lor a ieşit la iveală când o fostă secretară, nemulţumită de tratamentul de care „beneficiase" în serviciul domnului Koffee, a formulat o reclamaţie de hărţuire sexuală şi a pus la dispoziţie e-mailuri, liste de numere de telefon şi chiar înregistrări telefonice care evidenţiau legătura intimă dintre fostul ei şef şi judecătoarea Grale. Au urmat acţiuni în instanţă, dar şi acţiuni de divorţ.

Căzută în dizgraţie, doamna Grale şi-a dat demisia din funcţia de judecătoare şi a plecat din Slone cât divorţul ei era încă în curs de soluţionare. În 2006, Paul Koffee a fost reales fără a avea un contracandidat, dar numai după ce a promis că nu va mai candida după încheierea mandatului.

Avocaţii lui Donté au solicitat viciu de procedură având în vedere conflictul evident de interese pe care dezvăluirea relaţiei dintre judecătoare şi procuror îl presupunea. Curtea de Apel din Texas a stabilit că, deşi aventura era „nefericită"

şi „putea fi interpretată drept o depăşire a limitelor decenţei", dreptul acuzatului de a beneficia de un proces cinstit nu fusese încălcat. Viciul de procedură nu era foarte clar definit în curţile federale.

În 2005, Paul Koffee l-a dat în judecată pe Robbie Flak pentru declaraţiile defăimătoare pe care acesta din urmă le făcuse într-un interviu cu privire la relaţiile intime dintre el şi judecătoarea din timpul procesului. La rândul său, Flak l-a dat în judecată pe Koffee din nenumărate alte motive. Litigiul este în curs de soluţionare.

Câteva ore mai târziu, după ce au stins luminile şi în casă s-a aşternut liniştea, Keith şi Dana au rămas cu privirile aţintite în tavan, întrebându-se dacă era cazul să ia nişte pastile de dormit. Amândoi erau epuizaţi, dar nu puteau să adoarmă. Obosiseră citind despre caz, discutând despre el, făcându-şi griji pentru un tânăr negru care-şi aştepta moartea şi de existenţa căruia nu avuseseră habar cu o zi în urmă. Erau extrem de intrigaţi de apariţia lui Travis Boyette în viaţa lor. Keith era convins că omul spunea adevărul. Şi Dana era înclinată să creadă acelaşi lucru, dar se arăta mai sceptică din cauza cazierului. Se săturaseră să tot discute despre asta.

Dacă Boyette spunea adevărul, se putea ca ei să fie singurii din lume care ştiau că statul Texas avea să execute un om nevinovat. Dacă aşa stăteau lucrurile, ce puteau face? Cum puteau întreprinde ceva dacă Boyette refuza să recunoască adevărul? Iar dacă el se răzgândea şi hotăra să mărturisească, ei ce trebuiau să facă? Slone era la şase sute de kilometri depărtare, iar ei nu cunoşteau pe nimeni acolo. Dar de ce ar fi trebuit să cunoască pe cineva? Până în urmă, cu o zi nici nu auziseră de acel orăşel.

Întrebările i-au chinuit până târziu, dar răspunsurile se lăsau aşteptate. Au hotărât să stea cu ochii pe ceasul digital până la miezul nopţii şi, în caz că nu adormeau până atunci, aveau să apeleze la pastile.

La 23.04 a sunat telefonul, ceea ce i-a făcut să tresară. Dana a aprins o lumină. Pe ecranul telefonului a apărut afişat locul de unde se telefona: „Spitalul St. Francis".

– El e, a spus ea.

Keith a ridicat receptorul şi a zis:

– Alo.

– Îmi pare rău că telefonez atât de târziu, pastore, a spus Boyette cu glas şoptit şi încordat.

– Nu-i nimic, Travis. Nu dormeam.

– Ce mai face frumoasa ta soţie?

– Bine. Ascultă, Travis, sunt sigur că telefonezi dintr-un motiv anume.

– Da, scuze, pastore. Vreau să o văd din nou pe fată, înţelegi ce vreau să spun?

Keith ţinea receptorul astfel încât Dana să-şi poată lipi urechea stângă de el. Nu voia să repete totul după aceea.

– Nu prea cred că înţeleg, Travis.

– Fata, Nicole, micuţa mea Nikki. N-o să mai trăiesc mult, pastore. Sunt încă în spital, mi se fac perfuzii şi doctorii mi-au spus că sfârşitul mi-e aproape. Sunt pe jumătate mort, pastore, şi nu-mi place să mă gândesc că dau în primire fără să-i fac o ultimă vizită lui Nikki.

– Dar e moartă de nouă ani.

– Ei, pe naiba. Am fost acolo, ai uitat? Ceea ce i-am făcut a fost groaznic şi mi-am cerut iertare şi înainte, de câteva ori, faţă în faţă. Dar trebuie să merg din nou acolo, să-i spun cât de rău îmi pare pentru ce s-a întâmplat. Înţelegi ce vreau să spun, pastore?

– Nu, Travis. Nu pricep deloc ce vrei să sugerezi.

– E încă acolo, înţelegi? E unde am lăsat-o.

– Ai zis că probabil nu vei reuşi să o găseşti.

A urmat o pauză lungă, semn că Travis părea să-şi amintească asta.

– Ştiu unde este, a zis el.

– Bine, Travis. Atunci du-te şi găseşte-o. Du-te şi dezgroap-o, uită-te la osemintele ei şi spune-i că-ţi pare rău. Şi după aceea? O să

te simţi oare mai bine? Între timp, un om nevinovat va muri pentru crima comisă de tine. Am o idee, Travis. După ce îi spui pentru ultima oară lui Nicole cât de rău îţi pare, ce-ar fi să te duci şi la Slone şi să treci pe la cimitir, ca să găseşti mormântul lui Donté şi să-i spui şi lui cât de rău îţi pare?

Dana s-a întors şi s-a încruntat la Keith. Travis a mai făcut o pauză, apoi a zis:

– Nu vreau ca băiatul acela să moară, pastore.

– Mi-e greu să cred asta, Travis. Ai tăcut nouă ani, timp în care el a fost acuzat şi persecutat. Ai pierdut ziua de ieri şi de azi, iar dacă te tot sucești atât, nu va mai fi vreme să intervenim, iar el va muri.

– Nu pot opri asta.

– Poţi încerca. Du-te la Slone şi spune-le autorităţilor unde este îngropat cadavrul. Poţi recunoaşte adevărul, le arăţi inelul şi faci cât mai multă vâlvă. Sunt convins că reporterii şi cameramanii te vor adora. Cine ştie, poate va băga de seamă şi vreun judecător sau chiar guvernatorul. Travis, nu am multă experienţă în astfel de chestiuni, dar mi se pare că le va fi greu să-l execute pe Donté Drumm dacă tu apari la televizor şi susţii că ai omorât-o pe Nicole şi că ai acţionat singur.

– Nu am maşină.

– Închiriază una.

– Nu mai am permis de conducere de zece ani.

– Ia autobuzul.

– Nu am bani de bilet, pastore.

– O să-ţi împrumut eu. Ba nu, îţi dau bani pentru un bilet dus până la Slone.

– Dar dacă fac o criză în autobuz ori îmi pierd cunoştinţa? Şi m-ar putea debarca în Podunk, Oklahoma.

– Iar te joci cu mine, Travis.

– Pastore, trebuie să mergem acolo. Doar tu şi eu. Dacă mă duci cu maşina până acolo, o să spun adevărul despre ce s-a întâmplat. O

să-i conduc la cadavru. Putem opri execuţia, dar vreau neapărat să mergi cu mine.

– De ce tocmai eu?

– Nu mai am pe nimeni, pastore.

– Am o idee mai bună. Mâine-dimineaţă, mergem împreună la procuratură. Am acolo un prieten. Îi spui şi lui povestea. Poate îl convingem să îi telefoneze procurorului din Slone, dar şi şefului poliţiei şi avocatului apărării şi, nu mai ştiu, poate şi vreunui judecător. Oamenii ăştia mai curând îl vor asculta pe el decât pe un preot luteran care nu are habar de sistemul judiciar. Putem filma declaraţia ta şi apoi să o trimitem imediat autorităţilor din Texas, dar şi ziarelor. Ce zici de asta, Travis? În felul acesta vei respecta şi prevederile eliberării condiţionate. Şi nici eu nu voi avea necazuri pentru că te ajut.

Dana a dat din cap în semn de aprobare. Cinci secunde. Zece secunde. În cele din urmă, Travis a spus:

– Poate c-o să meargă, pastore. Poate oprim execuţia, dar ei n-au cum să o găsească. Va trebui să merg eu acolo.

– Să ne concentrăm asupra ideii de a împiedica execuţia.

– Mâine-dimineaţă la ora nouă mă externează din spital.

– O să vin acolo, Travis. Şi procuratura nu e departe.

Cinci secunde, zece secunde de gândire.

– Îmi place ideea, pastore. Hai s-o facem.

La ora 1.00, Dana a găsit un flacon de somnifere, dar un ceas mai târziu era tot trează. Călătoria spre Texas era grija lor principală. Mai discutaseră pe scurt despre asta, dar se temuseră atât de mult de ce se putea întâmpla, încât schimbaseră subiectul. Ideea era grotescă – pastorul Keith în Slone, împreună cu un infractor sexual având o credibilitate discutabilă, încercând să facă pe cineva să asculte o poveste bizară, în timp ce lumea din oraş număra orele pe care Donté Drumm le mai avea de trăit. O asemenea pereche bizară avea să fie

ridiculizată, poate chiar împuşcată acolo. Iar la întoarcerea în Kansas, reverendul Keith Schroeder putea fi acuzat de o infracţiune împotriva căreia nu avea cum să se apere. Slujba şi cariera lui vor atârna de un fir de păr. Şi totul din cauza unui individ josnic precum Travis Boyette.

CAPITOLUL 12

Miercuri dimineaţa. Deşi în noaptea precedentă plecase de la firmă după miezul nopţii, şase ore mai târziu Robbie se afla din nou în sala de conferinţe, pregătindu-se pentru o zi extrem de agitată. Noaptea nu fusese deloc fructuoasă. Întâlnirea la un păhărel dintre Fred Pryor şi Joey Gamble nu dăduse nici un rezultat, cu excepţia faptului că acesta din urmă recunoscuse că domnul Koffee îi telefonase ca să-i amintească de pedeapsa care îl putea paşte pentru sperjur. Pryor, care de-a lungul anilor devenise un maestru în privinţa dispozitivelor de înregistrare, folosise acelaşi pix cu microfon şi transmisese discuţia prin intermediul telefonului mobil. Calitatea sunetului se dovedise remarcabil de bună. Robbie băuse şi el câteva păhărele de bourbon, dar în birou, împreună cu Martha Handler şi cu Carlos, asistentul legal, care preferase o bere. Preţ de aproape două ore, îşi savuraseră cu toţii băuturile, Joey şi Fred într-un bar oarecare din apropiere de Houston, iar ceilalţi în fosta gară care era acum sediul firmei de avocatură Flak. După două ore, Joey, care băuse destul de mult – chiar dacă doar bere –, spusese că se săturase să trăiască sub presiune. Nu putea accepta ideea că o declaraţie de ultim moment semnată de el putea anula depoziţia din timpul procesului. Nu voia să fie considerat mincinos, deşi fusese cât pe ce să recunoască faptul că minţise.

– Donté nu trebuia să mărturisească, a zis el în câteva rânduri, ca şi cum o mărturie falsă reprezenta un motiv suficient pentru a fi condamnat la moarte.

Însă, dacă era nevoie, Pryor avea să se ţină de capul lui Gamble şi în cursul zilelor de miercuri şi joi. El credea că încă exista o oarecare şansă, una care creştea pe măsura scurgerii timpului.

La ora 7.00, angajaţii firmei s-au strâns în sala de conferinţe pentru şedinţa de dimineaţă. Toţi erau prezenţi, toţi cu ochi roşii de oboseală, dar pregătiţi pentru efortul final. Kristi Hinze lucrase toată noaptea pentru a-şi redacta raportul. Ea l-a prezentat în rezumat cât ceilalţi au mâncat produse de patiserie şi au băut cafea. Raportul avea patruzeci şi cinci de pagini, fiind mai lung decât ar fi o instanţă dispusă să citească, dar probabil şi acest aspect era suficient pentru a reţine atenţia cuiva. Constatările ei nu surprindeau pe nimeni, cel puţin nu pe cei de la firma de avocatură Flak. Ea a descris starea în care se afla Donté Drumm. Îi verificase problemele medicale şi psihiatrice apărute în timpul detenţiei. Citise 260 dintre scrisorile pe care el le scrisese în cei opt ani cât se aflase pe lista de aşteptare. Suferea de schizofrenie, psihoză, depresie, avea halucinaţii şi nu înţelegea ce se petrecea cu el. Hinze condamna izolarea ca mijloc de încarcerare şi a etichetat-o drept o formă crudă de tortură.

Robbie i-a cerut lui Sammie Thomas să trimită petiţia pentru amânare, împreună cu raportul doamnei doctor Hinze în versiune completă unor colaboratori din Austin ai firmei. Pe întreaga durată a proceselor de apel, adică de-a lungul a opt ani, firma lui Robbie fusese sprijinită de Grupul de Apărare a Condamnaţilor la Moarte din Texas, cunoscut mai curând sub numele de Grupul de Apărare, o organizaţie nonprofit care reprezenta aproximativ 25 la sută dintre deţinuţii aflaţi pe lista de aşteptare. Grupul de Apărare nu se ocupa decât de apelurile celor condamnaţi la moarte şi făcea acest lucru cu mare pricepere şi răbdare. Sammie avea să trimită petiţia şi raportul în format electronic, iar la ora 9.00 dimineaţa Grupul de Apărare urma să depună exemplare pe hârtie la curtea de apel.

Cum execuţia era iminentă, curtea era în alertă şi pregătită să înainteze solicitări de ultim moment. Dacă acestea erau respinse, lucru care se petrecea în mod frecvent, Robbie şi Grupul de Apărare puteau recurge apoi la curtea federală ca să lupte din greu împotriva tuturor opreliştilor, sperând ca la un moment dat să se producă, în sfârşit, un miracol.

Robbie a discutat aceste strategii şi s-a asigurat că fiecare ştia ce era de făcut. Carlos trebuia să se ocupe de familia Drumm în ziua următoare, deşi avea să rămână în Slone. Trebuia să aibă grijă ca membrii familiei să ajungă la timp la Polunsky pentru ultima vizită. Robbie va fi acolo ca să meargă pe ultimul drum alături de clientul său şi să asiste la execuţie. Sammie Thomas şi ceilalţi asociaţi vor rămâne la birou şi vor coordona activitatea cu Grupul de Apărare. Bonnie, asistenta legală, va păstra legătura cu birourile guvernatorului şi procurorului general.

Cererea pentru amânare fusese înaintată biroului guvernatorului, şi se aştepta respingerea ei. Petiţia lui Kristi Hinze era pregătită să plece. Dacă Joey Gamble îşi schimba poziţia, nu mai exista nici o probă nouă în legătură cu care să facă tapaj. Pe măsură ce şedinţa se desfăşura, era evident că nu mai exista mare lucru de făcut în privinţa cazului. Conversaţia şi-a pierdut treptat din vioiciune. Agitaţia începea să se stingă. Toată lumea se simţea brusc obosită. Începuse aşteptarea.

În 1994, Vivian Grale a fost aleasă judecător, după o campanie în care insistase asupra înaltelor standarde morale, punând pe primul loc legile lui Dumnezeu, încarcerarea infractorilor pe perioade mai lungi de timp şi, desigur, folosirea mai eficientă a camerei morţii de la Huntsville. Ea câştigase cu un avans de treizeci de voturi. A învins un judecător înţelept şi experimentat, pe nume Elias Henry, datorită faptului că adusese în discuţie câteva cazuri penale în care judecătorul Henry îndrăznise să manifeste sentimente de compasiune faţă de acuzaţi. Ea a folosit aceste cazuri în fluturaşii de campanie şi îl făcuse să pară un protector al pedofililor.

După ce aventura ei cu Paul Koffee a fost dată în vileag, după divorţ şi după ce îşi dăduse demisia şi părăsise orăşelul Slone în dizgraţie, votanţii s-au pocăit şi s-au întors la judecătorul Henry. Acesta a fost reales fără nici o opoziţie. Acum el avea 81 de ani şi starea sănătăţii lui era tot mai precară. Circulau zvonuri că probabil nu avea să-şi încheie mandatul.

Judecătorul Henry fusese prieten apropiat cu tatăl lui Robbie, care murise în anul 2001. Din pricina acestei prietenii, el era unul dintre puţinii judecători din estul Texasului căruia nu-i creştea brusc tensiunea arterială când Robbie Flak intra în sala de tribunal. Elias Henry era aproape singurul judecător în care Robbie avea încredere. La invitaţia judecătorului Henry, Robbie a fost de acord să îl întâlnească în biroul său la ora 9.00 dimineaţa. Scopul întrevederii nu a fost precizat la telefon.

– Cazul mă tulbură foarte mult, a spus judecătorul Henry după ce au schimbat câteva amabilităţi.

Erau singuri, într-un birou vechi care se schimbase puţin în cei patruzeci de ani de când Robbie îl vizita. Sala de judecată era alături, pustie.

– Şi mi se pare foarte firesc.

Amândoi aveau în faţă, pe masa de lucru, sticle de apă nedeschise. Ca de obicei, judecătorul purta un costum de culoare închisă şi o cravată portocalie. Se simţea bine în acea zi, şi ochii lui erau alerţi şi pătrunzători. Nici unul din ei nu zâmbea.

– Robbie, am citit transcrierea procesului, a spus el. Am început-o săptămâna trecută şi am parcurs-o integral, la fel şi majoritatea pledoariilor de la curţile de apel. Văzând lucrurile din poziţia profesiei mele, nu pot crede că judecătorul Grale a îngăduit ca acea confesiune să devină probă în proces. A fost obţinută prin coerciţie şi vădit neconstituţională.

– Aşa a fost, domnule judecător, aşa a fost. Nu vreau să o apăr, dar nu prea avea de ales. Nu exista nici o altă probă credibilă. Dacă respingea confesiunea, atunci Koffee nu mai avea la ce să apeleze.

Nu mai avea nici acuzat, nici suspect, nici cadavru şi, deci, nici condamnare. Donté ar fi ieşit din închisoare, ceea ce ar fi constituit o ştire de primă pagină în ziare. După cum bine ştii, judecătoarea Grale trebuia să se confrunte cu alegătorii, şi judecătorii nu sunt realeşi în Texas dacă pun legea mai presus de politică.

– Povesteşte-mi despre caz.

– După ce a ştiut că acea confesiune va fi ascultată de juraţi, Koffee a putut aduna şi alte probe. A insistat şi a bătut din picior, şi până la urmă a convins juriul că Donté era ucigaşul. Arăta cu degetul spre el şi plângea până şi când pomenea numele lui Nicole. Un adevărat spectacol. Cum e vorba aceea din bătrâni, domnule judecător? „Dacă nu ai probe, ţipă." Iar el a ţipat din răsputeri. Juraţii erau mai mult decât dispuşi să-i dea crezare. Şi aşa a câştigat.

– Te-ai luptat ca un nebun, Robbie.

– Trebuia să lupt cu şi mai multă îndârjire.

– Şi eşti convins că este nevinovat? Nu ai nici o îndoială?

– Domnule judecător, de ce purtăm această discuţie? Mi se pare aproape inutilă în acest moment.

– Pentru că intenţionez să îl sun pe guvernator şi să-i cer o amânare. Poate mă va asculta, nu am de unde să ştiu. Nu eu am fost judecător în acest proces. După cum ştii, în perioada aceea, mă pensionasem. Dar am un văr în Texarcana, care i-a dat guvernatorului o căruţă de bani. E puţin probabil să reuşesc, dar ce am de pierdut? Ce se poate întâmpla dacă execuţia se amână cu treizeci de zile?

– Nimic. Domnule judecător, ai îndoieli în privinţa vinovăţiei lui?

– Îndoieli serioase. Eu nu aş fi admis confesiunea aceea ca probă. L-aş fi aruncat în închisoare pe informatorul acela pentru minciună. L-aş fi exclus pe papagalul acela cu ogarii lui cu tot. Iar băiatul, cum îl chema?

– Joey Gamble.

– Exact, băiatul alb. Mărturia lui putea fi înghiţită de juraţi, dar era prea subţire ca să fie convingătoare. Ai spus-o tu cel mai bine într-una dintre pledoariile tale, Robbie. Condamnarea se bazează pe

o confesiune falsă, pe un câine pe nume Yogi, pe un turnător mincinos, care ulterior şi-a retras declaraţia, şi pe un iubit părăsit, dornic de răzbunare. Nu-i putem convinge pe oameni în baza unor asemenea gunoaie. Judecătoarea Grale a fost părtinitoare. Cred că ştim de ce. Paul Koffee a fost orbit de ochelarii de cal şi de teama că ar putea greşi. E un caz îngrozitor, Robbie.

– Vă mulţumesc, domnule judecător. Trăiesc cu sentimentul ăsta de nouă ani.

– Şi e periculos. M-am întâlnit ieri cu doi judecători de culoare, oameni buni, îi cunoşti şi tu. Ei sunt porniţi împotriva sistemului, dar se tem de reacţii. Se aşteaptă la tulburări în caz că Donté este executat.

– Aşa am auzit şi eu.

– Ce e de făcut, Robbie? Există vreo cale de a împiedica execuţia? Nu sunt specialist în pedeapsa cu moarte şi nu ştiu care e starea apelurilor tale în prezent.

– Ne-am cam terminat muniţia, domnule judecător. Acum înaintăm o petiţie privind starea mintală precară a deţinutului.

– Şi ce şanse aveţi?

– Slabe. Până acum, Donté nu a avut antecedente de tulburări mintale. Noi susţinem că aşteptarea asta de opt ani l-a făcut să-şi piardă facultăţile mintale. După cum ştii, curţile de apel se arată de obicei rezervate faţă de teoriile care sunt scoase în ultimul moment.

– Şi băiatul a înnebunit?

– Are probleme grave, dar presupun că ştie ce se întâmplă cu el.

– Deşi nu eşti optimist.

– Domnule judecător, sunt avocat şi apăr criminali. Optimismul nu face parte din ADN-ul meu.

Judecătorul Henry a desfăcut dopul sticlei de plastic şi a luat o înghiţitură de apă. A rămas cu ochii aţintiţi la Robbie.

– Foarte bine, o să-l sun pe guvernator, a spus el, ca şi cum prin acel telefon ar fi putut salva situaţia.

Nu avea să rezolve nimic. În acele momente, guvernatorul primea o mulţime de telefoane. Robbie şi echipa lui dăduseră tonul.

– Vă mulţumesc, domnule judecător, dar nu te aştepta la cine ştie ce. Guvernatorul nu a împiedicat niciodată o execuţie. De fapt, el vrea să accelereze ritmul lor. A pus ochii pe un loc în Senat şi, înainte de a se gândi ce să mănânce la micul dejun, numără voturi. E un ticălos unsuros, laş, prost ca noaptea, ucigaş şi duplicitar, cu un viitor strălucit în politică.

– Deci nu l-ai votat.

– Nu. Dar te rog să-i telefonezi.

– Aşa voi face. Peste o jumătate de oră o să mă întâlnesc şi cu Paul Koffee ca să discut această problemă. Nu aş vrea să fie luat prin surprindere. O să stau de vorbă şi cu cei de la ziarul local. Vreau să se ştie public că mă opun acestei execuţii.

– Vă mulţumesc, domnule judecător, dar de ce tocmai acum? Puteam purta discuţia asta acum un an sau acum cinci ani. E cumplit de târziu să mai intervii.

– Acum un an, puţini oameni se gândeau la Donté Drumm. Execuţia nu era iminentă. Exista şansa de a se obţine graţierea într-un tribunal federal. Poate o anulare a sentinţei şi un nou proces. Nu ştiu, Robbie. Poate că trebuia să mă fi implicat, dar nu este cazul meu. Am fost prins cu propriile probleme.

– Înţeleg, domnule judecător.

Şi-au strâns mâinile şi apoi şi-au luat rămas-bun. Robbie a coborât pe scările din dos, ca să nu dea nas în nas cu vreun avocat sau grefier care să vrea să stea de vorbă. În timp ce mergea grăbit pe coridorul pustiu, a încercat să se gândească la un alt funcţionar public din Slone sau din districtul Chester, care să fi fost ales şi să-şi fi exprimat sprijinul în favoarea lui Donté Drumm. Şi-a adus aminte de unul, singurul consilier de culoare din Slone.

Vreme de nouă ani dusese o bătălie lungă şi solitară. Pe care era pe punctul de a o pierde. Un telefon din partea vărului unui donator generos nu va fi niciodată suficient pentru a opri o execuţie în Texas. Maşinăria era prea bine unsă şi prea eficientă. Se pusese în mişcare şi nu exista nici o modalitate de a o opri.

Pe peluza din faţa tribunalului, câţiva lucrători montau un podium improvizat. Câţiva poliţişti îşi făceau de lucru prin zonă, discutând între ei cu feţe care le trădau neliniştea în momentul când a sosit primul autobuz al bisericii, aducând demonstranţi. Vreo doisprezece oameni de culoare au coborât din el şi au traversat peluza, trecând prin dreptul monumentelor înălţate în memoria celor căzuţi în război. Şi-au găsit locurile, şi-au desfăcut scaunele pliante şi au început să aştepte. Demonstraţia, sau protestul, sau orice se voia acea întrunire, era programată pentru amiază.

Robbie fusese invitat să ia cuvântul, dar refuzase. Nu ştia ce ar putea să spună care să nu atâţe spiritele, şi nici nu dorea să fie acuzat de incitarea mulţimii la violenţă. Şi aşa aveau să se găsească destui scandalagii.

După părerea lui Carlos, care avea sarcina de a monitoriza website-urile şi blogurile, traficul sporea în mod exploziv. Erau planificate acţiuni de protest pentru ziua de joi în Austin, Huntsville şi Slone, dar şi în campusurile a cel puţin două universităţi din Texas.

„Faceţi-le viaţa amară", a gândit Robbie, în timp ce se îndepărta la volanul maşinii.

CAPITOLUL 13

Keith a sosit devreme la spital şi a început să-şi facă rondul obişnuit. În acel moment, biserica luterană St. Mark avea şase enoriaşi în diferite stadii de tratament sau de recuperare. I-a vizitat pe toţi, a schimbat cu fiecare cuvinte de alinare, i-a ţinut de mână cât s-au rugat, apoi s-a dus să-l ia pe Boyette pentru ceea ce avea să devină o zi plină de evenimente.

Plină de evenimente într-un mod neaşteptat. Domnul Boyette plecase deja. De la o asistentă a aflat că la ora 6.00 dimineaţa, când au vrut să vadă cum se mai simţea, au găsit patul gol şi frumos făcut, halatul lui de spital împăturit atent şi aşezat alături de pernă şi de cateterul cu tub cu tot, prins cu grijă de stativul portativ pentru perfuzii. O oră mai târziu, cineva de la Anchor House a telefonat şi a transmis mesajul că Travis Boyette revenise şi dorea ca doctorul să fie informat că totul era în regulă. Keith s-a dus la Anchor House, dar Boyette nu era acolo. După spusele supraveghetorului, miercurea nu avea program de lucru. Nimeni nu ştia unde plecase şi nici când s-ar putea întoarce. În timp ce se îndrepta spre St. Mark, Keith şi-a spus că nu era cazul să se îngrijoreze sau să intre în panică, pentru că Boyette îşi va face până la urmă apariţia. Apoi s-a socotit un dobitoc pentru că îi acordase atâta încredere unui ucigaş declarat, violator în serie şi mincinos patologic. Cum de obicei se străduia să vadă partea bună a fiecărui om pe care îl cunoştea, în momentul în care a simţit

că îl cuprinde panica, şi-a dat seama că se arătase mult prea îngăduitor faţă de Boyette. Se străduise prea mult să fie înţelegător, ba chiar compătimitor. La naiba, acel om ucisese o fată de şaptesprezece ani doar ca să-şi satisfacă poftele carnale şi acum părea să fie mulţumit văzând pe altul murind pentru crima comisă de el. Doar Dumnezeu ştia câte alte femei mai violase acel individ.

Când a intrat în biroul din biserică era deja furios. Charlotte Junger, care revenise la slujbă după gripa de care suferise, l-a întâmpinat veselă cu un „Bună dimineaţa, pastore", iar el abia dacă a fost suficient de politicos să-i răspundă.

– Mă încui în birou, clar? Nu primesc nici un telefon, decât dacă e din partea unui anume Travis Boyette.

– Am înţeles, domnule.

A închis uşa, şi-a smuls de pe el paltonul şi i-a povestit Danei ultimele veşti.

– Acum umblă nestingherit pe străzi? a întrebat ea.

– Da, e pe punctul de a fi eliberat condiţionat. Şi-a ispăşit pedeapsa şi urmează să fie un om liber. Cred că ai dreptate când spui că umblă nestingherit.

– Slavă cerului că are tumoarea aceea.

– Nu-mi vine să cred că ai zis asta.

– Îmi pare rău, nici eu nu pot crede. Ce plan ai?

– Nu putem decât să aşteptăm. Poate că îşi va face apariţia.

– Să mă ţii la curent.

Apoi Keith l-a sunat pe Matthew Burns de la procuratură şi i-a spus că apăruse o întârziere. La început, Matthew se arătase reticent faţă de ideea de a-l întâlni pe Boyette şi de a-i filma declaraţia, dar până la urmă a acceptat. Fusese de acord să dea câteva telefoane în Texas după ce asculta povestea lui Boyette şi cele auzite i se păreau demne de crezare. S-a arătat dezamăgit aflând că omul dispăruse.

Keith a verificat pe website-ul Donté Drumm pentru a vedea ultimele postări, ceva ce făcuse aproape permanent începând de luni dimineaţă. S-a dus la fişetul cu dosare şi a scos câteva conţinând

predici mai vechi. A sunat-o din nou pe Dana, dar ea stătea la o cafea cu fetele.

La 10.30 fix, a telefonat la firma de avocatură a lui Robbie Flak. Tânăra doamnă care i-a răspuns i-a explicat că domnul Flak nu era liber. Keith a spus că înţelegea asta şi a precizat că sunase şi în ziua precedentă, marţi, lăsase numerele lui de telefon, dar nu-l mai căutase nimeni.

– Deţin informaţii referitoare la uciderea lui Nicole Yarber, a zis el.

– Ce fel de informaţii? a întrebat ea.

– Despre asta trebuie să discut cu domnul Flak, a rostit Keith cu fermitate.

– Îi voi transmite mesajul dumneavoastră, a spus ea, la fel de ferm.

– Te rog, nu sunt cine ştie ce nebun. Este vorba de ceva foarte important.

– Am înţeles, domnule. Vă mulţumesc.

A hotărât să încalce jurământul de confidenţialitate pe care îl făcuse. Existau două consecinţe posibile. Prima era că Boyette îl putea da în judecată pentru daune morale, dar pe Keith nu-l mai îngrijora o asemenea perspectivă. Tumoarea pe creier avea să rezolve orice litigiu care ar fi putut apărea. Iar dacă, din cine ştie ce motiv, ar supravieţui, Boyette ar trebui să facă dovada că nerespectarea secretului discuţiei lor îi produsese daune. Deşi Keith ştia puţine lucruri legate de lege, i s-a părut greu de crezut că un judecător ori un juriu ar manifesta simpatie faţă de o persoană atât de josnică.

Cea de-a doua consecinţă era că putea primi o sancţiune disciplinară din partea mai-marilor Bisericii. Însă, având în vedere faptele, şi mai ales în lumina tendinţelor destul de liberale ale sinodului, nu-şi putea închipui că va avea de suferit mai mult decât de o atenţionare delicată.

„Ducă-se naibii, şi-a zis el. Eu voi vorbi."

I-a trimis un e-mail lui Robbie Flak. S-a prezentat, lăsând toate numerele de telefon şi adresele posibile. A descris întâlnirea pe care a avut-o cu un individ eliberat condiţionat, fără a-i menţiona numele,

care a lucrat la un moment dat în Slone, inclusiv în perioada în care dispăruse Nicole. Acest individ avea un cazier bogat şi a fost la un moment dat arestat şi întemniţat chiar în Slone. Keith verificase acest lucru. Omul mărturisise că o violase şi ucisese pe Nicole Yarber şi prezentase o sumedenie de amănunte. Cadavrul ei era îngropat undeva pe un deal aflat la sud de oraşul Joplin, Missouri, locul unde copilărise infractorul eliberat condiţionat. Singura persoană care cunoaşte locul respectiv este chiar acest individ. Vă rog să mă căutaţi. Keith Schroeder.

O oră mai târziu, Keith a plecat de la birou şi s-a dus până la Anchor House. Nimeni nu-l mai văzuse pe Boyette în acea zi. Apoi s-a dus în centru şi a luat un prânz frugal cu Matthew Burns. După ce au dezbătut subiectul, şi Keith a fost ţinta ironiilor, Matthew şi-a scos telefonul şi a sunat la biroul lui Flak. Keith l-a auzit spunând:

– Bună ziua, sunt Matthew Burns, procuror din Topeka, Kansas. Aş dori să discut cu domnul Robbie Flak.

Domnul Flak nu era disponibil.

– Am unele informaţii despre cazul Donté Drumm, mai precis identitatea adevăratului ucigaş.

Domnul Flak rămânea la fel de indisponibil. De aceea, Matthew a lăsat toate numerele de telefon unde putea fi găsit, pe cel de mobil şi pe cel de la birou, şi a poftit-o pe recepţioneră să intre pe website-ul oraşului Topeka, biroul Procuraturii Municipale, pentru a verifica datele transmise. Femeia a zis că va face acest lucru.

– Să ştii că nu sunt nebun, înţelegi? Te rog să-i spui domnului Flak să-mi telefoneze cât de curând. Mulţumesc.

Au încheiat prânzul şi au convenit să se anunţe unul pe celălalt dacă primeau vreo veste din Texas. Întorcându-se la birou, Keith s-a simţit uşurat că avea un prieten, chiar dacă acesta era procuror, care se arăta dispus să-i dea o mână de ajutor.

La amiază, străzile din centrul orăşelului Slone fuseseră blocate şi baricadate, iar traficul obişnuit fusese deviat. Zeci de autobuze ale

bisericii şi furgonete fuseseră parcate neregulamentar împrejurul tribunalului, însă poliţiştii nu dădeau amenzi. Primiseră ordin să fie prezenţi acolo, să păstreze ordinea şi, mai ales, să nu întreprindă vreo acţiune care să provoace pe cineva din mulţime. Atmosfera era încordată. Majoritatea comercianţilor îşi închiseseră magazinele, iar albii dispăruseră din zonă.

Mulţimea, alcătuită exclusiv din oameni de culoare, continua să se adune. Sute de elevi de la liceul din Slone chiuleau de la ore şi sosiseră în grupuri, deja stârniţi şi dornici să fie ascultaţi. Muncitorii veniţi direct din fabrici îşi aduseseră cu ei gamelele cu mâncarea de prânz şi luau masa în timp ce se foiau pe peluza din jurul tribunalului. Reporterii făceau fotografii şi îşi luau notiţe. Echipele de filmare din Slone şi Tyler se grupaseră strâns în apropierea podiumului ridicat pe treptele din faţa tribunalului. La ora 12.15, domnul Oscar Betts, preşedinte al filialei locale a NAACP[1], a venit la microfon, a mulţumit tuturor pentru prezenţă şi apoi a trecut imediat la subiect. El a susţinut nevinovăţia lui Donté Drumm şi a spus că execuţia nu era decât un linşaj legal. I-a condamnat vehement pe poliţişti, afirmând că aceştia erau „rasişti" şi „hotărâţi să ucidă un om nevinovat". A ridiculizat sistemul judiciar care permite unui juriu alcătuit exclusiv din albi să stabilească vinovăţia unui om negru nevinovat. Incapabil să se stăpânească, el a întrebat mulţimea:

– Cum credeţi că poate cineva avea un proces cinstit când procurorul are relaţii intime cu judecătoarea? Iar curţile de apel susţin că aşa ceva este în regulă? Doar în Texas!

A descris apoi pedeapsa cu moartea drept o ruşine – o unealtă învechită de răzbunare, care nu ajută la prevenirea crimei, nu este folosită în mod corect şi care a fost abandonată de toate ţările civilizate. Aproape fiecare frază era urmată de aplauze şi strigăte, iar mulţimea devenea tot mai gălăgioasă. Bărbatul a cerut în continuare

[1] NAACP – National Association for the Advancement of Colored People – Asociaţia Naţională pentru Progresul Persoanelor de Culoare – organizaţie ce promovează drepturile civile ale minorităţilor etnice din SUA. (n.tr.)

sistemului judiciar să pună capăt acelei nebunii. A luat în derâdere Comisia de Grațieri și Eliberări Condiționate. L-a descris pe guvernator drept laș pentru că nu împiedica execuția. A avertizat apoi că vor apărea tulburări în Slone și în East Texas, ba chiar în întreaga țară dacă se ajungea la executarea unui negru nevinovat.

Betts se pricepea de minune să stârnească emoții în sufletele celor care îl ascultau. Când, în cele din urmă, s-a mai potolit, a schimbat tonul discursului și a cerut mulțimii să se poarte cuviincios, să nu stea pe străzi în acea seară și în noaptea următoare.

– Nu vom câștiga nimic prin violență, a afirmat el.

După ce și-a încheiat cuvântarea, l-a prezentat pe reverendul Johnny Cantor, pastor la Biserica Metodistă Africană Bethel, la care familia Drumm mersese în ultimii douăzeci de ani. Reverendul Canty a început cu un mesaj din partea familiei. Membrii acesteia le mulțumeau tuturor pentru sprijin. Ei își păstrau cu tărie credința și se rugau să se petreacă un miracol. Roberta Drum se simțea cât de bine se putea în acea situație. Ea intenționa să meargă a doua zi la închisoarea unde avea să fie executat fiul ei și să rămână acolo până la sfârșit. Reverendul Canty a cerut apoi să se facă liniște și a început o rugăciune lungă și convingătoare, nu înainte de a face o pledoarie față de cei prezenți să fie alături de familia lui Nicole Yarber, care trecuse prin coșmarul provocat de dispariția unei copile nevinovate. La fel ca familia Drumm. A mulțumit de asemenea Atotputernicului pentru darul vieții și promisiunea nemuririi pentru toți oamenii. I-a mulțumit Domnului pentru legile Sale, cele mai importante și clare fiind cele Zece Porunci, între care se număra și aceea care spunea: „Să nu ucizi". S-a rugat pentru cei care erau „altfel de creștini", și care se slujesc de aceeași Biblie pentru a o răstălmăci și a o transforma într-o armă pentru uciderea altora.

– Părintele nostru, iartă-i, pentru că nu știu ce fac.

Canty își pregătise bine predica, și a rostit-o încet, într-un ritm perfect, și fără incitări la violență. Oamenii din mulțime s-au legănat în ritm și au zumzăit, rostind cu însuflețire „Amin", fără a lăsa

impresia că se vor opri aici. Acela era mai curând un discurs decât o rugăciune, iar Canty a savurat acel moment. După ce s-a rugat pentru înfăptuirea dreptăţii, s-a rugat pentru pace, dar nu pentru pacea care evită violenţa, ci pentru aceea care trebuia descoperită în cadrul unei societăţi în care tinerii de culoare erau întemniţaţi în număr record, în care, procentual vorbind, aceştia erau cu mult mai numeroşi decât cei aparţinând altor rase, în care crimele comise de negri erau socotite mai grave decât acelea ale albilor. S-a rugat de asemenea pentru milă, iertare şi tărie. Ca orice preot, Canty vorbise prea mult şi începuse să piardă interesul publicului când, brusc, şi l-a recăpătat din nou. A început să se roage pentru Donté, „fratele nostru persecutat", un tânăr ce fusese răpit din sânul familiei în urmă cu nouă ani şi azvârlit într-o „hazna diavolească" de unde nimeni nu scăpa viu. Nouă ani fără familie şi prieteni, nouă ani în care stătuse închis ca un animal într-o cuşcă. Nouă ani în care zăcuse în închisoare pentru o crimă comisă de altcineva.

De la fereastra unei mici biblioteci de la etajul trei, judecătorul Elias Henry urmărea şi asculta. Mulţimea era sub control în momentul în care reverendul a rostit rugăciunea, însă pe omul legii îl înspăimânta neliniştea oamenilor.

De-a lungul deceniilor, în Slone se înregistraseră puţine situaţii de discordie rasială, iar judecătorul avea un merit deosebit în această privinţă, dar numai când vorbea cu sine. În urmă cu cincizeci de ani, când era avocat şi se zbătea să-şi plătească facturile, îşi luase o slujbă cu jumătate de normă ca autor de articole editoriale şi de ştiri la *Slone Daily News,* pe atunci un prosper ziar săptămânal citit de tot oraşul. Acum ajunsese un cotidian care se chinuia să supravieţuiască, având o audienţă redusă. La începutul anilor 1960, ziarul era unul dintre puţinele din East Texas care recunoştea faptul că o parte considerabilă a populaţiei era de culoare. Elias Henry scria câteodată articole despre echipe sportive alcătuite din negri şi despre istoria populaţiei de culoare şi, deşi ele nu erau bine primite, nici nu erau condamnate

în mod deschis. Editorialele lui reuşeau totuşi să îi agaseze pe albi. În cuvinte simple, el explica adevăratul înţeles al deciziei *Brown contra Consiliul Educaţiei*[1] şi critica şcolile segregate din Slone şi din districtul Chester. Datorită influenţei crescânde a lui Elias şi a stării tot mai precare de sănătate a patronului său, ziarul a adoptat o atitudine îndrăzneaţă, pronunţându-se în favoarea acordării dreptului de vot pentru negri, precum şi a remunerării egale şi a eliminării discriminării locative. Argumentele lui erau convingătoare, raţionamentele erau solide şi majoritatea celor care îi citeau părerile îşi dădeau seama că Elias era mult mai inteligent decât ei. Elias a cumpărat ziarul în 1966 şi l-a deţinut timp de zece ani. A devenit în acelaşi timp un avocat priceput, politician şi lider al comunităţii. Mulţi albi nu îi agreau opiniile, dar puţini i le contestau în public. După ce, sub ameninţare federală, şcolile au fost desegregate, rezistenţa albilor din Slone se mai înmuiase, mai ales după anii în care fuseseră manipulaţi în mod inteligent de către Elias Henry.

După ce a fost ales judecător, a vândut ziarul şi a ajuns să aibă o poziţie mai importantă în cadrul comunităţii. Din acea poziţie, el a reuşit să controleze discret, dar ferm, un sistem judiciar cunoscut ca fiind neiertător cu cei violenţi, strict cu cei care aveau nevoie de îndrumare şi îndurător cu cei care aveau nevoie să li se dea încă o şansă. Înfrângerea lui de către Vivian Grale l-a făcut să sufere o cădere nervoasă.

În mandatul lui, condamnarea lui Donté Drumm nu s-ar fi întâmplat. Ar fi aflat aproape imediat de arestare. Ar fi examinat atent confesiunea şi circumstanţele în care fusese ea făcută şi l-ar fi convocat pe Paul Koffee pentru o discuţie neoficială, doar între ei doi, în spatele uşilor închise, pentru a-l informa pe procuror că instrumentase greşit acel caz. Confesiunea era neconstituţională. Ea nici nu trebuia să ajungă la cunoştinţa juraţilor. „Continuă investigaţia, Koffee, pentru că trebuie să găseşti adevăratul ucigaş."

[1] Decizie din 1954 a Curţii Supreme a SUA prin care se declarau neconstituţionale legile statale care prevedeau segregarea rasială a şcolilor de stat. (n.tr.)

Judecătorul Henry s-a uitat la mulţimea strânsă în faţa tribunalului. Nici un alb prin zonă, cu excepţia reporterilor. Avea în faţă o mulţime alcătuită din negri furioşi. Albii se ascundeau şi nu se arătau milostivi. Oraşul lui ajunsese să fie dezbinat, ceva ce nu crezuse că va vedea vreodată.

„Dumnezeu să ne ajute", a murmurat el în gând.

Următorul vorbitor a fost Palomar Reed, un tânăr în ultima clasă de liceu şi vicepreşedinte al organizaţiei elevilor. A început cu obligatoria condamnare a sentinţei şi apoi s-a lansat într-o diatribă întortocheată şi încărcată de termeni tehnici împotriva pedepsei cu moartea, punând un accent deosebit asupra versiunii sale texane. Mulţimea l-a urmărit cu atenţie, deşi el nu avea dramatismul oratorilor mai experimentaţi. Cu toate acestea, Palomar a demonstrat curând că avea o înclinaţie incredibilă spre dramatic. Consultând o foaie de hârtie, a început să strige numele jucătorilor de culoare din echipa de fotbal a liceului din Slone. Unul după altul, aceştia s-au grăbit să se îndrepte spre scenă şi au format un şir pe ultima treaptă. Fiecare purta tricoul albastru regal al echipei. Când cei douăzeci şi opt s-au aliniat umăr la umăr, Palomar a făcut un anunţ scurt:

– Aceşti jucători stau aici uniţi cu fratele lor Donté Drumm. Un jucător din echipa Slone Warriors. Un războinic african. Dacă oamenii din acest oraş, din district şi stat reuşesc să-şi ducă la îndeplinire planurile lor neconstituţionale şi ilegale de a-l ucide mâine-seară pe Donté Drumm, aceşti războinici nu vor juca în partida de vineri împotriva celor din Longview.

Mulţimea a ovaţionat puternic, făcând să zăngăne geamurile tribunalului. Palomar s-a uitat la jucători şi, ca la un semn, toţi douăzeci şi opt au apucat tricourile de poale şi şi le-au scos. Apoi le-au aruncat la picioare. Pe sub tricou, fiecare jucător mai avea unul, pe care era imprimat chipul lui Donté. Dedesubtul imaginii, cu litere groase scria: „NEVINOVAT". Jucătorii şi-au umflat piepturile şi şi-au înălţat pumnii spre cer, iar mulţimea i-a copleşit cu semne de adoraţie.

– Mâine vom boicota orele! a strigat Palomar în microfon. Şi vineri la fel!

– Iar vineri seară nu se va juca nici un meci!

Demonstraţia se transmitea în direct pe canalul local de televiziune, iar majoritatea albilor din Slone era cu ochii lipiţi de ecranele televizoarelor. În bănci, cămine şi birouri, puteau fi auzite aceleaşi exprimări rostite cu glas scăzut:

„Nu se poate aşa ceva."

„Ba sigur că se poate. Cum i-ai putea împiedica?"

„Au mers prea departe."

„Ba nu, noi am mers prea departe."

„Şi cum, crezi că e nevinovat?"

„Nu sunt sigur. Nimeni nu ştie sigur. Tocmai asta e problema. Există prea multe dubii."

„Dar a mărturisit."

„Dar nu s-a găsit cadavrul."

„De ce nu se opresc lucrurile câteva zile, de ce nu se acordă o amânare sau ceva de genul ăsta, ce zici?"

„De ce?"

„Să aştepte până după încheierea campionatului de fotbal."

„Eu aş prefera să nu avem tulburări."

„Dacă provoacă tulburări, vor fi puşi sub acuzare."

„Nu fi atât de sigur."

„Oraşul ăsta o să explodeze."

„Să-i scoată din echipă."

„Cine se cred ca să anuleze meciul?"

„Avem patruzeci de albi care pot juca."

„Sigur că avem."

„Antrenorul ar trebui să-i elimine din echipă."

„Şi să-i aresteze pe cei care chiulesc de la şcoală."

„Minunat. Asta ar turna gaz peste foc."

La liceu, antrenorul echipei de fotbal urmărea protestul în biroul directorului. Antrenorul era alb, directorul, negru. Se uitau la televizor şi nu spuneau nimic.

La Departamentul de Poliţie, pe Main Street, la trei cvartale depărtare de tribunal, şeful poliţiei, Joe Radford, urmărea demonstraţia transmisă la televizor împreună cu adjunctul lui. Departamentul avea patruzeci şi opt de poliţişti în uniformă, iar în acele momente, destul de agitaţi, treizeci dintre ei vegheau desfăşurarea evenimentelor de pe margine.

– Va avea loc execuţia? a întrebat adjunctul.

– Da, din câte ştiu eu, a răspuns Radford. Am vorbit cu Paul Koffee acum o oră, şi el crede că va avea loc.

– Cred că am avea nevoie de ajutoare.

– Nu. Vor arunca cu pietre, dar totul se va stinge.

Paul Koffee urmărea spectacolul singur, stând la masa lui de lucru, cu un sandvici şi nişte cartofi prăjiţi. Biroul lui era la două străzi în spatele tribunalului şi putea auzi mulţimea ovaţionând. Pentru el, asemenea demonstraţii erau un rău necesar într-o ţară care preţuia Carta Drepturilor Omului. Oamenii se puteau strânge în mod legal, cu aprobare, firește, ca să-şi exprime simţămintele. Aceleaşi legi care protejau acel drept guvernau şi asupra desfăşurării cursului justiţiei. Meseria lui era de a-i pune pe infractori sub acuzare şi de a-i vedea închişi. Iar când o infracţiune era suficient de gravă, legile statului îi permiteau să caute răzbunarea şi să ceară pedeapsa cu moartea. Aşa procedase în cazul lui Drumm. Nu avea regrete, nici îndoieli, şi nici cea mai mică nesiguranţă în legătură cu deciziile lui, cu tactica folosită la proces, ori cu vinovăţia lui Drumm. Activitatea lui fusese confirmată în numeroase rânduri de judecători experimentaţi de la curţile de apel. Zeci de asemenea jurişti capabili revăzuseră fiecare cuvânt din cadrul procesului lui Drumm şi îi confirmase sentinţa. Koffee era mulţumit de sine. Regreta aventura cu judecătoarea Vivian Grale, durerea şi sentimentul de jenă pe care i le provocase, dar nu se îndoise nici o clipă că hotărârile ei fuseseră juste.

Îi era dor de ea. Relația lor se destrămase din pricina reacțiilor negative pe care dezvăluirea ei le stârnise. Ea fugise și apoi refuzase să mai ia legătura cu el. Curând, cariera lui de procuror se va încheia și trebuia să admită că va părăsi funcția în condiții cam jenante. Cu toate acestea, execuția lui Drumm avea să reprezinte marea lui realizare, răzbunarea lui, un moment de strălucire pe care oamenii din Slone, cel puțin albii din acest oraș, aveau să-l aprecieze.

A doua zi avea să fie cea mai satisfăcătoare din cariera lui.

Angajații firmei ei de avocatură Flak urmăreau acțiunea de protest la televizorul cu ecran lat din sala principală de conferințe, iar când aceasta s-a terminat, Robbie s-a retras în biroul lui cu o jumătate de sandvici și cu o cola dietetică. Atentă, recepționera îi aranjase pe centrul mesei de lucru vreo douăsprezece bilete cu mesaje telefonice. Cele din Topeka i-au atras atenția. Ceva îi spunea că trebuia să afle despre ce era vorba. Lăsând deoparte mâncarea, a ridicat receptorul și a format numărul de mobil al reverendului Keith Schroeder.

– Cu Keith Schroeder, a spus el când cineva i-a răspuns. Alo.

– La telefon.

– Sunt Robbie Flak, avocat din Slone, Texas. Am primit mesajul și cred că am văzut și un e-mail acum câteva ore.

– Da, mulțumesc, domnule Flak.

– Mai bine Robbie.

– Bine, Robbie. Atunci și eu sunt Keith.

– Bine, Keith. Unde e cadavrul?

– În Missouri.

– Keith, nu am timp de pierdut, iar ceva îmi spune că această discuție este o pierdere de timp.

– S-ar putea, dar acordă-mi cinci minute.

– Atunci vorbește repede.

Keith a relatat faptele, întâlnirile cu un pușcăriaș eliberat condiționat, verificările făcute în privința trecutului său, cazierul lui, starea foarte precară a sănătății lui, tot ce putea spune în cinci minute.

– Evident, nu te îngrijorează faptul că ai încălcat confidenţialitatea între tine şi credincios, a spus Robbie.

– Sunt tulburat de asta, dar miza este prea mare. Şi nu ţi-am dezvăluit numele lui.

– Şi acum unde e omul?

– Şi-a petrecut noaptea trecută la spital, s-a externat azi-dimineaţă, şi de atunci nu am nici o veste de la el. La şase seara trebuie să se întoarcă la adăpostul unde locuieşte. O să mă duc acolo să stau de vorbă cu el.

– Şi are şase condamnări pentru infracţiuni sexuale?

– Cel puţin.

– Pastore, acest om nu are nici o credibilitate. Nu am ce face cu informaţiile acestea. Nu înseamnă nimic. Keith, trebuie să înţelegi că aceste execuţii atrag tot soiul de nebuni. Am avut doi demenţi la fel săptămâna trecută. Unul susţinea că Nicole trăieşte, că face striptease undeva, iar celălalt a afirmat că a ucis-o în cadrul unui ritual satanic. Locul unde e îngropat cadavrul a rămas necunoscut. Primul voia bani, al doilea voia să fie eliberat dintr-o închisoare din Arizona. Tribunalele nu iau deloc în serios astfel de fantezii de ultim moment.

– Omul susţine că a îngropat-o pe un deal la sud de Joplin, Missouri. Acolo a copilărit el.

– Cât de repede poate descoperi cadavrul?

– Nu pot răspunde la întrebarea asta.

– Hai, Keith. Oferă-mi ceva de care să mă pot folosi.

– Are inelul ei de clasă. L-am văzut, l-am ţinut în mână şi l-am examinat. Are inscripţionat „SHS 1999" şi iniţialele ei, „ANY", măsura aproximativ şase.

– Asta e bună, Keith. Dar unde este inelul acum?

– Presupun că tot la gâtul lui, pe un lanţ.

– Şi nu ştii unde e omul, adevărat?

– Da, aşa e, în aceste momente, nu ştiu unde e.

– Cine e Matthew Burns?

– Un prieten de-al meu, procuror.

– Ascultă, Keith, îţi apreciez grija. Ai telefonat de două ori, mi-ai trimis un e-mail, l-ai pus şi pe prietenul tău să telefoneze. Îţi mulţumesc foarte mult. Acum sunt foarte ocupat, de aceea te rog să mă laşi în pace.

Apoi Robbie a ridicat sandviciul şi a pus receptorul în furcă.

CAPITOLUL 14

Gill Newton era guvernator al Texasului de cinci ani şi, deşi sondajele de opinie arătau că ajunsese la un nivel de invidiat în preferinţelor electoratului, procentajele lor erau mult prea mici faţă de estimările pe care le avea el însuşi despre popularitatea de care se bucura. Era din Laredo, de undeva din sudul Texasului, şi crescuse la ferma bunicului său, care fusese cândva şerif. Gill trecuse târâş-grăpiş prin colegiu şi facultate şi, după ce nu l-a angajat nici o firmă, a devenit asistent al procurorului din El Paso. La vârsta de douăzeci şi nouă de ani a fost ales procuror districtual în prima dintre multele campanii câştigate. Nu a pierdut niciodată vreuna. Până să împlinească patruzeci de ani, trimisese cinci oameni la moarte. În calitate de guvernator, îi văzuse pe doi dintre ei murind şi explicase că era de datoria lui să facă acest lucru, deoarece el instrumentase cazurile lor. Deşi informaţiile erau nesigure, se considera că Newton era singurul guvernator al Texasului care asistase la o execuţie. Cu siguranţă, acest lucru era adevărat pentru epoca modernă. În cadrul interviurilor, el susţinea că atunci când îi urmărise pe condamnaţi murind avusese un sentiment de împlinire. „Ţin minte victimele, spunea el. Mă tot gândeam la victime. Acestea au fost nişte crime oribile."

Newton rareori rata şansa de a acorda interviuri.

Impertinent, zgomotos, vulgar (în particular), se bucura de o popularitate enormă datorită retoricii lui antiguvernamentale, a convingerilor

lui neclintite, a comentariilor scandaloase pentru care niciodată nu-şi cerea scuze, pentru dragostea faţă de Texas şi de trecutul zbuciumat şi independent al statului. Iar marea majoritatea a votanţilor lui îi împărtăşeau preferinţa pentru pedeapsa cu moartea.

Având asigurat cel de-al doilea şi ultim mandat, Newton privea deja dincolo de graniţele Texasului şi contempla o scenă mai vastă, ceva mai mare. Era nevoie de el.

Târziu în după-amiaza zilei de miercuri s-a întâlnit cu cei mai apropiaţi consilieri, doi prieteni vechi din facultate, care îl ajutaseră în luarea tuturor hotărârilor majore, dar şi a majorităţii celor minore. Wayne Walcott era avocat, ori consilier-şef, după cum susţinea antetul de pe documentele care plecau din biroul lui, iar Barry Ringfield era portavocea sa, ori, altfel zis, director de comunicare. Într-o zi obişnuită în Austin, cei trei se întâlneau în biroul guvernatorului exact la 17.15. Îşi scoteau hainele, le trimiteau acasă pe secretare, încuiau uşa, iar la 17.30 p.m. îşi turnau bourbon. Apoi se apucau de treabă.

– Chestia asta de mâine, cu Drumm, ar putea să provoace un scandal, a spus Barry. Negrii sunt sictiriţi rău şi au programate pentru mâine demonstraţii în întregul stat.

– Unde? a întrebat guvernatorul.

– Păi, aici, în primul rând. Pe peluza sudică a Capitoliului. Se zvoneşte că reverendul Jeremiah Mays va sosi cu avionul personal ca să îi stârnească bine de tot pe localnici.

– O, ce-mi place asta, a comentat guvernatorul.

– Cererea pentru amânare a fost înaintată şi trebuie rezolvată, a spus Wayne, uitându-se la nişte documente.

Apoi a luat o sorbitură. Băutura, Knob Creek, era turnată de fiecare dată într-un pahar greu din cristal, marca Waterford, având pe el sigiliul statului.

– Este clar că acest caz se bucură de mult interes, a remarcat Barry. S-au primit o mulţime de telefoane, scrisori, e-mailuri.

– Cine a telefonat? a întrebat Newton.

– Oamenii care o fac de obicei. Papa. Preşedintele Franţei. Doi membri ai Parlamentului olandez. Prim-ministrul Kenyei, Jimmy Carter, Amnesty International, guralivul acela din California care conduce organizaţia Black Caucus din Washington. O mulţime de oameni.

– Şi cineva important?

– Nu chiar. Judecătorul din districtul Chester, Elias Henry, a sunat de două ori şi a trimis un e-mail. Se pronunţă în favoarea unei amânări şi susţine că are grave îndoieli cu privire la verdictul dat de juraţi. Însă majoritatea mesajelor primite din Slone sunt în favoarea execuţiei. Oamenii consideră că băiatul e vinovat. A telefonat şi primarul, care şi-a exprimat îngrijorarea în legătură cu tulburările care se vor înregistra în Slone mâine-seară, şi crede că va solicita ajutor.

– Garda Naţională? a întrebat Newton.

– Aşa presupun.

– Perfect!

Toţi trei au sorbit din pahare. Guvernatorul s-a uitat la Barry, care nu era doar portavocea lui, ci şi consilierul cel mai demn de încredere, dar şi cel mai şiret.

– Ai vreun plan?

Barry avea un plan.

– Sigur, dar încă nu e definitivat. Nu mă deranjează demonstraţia de mâine şi sper că reverendul Jeremiah o să pună paie pe foc. O să se adune multă lume. Africani cu grămada. O situaţie de-a dreptul încordată. Şi tu o să apari la tribună, o să te uiţi la lume de sus şi o să vorbeşti despre cursul firesc al justiţiei din acest stat, povestea obişnuită, iar apoi, chiar acolo, pe trepte, în faţa camerelor care filmează de zor şi a oamenilor din mulţime care te huiduiesc, fluieră şi probabil vor arunca şi cu câteva pietre, chiar acolo, pe loc, respingi petiţia de amânare. Mulţimea va exploda, iar tu scapi de acolo. Îţi va trebui ceva curaj pentru asta, dar rezultatul va fi nepreţuit.

– Uau! a făcut Newton.

Wayne a râs fără jenă.

Barry a continuat:

– Trei ore după aceea, îl vor trimite pe lumea cealaltă, dar prima pagină va fi ocupată de negrii furioşi. Şi, ca să ştii, domnule guvernator, primeşti doar 4 la sută dintre voturile negrilor, doar 4 la sută. A făcut o pauză, a luat o gură, dar nu încheiase. Îmi place şi ideea cu Garda Naţională. După-amiază, ceva mai târziu, dar înainte de execuţie, să organizezi o scurtă conferinţă de presă în care să anunţi că trimiţi Garda ca să împiedice răzmeriţa din Slone.

– Ce procentaj am în districtul Chester?

– 71 la sută, Gill. Eşti iubit acolo. Şi îi protejezi dacă trimiţi Garda Naţională.

– Dar este necesară prezenţa Gărzii? a întrebat Wayne. Dacă reacţionăm mai mult decât trebuie, s-ar putea ca situaţia să se întoarcă împotriva noastră.

– Nu e ceva bătut în cuie. Monitorizăm situaţia şi vom decide după aceea.

– E bine aşa, a aprobat guvernatorul, şi decizia s-a luat în acest sens. Există posibilitatea ca vreun tribunal să emită o amânare în ultimul moment?

Wayne a pus neglijent nişte hârtii pe biroul guvernatorului şi apoi a spus:

– Mă îndoiesc. Avocaţii lui Drumm au înaintat un apel azi-dimineaţă, susţinând că băiatul a înnebunit şi nu îşi dă seama de gravitatea a ceea ce îl aşteaptă. Dar asta e o prostie. Am vorbit acum o oră cu Baker, de la biroul procurorului general, şi el mi-a zis că nu întrevăd nici o schimbare de poziţie. Se va da undă verde.

– O să fie amuzant, a conchis guvernatorul.

La sugestia sau mai curând la insistenţele Reevei, întrunirea pentru rugăciune de la Prima Biserică Baptistă a fost anulată. Asta se întâmplase doar de trei ori în istoria bisericii, o dată din cauza unui viscol, o dată când se pornise o tornadă şi altă dată a fost vorba de o pană de curent. Fratele Ronnie nu era în stare să folosească un cuvânt ca „anulare", de aceea adunarea pentru rugăciune a fost rebotezată

„veghe pentru rugăciune" şi s-a desfăşurat în alt loc. Vremea s-a arătat prietenoasă. Cerul era senin, iar temperatura ajunsese la aproape 21 de grade.

S-au întrunit la apusul soarelui, în adăpostul oferit de un pavilion rezervat de la Rush Point State Park, aflat pe malul Râului Roşu, cât se putea de aproape de Nicole, pe o mică faleză, având râul dedesubt, iar la aproximativ o sută de metri bancul de nisip care apărea şi dispărea în funcţie de nivelul apei. Acolo fuseseră descoperite legitimaţiile de sală şi de acces în liceu ale lui Nicole. Pentru cei care ţineau la ea, acela rămăsese locul odihnei de veci a fetei.

În cursul numeroaselor ei vizite la Rush Point, Reeva îi alertase mereu pe cei care lucrau în mass-media în Slone. Pe măsura trecerii anilor, reporterii locali îşi pierduseră interesul faţă de astfel de manifestări. Deseori mergea acolo singură, câteodată târându-l după ea pe Wallis, întotdeauna de ziua de naştere a fetei şi de obicei pe 4 decembrie, ziua în care dispăruse. Însă acea veghe se deosebea de toate celelalte. Acum trebuia sărbătorit ceva. *Fordyce – loveşte nemilos!*, reprezentat de o echipă alcătuită din doi oameni, cu o cameră mică, aceeaşi care îi urmărea pe Reeva şi pe Wallis, deja sătul, de aproape două zile. Veniseră şi două echipe de la televiziuni de ştiri şi vreo şase reporteri din presa scrisă. Prezenţa atâtor oameni care le acordau atât de multă atenţie i-a inspirat pe credincioşi, iar fratele Ronnie era încântat să aibă o mulţime atât de numeroasă. Şi asta la şaizeci de kilometri de casă!

În timp ce soarele apunea, au cântat câteva imnuri, apoi au aprins lumânări mici şi le-au trecut de la unul la altul. Reeva s-a aşezat în primul rând şi a suspinat tot timpul. Fratele Ronnie nu a fost în stare să reziste ispitei de a ţine o predică, mai ales că membrii turmei lui nu păreau grăbiţi să plece acasă. A insistat asupra dreptăţii şi a apelat la o avalanşă de citate din Scriptură pentru a demonstra poruncile Domnului de a trăi ca nişte cetăţeni responsabili, în respectul legii.

Au urmat rugăciuni rostite de diaconi şi mărturii ale prietenilor lui Nicole, ba chiar şi Wallis, după un cot între coaste, a reuşit să se

ridice în picioare şi să bâiguie câteva cuvinte. Fratele Ronnie a pus capăt întrunirii cu o pledoarie lungă în care a cerut compasiune, îndurare şi tărie. L-a implorat pe Dumnezeu să fie alături de Reeva, de Wallis şi de familia lor cât vor îndura calvarul participării la execuţie.

Au părăsit pavilionul şi s-au deplasat într-o procesiune solemnă către altarul improvizat care se găsea mai aproape de malul râului. Au aşezat flori la baza crucii albe. Unii au îngenuncheat şi s-au rugat din nou. Toată lumea a plâns.

Miercuri seara, la ora şase, Keith a trecut din nou pragul clădirii Anchor House, foarte hotărât să îl prindă la strâmtoare pe Travis Boyette şi să aibă o confruntare serioasă cu el. Execuţia urma să aibă loc peste exact douăzeci şi patru de ore, iar el era hotărât să facă tot posibilul pentru a o împiedica. Acea misiune părea imposibilă, dar el ţinea să încerce. În acea seară, slujba de la St. Mark avea să fie ţinută de un alt preot.

Boyette îşi bătea joc de el, ori poate murise. În cursul zilei, nu se prezentase la ofiţerul supraveghetor, şi nici la Anchor House. Nu era obligat să facă nimic din toate acestea, dar faptul că dispăruse era supărător. Cu toate acestea, trebuia să revină la adăpost înainte de ora 18.00 şi nu avea dreptul să plece decât după 8.00 a doua zi dimineaţă, cu excepţia cazului în care avea aprobare. La ora şase seara, el nu revenise. Keith l-a aşteptat o oră, dar nici urmă de Boyette. De serviciu la pupitrul recepţiei era un fost deţinut, pe nume Rudy. Acesta a mormăit către Keith:

– Ai face bine să-l cauţi în altă parte.

– Nu ştiu unde să-l găsesc, a spus Keith.

I-a lăsat numărul de mobil lui Rudy şi a început cu spitalele. Fără să se grăbească, a mers de la un spital la altul, omorându-şi timpul, aşteptând telefonul lui Rudy şi scrutând trotuarele după un bărbat bizar, trecut de patruzeci de ani, şontâcăind şi sprijinindu-se într-un baston. Nici unul dintre spitalele din centru nu primise vreun pacient pe nume Travis Boyette. Omul nu dădea târcoale staţiilor de autobuz

şi nici nu bea din aceeaşi sticlă cu beţivii care îşi făceau veacul pe malul râului. La ora 21.00, Keith s-a întors la Anchor House şi s-a aşezat pe un scaun de la pupitrul recepţiei.

– Nu e aici, a spus Rudy.

– Şi ce se va întâmpla cu el? a vrut să ştie Keith.

– Dacă în seara asta întârzie, îl vor lua la rost, dar vor face totul uitat, asta în cazul în care nu e drogat sau beat, pentru că atunci treaba se complică. Se alege cu ceva mai serios. Dar dacă nu vine peste noapte, probabil că îi vor revoca dreptul de a fi liber şi îl vor trimite din nou la bulău. Tipii ăştia nu glumesc deloc. Ce pune la cale Boyette?

– Greu de spus. Are probleme cu adevărul.

– Am auzit asta. Am numărul tău. Dacă apare, o să-ţi telefonez.

– Mulţumesc.

Keith a mai pierdut jumătate de oră prin zonă, apoi a plecat spre casă. Dana a încălzit din nou lasagna şi au mâncat amândoi direct din tăviţe, în faţa televizorului din camera de zi. Băieţii dormeau deja. Televizorul era cu sonorul oprit. Şi-au vorbit foarte puţin. Travis Boyette le chinuia vieţile de aproape trei zile şi se săturaseră de el.

După căderea întunericului era evident că nimeni nu voia să plece din fosta gară. Nu prea aveau de rezolvat chestiuni legale, iar la acea oră nu se putea face nimic important pentru a-l ajuta în vreun fel pe Donté Drumm. Curtea de Apel din Texas încă nu luase o hotărâre în privinţa petiţiei prin care se susţinea nebunia condamnatului. Fred Pryor încă pândea la periferia oraşului Houston, sperând să mai bea un păhărel cu Joey Gamble, însă o asemenea perspectivă părea îndoielnică. Aceea avea să fie probabil ultima noapte din viaţa lui Donté Drumm. Iar cei din echipa apărării simţeau nevoia de a se consola unul pe altul.

Carlos a fost trimis să cumpere pizza şi bere, iar când s-a întors, masa lungă din sala de conferinţe a fost folosită pentru cină. Mai târziu, când a sosit şi Ollie, s-a pus de o partidă de pocher. Ollie

Tufton era unul dintre puţinii avocaţi de culoare din Slone şi prieten bun cu Robbie. Avea forma unei mingi de bowling şi susţinea că are aproape două sute de kilograme, deşi nu era limpede de ce ţinea să se laude cu asta. Era zgomotos şi amuzant, şi avea un apetit enorm pentru orice – mâncare, whisky, pocher şi, din păcate, cocaină. Robbie îl salvase de două ori de la excluderea din barou. Omul mai câştiga bani din când şi când din cazuri legate de accidente rutiere, dar aceştia se topeau aproape imediat. Când Ollie se afla într-o încăpere, el făcea cel mai mult zgomot. A preluat imediat conducerea partidei de pocher, numindu-l pe Carlos la împărţirea cărţilor, stabilind regulile, după care le-a spus ultimele bancuri porcoase pe care le ştia, totul în timp ce bea bere şi termina pizza care se răcise. Jucătorii erau Martha Handler, care de obicei câştiga, Bonnie, cealaltă asistentă legală; Kristi Hinze care încă se temea de joc, dar şi mai mult de Ollie, şi un anchetator / om bun la toate angajat cu jumătate de normă, pe nume Ben Shoots.

Shoots avea un pistol în haina pe care o agăţase în cuier. Robbie ţinea şi el două puşti în birou, ambele încărcate. Aaron Rey era întotdeauna înarmat, şi acum verifica discret fosta gară, fiind atent la ferestre şi la parcare. În cursul zilei, firma de avocatură primise câteva telefoane de ameninţare, de aceea trebuiau să fie în alertă.

Robbie a luat o cutie de bere în biroul lui, a lăsat uşa larg deschisă şi a sunat-o pe DeDe, partenera lui, împreună cu care trăia. Ea se afla la o şedinţă de yoga, fără să-şi facă vreun fel de griji în legătură cu execuţia care urma să aibă loc. Erau împreună de trei ani, iar Robbie era aproape convins că existau şanse ca relaţia lor să supravieţuiască mult timp. Ea nu se arăta mai deloc interesată de ceea ce făcea el la birou, iar acest lucru era benefic. Drumul lui spre adevărata iubire fusese presărat cu femei care nu puteau accepta faptul că viaţa alături de Robbie era influenţată extrem de mult de deciziile lui. Actuala iubită îşi vedea de treburile ei şi îl întâlnea pe Robbie doar în pat. Era cu douăzeci de ani mai tânără, iar el era încă topit după ea.

Robbie i-a telefonat unui reporter din Austin, dar nu a spus nimic care să poată fi citat în vreun articol. Apoi l-a sunat pe judecătorul Elias Henry şi i-a mulţumit că îi telefonase guvernatorului. Şi-au făcut urări de bine, amândoi fiind conştienţi că îşi vor aduce multă vreme aminte de ceea ce se va întâmpla în următoarele douăzeci şi patru de ore. Limbile ceasului de pe perete păreau să fi rămas înţepenite la nouă şi zece. Robbie îşi va aminti mereu că era 9.10 seara. Aaron Rey a intrat în biroul lui şi a spus:

– Prima Biserică Baptistă a fost incendiată.

Bătălia din Slone începuse.

CAPITOLUL 15

Keith nu şi-a dat seama că aţipise. În ultimele trei zile dormise atât de puţin şi la ore atât de ciudate, încât era complet debusolat. Când a sunat telefonul, ar fi fost în stare să jure că era treaz de-a binelea. Cu toate acestea, Dana l-a auzit prima şi a trebuit să-şi înghiontească soţul. În cele din urmă, el a ridicat receptorul după al patrulea sau al cincilea ţârâit.

– Da, a spus el, ameţit, în timp ce Dana a aprins veioza. Era 23.40. Se culcaseră cu numai o oră în urmă.

– Alo, pastore, eu sunt, Travis, a auzit el în receptor.

– A, Travis, a spus Keith, în timp ce Dana s-a dus după un halat. Unde eşti?

– Aici, în Topeka, nu departe de Anchor House.

Vorbea rar, împleticit. Keith s-a gândit că omul băuse zdravăn.

– De ce nu eşti la Anchor House?

– N-are importanţă. Uite care e treaba, pastore. Mi-e foame, n-am mâncat nimic de dimineaţă şi stau aici doar cu o cafea în faţă, pentru că nu am bani. Sunt lihnit, pastore. Ai vreo idee?

– Travis, ai băut?

– Două beri. N-am nimic.

– Ai cheltuit bani pe bere, şi nu pe mâncare?

– Pastore, nu te-am sunat ca să ne certăm. Mă poţi ajuta să cumpăr ceva de mâncare?

– Sigur, Travis, dar trebuie să te întorci la Anchor House. Cei de acolo te aşteaptă. Am vorbit cu Rudy şi mi-a zis că te vor raporta, dar nu vei păţi mare lucru. Hai să mâncăm ceva, iar după aceea te duc unde ţi-e locul.

– Las-o baltă, pastore, nu mă mai întorc acolo. Vreau să merg în Texas, înţelegi? Serios că ţin să ajung acolo. O să le spun tuturor adevărul, o să le zic unde e cadavrul, totul. Trebuie să-l salvăm pe băiatul acela.

– Noi?

– Păi, cine altcineva, pastore? Noi ştim adevărul. Dacă eu şi cu tine ajungem acolo, putem împiedica execuţia asta.

– Vrei să te duc în Texas chiar acum? a întrebat Keith, uitându-se în ochii soţiei, care începuse să clatine din cap.

– Nu există altcineva care să mă ducă acolo. Pastore, am un frate în Illinois, dar nu ne vorbim. Cred că l-aş putea suna pe ofiţerul care mă supraveghează, dar nu cred că el ar avea vreun interes să-şi mişte fundul până în Texas. Îi cunosc pe câţiva dintre indivizii de la adăpost, dar ei nu au maşină. Pastore, când îţi petreci jumătate din viaţă în închisoare, nu prea ai prieteni în exterior.

– Travis, unde eşti acum?

– Ţi-am spus. Într-o crâşmă. Şi mi-e foame.

– Cum se numeşte?

– Blue Moon. O ştii?

– Da. Comandă-ţi ceva de mâncare. O să ajung acolo într-un sfert de oră.

– Mulţumesc, pastore.

Keith a lăsat receptorul jos şi s-a aşezat pe marginea patului, alături de soţie. Preţ de câteva clipe nici unul din ei nu a scos vreo vorbă. Nici unul nu voia ceartă.

– E beat? a întrebat ea într-un sfârşit.

– Nu cred. A băut ceva, dar mi s-a părut treaz. Nu mi-am dat seama.

– Keith, ce ai de gând să faci?

– O să-i plătesc cina, ori micul dejun, ce-o fi. O să aştept până se răzgândeşte din nou. Dacă vorbeşte serios, atunci nu am de ales, şi va trebui să-l duc cu maşina până în Texas.

– Keith, ai de ales. Nimeni nu te sileşte să-l duci pe perversul ăsta până în Texas.

– Dana, dar nu te gândeşti la tânărul acela care urmează să fie executat? Ia gândeşte-te la mama lui Donté Drumm. Asta va fi ultima zi în care îşi va vedea fiul.

– Keith, Boyette te va trage pe sfoară. E un mincinos.

– Poate da, poate nu. Dar nu uita ce e în joc.

– În joc? S-ar putea ca slujba ta să fie în joc. Reputaţia, cariera, totul ar putea fi în joc. Trebuie să ne gândim la cei trei copii ai noştri.

– Dana, nu am de gând să-mi pun în primejdie cariera, şi nici familia. S-ar putea să primesc o mustrare, atâta tot. Ştiu ce fac.

– Eşti sigur?

– Nu.

Apoi s-a dezbrăcat de pijama şi şi-a pus o pereche de blugi, adidaşi, o cămaşă şi o şapcă roşie cu inscripţia Cardinals. Dana l-a urmărit îmbrăcându-se fără să mai rostească vreun vorbă. Înainte de a ieşi din casă, Keith a sărutat-o pe frunte.

Când Keith s-a aşezat în faţa lui Boyette, acesta tocmai contempla un platou mare cu mâncare. Localul era pe jumătate plin, iar câteva mese erau ocupate de poliţişti în uniformă care mâncau plăcinte, fiecare având în medie cam 125 de kilograme. Keith a comandat cafea şi a perceput ironia situaţiei: prezenţa unui ucigaş în libertate, violator eliberat condiţionat, care lua masa la mai puţin de zece metri de un pluton de poliţişti.

– Pe unde ai umblat toată ziua? a întrebat Keith.

Ticul. Apoi o îmbucătură din ouăle jumări. În timp ce mesteca, a răspuns:

– Chiar nu-mi aduc aminte.

– Travis, am pierdut o zi întreagă. Planul nostru era să facem filmul acela, să-l trimitem autorităţilor şi presei din Texas şi să sperăm într-un miracol. Dispărând, ai stricat totul.

– Ziua s-a dus, pastore, las-o aşa. Mă duci sau nu în Texas?

– Cum, nu respecţi prevederile eliberării condiţionate?

Ticul, o gură de cafea, mâna tremurătoare. Totul, începând cu glasul, continuând cu degetele şi terminând cu ochii, părea să fie cuprins de un tremur permanent.

– Eliberarea aia condiţionată e ultima dintre grijile mele de acum, pastore. Mă gândesc mai mult la moarte. Şi mă preocupă şi băiatul acela din Texas. Am încercat să mi-l scot din minte, dar nu am reuşit. Ca să nu mai vorbesc de fată. Trebuie să o mai văd o dată înainte de a muri.

– De ce?

– Simt nevoia să-i spun că-mi pare rău. Am făcut rău multor persoane, pastore, dar nu am ucis decât una. A aruncat o privire spre poliţişti, apoi a continuat, coborându-şi puţin glasul. Şi nu înţeleg de ce. Ea a fost preferata mea. Voiam să o păstrez pentru totdeauna, iar când mi-am dat seamă că nu se putea, atunci am...

– Am înţeles, Travis. Acum să discutăm despre partea de organizare. Slone, Texas, se află la şase sute de kilometri depărtare de aici, în linie dreaptă, cum se spune, dar asta înseamnă cam nouă sute de kilometri cu maşina, şi va trebui să parcurgem o parte din distanţa asta pe şosele cu două benzi. Şi e miezul nopţii. Dacă plecăm într-o oră şi o să conduc ca un dement, am putea fi acolo pe la amiază. Asta înseamnă şase ore înainte de execuţie. Ai idee ce se mai poate face când vom ajunge acolo?

Boyette a mestecat o bucată de cârnat şi a chibzuit, rămânând cu totul impasibil în faţa urgenţei situaţiei. Keith a observat că omul lua îmbucături foarte mici, le mesteca îndelung, apoi îşi lăsa jos furculiţa şi gusta din cafea sau apă. Nu părea prea flămând. Nu mâncarea era importantă pentru el în acele momente.

După ce a mai sorbit din cafea, Boyette a spus:

– Mă gândeam să ne prezentăm la postul local de televiziune, iar când voi fi în direct, să-mi spun povestea, să-mi asum răspunderea, să le zic idioţilor de acolo că l-au condamnat pe nedrept pe omul acela pentru crimă, iar ei vor împiedica execuţia.

– Chiar aşa?

– Nu ştiu, pastore. N-am mai făcut asta până acum. Dar tu? Ce plan ai?

– În acest moment, descoperirea cadavrului este mai importantă decât mărturia ta. Serios, Travis, având în vedere cazierul tău şi natura infracţiunilor tale, toată lumea îţi va pune la îndoială afirmaţiile. De luni dimineaţă, când te-am văzut prima oară, am făcut unele verificări şi am dat peste tot felul de relatări despre nebunii care apar înainte de execuţii asumându-şi vina.

– Adică mă faci pe mine nebun?

– Nu, nu te fac. Dar sunt convins că în Slone te vor face în fel şi chip. Nu te vor crede.

– Pastore, tu mă crezi?

– Da.

– Vrei nişte ouă cu şuncă? Doar tu o să le plăteşti, nu?

– Nu vreau.

Ticul. Apoi încă o căutătură spre poliţişti. Şi-a dus ambele degete arătătoare la tâmple, masându-le cu mişcări circulare, strâmbându-se ca şi cum ar fi fost gata să urle. În cele din urmă, durerea a trecut. Keith s-a uitat la ceas.

Boyette a început să clatine încet din cap şi a spus:

– Pastore, o să ne ia mai mult să găsim cadavrul. Nu se poate într-o singură zi.

Cum nu avea experienţă în astfel de chestiuni, Keith s-a mulţumit să ridice din umeri.

– Bine, atunci ori mergem până în Texas, ori mă întorc la adăpost şi îndur zbieretele ălora. Pastore, tu alegi.

– Nu înţeleg de ce eu ar trebui să aleg în situaţia asta.

– E foarte simplu. Ai maşină, benzină, permis de conducere. Eu nu am decât adevărul.

Maşina era un Subaru cu tracţiune integrală, având 300 000 de kilometri la bord, şi cel puţin 20 000 de kilometri de la ultimul schimb de ulei. Dana o folosea ca să îi plimbe pe copii peste tot prin Topeka, astfel că maşina îşi arăta din plin uzura. Cealaltă maşină a lor era o Honda Accord, la care becul pentru schimbat uleiul se aprindea mereu şi avea pneurile din spate uzate.

– Îmi cer scuze pentru dezordinea din maşină, a spus Keith, aproape jenat, după ce au urcat şi au închis portierele.

La început, Boyette nu a zis nimic. Şi-a aşezat bastonul între picioare.

– Centurile de siguranţă sunt obligatorii, a spus Keith, în timp ce şi-o fixa pe a lui.

Boyette nu s-a mişcat. A urmat un moment de tăcere în care Keith şi-a dat seama că aventura începuse. Boyette era în maşina lui, pornind împreună într-o călătorie care avea să dureze ore, poate zile, şi despre care ştia încotro îi va duce.

Încet, Boyette şi-a prins centura de siguranţă, iar maşina a pornit la drum. Aveau coatele la câţiva centimetri unul de altul. Keith a simţit primul damf de bere şi a zis:

– Ia spune, Travis, cum stai cu băutura?

Boyette respira adânc, de parcă maşina şi portierele blocate i-ar fi dat o senzaţie de siguranţă. De obicei, aştepta cel puţin cinci secunde înainte de a răspunde.

– Nu cred că este cazul să vorbim despre asta. Nu sunt mare băutor. Pastore, am patruzeci şi patru de ani, şi mi-am petrecut mai bine de douăzeci şi trei de ani în diferite închisori, unde nu erau baruri, crâşme, localuri cu tonomate, cluburi de striptease sau locuri unde să poţi mânca sau bea la orice oră din noapte. La închisoare nu găseşti băutură.

– Dar astăzi ai băut.

– Am avut câţiva dolari, m-am dus la un bar dintr-un hotel şi am băut câteva beri. La bar aveau televizor. Am văzut un reportaj despre execuţia lui Drumm în Texas. Au dat şi o fotografie a băiatului. M-a lovit rău de tot, pastore, serios îţi spun. Mă simţeam destul de molesit, înţelegi, cam sentimental, iar când i-am văzut faţa băiatului, a fost cât pe ce să mă sufoc. Am mai băut ceva şi m-am uitat la ceas cum se apropie de ora şase seara. Atunci am hotărât să las naibii obligaţia de a respecta prevederile eliberării condiţionate, să merg în Texas şi să fac ceea ce trebuie.

Keith şi-a scos telefonul mobil.

– Trebuie să o sun pe soţia mea.

– Ce mai face?

– Bine. Mulţumesc de întrebare.

– E tare frumuşică.

– Te rog să uiţi de ea. Apoi Keith a bolborosit câteva fraze stângace în microfon, după care a închis. A condus cu viteză pe străzile pustii din centrul oraşului Topeka. Bine, Travis, punem la cale călătoria asta lungă până în Texas, unde o să fii faţă în faţă cu autorităţile cărora le vei spune adevărul, încercând să împiedici execuţia. Şi presupun că la un moment dat, foarte curând, va trebui să conduci autorităţile la locul unde se află cadavrul lui Nicole. Toate astea vor duce la arestarea ta, desigur, astfel că vei fi azvârlit într-o închisoare din Texas. Îţi vor pune în cârcă o serie de infracţiuni şi nu vei mai vedea lumina zilei. Ăsta ţi-e planul, Travis? Vorbim aceeaşi limbă?

Ticul. Apoi, pauza.

– Da, pastore, vorbim aceeaşi limbă. Nu mai are importanţă. Până când marele juriu o să ajungă să mă pună sub acuzare, eu o să mor.

– Nu asta am vrut să spun.

– Nici nu este nevoie. Amândoi ştim prea bine asta, dar aş prefera ca nimeni din Texas să nu aibă cunoştinţă de tumoarea mea. Mi-ar plăcea să-i văd trăind satisfacţia de a mă pune sub acuzare. O merit. Mi-am găsit pacea, pastore.

– Care pace?

– Cu mine. După ce o s-o văd din nou pe Nicole şi o să-i spun cât de rău îmi pare, o să fiu gata pentru orice, chiar şi pentru a muri.

Keith a continuat să conducă fără să vorbească. Îl aştepta o călătorie-maraton cu acel individ, practic umăr la umăr cu el în următoarele zece, poate douăsprezece ore, şi a sperat că în momentul în care vor ajunge în Slone nu va fi la fel de nebun ca Boyette.

A parcat pe alee, în spatele maşinii Accord şi a zis:

– Travis, bănuiesc că nu ai nici bani, nici haine, nimic.

Acest lucru i se păruse dureros de evident de la început.

– Iartă-mă, pastore, astea-s toate bunurile mele lumeşti.

– Aşa m-am gândit şi eu. Aşteaptă aici. Mă întorc în cinci minute.

Keith a coborât, lăsând motorul maşinii mergând şi s-a grăbit să intre în casă.

Dana era în bucătărie, pregătind sandviciuri, cartofi prăjiţi, fructe şi tot ce mai putuse găsi.

– Unde e? a întrebat ea, imediat ce Keith a pătruns pe uşă.

– L-am lăsat în maşină. Nu vine înăuntru.

– Keith, sper că ştii ce faci.

– Dana, am de ales? Chiar dacă îi venise greu, luase deja hotărârea. Se pregătise pentru o ceartă urâtă cu soţia şi era dispus să-şi asume riscurile pe care le presupunea acea călătorie. Nu putem sta aici, fără să facem nimic, dacă ştim cine este adevăratul ucigaş. E afară, în maşină.

Ea a împachetat un sandvici şi l-a îndesat într-o cutie de mici dimensiuni. Keith a luat din debara o pungă împăturită de cumpărături şi s-a dus în dormitor. Pentru noul lui amic Travis, a găsit o pereche veche de pantaloni kaki, două tricouri, şosete, lenjerie, şi o bluză pe care scria Packers, pe care nu o purtase nimeni niciodată. Şi-a schimbat cămaşa, şi-a pus gulerul de cleric şi o haină sport de culoare bleumarin, apoi şi-a împachetat câteva lucruri şi pentru el, pe care le-a vârât în geanta cu care mergea la sala de sport. Câteva minute

mai târziu a ajuns din nou în bucătărie, unde Dana stătea rezemată de chiuvetă, ţinându-şi sfidător braţele încrucişate la piept.

– Faci o greşeală imensă, a spus ea cu glas apăsat.

– Tot ce se poate. Nu eu m-am oferit să fac asta. Boyette ne-a ales.

– *Ne*-a ales?

– Bine, m-a ales pe mine. Nu are alt mijloc de a ajunge în Texas, ori cel puţin aşa spune el. Şi îl cred.

Ea şi-a dat ochii peste cap. Keith a aruncat o privire spre ceasul de la cuptorul cu microunde. Abia aştepta să pornească la drum, dar şi-a dat seama că soţia lui avea dreptul să-l mustre puţin înainte de a-şi lua rămas-bun.

– Cum poţi crede ceva din ce bâiguie individul ăsta? a întrebat ea.

– Dana, am mai discutat pe tema asta.

– Dacă o să fii arestat acolo?

– Pentru ce? Pentru că încerc să împiedic o execuţie? Nu cred că e o infracţiune, nici măcar în Texas.

– Dar ajuţi un om să încalce prevederile eliberării condiţionate, am dreptate?

– Exact, dar în Kansas. Nu mă pot aresta pentru asta în Texas.

– Dar nu eşti convins.

– Ascultă, Dana, n-o să fiu arestat în Texas. Îţi promit. Aş putea fi împuşcat, dar arestat, nu.

– Încerci să faci glume?

– Nu. Nu a râs nimeni. Hai, Dana, priveşte imaginea de ansamblu. Eu cred că Boyette a ucis-o pe fata aceea în 1998. Cred că a ascuns cadavrul şi ştie unde se află. Şi mai cred că există şansa unui miracol, dacă ajungem acolo.

– Cred că ai înnebunit.

– Se poate, dar prefer să folosesc şansa asta.

– Mai bine ai analiza riscurile, Keith.

El înaintase încet către ea, iar acum, ajungând aproape, şi-a lăsat mâinile pe umerii ei. Ea a rămas rigidă, cu braţele încă încrucişate.

– Ascultă, Dana, niciodată nu mi-am asumat vreun risc.

– Ştiu. Iar acesta trebuie să fie marele tău moment, nu-i aşa?

– Nu, acum nu este vorba de mine. După ce vom ajunge acolo, o să rămân în umbră, fără să ies în evidenţă...

– Ferindu-te de gloanţe.

– Cum o fi. O să rămân în fundal. E treaba lui Travis Boyette. Eu sunt doar şoferul lui.

– Şofer? Eşti preot şi ai o familie.

– Şi o să mă întorc acasă sâmbătă. O să ţin predica de duminică, iar după-amiază o să mergem la un picnic. Promit.

Ea şi-a lăsat umerii moi, iar braţele i-au căzut pe lângă trup. El a strâns-o puternic în braţe şi apoi a sărutat-o.

– Te rog, încearcă să înţelegi, a zis el.

Ea a dat moale din cap şi a spus:

– Bine.

– Te iubesc.

– Şi eu te iubesc. Te rog să ai grijă.

Pentru Robbie, apelul de trezire a venit la 12.30 noaptea. Era în pat cu DeDe de mai puţin de o oră când telefonul a sunat exploziv. DeDe, care adormise fără ajutorul alcoolului, s-a ridicat prima în capul oaselor şi a răspuns:

– Alo.

Apoi i-a întins receptorul lui Robbie, care încă avea mintea înceţoşată şi se străduia să-şi deschidă ochii.

– Cine e? a mârâit el.

– Trezeşte-te, Robbie. Am nişte chestii interesante.

Robbie a reuşit să se dezmeticească.

– Ce s-a întâmplat, Fred?

DeDe se răsucea deja pe cealaltă parte. Robbie a zâmbit văzându-i rotunjimile pe sub cearşaful de satin.

– Am mai băut ceva cu Joey. L-am dus la un club de striptease. A doua seară la rând, înţelegi? Nu cred că ficatul meu mai poate rezista mult dacă proiectul ăsta continuă în acelaşi ritm. Dar sunt convins că

al lui a cedat. În orice caz, l-am îmbătat cui pe băiat şi, în cele din urmă, a recunoscut totul. A spus că a minţit că văzuse furgoneta verde, a minţit că văzuse un negru la volan, a minţit în legătură cu toate. A recunoscut că el l-a sunat pe Kerber ca să-i dea pontul acela fals despre Donté şi fată. A fost minunat. Plângea şi vorbea, un băiat gras care dădea peste cap bere după bere şi vorbea prostii cu stripteuzele. A zis că el şi Donté fuseseră buni amici în clasele a noua şi a zecea, când erau amândoi vedetele echipei. A spus că a crezut mereu că acuzatorii şi judecătorii vor rezolva lucrurile. Nu-i vine să creadă că s-a ajuns la aşa ceva. Şi-a închipuit că execuţia nu va avea loc niciodată şi că, într-o bună zi, Donté avea să iasă din închisoare. Acum este convins că el va fi executat, de aceea este distrus. Socoteşte că totul e din vina lui. L-am asigurat că aşa este. Are în continuare mâinile mânjite de sânge. L-am învins. A fost minunat.

Robbie a ajuns în bucătărie ca să caute apă.

– Grozav, Fred, a spus el.

– Da şi nu. Refuză să semneze o declaraţie.

– Poftim?

– Nu vrea. Am plecat de la clubul acela şi ne-am dus la o cafenea. L-am implorat să semneze o declaraţie, dar parcă vorbeam la pereţi.

– De ce nu vrea?

– Mămica lui, Robbie, mămica lui şi familia. Nu suportă ideea de a recunoaşte public că a minţit. Are o mulţime de prieteni în Slone şi alte chestii. Am făcut tot ce s-a putut, dar băiatul nu este dispus să semneze.

Robbie a băut un pahar de apă de la robinet, apoi s-a şters la gură cu mâneca.

– Ai înregistrat totul?

– Sigur. Am ascultat înregistrarea o dată şi mă pregătesc să o reascult. Există foarte mult zgomot ambiental – ai călcat vreodată într-un club de striptease?

– Nu mă mai întreba aşa ceva.

– Muzică tare, numai rahat din ăla de rap şi alte chestii de genul ăsta. Dar glasul lui se aude. Poţi înţelege ce spune. Va trebui să mai lucrăm înregistrarea.

– Nu mai avem timp de aşa ceva.

– Bine. Atunci care e planul?

– Cât îţi trebuie să ajungi aici?

– Păi, la ora asta minunată din zi, nu e trafic deloc. Pot ajunge la Slone în cinci ore.

– Atunci, mişcă-ţi fundu' încoace.

– Am înţeles, şefu'.

O oră mai târziu, Robbie era în pat, întins pe spate, iar tavanul întunecat îi afecta în mod ciudat procesul de gândire. DeDe torcea ca o pisică, dusă pe altă lume. I-a ascultat respiraţia grea şi s-a întrebat cum de putea fi atât de detaşată de toate problemele lui. O invidia. Câteva ore mai târziu, când se va trezi, prioritatea pentru DeDe va fi ora ei de yoga cu câteva dintre îngrozitoarele ei prietene. Iar în acest timp el va fi în birou, urlând la telefon.

Aşadar, totul se redusese la atât: la beţie, Joey Gamble îşi recunoscuse păcatele şi, aflat într-un club de striptease, îşi deschisese sufletul în faţa unui om care avea un microfon ascuns, cu care obţinuse o înregistrare scremută, pe care nici o instanţă din lumea civilizată nu o va accepta ca probă.

Viaţa lui Donté Drumm depindea de retractările făcute în ultima clipă de un martor care nu se bucura de credibilitate.

PARTEA A DOUA

PEDEAPSA

CAPITOLUL 16

În grabă cum plecase, uitase cu totul de bani. Când plătise şase dolari pentru ospăţul lui Boyette de la Blue Moon Diner, Keith îşi dăduse seama că nu prea avea bani gheaţă. Apoi uitase. Şi-a amintit din nou când erau deja pe şosea şi trebuia să facă plinul. Au oprit la un popas pentru camioane de pe Autostrada Interstate 335. Era 1.15 dimineaţă, în ziua de joi, 8 noiembrie.

În timp ce punea benzină în rezervor, şi-a dat seama că Donté Drumm va fi legat de scaunul de execuţie din Huntsville peste aproximativ şaptesprezece ore. Era şi mai conştient de faptul că omul care ar fi trebuit să sufere în acele ultime ore stătea liniştit şi comod la doar un metru de el, în maşină, iar chelia lui palidă reflecta luminile fluorescente din benzinărie. Se aflau la sud de Topeka. Texasul se afla la un milion de kilometri depărtare. A plătit cu o carte de credit şi a numărat 33 de dolari bani gheaţă, pe care îi mai avea în buzunarul interior stâng al hainei. S-a blestemat pentru faptul că nu golise fondul de rezervă pe care el şi Dana îl ţineau într-un dulap din bucătărie. În acea cutie de trabucuri se găseau de obicei în jur de 200 de dolari.

La o oră depărtare de Topeka, viteza regulamentară era de 110 kilometri pe oră, iar Keith a apăsat pedala de acceleraţie, rulând cu 120. Până în acel moment, Boyette stătuse tăcut, părând mulţumit să şadă ghemuit, cu mâinile pe genunchi şi privind în gol pe geamul

din dreapta. Keith a preferat să-l ignore. Prefera să conducă în tăcere. În condiții obișnuite, călătoria alături de o persoană necunoscută vreme de douăsprezece ore ar fi fost o corvoadă. Dar stând umăr la umăr cu un individ atât de violent și de ciudat ca Boyette, călătoria avea să fie încordată și plicticoasă.

Când a ajuns pe o porțiune liniștită, pustie a șoselei, Keith s-a trezit subit lovit de un val de somnolență. Pleoapele i s-au închis pe neașteptate, dar și le-a redeschis cu o scuturare din cap. Avea vederea încețoșată, neclară. Mașina Subaru s-a apropiat periculos de acostament, apoi a revenit înapoi pe stânga. S-a ciupit de obraji. A clipit din ochi cât a putut de repede. Dacă ar fi fost singur, și-ar fi tras singur palme. Travis nu a observat aceste manevre.

– Ce-ar fi să ascultăm niște muzică? a spus Keith.

Voia orice, numai să-și mai limpezească mintea.

Travis a dat din cap aprobator.

– Vrei să asculți ceva anume?

– E mașina ta.

Da, era. Avea un post de radio preferat care transmitea muzică rock. A dat volumul tare, iar curând s-a apucat să țină ritmul cu degetele pe volan și să miște din piciorul stâng, murmurând în același timp versurile. Zgomotul îi lumina mintea, însă se simțea încă deconcertat de rapiditatea cu care fusese cât pe ce să cedeze.

Mai avea de condus unsprezece ore. S-a gândit la Charles Lindbergh și la zborul lui solitar peste ocean, până la Paris. Treizeci și trei de ore, fără să fi dormit în noaptea dinaintea decolării de la New York. Ulterior, Lindbergh a scris că stătuse treaz vreme de șaizeci de ore. Fratele lui Keith era pilot și îi plăcea să povestească tot felul de întâmplări.

S-a gândit la fratele, sora și părinții lui, iar când i s-a făcut din nou somn, a întrebat:

– Travis, câți frați și surori ai?

„Vorbeşte-mi, Travis. Fă orice ca să mă ţii treaz. Nu mă poţi ajuta la condus, pentru că nu ai permis. Nu ai nici asigurare. Nu te poţi atinge de volan, aşa că ajută-mă, Travis, altfel facem un accident."

– Nu ştiu, a spus Travis, după perioada obligatorie de gândire.

Răspunsul lui a reuşit să alunge mai multă ceaţă decât cântecele lui Springsteen sau Dylan.

– Cum adică, nu ştii?

Un mic tic. Travis nu-şi mutase privirea de la geam spre parbriz.

– Păi, a zis el, apoi a tăcut. La scurtă vreme după ce m-am născut, tatăl meu a părăsit-o pe mama. Nu l-am mai văzut după aceea. Mama s-a combinat cu un bărbat pe nume Darrell şi, cum era primul bărbat pe care mi-l aminteam, am crezut că el mi-era tată. Mama aşa mi-a spus. Şi îi spuneam tată. Darrell era un om de treabă, nu m-a bătut niciodată, dar avea un frate care a abuzat de mine. Când m-au dus în instanţă pentru prima oară – cred că aveam doisprezece ani –, am înţeles că Darrell nu era tatăl meu adevărat. Asta m-a durut cumplit. M-am simţit distrus. Apoi Darrell a dispărut.

Răspunsul acela, ca multe altele date de Boyette, mai curând dădea naştere altor întrebări decât lămurea lucrurile. Pe de altă parte, a reuşit să pună gândurile lui Keith în mişcare. Brusc, s-a trezit că era perfect treaz. Şi atunci a decis să îl cunoască până la capăt pe acel psihopat. Ce altceva putea face în următoarea jumătate de zi? Erau în maşina lui. Îl putea întreba orice dorea să afle.

– Deci ai un frate.

– Sunt mai mulţi. Tatăl meu, cel adevărat, a fugit în Florida şi a trăit cu o femeie. Au avut mulţi copii, de aceea cred că am şi alţi fraţi şi surori. Şi mai era un zvon cum că mama a născut un copil înainte de a se fi măritat cu tata. Întrebi câţi. Poţi spune singur, pastore, orice număr doreşti.

– Cu câţi ai păstrat legătura?

– Nu aş zice legătură, dar i-am scris de câteva ori fratelui meu. E în Illinois. În închisoare.

Mare surpriză.

– De ce e închis?

– Din acelaşi motiv ca oricine ajunge la zdup. Droguri şi băutură. Avea nevoie de bani ca să-şi cumpere marfă, de aceea a spart o casă, dar nu a nimerit-o bine şi a sfârşit bătând un bărbat.

– Şi îţi răspunde?

– Câteodată. N-o să mai iasă din închisoare.

– A fost şi el abuzat?

– Nu, el era mai mare, iar unchiul meu i-a dat pace, din câte ştiu. Nu am vorbit niciodată despre asta.

– Acela era fratele lui Darrell?

– Da.

– Deci nu era chiar unchiul tău.

– Eu aşa credeam. Dar de ce-mi pui atâtea întrebări, pastore?

– Încerc să fac timpul să treacă mai uşor, Travis, şi vreau să rămân treaz. De luni dimineaţă, când te-am cunoscut, am dormit foarte puţin. Sunt epuizat şi avem mult de mers.

– Nu-mi plac toate întrebările astea.

– Păi, la ce te aştepţi să auzi când ajungi în Texas? O să apărem noi, tu o să susţii că eşti adevăratul ucigaş, iar apoi o să le spui că nu-ţi plac întrebările care ţi se pun. Fii serios, Travis.

Au parcurs câţiva kilometri fără să schimbe nici o vorbă. Travis se uita spre dreapta, fără să vadă nimic pe întuneric, lovind uşor cu degetele în măciulia bastonului. Preţ de cel puţin o oră nu păruse să aibă dureri mari de cap. Keith s-a uitat la vitezometru şi a observat că mergea cu 130 pe oră, cu douăzeci de kilometri peste viteza legală, ceea ce era suficient pentru a primi o amendă în Kansas. A încetinit şi, ca să-şi ţină mintea alertă, şi-a imaginat o scenă în care un poliţist de la circulaţie îl trăgea pe dreapta, îi verifica identitatea, îl verifica pe Boyette, apoi chema ajutoare. Un infractor fugar. Un preot luteran care a luat-o razna, care ajuta un infractor să fugă. Lumini albastre pe şosea. Cătuşe. O noapte în închisoare, poate în aceeaşi celulă cu noul lui amic, un om care nu se va simţi câtuşi de puţin deranjat să petreacă încă o noapte în spatele gratiilor. Ce le va spune Keith băieţilor lui?

A început să picotească din nou. Trebuia să dea un telefon, şi acela era momentul cel mai potrivit. Era absolut convins că apelul îi va stimula mintea într-o asemenea măsură încât pentru moment dorinţa de a dormi îi va dispărea cu desăvârşire. Şi-a scos telefonul mobil din buzunar şi a format automat numărul lui Matthew Burns. Era aproape 2.00 dimineaţa. Evident, Matthew dormea buştean. A fost nevoie de opt apeluri ca să-l trezească.

– Sper să nu fie vreo greşeală, a mormăit el.

– Bună dimineaţa, Matthew. Dormi bine?

– Da, părinte. De unde dracu' mă suni?

– Controlează-ţi limbajul, fiule. Ascultă, sunt în drum spre Texas şi călătoresc cu un om pe nume Travis Boyette, un domn simpatic care m-a vizitat la biserică duminica trecută. Poate l-ai văzut acolo. Merge folosindu-se de un baston. În fine, Travis are o mărturisire de făcut în faţa autorităţilor din Texas, într-un orăşel care se numeşte Slone, şi ne grăbim ca să împiedicăm o execuţie.

Vocea lu Matthew s-a limpezit imediat.

– Keith, ţi-ai pierdut minţile? Îl ai în maşină pe acel individ?

– Da, am ieşit din Topeka acum o oră. Matt, ţi-am telefonat ca să-ţi cer ajutorul.

– O să-ţi ofer ceva ajutor. Un sfat, gratis. Întoarce maşina şi fă drumul înapoi spre casă.

– Mulţumesc, Matt, dar peste câteva ore aş dori să dai câteva telefoane în Slone, Texas.

– Dana ce părere are despre chestia asta?

– Bună, bună. Te-aş ruga să telefonezi la poliţie, la procuror şi poate la avocatul apărării. O să-i sun şi eu, Matt, dar cum tu eşti om al legii, s-ar putea să te asculte.

– Eşti încă în Kansas?

– Da, pe I-35.

– Nu trece graniţa statului, Keith. Te rog.

– Păi asta m-ar împiedica să ajung în Texas, nu crezi?

– Nu traversa graniţa statului!

– Bine, culcă-te. O să te sun pe la şase şi ne vom pune pe dat telefoane, de acord?

Keith a închis, a trecut pe mesaje vocale, apoi a aşteptat. Zece secunde mai târziu telefonul a sunat. Matthew revenea.

În acele momente, trecea prin Emporia şi se îndrepta cu viteză spre Wichita.

A început să povestească din senin. Poate că lui Boyette i se făcuse şi lui somn, ori poate se plictisise. Însă cu cât vorbea mai mult, cu atât Keith îşi dădea seama că asculta autobiografia întortocheată a unui muribund, unul care ştia că viaţa lui nu avusese nici un înţeles, dar voia să încerce.

– Fratele lui Darrell, căruia noi îi spuneam unchiul Chett, mă lua la pescuit, aşa le spunea părinţilor mei. Nu prindea nici măcar un peşte, nici nu arunca undiţa în apă. Mergeam la căsuţa lui de la ţară, în spatele căreia era un iaz, şi acolo trebuia să fie tot peştele. Niciodată nu ajungeam până acolo. Îmi dădea o ţigară, mă lăsa să gust din berea lui. La început, nici nu-mi dădeam seama ce făcea. Nu aveam habar. Eram un copil de opt ani. Eram prea speriat să mă opun, să mă zbat. Ţin minte cât de rău mă durea. Avea tot soiul de chestii pornografice cu copii, reviste şi filme, treburi greţoase, pe care mi le oferea cu generozitate. Vâri toate porcăriile alea în mintea unui copil şi foarte curând el le acceptă ca fiind normale. Credeam că probabil asta fac toţi copiii. Poate asta le fac adulţii copiilor. Totul părea firesc, normal. Nu se purta rău cu mine; de fapt, îmi cumpăra pizza şi îngheţată – tot ce doream. După fiecare excursie la pescuit, mă ducea acasă, dar înainte de a ajunge în faţa casei, devenea foarte serios, chiar rău şi ameninţător. Îmi spunea că era important ca eu să păstrez micul nostru secret. Unele lucruri rămân secrete. Ţinea un pistol în camionetă, era strălucitor. Ceva mai târziu m-a învăţat cum să-l folosesc. Dar la început îl scotea şi-l aşeza pe scaun, apoi îmi spunea că îşi iubea secretele, iar dacă ele îi erau dezvăluite vreodată, atunci se va vedea silit să facă rău cuiva. Chiar şi mie. Dacă voi povesti cuiva,

el va fi obligat să mă omoare, iar apoi să-i ucidă pe cei cărora le-aş fi povestit, chiar dacă ar fi fost vorba de Darrell şi de mama. Şi asta dădea rezultate. Nu am povestit nimic nimănui. Continuam să pescuim, cred că mama şi-a dat seama, dar avea necazurile ei, în primul rând cu băutura. Era beată mai tot timpul, şi nu s-a trezit decât mult mai târziu, când nu se mai putea face nimic pentru mine. Când aveam vreo zece ani, unchiul ăsta mi-a dat nişte marijuana şi am început să fumăm împreună. Apoi, nişte pastile. Nu era chiar atât de rău. Aveam impresia că sunt grozav. Un puşti care fuma ţigări şi iarbă, bea bere, se uita la filme porno. Cealaltă parte nu era niciodată plăcută, dar nu a ţinut mult. Pe vremea aceea locuiam în Springfield şi, într-o zi, mama mi-a spus că trebuia să ne mutăm. Tatăl meu, soţul ei, ce dracu' îi era, îşi găsise o slujbă în apropiere de Joplin, Missouri, unde mă născusem. Ne-am strâns calabalâcul în grabă, am încărcat totul într-o remorcă şi am plecat în toiul nopţii. Sunt convins că era vorba de chiria neplătită. Probabil că mai mult de atât – note de plată, procese, mandate de arestare, punere sub acuzare, cine să ştie? În orice caz, a doua zi dimineaţă m-am trezit într-o casă pe roţi, una frumoasă. Unchiul Chett a rămas în urmă. Sunt sigur că avea inima frântă. În cele din urmă, ne-a găsit şi, după cam o lună, a apărut şi el şi m-a întrebat dacă mai voiam să merg la pescuit. I-am zis că nu. Nici nu avea unde să mă ducă, de aceea ardea gazul pe lângă casă şi nu-şi putea dezlipi ochii de la mine. Adulţii beau şi, la scurtă vreme după aceea, s-au luat la ceartă pentru bani. Unchiul Chett a plecat înjurând. După aceea nu l-am mai văzut niciodată. Dar răul fusese făcut. Dacă l-aş întâlni acum, aş lua o bâtă de baseball şi i-aş împrăştia creierii peste tot. Eram distrus. Şi cred că nu mi-am mai revenit după aceea. Pot să fumez?

– Nu.

– Atunci putem opri un minut ca să fumez?

– Sigur.

– Sigur.

La câțiva kilometri depărtare au găsit un popas și au oprit acolo. Telefonul lui Keith a sunat din nou. Încă un telefon ratat de la Matthew Burns. Boyette s-a îndepărtat și a intrat în pâlcul de copaci din spatele toaletei, lăsând în urmă o dâră de fum. Keith s-a plimbat încoace și încolo prin parcare, încercând să-și pună sângele în mișcare, dar stând cu ochii pe pasagerul lui. Când Boyette a dispărut în beznă, Keith s-a întrebat dacă nu cumva dispăruse pentru totdeauna. Se simțea deja obosit de călătoria aceea, iar dacă Boyette ar fi fugit în acel moment, cine s-ar fi sinchisit? Keith se va întoarce acasă, va asculta dăscălelile Danei și muștruiala lui Matthew. Cu puțin noroc, nimeni nu va afla de acea misiune ratată. Boyette va continua să trăiască la fel ca până atunci – rătăcind de colo-colo până murea ori era arestat din nou.

Dar dacă făcea rău cuiva? Keith va fi socotit părtaș pentru infracțiunea comisă de Boyette?

După ce s-au scurs câteva minute, nu a văzut nici o mișcare în direcția copacilor. Vreo zece, douăsprezece camioane erau parcate unul lângă altul la un capăt al parcării, iar generatoarele lor zumzăiau în timp ce șoferii dormeau.

Keith s-a rezemat de mașină și a așteptat. Își pierduse din hotărâre și ar fi vrut să se întoarcă acasă. Voia ca Boyette să rămână în pădure, să se afunde tot mai mult în ea, până când nu va mai exista cale de întoarcere, și să dispară, pur și simplu. Apoi s-a gândit la Donté Drumm.

Un vălătuc de fum se ridica printre copaci. Așadar, pasagerul lui nu evadase.

Au mers kilometri întregi fără să scoată nici unul vreun cuvânt. Boyette părea mulțumit să-și uite trecutul, deși în urmă cu câteva minute fusese dispus să și-l povestească în amănunt. Când a simțit primele semne de amorțeală, Keith a redeschis discuția.

– Deci erai în Joplin. Unchiul Chett venise și plecase.

Ticul, cinci secunde de tăcere, apoi Boyette a zis:

– Da, locuiam în casa aceea pe roţi din afara oraşului, într-o zonă săracă. Întotdeauna trăisem în cartiere sărace, dar ţin minte că eram mândru pentru că aveam o rulotă frumoasă. Era închiriată, dar atunci nu ştiam asta. Alături de parcul pentru rulote era un drumeag asfaltat, care pătrundea pe kilometri întregi printre dealurile de la sud de Joplin, în districtul Newton. Acolo erau pâraie, poieni şi drumuri de ţară, neasfaltate. Acolo era paradisul pentru puşti. Mergeam pe biciclete ore în şir pe drumuri şi nimeni nu ne putea găsi. Câteodată furam bere şi alte băuturi din rulotă sau chiar de la vreun magazin şi ne repezeam spre dealuri ca să petrecem. Odată, un puşti pe nume Damian a adus o pungă cu marijuana, pe care o furase de la fratele lui, iar noi ne-am drogat de nici nu mai puteam sta pe biciclete.

– Acolo este îngropată Nicole?

Keith a numărat până la unsprezece, şi abia după aceea a răspuns Boyette s-a hotărât să răspundă:

– Cred că da. E undeva pe acolo. Nu-s sigur că o să-mi amintesc, ca să-ţi spun adevărul. Eram foarte beat, pastore. Am încercat să-mi aduc aminte, chiar am încercat să desenez o hartă zilele trecute, dar va fi greu. Dacă ajungem până acolo.

– De ce ai îngropat-o acolo?

– Nu am vrut să fie găsită. Şi am reuşit.

– De unde ştiai că vei reuşi? De unde ştii că nu i s-a descoperit deja cadavrul? Ai îngropat-o acum nouă ani. În ultimii şase ani ai fost închis şi nu ai avut acces la ştiri.

– Pastore, te asigur că nu a fost găsită.

Keith se simţea asigurat. Îl credea pe Boyette, iar faptul că îi dădea atâta crezare acelui criminal înrăit îl umplea de frustrare. Când s-au apropiat de Wichita, era treaz de-a binelea. Boyette se retrăsese în cochilia lui strâmtă şi întristătoare. Când şi când se freca la tâmple.

– Ai ajuns în faţa instanţei când aveai doisprezece ani? a întrebat Keith după câteva clipe.

Ticul, din nou.

– Cam aşa ceva. Da, aveam doisprezece ani. Ţin minte că judecătorul a spus că sunt prea tânăr ca să-mi încep cariera de infractor. Ce ştia el?

– Dar care a fost infracţiunea?

– Am spart un magazin şi am furat tot ce am putut căra. Bere, ţigări, dulciuri, conserve de carne, chipsuri. Am făcut un bairam pe cinste în pădure şi ne-am îmbătat. Totul a fost bine până când cineva s-a uitat la înregistrările camerei de supraveghere. Eram la prima infracţiune, aşa că m-au eliberat sub supraveghere. Camaradul meu la acea treabă a fost Eddie Stuart. Avea paisprezece ani şi nu era la prima infracţiune. Pe el l-au trimis la şcoala de corecţie şi de atunci nu l-am mai văzut. Trăiam într-un cartier dur unde se găseau băieţi răi cu duiumul. Ori făceam prostii, ori nimeream în câte-o belea. Darrell se răstea la mine, însă el venea şi pleca. Mama se străduia, dar nu reuşea să se lase de băutură. Fratele meu a fost trimis de acasă când avea cincisprezece ani. Eu aveam treisprezece. Pastore, ai călcat vreodată într-o şcoală de corecţie?

– Nu.

– Nici nu-mi închipuiam asta. Ăştia sunt copii pe care nu-i vrea nimeni. Nu toţi sunt răi, asta când ajung acolo. Dar nu au nici o şansă. Am fost trimis la o şcoală de corecţie din apropiere de St. Louis şi, ca toate locurile astea, era un penitenciar pentru băieţi. Am primit un pat de sus, într-o cameră plină de puşti culeşi de pe străzile din St. Louis. Violenţa era la ea acasă. Niciodată nu existau suficient de mulţi gardieni ori supraveghetori. Făceam cursuri, dar educaţia era o glumă proastă. Ca să supravieţuieşti trebuia să faci parte dintr-o bandă. Cineva s-a uitat la dosarul meu şi a văzut că fusesem abuzat sexual, de aceea am devenit o ţintă sigură pentru gardieni. După doi ani de iad, am fost eliberat. Ei, pastore, ce să facă un puşti de cincisprezece ani când e din nou în stradă, după doi ani de tortură?

Boyette s-a uitat la Keith, ca şi cum ar fi aşteptat răspuns.

Keith a rămas cu ochii la şosea şi a ridicat din umeri.

– Sistemul de justiţie juvenilă nu face altceva decât să crească infractori de profesie. Societatea vrea să ne încuie şi să azvârle cheia, dar ea este prea tâmpită ca să-şi dea seama că până la urmă noi tot ieşim de acolo. Iar când se întâmplă asta, nu e deloc frumos. Uită-te la mine, de exemplu. Aş vrea să cred că nu eram un caz lipsit de speranţă la treisprezece ani, când am intrat în închisoare. Dar după doi ani în care n-am avut parte decât de violenţă, ură, bătăi, abuzuri, societatea sigur are o problemă cu mine la cincisprezece ani, când ies de acolo. Închisorile sunt fabrici de ură, pastore, şi societatea vrea tot mai multe închisori. Şi nu merge aşa.

– Dai vina pe altcineva pentru ce i s-a întâmplat lui Nicole?

Boyette a expirat şi s-a uitat pe geam. Era o întrebare grea, iar el s-a prăbuşit sub povara ei. În cele din urmă a spus:

– Îţi scapă ideea de bază, pastore. A fost rău ce am făcut, dar nu mă puteam înfrâna. De ce nu mă puteam opri? Pentru că sunt ceea ce sunt. Nu m-am născut aşa. Am devenit un om cu o mulţime de probleme, nu din cauza ADN-ului meu, ci din cauza regulilor societăţii. Închideţi-i. Pedepsiţi-i să ţină minte. Iar dacă în felul ăsta creezi nişte monştri, foarte rău.

– Dar cum explici restul de cincizeci la sută?

– Ce e cu ăia?

– Jumătate din deţinuţii eliberaţi condiţionat din închisoarea nu mai comit infracţiuni şi nu mai sunt arestaţi.

Boyette nu a fost impresionat de această statistică. Şi-a schimbat puţin poziţia şi a rămas cu ochii aţintiţi la oglinda retrovizoare de pe portieră. S-a retras din nou în carapacea lui şi nu a mai vorbit. Când au ajuns la sud de Wichita, a adormit.

Telefonul a sunat din nou la 3.40. Era Matthew Burns.

– Keith, unde eşti? a întrebat el.

– Culcă-te, Matthew. Îmi pare rău că te-am deranjat.

– Nu mai pot adormi. Unde eşti?

– La vreo cincizeci de kilometri de graniţa cu Oklahoma.

– Mai eşti cu amicul?

– A, da. Acum doarme. Iar eu dau să aţipesc.

– Am vorbit cu Dana. E supărată, Keith. Şi eu sunt îngrijorat. Credem că ţi-ai pierdut minţile.

– Probabil că da. Sunt mişcat. Calmează-te, Matthew. Fac ce trebuie şi, indiferent ce se va întâmpla, o să supravieţuiesc. Acum nu mă gândesc decât la Donté Drumm.

– Să nu treci graniţa statului.

– Te-am auzit şi prima oară.

– Bine. Voiam să ţii minte că te-am avertizat, şi nu o dată.

– Am luat notă.

– Bine, Keith, acum ascultă-mă. Nu avem idee ce s-ar putea întâmpla după ce ajungeţi la Slone, iar amicul tău îşi dă drumul la gură. Cred că televiziunile o să se năpustească precum muştele la miere. Tu să stai deoparte, Keith. Nu te vârî în cadru. Nu vorbi cu reporterii. Aproape sigur se va întâmpla unul dintre următoarele lucruri: numărul unu – execuţia va avea loc, aşa cum e programată. În cazul ăsta, ţi-ai făcut datoria şi e timpul să o ştergi acasă. Boyette poate rămâne acolo sau să găsească o ocazie ca să se întoarcă. Pe tine nu te mai interesează. Doar să vii acasă. Există şanse destul de mari să nu afle nimeni despre mica ta aventură texană. Doi – execuţia nu are loc. Dacă e aşa, ai câştigat, dar nu te apuca să sărbătoreşti. Cât autorităţile îl înşfacă pe Boyette, tu ieşi pe furiş din oraş şi te întorci. În orice caz, nu ieşi în evidenţă. E limpede?

– Cred că da. Dar am o întrebare: unde mergem când ajungem la Slone? La procuror, la poliţie, la presă ori la avocatul apărării?

– La Robbie Flak. El e singurul care s-ar putea să vă asculte. Poliţia şi procurorul nu au nici un motiv să-l asculte pe Boyette. Ei şi-au găsit criminalul. Ei abia aşteaptă execuţia. Flak e singurul care v-ar putea crede şi doar el pare dispus să facă tărăboi. Dacă Boyette spune o poveste credibilă, atunci Flak o să se ocupe şi de presă.

– Aşa m-am gândit şi eu. Am de gând să-l sun la ora şase. Nu cred că doarme până târziu.

– Să mai vorbim înainte de a începe cu telefoanele.

– Am înţeles.

– Şi, Keith, tot cred că te-ai scrântit.

– Nu mă îndoiesc, Matthew.

A vârât telefonul în buzunar, iar câteva minute mai târziu, au ieşit din Kansas şi au intrat în statul Oklahoma. Keith conducea cu 130 pe oră. Încă purta gulerul de cleric şi se convinsese singur că nici un poliţist de bun-simţ nu i-ar fi pus prea multe întrebări unui slujitor al Domnului, al cărui singur păcat era că depăşise viteza legală.

CAPITOLUL 17

Familia Drumm şi-a petrecut noaptea la un motel ieftin de la marginea oraşului Livingston, la mai puţin de şapte kilometri de instituţia de corecţie Allan B. Polunsky, unde Donté stătuse închis mai bine de şapte ani. Motelul o ducea modest, găzduind mai ales familiile deţinuţilor şi întreţinând cultul destul de bizar al soţiilor de condamnaţi la moarte care veneau din străinătate. Aproape în orice moment, în jur de douăzeci de condamnaţi se căsătoreau cu femei din Europa pe care nici măcar nu aveau cum să le atingă vreodată. Mariajele nu erau aprobate în mod oficial de stat, dar perechile se socoteau căsătorite şi se comportau ca atare în măsura în care acest lucru era posibil. Soţiile corespondau între ele şi deseori călătoreau împreună spre Texas ca să-şi vadă bărbaţii. Ele locuiau la acelaşi motel.

În seara precedentă, patru asemenea soţii luaseră cina la o masă apropiată de a familiei Drumm. De obicei, erau uşor de observat ca urmare a accentului evident şi a hainelor. Acelor femei le plăcea să fie băgate în seamă. Acasă la ele, erau celebrităţi minore.

Donté refuzase toate ofertele de căsătorie. În cursul ultimelor zile respinsese contracte pentru cărţi, solicitări de interviuri, propuneri de căsătorie şi şansa de a apărea în emisiunea *Fordyce – Loveşte nemilos!* Refuzase să îi primească pe capelanul închisorii şi pe propriul lui preot, reverendul Johnny Canty. Donté renunţase la religie. Nu voia

să mai aibă de-a face cu acelaşi Dumnezeu pe care îl venerau atât de fierbinte creştinii devotaţi care ţineau atât de mult să-l ucidă.

Roberta Drumm s-a trezit în întunericul camerei 109. Dormise atât de puţin în ultima lună încât de-acum doar oboseala o mai ţinea trează. Doctorul îi dăduse nişte pastile, însă ele aveau un efect contrar şi îi dădeau energie. În cameră era cald, de aceea a tras cearşaful deoparte. Fiica ei, Andrea, era în patul celălalt, la doar un metru şi ceva de ea, şi părea că doarme. Fiii ei, Cedric şi Marvin, se aflau în camera alăturată. În acea ultimă zi a lui, reglementările închisorii le permiteau să-l viziteze pe Donté începând cu ora opt dimineaţa până la amiază. După ultimul rămas-bun, el avea să fie transportat în camera morţii de la închisoarea din Huntsville.

Iar ora opt era încă departe.

Programul era fix, toate mişcările fiind dictate de un sistem renumit pentru eficienţa sa. La ora cinci după-amiaza, familia trebuia să se prezinte la un birou al închisorii din Huntsville şi să facă apoi o deplasare scurtă cu o furgonetă până la camera morţii, unde aveau să fie îngrămădiţi în sala martorilor cu câteva secunde înainte de administrarea medicamentelor. Îl vor vedea pe brancardă, având tuburile deja prinse de braţe, îi vor asculta ultimele cuvinte, vor aştepta zece minute până când funcţionarul îi va declara decesul, apoi vor pleca. De acolo, vor fi conduşi la o casă mortuară din localitate, ca să recupereze trupul neînsufleţit şi să-l ducă acasă.

Era totul un vis, un coşmar? Se afla cu adevărat acolo, trează în întuneric şi gândindu-se la ultimele ore de viaţă ale fiului ei? Sigur. Trăise acel coşmar vreme de nouă ani, încă din ziua când i se spusese că Donté nu numai că fusese arestat, dar şi mărturisise. Coşmarul era o carte groasă cât Biblia, fiecare capitol al ei, altă tragedie, fiecare pagină, încărcată de tristeţe şi nesiguranţă.

Andrea s-a răsucit de pe o parte pe alta, iar patul ieftin a scârţâit. Apoi s-a liniştit şi a continuat să respire zgomotos.

Pentru Roberta, o oroare fusese înlocuită de alta: şocul paralizant de a-şi vedea fiul în închisoare pentru prima oară, într-o

salopetă portocalie, cu ochi sălbatici şi înspăimântaţi; durerea de stomac care-o apuca atunci când se gândea la el în închisoare, rupt de familie şi înconjurat de criminali; speranţa într-un proces cinstit pentru ca apoi să sufere şocul de a constata că procesul fusese oricum, numai cinstit nu; suspinele ei sonore şi nereţinute când s-a pronunţat sentinţa de condamnare la moarte; ultima imagine a fiului ei, scos din sala de judecată de poliţişti graşi, foarte satisfăcuţi de ceea ce făceau; nesfârşitele apeluri şi speranţele ce se stingeau; nenumăratele vizite făcute la închisoare, unde îl văzuse pe tânărul puternic şi sănătos degradându-se. În acest timp, ea îşi pierduse prietenii, dar nu-i păsa. Unii erau sceptici în privinţa nevinovăţiei lui. Unii se săturaseră de discuţiile interminabile despre fiul ei. Însă pe ea o chinuia gândul acesta şi avea puţine alte lucruri de spus. Cum oare putea altcineva să ştie prin ce trecea o mamă?

Iar coşmarul nu avea să sfârşească niciodată. Nici azi, când statul Texas îl executa. Şi nici săptămâna viitoare, când îl va îngropa. Şi nici în vreun moment din viitor, când adevărul avea să fie cunoscut în cele din urmă, dacă se va întâmpla asta.

Ororile se acumulează, şi existau zile în care Roberta Drumm se îndoia că avea puterea să se ridice din pat. Obosise să se mai prefacă mereu că era tare.

– Mamă, eşti trează? a întrebat-o Andrea încet.

– Ştii că da, scumpo.

– Ai dormit vreun pic?

– Nu, nu cred.

Andrea şi-a dat cearşaful la o parte, apoi şi-a întins picioarele. Încăperea era foarte întunecată şi de afară nu pătrundea nici o rază de lumină.

– E patru şi jumătate.

– Nu văd.

– Cadranul ceasului meu luminează pe întuneric.

Andrea era singurul dintre copiii familiei Drumm care absolvise colegiul. Preda la o grădiniţă dintr-un oraş din apropiere de Slone.

Era căsătorită şi ar fi vrut să fie acasă, în patul ei, departe de Livingston, Texas. Făcând un efort de a adormi la loc, a închis ochii, dar după câteva secunde se uita fix la tavan.

– Mamă, trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

– Ce anume, draga mea?

– N-am spus nimănui asta, şi nici nu o voi face. E o povară pe care am purtat-o multă, multă vreme şi vreau să ştii înainte ca Donté să moară.

– Te ascult.

– După proces şi după ce a fost trimis în închisoare, a fost o perioadă în care m-am îndoit de povestea lui. Cred că doream să găsesc un motiv ca să nu-l cred. Ceea ce se spunea părea logic. Parcă îl vedeam pe Donté încurcat cu fata aceea, temându-se să nu fie prins, şi parcă o vedeam pe ea încercând să-l părăsească, şi pe el nedorind să o lase în pace. Mă gândeam că poate se furişase afară din casă în noaptea aceea, când eu dormeam. Iar când i-am ascultat confesiunea citită în instanţă, trebuie să recunosc că m-am simţit neliniştită. Cadavrul ei nu fusese găsit, iar dacă el o aruncase în râu însemna că probabil nici nu avea să fie descoperit vreodată. Încercam să pun cap la cap tot ce se întâmplase. Voiam să cred că sistemul nu era întru totul strâmb. Şi de aceea m-am convins că probabil era vinovat, că probabil el era făptaşul. Am continuat să-i scriu, am venit mereu să-l văd aici, dar aveam convingerea că era vinovat. Într-un mod ciudat, asta m-a făcut o vreme să mă simt mai bine. Asta a ţinut luni de zile, poate chiar un an.

– Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea?

– Robbie. Ţii minte când am mers la Austin, unde s-a desfăşurat apelul direct?

– Sigur că da.

– Asta a fost la un an şi ceva după proces.

– Am fost acolo, scumpo.

– Stăteam în sala aceea mare de judecată şi ne uitam la cei nouă judecători, toţi albi, toţi arătând foarte importanţi cu robele lor negre,

cu feţele încruntate, cu aerele lor, iar de cealaltă parte a sălii stătea familia lui Nicole şi mama ei, guraliva aceea, şi Robbie s-a ridicat ca să ne susţină cazul. A fost foarte bun. A deschis procesul şi a demonstrat cât de subţiri erau dovezile. Şi-a bătut joc de procuror şi de judecătoare. Nu se temea de nimeni. A atacat confesiunea. Şi, pentru prima oară, a evidenţiat faptul că poliţia nu-i pomenise nimic lui Donté despre anonimul care telefonase şi spusese că Donté era făptaşul. Asta m-a şocat. Cum se putea ca poliţia şi procuratura să ascundă probe? Dar pe membrii instanţei nu i-a tulburat asta. Ţin minte că îl urmăream pe Robbie cum prezenta totul cu atâta ardoare, şi atunci mi-am dat seama că el, avocatul, albul care locuia în zona bogată a oraşului, nu avea nici o îndoială că fratele meu era nevinovat. Şi l-am crezut chiar atunci şi acolo. Şi mi-a fost ruşine că mă îndoisem de Donté.

– Nu-i nimic, draga mea.

– Te rog să nu spui nimănui.

– N-o să spun. Poţi avea încredere în mama ta, doar ştii asta.

S-au ridicat în capul oaselor, s-au tras spre marginea paturilor şi s-au luat de mâini, atingându-şi frunţile.

– Vrei să pângem sau să ne rugăm? a întrebat Andrea.

– Ne putem ruga mai târziu, dar nu vom putea să mai plângem atunci.

– Bine. Atunci hai să plângem pe săturate.

Când s-au apropiat de Oklahoma City, traficul de dinaintea zorilor începuse să se aglomereze. Boyette stătea cu fruntea lipsită de geamul portierei şi cu gura deschisă. Dormea de două ore, şi Keith se bucura de singurătate. Oprise înainte de a trece graniţa în Oklahoma ca să bea o ceaşcă de cafea de la un aparat îngrozitor, o băutură pe care, în mod normal, ar fi aruncat-o la canal. Însă, chiar dacă îi lipsise savoarea, compensase prin cafeină, astfel că acum era cât se putea de treaz, simţindu-şi capul învârtindu-se, iar vitezometrul indica exact douăzeci de kilometri peste viteza legală.

La ultima oprire, Boyette îi ceruse o bere. Keith refuzase, cumpărându-i în schimb o sticlă de apă. A găsit apoi un post de radio din Edmond, care difuza muzică blues, şi a ascultat la volum scăzut. La ora 5.30, a sunat-o pe Dana, dar ea nu avea multe să-i spună. La sud de Oklahoma City, Boyette a tresărit din somn şi a zis:

– Cred că am dormit.

– Exact.

– Pastore, pastilele alea mă scot mereu afară. Putem face o oprire?

– Sigur, a spus Keith.

Ce altceva putea face? A rămas cu ochii pe ceas. Urmau să iasă de pe autostradă undeva la nord de Denton, Texas, ca apoi să se îndrepte spre est, pe şosele cu două benzi. Keith nu avea idee cât va mai trebui să conducă. Optimist, bănuia că va ajunge la Slone între amiază şi ora unu. Acea oprire nu-l ajuta deloc să scurteze durata călătoriei.

Au oprit în Norman şi au mai cumpărat cafea şi apă. Boyette a reuşit să fumeze două ţigări una după alta, trăgând din ele şi dând rapid fumul afară, ca şi cum acelea aveau să fie ultimele din viaţa lui, iar între timp Keith a făcut plinul. Un sfert de oră mai târziu erau din nou pe I-35, gonind spre sud, prin zona de câmpie din Oklahoma.

Ca om al Domnului, Keith s-a simţit obligat ca măcar să sondeze superficial subiectul credinţei. A început, oarecum temător:

– Mi-ai vorbit de copilărie, Travis, şi nu mai este nevoie să ne întoarcem la perioada aceea. Eram totuşi curios să ştiu dacă ai fost dus la biserică sau ai vorbit vreodată cu un predicator când erai copil.

Ticul a revenit. La fel şi starea de contemplaţie.

– Nu, a spus el şi, preţ de un moment, a lăsat impresia că acela avea să fie tot răspunsul. Nu ştiu ca mama să fi mers vreodată la biserică. Nu avea familie. Cred că familiei îi era ruşine cu ea, de aceea se fereau de noi. Darrell sigur nu călca pe la biserică. Unchiul Chett avea nevoie de religie din plin, dar sunt convins că acum e în iad.

Keith a întrezărit o portiţă.

– Deci crezi în iad?

– Da. Cred că mergem cu toţii undeva după ce murim şi nu-mi pot închipui că noi doi vom merge în acelaşi loc. Tu poţi, pastore? Cum să spun, uite, eu mi-am petrecut mai toată viaţa în închisori şi, crede-mă, acolo trăieşte o specie de fiinţe subumane. Oameni vicioşi, fără suflet, descreieraţi care nu pot fi ajutaţi. Când mor, cu siguranţă se duc într-un loc urât.

Ironia era aproape comică. Un ucigaş şi un violator în serie condamna oamenii violenţi.

- Exista o Biblie în casa voastră? a întrebat Keith, încercând să se ferească de subiecte precum infracţiunile însoţite de violenţă.

– N-am văzut aşa ceva. N-am prea văzut nici cărţi. Am crescut cu reviste porno, pastore, pe care mi le dădea unchiul Chett şi pe care eu le ţineam sub patul lui Darrell. Astea au fost lecturile mele din copilărie.

– Crezi în Dumnezeu?

– Ascultă, pastore, nu am chef să vorbesc despre Dumnezeu, Isus, mântuire şi alte chestii din astea. Am auzit aşa ceva tot timpul în închisoare. Mulţi indivizi chiar deveneau credincioşi când se vedeau după gratii şi se apucau să citească Biblia. Cred că unii erau serioşi, dar asta dădea bine la audierile pentru eliberare condiţionată. Eu nu am înghiţit aşa ceva.

– Travis, eşti pregătit de moarte?

O pauză.

– Ascultă, pastore, am patruzeci şi patru de ani, şi viaţa mea a fost o mizerie de nedescris. Sunt sătul să trăiesc în închisoare. Sunt sătul să trăiesc cu sentimentul de vinovăţie pentru ce am făcut. M-am săturat să aud vocile miloase ale oamenilor cărora le-am făcut rău. M-am săturat de multe căcaturi, pastore, înţelegi? Scuză-mă pentru limbaj. M-am săturat să fiu un degenerat care trăieşte la marginea societăţii. M-am săturat de toate. Sunt mândru de tumoarea mea, înţelegi? Greu de crezut, dar când nu mă face să-mi crape capul de durere, îmi place blestemata asta de tumoare. Îmi spune ce mă aşteaptă. Zilele mele sunt numărate, şi asta nu mă sperie. Nu o să mai fac rău nimănui. Nimeni n-o să-mi ducă lipsa, pastore. Dacă n-aş avea tumoarea asta,

aş lua un flacon de pastile şi o sticlă de votcă şi aş pleca plutind. Încă mă gândesc să fac asta.

Aici s-a încheiat discuţia despre credinţă. Au mai mers cincisprezece kilometri, după care Keith a zis:

– Despre ce ai vrea să vorbim, Travis?

– Despre nimic. Vreau să stau, să mă uit pe geam şi să nu mă gândesc la nimic.

– De acord. Ţi-e foame?

– Nu, mulţumesc.

Robbie a plecat de acasă la ora cinci şi a urmat un drum ocolitor până la birou. A ţinut geamul coborât, ca să poată simţi mirosul de fum. Incendiul fusese stins de mult, dar izul de lemn proaspăt carbonizat atârna ca un nor peste Slone. Vântul nu bătea deloc. În centru, poliţişti agitaţi blocau străzile şi deviau circulaţia, înspre şi dinspre Prima Biserică Baptistă. Robbie a reuşit să zărească ruinele afumate, iluminate de reflectoarele şi girofarurile ambulanţelor şi ale maşinilor de pompieri. A luat-o pe străzi lăturalnice şi când a parcat lângă fosta gară şi a coborât din maşină, mirosul rămăsese la fel de proaspăt şi înţepător. La trezire, toată lumea din Slone va fi întâmpinată de miasma neplăcută a incendiului izbucnit în condiţii dubioase. Şi întrebarea evidentă va fi: vor urma şi altele?

Angajaţii lui au început să sosească, toţi arătând nedormiţi şi dornici să vadă dacă ziua va căpăta o turnură spectaculoasă faţă de direcţia spre care se îndrepta. S-au strâns în sala principală de şedinţe şi s-au aşezat în jurul mesei lungi pe care rămăseseră tot felul de lucruri de seara trecută. Carlos a strâns cutiile de pizza şi sticlele goale de bere, iar Samantha Thomas le-a servit cafea şi covrigei. Încercând să pară în formă, Robbie le-a relatat celor prezenţi discuţia avută cu Fred Pryor despre înregistrarea secretă făcută în clubul de striptease. Pryor încă nu sosise.

A sunat telefonul. Nimeni nu a vrut să răspundă. Recepţionera încă nu sosise.

– Să-l închidă cineva! s-a răstit Robbie, şi telefonul a tăcut.

Aaron Rey a trecut dintr-o cameră în alta, uitându-se pe fereastră. Televizorul funcţiona, dar fără sonor.

Bonnie a intrat în sala de şedinţe şi a zis:

– Robbie, am verificat mesajele telefonice din ultimele şase ore. Nimic important. Doar două ameninţări cu moartea şi doi nespălaţi care şi-au exprimat bucuria că ziua cea mare a sosit.

– Nu s-a primit telefon de la guvernator? a întrebat Robbie.

– Încă nu.

– Ce surpriză! Sunt sigur că, la fel ca noi, n-a putut dormi de griji.

Până la urmă, Keith a încasat amenda pentru viteză şi, din cauza ei, avea să ţină minte mereu ce anume făcea la ora 5.50 în ziua de joi, 8 noiembrie 2007. Locul nu îi era limpede, pentru că nu se vedea nici un oraş. Doar o porţiune lungă şi pustie din I-35, undeva la nord de Ardmore, Oklahoma.

Poliţistul stătea ascuns între nişte copaci pe porţiunea mediană a autostrăzii şi imediat ce Keith l-a văzut şi s-a uitat la vitezometru, şi-a dat seama că dăduse de belea. A frânat, încetinind considerabil şi a aşteptat câteva secunde. Când s-au aprins luminile albastre intermitente, Boyette a zis:

– Uf, drace.

– Fii atent ce vorbeşti.

A frânat puternic şi s-a grăbit să oprească pe acostament.

– Limbajul meu e ultima problemă pe care o ai acum. Ce-o să-i spui?

– Că-mi pare rău.

– Dacă te întreabă ce facem?

– Mergem pe autostradă, probabil cam repede, dar în rest, nimic.

– Cred c-o să-i spun că am încălcat prevederile eliberării condiţionate şi că tu eşti şoferul cu care fug.

– Termină cu prostiile, Travis.

Adevărul era că Travis părea exact genul de personaj capabil de aşa ceva, o distribuţie mai bună nici nu se putea. Keith a oprit maşina, a oprit motorul, şi-a îndreptat gulerul de cleric, s-a asigurat că acesta era cât se putea de vizibil şi a zis:

– Travis, să nu scoţi nici o vorbă. Lasă-mă pe mine să vorbesc.

Cât l-au aşteptat pe poliţistul foarte sigur de sine şi hotărât, Keith a reuşit să se amuze recunoscând în sinea lui că stătea pe marginea şoselei, oprit nu doar pentru o contravenţie, ci pentru două, iar asta pentru că-şi alesese drept tovarăş de drum şi infracţiune un violator în serie şi un ucigaş. S-a uitat la Travis şi i-a zis:

– Vrei să-ţi acoperi tatuajul acela?

Acesta era pe partea stângă a gâtului, o creatură contorsionată pe care numai un individ cu un comportament deviant l-ar înţelege şi l-ar purta cu mândrie.

– Dar dacă-i plac tatuajele? a zis Travis, ducând totuşi mâna la gulerul cămăşii.

Poliţistul s-a apropiat cu precauţie, ţinând în mână o lanternă lungă, iar după ce s-a convins că situaţia era sub control, a salutat cu voce gravă:

– Bună dimineaţa.

– Bună dimineaţa, a răspuns Keith, ridicând privirea spre el.

Apoi i-a întins permisul, talonul şi asigurarea.

– Sunteţi preot?

Suna mai mult ca o acuzaţie. Keith se îndoia că în sudul Oklahomei erau mulţi catolici.

- Sunt preot luteran, a spus el cu un zâmbet cald.

Imaginea perfectă a seninătăţii.

– Luteran? a mormăit poliţistul, ca şi cum asta ar fi fost mai rău decât catolic.

– Da, domnule.

A îndreptat lumina lanternei spre permis.

– Ei, domnule reverend Schroeder, mergeaţi cu aproape 138 de kilometri pe oră.

– Am înţeles, domnule. Îmi pare rău.

– Viteza permisă în zona asta e de 120. De ce vă grăbiţi aşa?

– Nu mă grăbeam. Pur şi simplu, nu am fost atent.

– Încotro mergeţi?

Keith a vrut să-l pună la punct: „De ce, domnule, ce, asta e treaba ta?“ S-a grăbit însă să răspundă:

– Dallas.

– Am un băiat la Dallas, a spus poliţistul, ca şi cum asta ar fi avut vreo importanţă.

S-a dus apoi la maşină, a urcat în ea, a trântit portiera şi s-a apucat de scris amenda. Prin întunericul care se risipea, lumina girofarului sclipea.

După ce valul de adrenalină s-a potolit şi Keith s-a plictisit să tot aştepte, a decis să folosească totuşi acel timp. L-a sunat pe Matthew Burns, care părea să aştepte telefonul lui. Keith i-a explicat ce i se întâmpla în acele momente şi a reuşit cu greu să-l convingă pe Matthew că nu era vorba decât de o amendă pentru depăşirea vitezei. A reuşit să treacă peste reacţia exagerată a lui Matthew şi a convenit să-i telefoneze de îndată ce ajungea la biroul lui Robbie Flak.

În cele din urmă, poliţistul a revenit. Keith a semnat amenda, şi-a primit documentele, şi-a cerut din nou scuze şi după douăzeci şi opt de minute au revenit pe şosea. Prezenţa lui Boyette nici nu fusese băgată în seamă.

CAPITOLUL 18

La un anumit moment din trecutul lui, Donté ştia numărul precis de zile pe care le petrecuse în celula 22F, pe lista de aşteptare de la unitatea Polunsky. Majoritatea deţinuţilor ţineau un astfel de răboj. Însă el pierduse şirul, din acelaşi motiv pentru care îşi pierduse interesul pentru lectură, mişcare fizică, mâncare, spălat pe dinţi, bărbierit, duş, încercarea de lua legătura cu alţi deţinuţi şi de a respecta ordinele gardienilor. Putea dormi, visa şi folosi toaleta când era necesar, dar era incapabil sau nu dorea să încerce să facă altceva.

– Asta e ziua ta cea mare, Donté, i-a spus gardianul când a strecurat tava cu micul dejun în celulă. Iarăşi clătite şi sos de mere. Cum îţi merge?

– Bine, a murmurat Donté.

Vorbeau prin deschizătura îngustă din uşa metalică.

Gardianul era Mouse, un negru scund, unul dintre cei de treabă. Bărbatul s-a îndepărtat, lăsându-l pe Donté să se uite lung la mâncare. O oră mai târziu, a revenit.

– Hai, Donté, trebuie să mănânci.

– Nu mi-e foame.

– Ce faci cu ultima masă? La asta te-ai gândit? Peste câteva ore trebuie să dai comanda.

– La ce bun? a întrebat Donté.

– Nu sunt convins că ultima masă slujește la ceva, dar știu că mai toți condamnații mănâncă de parcă sunt sparți. Fripturi, cartofi, somn, crevete, pizza, orice vor ei.

– Ce-ar fi să comand tăiței reci și talpă fiartă, ca în orice altă zi?

– Ce dorești tu, Donté. Apoi Mouse s-a aplecat, apropiindu-se câțiva centimetri de fantă, a coborât glasul și a zis: Donté, o să mă gândesc la tine, auzi?

– Mulțumesc, Mouse.

– O să-ți simt lipsa, Donté. Ești un băiat de treabă.

Pe Donté l-a amuzat ideea că cineva din acea închisoare avea să-i simtă lipsa. Nu i-a răspuns, iar Mouse și-a văzut de treburile lui.

Donté s-a așezat pe marginea patului, unde a rămas îndelung și a privit spre cutia de carton care-i fusese adusă cu o zi în urmă. În ea își pusese în ordine toate lucrurile personale – vreo zece romane în ediții ieftine, pe care nu le mai citise de ani de zile, două caiete, plicuri, un dicționar, o Biblie, un calendar pe 2007, o pungă cu fermoar în care își ținea banii, 18,40 dolari, două cutii cu sardele și un pachet cu biscuiți sărați, râncezi deja, și un aparat de radio care prindea doar un post religios din Livingston și unul din Huntsville, care transmitea muzică country. A scos un caiet și un creion și s-a apucat să calculeze. I-a trebuit ceva timp, însă în cele din urmă a ajuns la o cifră pe care a considerat-o exactă.

Șapte ani, șapte săptămâni și trei zile, în celula 22F – 2 771 de zile. Înainte de asta, stătuse aproape patru luni la Ellis, pe lista de așteptare de acolo. Fusese arestat pe 22 decembrie 1998 și de atunci rămăsese în detenție.

Aproape nouă ani după gratii. O eternitate, dar nu o perioadă impresionantă. La patru celule mai departe, Oliver Tyree, în vârstă de șaizeci și patru de ani, era în al treizeci și unulea an de așteptare, fără să existe vreo dată fixată a execuției în cazul lui. Mai existau câțiva veterani care așteptau de douăzeci de ani. Situația se schimba totuși. Nou-veniții se confruntau cu alte reglementări. Se instituiseră termene mai stricte pentru apelurile lor. Pentru cei condamnați după

1990, aşteptarea execuţiei era, în medie, de zece ani. Cea mai scurtă din Statele Unite.

În primii ani petrecuţi în celula 22F, Donté aşteptase mereu veşti de la diferite instanţe. Acestea se mişcau ca melcul, aşa avea el impresia. Apoi totul se terminase, nu se mai puteau face petiţii, Robbie nu mai putea ataca judecători sau hotărâri. Privind în perspectivă inversă, apelurile păreau să fi trecut ca vântul. S-a întins pe pat şi a încercat să doarmă.

Numeri zilele şi urmăreşti anii scurgându-se. Îţi spui, şi crezi, că vei muri, pur şi simplu. Ai prefera să înfrunţi moartea curajos şi să spui că eşti pregătit, întrucât ceea ce te aşteaptă dincolo trebuie să fie mai bun decât să îmbătrâneşti într-o cuşcă de doi pe trei metri, fără să ai cu cine schimba o vorbă. Te socoteşti, în cel mai bun caz, pe jumătate mort. Vă rog să-mi luaţi cealaltă jumătate de viaţă.

Ai văzut zeci de deţinuţi plecând, fără să mai revină, şi accepţi că într-o zi vor veni şi după tine. Nu eşti decât un cobai din laboratorul lor, un trup bun de aruncat, care să fie folosit ca dovadă că experimentul lor funcţionează. Ochi pentru ochi, fiecare crimă trebuie răzbunată. Ucizi şi eşti convins că moartea este folositoare.

Numeri zilele şi constaţi că ele s-au terminat. Iar în ultima ta dimineaţă te întrebi dacă eşti cu adevărat pregătit. Cauţi să-ţi faci curaj, însă bravura se destramă.

Când totul se termină, nimeni nu vrea cu adevărat să moară.

Era o zi mare şi pentru Reeva şi, pentru a dovedi lumii că suferea, a invitat emisiunea *Fordyse – Loveşte necruţător!* din nou acasă la ea pentru micul dejun. În cel mai elegant costum pe care îl avea, a gătit ouă cu şuncă şi s-a aşezat la masă cu Wallis şi cu cei doi copii ai lor, Chad şi Marie, amândoi apropiindu-se de douăzeci de ani. Nici unuia dintre cei patru nu le era prea foame. Ar fi trebuit să sară micul dejun. Însă camerele filmau şi, în timp ce mâncau, membrii familiei vorbeau despre incendiul care distrusese biserica lor iubită, un incendiu care încă mocnea. Erau deconcertaţi, furioşi. Erau convinşi că focul

fusese pus, dar au reuşit să se abţină şi să nu arunce acuzaţii împotriva nimănui – asta, în faţa camerelor. În absenţa lor, ştiau că incendiul fusese declanşat de nişte brute de negri. Reeva era enoriaşă a acelei biserici de patruzeci de ani. Acolo se căsătorise cu cei doi soţi. Chad, Marie şi Nicole fuseseră botezaţi acolo. Wallis era diacon. O adevărată tragedie. Treptat, au trecut la chestiuni mai importante. Au convenit că era o zi nefericită, o ocazie tristă. Tristă, dar necesară. Aşteptaseră această zi vreme de nouă ani, aşteptaseră să se facă în cele din urmă dreptate pentru familia lor şi, da, pentru toţi locuitorii din Slone.

Sean Fordyce era încă prins cu o execuţie complicată în Florida, însă îşi făcuse cunoscute planurile. Urmă să ajungă cu un avion particular la aeroportul din Huntsville spre sfârşitul după-amiezii, ca să îi ia un interviu Reevei, înainte ca ea să asiste la execuţie. Desigur, el avea să fie prezent şi după aceea.

În absenţa gazdei emisiunii, s-a filmat materialul cu masa de dimineaţă. În afara obiectivului, un producător asistent i-a stârnit pe membrii familiei cu întrebări şocante, precum: „Credeţi că injecţia letală este prea blândă?“ Reeva aşa credea. Wallis s-a mulţumit să-şi dreagă glasul. Chad a continuat să mestece şunca. Marie, o fiinţă vorbăreaţă ca şi mama ei, a spus printre îmbucături că Drumm ar trebui să simtă dureri fizice intense în timp ce moare, la fel ca Nicole.

– Credeţi că execuţiile ar trebui să fie publice?

Reacţii diverse ale celor de la masă.

– Condamnatul are dreptul la ultimul cuvânt. Dacă i-aţi putea vorbi, ce i-aţi spune?

Mestecând, Reeva a izbucnit în lacrimi şi, acoperindu-şi ochii, a zis văicărindu-se:

– De ce, de ce? De ce mi-ai luat copila?

– Lui Sean o să-i placă treaba asta, a şoptit asistentul producătorului către cameraman.

Amândoi şi-au reţinut zâmbetele.

Reeva şi-a revenit, apoi familia a terminat micul dejun. La un moment dat, ea s-a răstit la soţul ei care nu rostise nici o vorbă:

– Wallis! La ce te gândeşti?

Bărbatul a ridicat din umeri, ca şi cum nu s-ar fi gândit la nimic.

Ca din întâmplare, fratele Ronnie a trecut pe la Reeva când masa era pe sfârşite. El stătuse treaz toată noaptea şi privise cum îi ardea biserica, de aceea avea nevoie de somn. Însă şi Reeva şi membrii familiei aveau nevoie de el. L-au întrebat despre incendiu. El părea destul de împovărat. Au trecut în spatele casei, în camera Reevei, unde s-au aşezat în jurul unei măsuţe de cafea. S-au ţinut de mână, iar fratele Ronnie i-a ajutat să se roage. Făcând un efort şi ştiind că avea aparatul de filmat la doar jumătate de metru de el, s-a rugat pentru tărie şi curaj, astfel ca familia să reziste mai uşor la ceea ce o aştepta în acea zi dificilă. A mulţumit Domnului că se făcea dreptate. S-a rugat pentru biserica lor şi pentru enoriaşi.

Nu a menţionat nici numele lui Donté, nici pe acela al familiei lui.

După ce a nimerit de câteva ori mesageria vocală, în cele din urmă cineva a răspuns.

– Cu Robbie Flak, te rog, a spus Keith, căpătând forţă în glas.

Aflat alături, Boyette s-a răsucit şi l-a privit.

– Domnul Flak e într-o şedinţă.

– Sunt convins. Ascultă, am ceva foarte important să-i spun. Numele meu este Keith Schroeder. Sunt preot luteran în Topeka. Am vorbit ieri cu domnul Flak. În timp ce vorbim, mă îndrept spre Slone, însoţit de un bărbat pe nume Travis Boyette. Domnul Boyette a violat-o şi ucis-o pe Nicole Yarber, şi ştie unde îi este îngropat cadavrul. Îl aduc la Slone ca să-şi poată prezenta povestea. Este deosebit de important să stau de vorbă cu Robbie Flak. Imediat.

– Mm. Sigur. Vă pot pune pe aşteptare?

– Nu te pot împiedica să faci asta.

– Doar o clipă.

– Te rog să te grăbeşti.

L-a pus pe aşteptare. Femeia şi-a părăsit masa de lucru din apropierea uşii de la intrare şi a alergat prin fosta gară, apropiindu-se de echipa de avocaţi. Robbie era în biroul lui cu Fred Pryor.

– Robbie, trebuie să auzi ce spune omul ăsta, a spus ea, şi faţa, şi glasul ei nu au mai lăsat loc pentru comentarii. S-au întâlnit în sala de conferinţe, unde s-au strâns în jurul unui telefon pus pe speaker.

– Robbie Flak la telefon.

– Domnule Flak, sunt Keith Schroeder. Am vorbit ieri după-amiază.

– Da, reverendul Schroeder, adevărat?

– Da, dar acum sunt doar Keith.

– Eşti pe teleconferinţă. E bine aşa? Toţi oamenii din firmă sunt aici, plus alte câteva persoane. Suntem cam zece persoane. E bine aşa?

– Sigur, n-are importanţă.

– Şi înregistrăm totul, e bine aşa?

– Da, e bine, şi altceva? Ascultă, am condus toată noaptea şi vom ajunge la Slone cam la amiază. Îl am pe Travis Boyette cu mine, iar el este pregătit să-şi spună povestea.

– Vorbeşte-ne despre Travis, a zis Robbie.

Încremenind, cei din jurul mesei abia au îndrăznit să respire.

– Are patruzeci şi patru de ani, s-a născut în Joplin, Missouri, este infractor recidivist, cunoscut în cel puţin patru state pentru infracţiuni de natură sexuală. Keith a aruncat o privire spre Boyette, care se uita pe geamul portierei de parcă s-ar fi aflat altundeva. Ultima dată a fost închis la Lansing, Kansas, iar acum este eliberat condiţionat. La data dispariţiei lui Nicole Yarber locuia în Slone, la Rebel Motor Inn. Sunt convins că ştii unde se află motelul. A fost arestat pentru conducere sub influenţa băuturilor alcoolice în Slone, în ianuarie 1999. Există evidenţa arestării lui.

Carlos şi Bonnie tastau de zor pe laptopurile lor, navigând pe internet şi căutând tot ce puteau găsi despre Keith Schroeder, Travis Boyette şi arestarea lui în Slone.

Keith a continuat:

– De fapt, era închis în Slone când Donté Drumm a fost arestat. Boyette a plătit o garanţie, apoi a fugit din oraş. S-a dus în Kansas, a încercat să violeze o altă femeie albă, a fost prins şi tocmai îşi termină de ispăşit sentinţa.

Cei din jurul mesei au schimbat priviri încordate. Toţi au respirat parcă în acelaşi timp.

– Şi de ce vorbeşte abia acum? a întrebat Robbie, aplecându-se către microfonul telefonului.

– E pe moarte, a spus direct Keith, socotind că nu era nevoie să îndulcească lucrurile în acele momente. Are o tumoare pe creier, un glioblastom, gradul IV, care nu se poate opera. Spune că doctorii îi mai dau cel mult un an de viaţă. Şi vrea să îndrepte lucrurile. Cât era în închisoare, nu a ştiut cum a evoluat cazul lui Drumm, şi-a închipuit că autorităţile din Texas îşi vor da seama că îl condamnaseră pe un om nevinovat.

– Şi individul ăsta e în maşină cu tine?

– Da.

– Poate auzi ce discutăm?

Keith conducea cu stânga şi ţinea telefonul în dreapta.

– Nu, a zis el.

– Keith, când l-ai cunoscut pe tip?

– Luni.

– Crezi ce spune? Dacă este e violator în serie şi infractor recidivist, atunci preferă să mintă decât să spună adevărul. De unde ştii că are o tumoare pe creier?

– Am verificat asta. Este adevărat. Keith s-a uitat scurt spre Boyette, care continua să privească în gol pe geamul maşinii. Cred că totul e adevărat.

– Şi ce vrea?

– Deocamdată, nimic.

– Unde sunteţi acum?

– Pe Interstate 35, nu departe de graniţa cu statul Texas. Există posibilitatea de a împiedica execuţia?

– Există şanse, a spus Robbie, uitându-se în ochii Samathei Thomas.

Ea a făcut un gest din umeri, apoi a dat din cap. Poate.

Robbie şi-a frecat mâinile şi a zis:

– Bine, Keith, uite ce trebuie să facem. O să ne întâlnim cu Boyette şi-i vom pune o mulţime de întrebări şi, dacă totul este clar, vom pregăti o declaraţie pe care să o semneze şi o vom prezenta împreună cu o petiţie. Avem timp, dar nu prea mult.

Carlos i-a întins Samathei o fotografie a lui Boyette, pe care o imprimase de pe website-ul Departamentului de Corecţie Kansas. Ea a arătat cu degetul spre faţa lui şi a spus:

– Să-l dea la telefon.

Robbie a făcut semn afirmativ din cap şi a zis:

– Keith, aş vrea să stau de vorbă cu Boyette. Poţi să mi-l dai?

Keith a luat telefonul de la ureche şi a spus:

– Travis, la telefon e avocatul. Vrea să vorbeşti cu el.

– Nu vreau, a spus Boyette.

– De ce nu? Doar mergem în Texas ca să discuţi cu el.

– Nu. Vorbim când ajungem acolo.

Vocea lui Boyette s-a auzit clar în sala de şedinţe. Robbie şi ceilalţi au respirat uşuraţi ştiind că preotul chiar avea pe cineva în maşină. Poate nu era cine ştie ce dement care le juca feste în ultima clipă.

Robbie a insistat.

– Dacă vorbim cu el acum, putem începe să redactăm declaraţia. Aşa am economisi timp, pentru că nu avem mult la dispoziţie.

Keith i-a transmis asta lui Boyette, a cărui reacţie a fost uimitoare. Torsul i-a fost azvârlit violent înainte, şi el s-a prins cu mâinile de cap. A încercat să-şi reprime un ţipăt, însă tot i-a scăpat un sunet foarte puternic, urmat de gemete adânci şi guturale, de ai fi zis că omul murea în chinuri îngrozitoare.

– Ce-a fost asta? a întrebat Robbie.

Keith conducea, vorbea la telefon şi, brusc, atenţia îi era distrasă de o nouă criză a lui Boyette.

– Te sun mai târziu, a spus el şi a închis.

– Trebuie să vărs, a zis Boyette, ducând mâna la clanţa portierei.

Keith a frânat brusc şi a virat maşina spre acostament. Un camion uriaş din spatele lui l-a evitat şi a claxonat puternic. În cele din urmă, au oprit, iar Boyette s-a chinuit să-şi desprindă centura de siguranţă. După ce s-a eliberat, s-a aplecat pe portiera întredeschisă şi a început să vomite. Keith a coborât, s-a dus în spatele maşinii şi a hotărât să nu asiste la scenă. Boyette a vărsat îndelung, iar când a terminat, Keith i-a întins o sticlă de apă.

– Trebuie să stau întins, a spus Boyette şi s-a târât până la bancheta din spate. Să nu porneşti. Încă mi-e greaţă.

Keith s-a îndepărtat de maşină şi i-a telefonat Danei.

După un alt acces de greaţă şi de vărsături, Boyette părea să-şi fi revenit întru câtva. S-a întors pe bancheta din spate şi s-a aşezat, lăsând portiera deschisă şi picioarele să-i atârne afară din maşină.

– Travis, trebuie să plecăm. Slone e departe.

– Doar o clipă, bine? Încă nu-s gata să pornesc la drum.

Îşi freca tâmplele şi ţeasta părea gata să-i crape. Keith l-a privit un minut, dar se simţea jenat să urmărească o asemenea suferinţă. A ocolit balta de vomă şi s-a rezemat de capota maşinii.

Telefonul lui a sunat. Era Robbie.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

Rămas la masa de conferinţe, Robbie stătea jos, avându-i în jur pe mai toţi membrii echipei. Carlos lucra deja la întocmirea unei declaraţii. Bonnie găsise cazierul şi evidenţa privind arestarea lui Boyette din Slone şi încerca să descopere ce avocat îl reprezentase în instanţă. Kristi Hinze a sosit la 7.30 şi aproape imediat şi-a dat seama că pierduse ceva important. Martha Handler tasta înfierbântată încă un episod din povestea în desfăşurare a execuţiei. Aaron Rey şi Fred Pryor cutreierau prin clădirea fostei gări, bând cafea după cafea şi urmărind înfriguraţi toate uşile şi ferestrele. Din fericire, soarele răsărise şi nu se mai aşteptau să apară necazuri. Cel puţin, nu la firmă.

– Îi e rău, a spus Keith, moment în care un tir uriaş a trecut vâjâind pe lângă el şi făcându-i părul să fluture. Cred că din cauza tumorii, dar când îl cuprinde câte o criză e înspăimântător. Acum varsă de vreo douăzeci de minute.

– Şi acum mergi, Keith?

– Nu. Dar o să plecăm curând.

– Minutele trec pe lângă noi, Keith. Sper că înţelegi asta, da? Donté va fi executat la ora şase, în seara asta.

Robbie a inspirat adânc şi s-a uitat în ochii celor din jurul lui.

– El ne aude acum?

– Nu. Stă pe bancheta din spate şi îşi masează tâmplele. Îi este teamă să se mişte. Iar eu stau pe capotă şi mă feresc de camioane.

– Spune-ne de ce îl crezi pe acest individ.

– Păi, să vedem, de unde să începem? Ştie foarte multe despre crimă. Era în Slone când s-a petrecut. Este clar capabil de asemenea fapte violente. E muribund. Împotriva lui Donté nu există altă probă decât confesiunea lui. Şi Boyette are la gât inelul purtat de Nicole în ultimul an de liceu. Asta e tot ce pot face, Robbie. Şi, recunosc, există o posibilitate infimă ca omul să mintă.

– Dar tu îi eşti complice la nerespectarea prevederilor eliberării condiţionate. Comiţi o infracţiune.

– Nu-mi aminti şi tu de asta, bine? Tocmai am vorbit cu soţia mea, şi ea tot asta mi-a reproşat.

– Cât de curând poţi ajunge aici?

– Nu ştiu. În trei ore, probabil. Am oprit de două ori să bem cafea, pentru că nu dorm de trei nopţi. M-am ales şi cu o amendă pentru viteză, una întocmită de cel mai mocăit poliţist din Oklahoma. Acum Boyette îşi varsă maţele şi aş prefera să-l văd într-un şanţ, nu în maşina mea. Nu ştiu, Robbie. Dar mă străduiesc.

– Grăbeşte-te.

CAPITOLUL 19

Când soarele urca pe cer şi oraşul se trezea agitat la viaţă, poliţiştii din Slone erau în mare alertă, cu tocurile armelor desfăcute şi aparatele de radiorecepţie bâzâind, în timp ce maşinile de patrulare goneau încoace şi încolo pe străzi, iar fiecare ofiţer era cu ochii în patru încercând să prevină orice incident. Era de aşteptat ca la liceu să apară necazuri, de aceea, ca să se asigure, şeful poliţiei trimisese acolo şase oameni încă de dimineaţă. Când au sosit la şcoală, elevii au văzut maşinile de poliţie parcate în apropiere de intrarea principală, un semn ameninţător.

Toţi locuitorii din Slone ştiau că jucătorii de culoare boicotaseră antrenamentul de miercuri şi juraseră că nu vor juca vineri. Nici nu exista o insultă mai mare pentru o comunitate care iubea fotbalul. Susţinătorii atât de fideli se simţeau acum trădaţi. În zona locuită de albi amărăciunea era provocată de echipa de fotbal, la care se adăuga cea legată de incendierea bisericii. În partea locuită de negri, amărăciunea era provocată de execuţie.

Ca în cazul mai tuturor conflictelor care izbucnesc brusc şi violent, modul în care s-a declanşat nu va fi cunoscut niciodată. În relatările nesfârşite privind cauza, două lucruri au fost evidente: elevii de culoare au dat vina pe albi, iar albii, pe negri. Momentul izbucnirii conflictului a fost ceva mai uşor de stabilit. Câteva secunde după sunetul clopoţelului de la ora 8.15, s-au petrecut simultan câteva

lucruri. Bombe fumigene s-au aprins în grupurile sanitare ale băieților, atât în cele de la parter, cât și în cele de la etaj. Pe holul principal au început să se rostogolească petarde[1], care au explodat ca niște obuze sub dulapurile metalice. Câteva pocnitori au explodat în apropiere de scara centrală, iar panica s-a răspândit în toată școala. Majoritatea elevilor de culoare au ieșit din clase și s-au strâns pe holuri. Într-o clasă a noua s-a produs o încăierare când doi elevi înfierbântați, unul de culoare, celălalt alb, au schimbat insulte și au început să-și care pumni. Mulți alții s-a grăbit să treacă de partea unuia sau a celuilalt, și bătaia s-a extins. Profesoara a fugit din clasă, strigând după ajutor. O încăierare ducea la alta. Curând, elevii au început să fugă din clădirea liceului, căutându-și salvarea. Unii strigau: „Foc! Foc!", deși nu se văzuseră nicăieri flăcări. Polițiștii au chemat ajutoare și pompierii. La parter și la etajul unu, petardele explodau peste tot. Fumul s-a întețit tot mai mult, în vreme ce haosul s-a propagat. În apropierea intrării în sala de sport, câțiva puști de culoare distrugeau casetele cu trofee când au fost surprinși de un grup de elevi albi. A izbucnit încă o încăierare, care a căpătat proporții, desfășurându-se până în parcarea de lângă sală. Directorul a rămas în birou și a răcnit tot timpul în microfonul sistemului de amplificare. Avertismentele lui au fost ignorate și nu au făcut decât să sporească dezordinea. La 8.30, a anunțat că școala își anula cursurile în acea zi și în următoarea. Primind întăriri, polițiștii au reușit, în cele din urmă, să restabilească ordinea și să evacueze liceul. Nu s-au înregistrat incendii, ci fusese doar fumul înțepător scos de petarde și de pocnitorile ieftine. S-au mai înregistrat câteva geamuri sparte, toalete înfundate, dulapuri răsturnate, rucsacuri furate și vandalizarea unui automat de băuturi răcoritoare. Trei elevi – doi albi și unul de culoare – au fost duși la spital, prezentând tăieturi. Au existat o mulțime de tăieturi și vânătăi care au rămas neanunțate. Lucru obișnuit pentru o asemenea încăierare generală, cu participarea atâtor elevi, nu a fost posibil să se

[1] În original, *cherry bombs,* petarde care au forma unei cireșe, de unde și numele, cu diametre între 2 și 4 cm, și care sunt interzise în SUA. (n.tr.)

stabilească precis cine a provocat dezordine şi cine încerca să fugă, astfel că în acele momente nu s-au operat arestări.

Mulţi elevi din clasele terminale, şi negri, şi albi, s-au dus acasă pentru a-şi lua pistoalele.

Roberta, Andrea, Cedric şi Marvin au fost controlaţi la postul de securitate de la intrarea în complexul de la Polunsky, şi apoi un gardian i-a condus până în camera vizitatorilor, un chin şi o rutină pe care o mai îndurară de multe ori în ultimii şapte ani. Şi, deşi detestaseră acea închisoare şi tot ce ţinea de ea, în curând aceasta avea să facă parte din trecutul lor. Dacă nu era altceva, ea măcar reprezenta locul unde trăia Donté. Iar acel lucru avea să se schimbe peste câteva ore.

În zona de vizitare există două încăperi private, folosite de avocaţi. Acestea sunt ceva mai late decât cabinele folosite de vizitatori şi complet închise, astfel încât nici un gardian, oficial al închisorii, deţinut sau vreun alt avocat nu poate auzi ce se discută acolo. În ultima lui zi de viaţă, condamnatului i se permitea să-şi vadă familia şi prietenii în una dintre camerele avocaţilor. Foaia de plexiglas exista şi acolo, şi conversaţia se făcea prin telefoanele negre aflate de o parte şi de cealaltă. Fără atingeri.

În timpul weekendului, camera vizitatorilor este un loc aglomerat, însă în cursul săptămânii nu vine multă lume. Zilele de miercuri sunt rezervate ca „zile ale presei" şi condamnatului „programat" i se ia un interviu de către doi reporteri din oraşul unde s-a comis crima. Donté refuzase toate solicitările de interviu.

La ora 8.00, când familia a intrat în zona de vizitare, singura persoană de acolo era o femeie gardian pe nume Ruth. Era o fiinţă grijulie care îl simpatiza pe Donté. Ruth i-a salutat pe membrii familiei şi apoi şi-a exprimat părerea de rău.

Donté era deja în cabina avocatului când au intrat Roberta şi Cedric. Prin geamul unei uşi din spatele lui se putea vedea un gardian. Ca întotdeauna, el şi-a lipit palma mâinii stângi de foaia de plexiglas, şi Roberta a procedat la fel partea ei. Deşi nematerializată,

atingerea era în mintea lor o îmbrăţişare lungă şi fierbinte. Donté nu o atinsese pe mama lui din ultima zi de proces, în octombrie 1999, când un gardian le îngăduise o îmbrăţişare fugară în timp ce el era scos din sala de judecată.

A ridicat telefonul cu mâna dreaptă şi a spus zâmbind:

– Bună, mamă. Îţi mulţumesc că ai venit. Te iubesc.

Palmele le erau încă lipite de geam.

– Şi eu te iubesc, Donté. Cum te simţi azi? a zis Roberta.

– La fel. Am făcut duş şi m-am bărbierit. Mi-au dat haine curate şi o pereche nouă de chiloţi. E un loc drăguţ. Înainte de a te ucide, toţi se poartă frumos cu tine.

– Donté, arăţi grozav.

– Şi tu, mamă. Eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna.

În cursul primelor ei vizite, Roberta plângea şi nu reuşea să se mai oprească. După aceea, Donté i-a scris şi i-a explicat cât de mult îl tulbura să o vadă atât de nenorocită. În singurătatea celulei lui, şi el plângea ore în şir, dar nu suporta să-şi vadă mama în lacrimi. Voia ca ea să-l viziteze când putea, dar plânsul ei îi făcea mai mult rău decât bine. Şi nimeni nu mai vărsase lacrimi, nici Roberta, nici Andrea, Cedric sau Marvin, şi nici alte rude sau alţi prieteni. Roberta ţinea să respecte acea rugăminte la fiecare vizită. Dacă nu se putea abţine, ieşea din încăpere.

– Am vorbit cu Robbie azi-dimineaţă, a spus ea. Are un plan sau două pentru apelurile finale şi, pe de altă parte, guvernatorul nu a dat răspuns la cererea ta de amânare. Deci, mai există speranţe, Donté.

– Nu mai e nici o speranţă, mamă, nu te mai amăgi.

– Donté, nu putem renunţa.

– De ce? Nu putem face nimic. În Texas când vor să omoare pe cineva, nimic nu-i opreşte. Şi săptămâna trecută au executat un bărbat. Mai e programată o execuţie la sfârşitul lunii. Aici e ca o bandă de montaj, nimeni n-o poate opri. Se poate să fii norocos şi să obţii câte o amânare din când în când, cum mi s-a întâmplat mie acum doi ani, dar mai devreme sau mai târziu îţi vine timpul. Lor nu le pasă

dacă eşti vinovat sau nevinovat, mamă, nu-i interesează decât să demonstreze lumii cât de necruţători sunt ei. Texasul nu glumeşte. Nu vă jucaţi cu Texasul. Ai auzit asta vreodată?

– Donté, nu vreau să te înfurii, a spus ea încet.

– Îmi pare rău, mamă, dar o să mor furios. Nu pot altfel. Unii dintre condamnaţi mor liniştiţi, cântă imnuri, citează din scripturi, cerşesc îndurare. Individul de săptămâna trecută a spus: „Părinte, îţi încredinţez sufletul meu". Unii nu scot o vorbă, ci doar închid ochii şi aşteaptă să li se vâre otrava în vene. Unii protestează. Todd Willingham a murit acum trei ani şi a susţinut tot timpul că era nevinovat. Acuzarea a susţinut că el declanşase incendiul în care i-au murit cele trei fetiţe. Cu toate astea, şi el era în casă şi s-a ales cu arsuri. A fost un luptător. În ultima declaraţie i-a blestemat pe toţi.

– Să nu faci asta, Donté.

– Nu ştiu ce voi face, mamă. Poate, nimic. Poate că doar o să stau cu ochii închişi şi o să încep să număr, iar când ajung la o sută, o să-mi iau zborul. Dar tu, mamă, n-o să fii acolo.

– Donté, am mai purtat discuţia asta.

– Da, şi acum o avem din nou. Nu vreau să asişti.

– Nici eu nu vreau, crede-mă. Dar o să fiu acolo.

– O să vorbesc cu Robbie.

– Am vorbit deja cu el, Donté. Ştie cum mă simt.

Donté şi-a retras încet palma stângă de pe geam, iar Roberta a făcut la fel. A lăsat telefonul pe masă şi a scos o bucată de hârtie din buzunar. Vizitatorii nu aveau dreptul să intre cu poşete. A despăturit foaia, a ridicat receptorul şi a zis:

– Donté, asta este o listă cu oamenii care au telefonat sau au trecut pe la noi ca să întrebe de tine. Le-am promis că o să-ţi transmit gândurile lor.

El a dat din cap şi a încercat să zâmbească. Roberta a citit lista de nume – vecini, prieteni vechi de pe stradă, colegi de şcoală, membri ai bisericii şi câteva rude îndepărtate. Donté a ascultat fără nici un cuvânt, dar mintea lui era în altă parte. Roberta a continuat şi la

fiecare nume adăuga un scurt comentariu despre persoană sau vreo întâmplare legată de ea.

A urmat Andrea. S-a respectat ritualul atingerii. Ea a descris incendierea bisericii baptiste, situația încordată din Slone, temerile că lucrurile se vor înrăutăți. Lui Donté părea să-i placă asta – faptul că oamenii de culoare ripostau.

Membrii familiei învățaseră cu mulți ani în urmă că era important să vină la camera vizitatorilor cu buzunarele pline de monede. De-a lungul pereților se aliniau automate de băuturi răcoritoare și mâncare, iar gardienii le dădeau toate acestea deținuților în cursul vizitelor. Donté slăbise mult în închisoare, dar tânjea după un corn cu scorțișoară și glazură de ciocolată. În timp ce Roberta și Andrea stăteau de vorbă cu el, Marvin a cumpărat două cornuri și o băutură răcoritoare, iar Ruth i le-a dus lui Donté. Mâncarea îl ajuta să-și păstreze buna dispoziție.

Așezat nu departe de camera avocatului, Cedric citea un ziar, când directorul închisorii a intrat și l-a salutat prietenos. Voia să se asigure că totul era bine, că totul funcționa fără cusur în închisoarea lui.

– Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat el, de parcă ar fi lucrat într-un birou. Încerca să pară că-i pasă.

Cedric s-a ridicat, a rămas o secundă pe gânduri, apoi s-a înfuriat:

– Îți bați joc de mine? Vă pregătiți să-l ucideți pe fratele meu pentru ceva ce nu a făcut, iar dumneata vii aici prefăcându-te că vrei să ne ajuți.

– Noi ne facem doar datoria, domnule, a zis Ruth apropiindu-se de ei.

– Ba nu, doar dacă datoria asta prevede că trebuie să ucideți oameni nevinovați. Dacă vrei să ne ajuți cu ceva, împiedică execuția asta.

Marvin a intervenit între ei și a zis:

– Hai să ne calmăm.

Directorul s-a retras și i-a spus ceva lui Ruth. În timp ce s-a îndreptat spre ușă, cei doi au avut un schimb aprins de replici. Apoi bărbatul a ieșit.

*

Curtea de Apel din Texas (TCCA) este singura care are jurisdicţie în privinţa cazurilor de condamnare la moarte şi este curtea de ultim apel în Texas, înainte ca deţinutul să intre în circuitul federal. Aceasta are nouă membri, toţi aleşi, toţi având obligaţia de a asigura asistenţă pentru întregul stat. În 2007, aceasta încă respecta reglementarea arhaică potrivit căreia toate solicitările, petiţiile, apelurile, documentele şi restul trebuiau prezentate pe hârtie. Nimic online. Negru pe hârtie albă, şi încă tone. Fiecare apel trebuia făcut în douăsprezece exemplare, câte unul pentru fiecare judecător, unul pentru grefier, unul pentru secretar şi unul pentru arhivă.

Era o procedură bizară şi greoaie. Curtea federală pentru Districtul de Vest al Texasului, găzduită la câteva cvartale depărtare de TCCA, a adoptat prezentarea dosarelor în format electronic la mijlocul anilor 1990. La intrarea în secolul următor, pe măsură ce tehnologia progresa, prezentarea dosarelor pe hârtie devenise deja demodată.

În domeniul legal, atât în tribunale, cât şi în birouri, fişierele electronice au devenit mult mai folosite decât dosarele pe hârtie.

Joi la ora 9.00, firma de avocatură Flak a fost înştiinţată de curtea de apel că cererea de amânare pe motiv de tulburări mintale a fost respinsă. Curtea nu credea că Donté era bolnav mintal. Acest lucru era de aşteptat. La câteva minute după respingerea acestei cereri, aceeaşi petiţie a fost transmisă pe cale electronică la curtea federală pentru Districtul Estic al Texasului, în Tyler.

La ora 9.30, o avocată de la Grupul de Apărare, pe nume Cicely Avis, a intrat în biroul grefierului de la TCCA cu ultima petiţie întocmită de avocaţii lui Donté Drumm. Documentul era o susţinere a nevinovăţiei reale a condamnatului, în baza unor declaraţii făcute de Joey Gamble, înregistrate în secret. Cicely apărea în mod frecvent cu astfel de documente, astfel că ea şi grefierul se cunoşteau bine.

– Ce altceva o să mai urmeze? a întrebat grefierul, în timp ce studia petiţia.

– Sunt convinsă că o să mai fie ceva, a spus Cicely.

– Ca de obicei.

Grefierul şi-a terminat treaba, apoi a înmânat un exemplar semnat lui Cicely şi i-a urat o zi bună. Datorită urgenţei evidente a chestiunii, grefierul a trimis câte un exemplar al petiţiei către birourile celor nouă judecători. Întâmplător, trei dintre ei erau în Austin. Ceilalţi şase erau răspândiţi în tot statul. Judecătorul-şef era un bărbat pe nume Milton Prudlowe, membru de multă vreme al curţii, şi locuia în Lubbock mai tot anul, dar avea şi în Austin un mic apartament. Prudlowe şi grefierul lui au citit petiţia şi au acordat o atenţie deosebită transcrierii înregistrării în care Joey Gamble îşi mărturisise fapta într-un club de striptease, în cursul nopţii trecute. Deşi interesantă, acea transcriere nu se putea socoti o mărturisire, şi era aproape sigur că omul va nega acele declaraţii când i se vor pune în faţă. Povestea nu se susţinea mai deloc. Se vedea clar că tânărul băuse mult. Şi, dacă declaraţiile lui puteau fi prezentate, şi dacă într-adevăr minţise la proces, ce se putea dovedi prin asta? Aproape nimic, după părerea lui Prudlowe. Donté Drumm mărturisise crima, pur şi simplu. Cazul Drumm nu-l preocupase niciodată pe Milton Prudlowe.

În urmă cu şapte ani, el şi colegii lui analizaseră prima oară un apel direct făcut de Donté Drumm. Şi-l aminteau bine, nu din cauza confesiunii, ci din cauza absenţei cadavrului. Condamnarea lui a fost confirmată totuşi, iar asta prin unanimitate de voturi. Legea texană permitea începerea unui proces pentru crimă chiar în absenţa probei pe care o constituia cadavrul. Unele elemente uzuale nu erau necesare.

Prudlowe şi grefierul său au convenit că această ultimă petiţie nu avea nici un fundament. Grefierul a luat apoi legătura cu grefierii celorlalţi judecători şi, în mai puţin de o oră, s-a stabilit o hotărâre preliminară de respingere a petiţiei.

Boyette stătea pe bancheta din spate, acolo unde se aflase în ultimele două ore. Luase o pastilă şi, evident, dădea rezultate foarte

bune. Omul nu se mişca, nu scotea nici un sunet, dar părea să respire; cel puţin aşa era situaţia când îl verificase ultima oară.

Ca să rămână treaz şi să-şi ţină sângele în mişcare, Keith o sunase pe Dana de două ori. Şi-au aruncat vorbe grele, fără ca vreunul dintre ei să le retracteze sau să-şi ceară scuze. Apoi l-a sunat pe Matthew Burns, care se afla în biroul lui din centrul oraşului şi dorea să-l ajute. Însă nu putea face decât puţine lucruri pentru Keith.

Când automobilul Subaru a dat să intre pe acostament, în timp ce mergea pe o şosea cu două benzi, undeva în apropiere de Sherman, Texas, Keith s-a trezit brusc. Şi s-a înfuriat. A oprit la primul magazin de pe marginea drumului şi a cumpărat un pahar mare de cafea tare. A turnat în ea trei pachetele de zahăr şi a dat de cinci ori ocol magazinului. Când a revenit la maşină, l-a găsit pe Boyette nemişcat, aşa cum îl lăsase. A băut forţat cafeaua fierbinte şi a gonit în continuare. A auzit telefonul mobil sunând şi l-a ridicat de pe scaunul din dreapta.

Era Robbie Flak.

– Unde eşti? a întrebat el.

– Nu ştiu. Undeva pe Autostrada 82, merg spre vest, aproape de Sherman.

– De ce durează atât?

– Fac tot ce pot.

– Care sunt şansele de a vorbi la telefon cu Boyette acum?

– Slabe. Acum zace pe bancheta din spate, fiindcă încă îi este rău. Şi mi-a zis că nu vorbeşte decât după ce ajunge acolo.

– Keith, nu pot face nimic decât dacă vorbesc cu individul ăsta, înţelegi? Trebuie să ştiu cât de mult e dispus să declare. O să recunoască oare că a ucis-o pe Nicole Yarber? Poţi să-mi răspunzi la întrebarea asta?

– Robbie, uite cum stau lucrurile. Am plecat din Topeka la miezul nopţii. Am condus ca nebunul ca să ajungem la biroul tău şi, aşa cum a afirmat Boyette când am plecat, singurul lui scop era de a se destăinui, de a recunoaşte violul şi crima, pentru a încerca să-l salveze pe

Donté Drumm. Aşa a zis. Dar, în cazul individului, nimic nu e sigur. Nu-mi dau seama, dar acum ar putea fi în comă.

– Nu-i poţi verifica pulsul?

– Nu. Nu-i place să fie atins.

– Grăbeşte-te, la dracu'!

– Fii atent cum vorbeşti, te rog. Sunt preot şi nu-mi place un asemenea limbaj.

– Scuze. Te rog să te grăbeşti.

CAPITOLUL 20

Despre marş se şuşotise încă de luni, însă amănuntele nu se stabiliseră. La începutul săptămânii, execuţia era la zile depărtare şi în cadrul comunităţii de culoare existase speranţa fierbinte că, undeva, un judecător se va trezi la realitate şi o va împiedica. Dar zilele trecuseră şi cei care aveau acea putere continuau să doarmă. Acum, negrii din Slone, în special cei tineri, nu voiau să stea deoparte, nepăsători. Închiderea liceului îi însufleţise şi le dăduse libertatea de a găsi o modalitate de a protesta. În jurul orei zece dimineaţa, lumea a început să se strângă în parcul Washington, situat la colţul dintre Tenth Street şi Martin Luther King. Cu ajutorul telefoanelor mobile şi al internetului, oamenii s-au mobilizat şi, foarte curând, acolo se adunaseră o mie de negri, foindu-se neliniştiţi, convinşi că avea să se întâmple ceva, dar neştiind siguri ce anume. Curând, au sosit două maşini de poliţie, care au parcat la o distanţă sigură de mulţime.

Trey Glover era fundaş al echipei de fotbal a liceului, iar el conducea un automobil 4x4 cu geamuri închise la culoare, cu pneuri foarte late, capace cromate şi strălucitoare şi un sistem audio capabil să spargă geamurile caselor. A parcat-o pe stradă, a deschis toate portierele şi a pus *White Man's Justice*[1], un cântec plin de furie al raperului T.P. Slik. Cântecul a electrizat publicul. Alţi negri, majoritatea

[1] *Dreptatea omului alb*

elevi de liceu, s-au alăturat mulțimii, însă au fost atrași și șomeri, câteva gospodine și câțiva pensionari. Apoi, când au apărut patru membri ai galeriei Marching Warriors, cu două tobe mari și două mici, s-a înfiripat și o orchestră de percuție. Oamenii au început să scandeze: „Eliberați-l pe Donté Drumm", iar aceste strigăte s-au auzit în tot cartierul. Undeva, departe de parc, cineva a aprins o serie de petarde și, preț de câteva fracțiuni de secundă, toată lumea a crezut că era vorba de fapt de focuri de armă. S-au aruncat apoi fumigene și, pe măsură ce timpul se scurgea, încordarea a crescut.

Cărămida nu a pornit dinspre parcul Washington. A venit din spatele mașinilor de poliție, dinapoia gardului de lemn aflat alături de o casă al cărui proprietar era domnul Ernie Shylock, care stătea pe verandă și se uita la mulțime. El a susținut că nu avea habar cine o aruncase. Ea a spart luneta unei mașini de patrulă, făcându-i pe cei doi polițiști să tresare, aproape cuprinși de panică, și provocând un val de strigăte de aprobare din partea mulțimii. Cu armele scoase, polițiștii au fugit preț de câteva secunde în toate direcțiile, gata să tragă în orice mișca, prima țintă posibilă fiind domnul Shylock. Acesta a ridicat brațele în aer și a răcnit: „Nu trageți. N-am aruncat-o eu!" Un polițist a țâșnit în spatele casei, ca și cum ar fi vrut să-l fugărească pe atacator, dar după ce a alergat vreo patruzeci de metri, și-a pierdut suflul și a renunțat. După câteva minute au sosit întăriri, iar vederea altor mașini de poliție a întărâtat mulțimea.

În cele din urmă, marșul a început când toboșarii au ieșit pe Martin Luther King Boulevard și au pornit spre nord, în direcția în care se afla centrul orașului. Erau urmați de Trey Glover, cu geamurile de la mașină coborâte și cu muzica dată la maximum. În spatele lui veneau ceilalți, un șir lung de protestatari, mulți dintre ei având pancarte prin care cereau dreptate, oprirea execuției și libertate pentru Donté. Copii pe biciclete s-au alăturat cortegiului pentru a se distra. Negri care stăteau pe verande s-au ridicat și s-au alăturat mulțimii. Pe măsură ce înainta încet, parada și-a mărit proporțiile, în aparență mărșăluind fără o țintă precisă.

Nimeni nu se deranjase să ceară aprobare, aşa cum impuneau reglementările municipale. Demonstraţia din ziua precedentă, cea din faţa tribunalului, se desfăşurase în mod legal, dar acest marş, nu. Cu toate acestea, poliţiştii nu s-au agitat. „Lasă-i să protesteze. Lasă-i să urle. Din fericire, totul se va termina în seara asta." Blocarea străzii pe care se deplasa coloana, încercarea de a dispersa mulţimea sau chiar arestarea câtorva participanţi ar fi incitat mulţimea, agravând situaţia. De aceea, poliţiştii au rămas deoparte, unii urmând mulţimea de la distanţă, în vreme ce alţii mergeau în faţă, deschizând drumul demonstranţilor şi deviind traficul.

Un poliţist de culoare pe motocicletă a venit alături de maşina de teren şi a strigat:

– Unde vă duceţi, Trey?

Devenit după toate probabilităţile liderul neoficial al coloanei, Trey a răspuns:

– Ne întoarcem la tribunal.

– Păstraţi ordinea, ca să nu avem necazuri.

– O să încerc, a spus Trey, ridicând din umeri.

Şi el şi ofiţerul ştiau că tulburările puteau izbucni în orice clipă.

Coloana a pătruns apoi pe Phillips Street şi a înaintat încet, un grup dezorganizat de cetăţeni îngrijoraţi şi fascinaţi de libertatea de expresie, cărora le plăcea că li se acorda atenţie. Toboşarii repetau măsurile ştiute de ei, precise şi impresionante. Muzica rap făcea pământul să se cutremure cu versurile ei monotone. Elevii făceau mişcări de dans, scandând în acelaşi timp strigăte de luptă. Atmosfera era deopotrivă festivă şi agitată. Puştii erau foarte mândri de faptul că numărul demonstranţilor creştea mereu, însă voiau să facă şi mai mult. În faţa lor, poliţiştii au blocat Main Street şi au transmis vorbă comercianţilor din centru că mulţimea se îndrepta în direcţia lor.

Apelul la poliţie a fost înregistrat la ora 11.27 dimineaţa. Biserica Mount Sinai a Domnului nostru Isus Hristos, aflată nu departe de parcul Washington, era în flăcări. Potrivit spuselor celui care telefonase, o furgonetă albă, având imprimate un nume de firmă şi numere

de telefon pe laterale fusese parcată în spatele bisericii, şi doi albi în salopete, ca acelea de instalatori sau electricieni, se grăbiseră dinspre biserică şi urcaseră în maşină, după care plecaseră. Câteva minute mai târziu, a apărut fumul. Sirenele au început să urle când pompierii au răspuns la apel. Autocisternele au pornit spre biserică de la două din cele trei remize ale oraşului.

La colţul dintre Phillips cu Main Street, mulţimea s-a oprit. Toboşarii au rămas tăcuţi. Muzica rap a fost dată încet. Oamenii au urmărit maşinile de pompieri gonind spre partea lor de oraş. Acelaşi ofiţer de culoare a oprit lângă maşina lui Trey şi l-a informat că una dintre bisericile negrilor era incendiată.

– Renunţaţi la marşul ăsta, Trey, a propus poliţistul.

– Nu cred că e posibil.

– O să iasă cu scandal.

– Păi, e deja scandal.

– Trebuie să pui capăt demonstraţiei înainte ca lucrurile să scape de sub control.

– Ba nu, trebuie ca tu să te dai la o parte din calea noastră.

La şaisprezece kilometri depărtare de Slone se afla Trading Post, o prăvălie de ţară. Era deţinută de un bărbat masiv, zgomotos şi certăreţ, pe nume Jesse Hicks, văr de gradul al doilea cu Reeva. Tatăl lui Jesse deschisese acel magazin în urmă cu cincizeci de ani, iar Jesse nu lucrase niciodată altundeva. The Post, aşa cum era cunoscut, reprezenta un loc de unde lumea se aduna să bârfească şi să ia prânzul, şi găzduise chiar şi câteva grătare de campanie organizate de unii politicieni. În acea zi de joi, oamenii veniseră la magazin în număr mai mare decât de obicei, unii trecând pe acolo ca să afle ultimele ştiri despre execuţie. Jesse ţinea o fotografie a nepoatei lui preferate, Nicole Yarber, pe peretele din spatele tejghelei, alături de standul cu ţigări, şi stătea de vorbă despre cazul ei cu oricine era dispus să-l asculte. Practic, el era văr de gradul trei cu Reeva, dar o socotea

nepoată, pentru că ea devenise un soi de celebritate. Pentru Jesse, ora 18.00 din acea zi de 8 noiembrie se apropia cumplit de greu.

Prăvălia era în partea din faţă a clădirii, micul restaurant se afla în spate, iar în jurul sobei antice se găseau şase balansoare, toate ocupate, pentru că se apropia ora prânzului. Jesse stătea la casă, vindea benzină şi bere şi vorbea tot timpul cu clienţii săi. Cum tulburările de la liceu se încheiaseră doar de câteva ore, iar Prima Biserică Baptistă încă mocnea şi, bineînţeles, cum execuţia urma să aibă loc peste câteva ore, subiectele erau încă fierbinţi, aşa că oamenii vorbeau cu însufleţire. Intrând pe uşă, un bărbat pe nume Shorty a anunţat:

– Africanii mărşăluiesc din nou spre centru. Unul dintre ei a aruncat cu o cărămidă şi a spart geamul din spate al unei maşini de poliţie.

Adăugându-se celorlalte ştiri, şi aceasta din urmă trebuia comentată, analizată şi văzută dintr-o anumită perspectivă, şi asta încă repede. Shorty s-a aflat în centrul atenţiei câteva minute, dar curând a fost pus în umbră de Jesse, care întotdeauna domina conversaţiile. S-au avansat diferite păreri privind ceea ce ar trebui să facă poliţia, şi nici unul nu s-a îndoit de faptul că aceasta gestiona situaţia cum trebuia.

Ani la rând, Jesse se lăudase că va fi martor la execuţia lui Donté Drumm, abia aştepta să o vadă, ba chiar ar apăsa şi pe buton dacă i s-ar oferi şansa. Spusese de foarte multe ori că iubita lui Reeva insista ca el să fie prezent, iar asta pentru că fusese foarte apropiat şi o iubea pe Nicole, scumpa lui nepoată. Fiecare dintre cei care se legănau pe balansoare îl văzuse pe Jesse înecându-se de emoţie şi ştergându-se la ochi când vorbea de Nicole. Însă acum o încurcătură birocratică de ultim moment îl împiedicase pe Jesse să ajungă la Huntsville. Erau atât de mulţi jurnalişti şi oficiali ai închisorii şi alţi mahări care ţineau să urmărească execuţia, încât Jesse fusese şters de pe listă. Era cel mai important eveniment din oraş, iar el, deşi se aflase pe lista celor aprobaţi, fusese ignorat.

În încăpere a intrat un bărbat pe nume Rusty care a anunţat:

– A fost incendiată încă o biserică! Una dintre cele penticostale.

– Unde?

– În Slone, lângă parcul Washington.

Ideea că o altă biserică fusese incendiată în semn de răzbunare a părut în prima clipă de neconceput. Până şi Jesse a rămas înmărmurit. Însă, cu cât mai mult vorbeau despre asta şi analizau fapta, cu atât mai mult îi plăcea ideea. De ce nu? Dinte pentru dinte. Dacă vor război, să le dăm război. S-a ajuns la un acord general între cei prezenţi că Slone era un adevărat butoi de pulbere şi că îi aştepta o noapte lungă. Acest lucru era tulburător, dar şi incitant. Fiecare bărbat care stătea în jurul sobei avea în camionetă cel puţin două arme, şi altele acasă.

În Trading Post au intrat doi necunoscuţi: unul, un om al Domnului, care purta guler preoţesc şi o jachetă bleumarin, celălalt bărbat, cu o chelie lucioasă, care mergea chinuit, sprijinindu-se în baston. Preotul s-a apropiat de o vitrină şi a luat două sticle de apă. Celălalt s-a dus la toaletă.

Keith a aşezat sticlele pe tejghea şi a zis:

– Bună ziua.

În spatele lui Jesse, toată lumea vorbea în acelaşi timp, şi Keith nu a înţeles nimic din vacarmul acela.

– Eşti din zonă? a întrebat Jesse şi a marcat apa la casă.

– Nu, suntem în trecere, a spus Keith.

Vorbea sec, precis, neavând nici un accent aparte. Yankeu.

– Eşti predicator?

– Da, pastor luteran, a spus Keith, şi a simţit în nări miros de ceapă prăjită. Cum îi era foame, i s-au înmuiat genunchii. Deşi lihnit şi extenuat, nu avea timp să mănânce. Boyette s-a apropiat. Keith i-a întins o sticlă de apă, i-a mulţumit lui Jesse şi s-a întors spre uşă. Boyette l-a salutat din cap pe Jesse, care a zis:

– S-aveţi o zi bună, băieţi.

Şi, în acest fel, Jesse a ajuns să-i vorbească celui care îi ucisese nepoata.

În parcare, un automobil Audi a oprit brusc alături de Subaru, şi doi bărbaţi – Aaron Rey şi Fred Pryor – au coborât din el. Au făcut repede

cunoştinţă. Aaron şi Fred s-au uitat atent la Boyette, măsurându-l din cap până în picioare, întrebându-se dacă individul era real. Robbie va dori să ştie imediat ce vor urca în maşină şi avea să-i telefoneze.

Aaron a spus:

– Suntem la un sfert de oră de mers de birou, dar va trebui să facem un ocol ca să ajungem în centru. Se întâmplă o mulţime de lucruri. Să staţi aproape, da?

– Să mergem, a spus Keith, abia aşteptând să încheie acel drum devenit parcă interminabil.

Au pornit, iar Keith s-a ţinut aproape de Audi. Boyette părea calm, chiar detaşat. Bastonul i se odihnea între picioare. Bătea în măciulia lui cu degetele, aşa cum făcuse şi în ultimele zece ore. Când au trecut pe lângă un indicator care anunţa intrarea în oraşul Slone, Boyette a spus:

– Nu credeam că o să revăd vreodată locul ăsta.

– Îl recunoşti?

Ticul, apoi pauza.

– Nu chiar. Am văzut o mulţime de locuri ca ăsta, pastore, orăşele prăpădite sunt peste tot. După o vreme, ajungi să le confunzi între ele.

– Îţi aduci aminte ceva special despre Slone?

– Nicole. Am ucis-o.

– Şi a fost singura pe care ai ucis-o?

– N-am spus asta, pastore.

– Deci au mai fost şi altele.

– Nici asta n-am spus. Să discutăm despre altceva.

– Şi despre ce ai vrea să stăm de vorbă, Travis?

– Cum ai cunoscut-o pe soţia ta?

– Ţi-am mai spus, Travis, las-o în afara discuţiei. Eşti prea preocupat de soţia mea.

– E atât de drăgălaşă!

Aflat încă la masa de conferinţe, Robbie a apăsat butonul pentru activarea difuzorului.

– Spune, Fred.

– I-am întâlnit; acum sunt în urma noastră. Unul chiar pare a fi preot, iar celălalt arăta ciudat rău.

– Descrie-l pe Boyette.

– Alb, nicidecum chipeş. Cam 1,70 înălţime, în jur de şaptezeci de kilograme, capul ras, cu un tatuaj urât pe partea stângă a gâtului şi alte câteva pe braţe. Arată ca un căţeluş care a trăit toată viaţa închis. Ochi verzi şi alunecoşi, nu clipeşte deloc. Mi-a venit să mă spăl pe mână după ce i-am strâns-o pe a lui. O strângere slabă, parcă era o cârpă de vase.

Robbie a respirat adânc şi apoi a zis:

– Deci au ajuns.

– Da, aşa e. Vom ajunge peste câteva minute.

– Grăbeşte-te. S-a întors către oamenii din echipă, împrăştiaţi în jurul mesei, urmărindu-l cu toţii. S-ar putea ca Boyette să se simtă intimidat dacă intră aici şi vede zece oameni care se holbează la el, a spus Robbie. Să ne prefacem că e o zi de lucru ca oricare alta. O să-l duc în biroul meu ca să-i pun primele întrebări.

Dosarul pe care i l-au întocmit lui Boyette se îngroşa. Găsiseră evidenţe ale condamnărilor lui în patru state şi câteva detalii despre perioadele de detenţie, şi îl găsiseră şi pe avocatul din Slone care îl reprezentase după ce fusese arestat pentru conducere sub influenţa băuturilor alcoolice. Avocatul îşi amintise vag de el şi le trimisese dosarul respectiv. Aveau declaraţia proprietarului motelului Rebel Motor Inn, un anume Inez Gaffney, care nu şi-l amintea pe Boyette, dar găsise numele lui într-un registru vechi din 1998. Reuşiseră să facă rost şi de documente de la depozitul Monsanto, la construirea căruia Boyette susţinea că muncise începând cu toamna acelui an.

Carlos a făcut ordine pe masa din sala de şedinţe şi au rămas în aşteptare.

Când a parcat în faţa fostei gări şi a deschis portiera, Keith a auzit vaierul sirenelor din depărtare. A simţit miros de fum. A simţit pericol.

– Azi-noapte a ars Prima Biserică Baptistă, a explicat Aaron în timp ce urcau treptele spre fostul peron de îmbarcare. Acum arde o biserică a negrilor.

Bărbatul a făcut un semn spre stânga, de parcă pastorul ar fi trebuit să ştie oraşul.

– Dau foc la biserici? s-a mirat el.

– Da.

Boyette a urcat cu greu treptele, proptindu-se în baston, după care au ajuns în hol. Fanta se prefăcea că e ocupată să scrie ceva la computer şi abia dacă a ridicat capul.

– Unde-i Robbie? a întrebat Fred Pryor, iar ea a făcut semn din cap în spatele ei.

Robbie i-a primit în sala de şedinţe. Au făcut prezentările într-o atmosferă stânjenitoare. Boyette s-a abţinut să vorbească sau să strângă mâna lui Robbie. Brusc, i-a spus acestuia:

– Te ţin minte. Te-am văzut la televizor după ce a fost arestat băiatul acela. Erai supărat, aproape că răcneai la cameră.

– Eu eram acela. Tu unde erai?

– Aici, domnule Flak, urmăream totul şi nu-mi venea să cred că arestaseră pe cine nu trebuia.

– Adevărat, pe cine nu trebuia.

Unui om încordat şi iute la mânie ca Robbie îi venea greu să-şi păstreze calmul. Îi venea să-l ia la palme pe Boyette, să-i smulgă bastonul şi să-l bată până îşi pierdea cunoştinţa, dar şi să-l blesteme pentru o listă lungă de fărădelegi. Îi venea să-l omoare cu mâna lui. În loc de toate acestea, s-a prefăcut că era calm, detaşat. Cuvintele aspre nu aveau cum să-l ajute pe Donté.

Au părăsit sala de şedinţe şi au mers în biroul lui Robbie. Aaron şi Fred Pryor au rămas afară, pregătiţi pentru ce avea să urmeze. Robbie le-a făcut semn lui Keith şi Boyette spre o măsuţă dintr-un colţ, unde s-au aşezat toţi trei.

– Vreţi cafea sau ceva de băut? a întrebat el, aproape amabil.

Apoi s-a uitat fix la Boyette, care l-a privit la fel de fix, fără să clipească.

Keith şi-a dres glasul şi a zis:

– Ascultă, Robbie, nu vreau să-ţi cer vreo favoare, dar nu am mâncat de multă vreme. Suntem rupţi de foame.

Robbie a ridicat receptorul, l-a sunat pe Carlos şi a comandat o tavă cu sandviciuri şi apă.

– Domnule Boyette, nu are rost să mai pierdem vremea. Să auzim ce ai de spus.

Ticul obişnuit, apoi pauza. Boyette s-a foit pe scaun, s-a agitat şi, brusc, nu a mai reuşit să menţină contactul vizual ca până atunci.

– Păi, primul lucru pe care vreau să-l ştiu este dacă există vreo recompensă pentru mine.

Keith şi-a coborât privirea în pământ şi a exclamat:

– Vai, Dumnezeule!

– Sper că nu vorbeşti serios, a zis Robbie.

– Eu cred că totul e cât se poate de serios, domnule Flak, a zis Boyette. Nu eşti de acord?

– E prima oară că aduci vorba de bani, a spus Keith, cu un aer exasperat.

– Am nevoi, a explicat Boyette. Nu am nici un ban şi nici vreo perspectivă să fac rost. Eram doar curios, atâta tot.

– Atâta tot? a repetat Robbie. Execuţia va avea loc peste mai puţin de şase ore, iar şansele noastre de a o împiedica sunt foarte reduse. Statul Texas este pe cale de a executa un om nevinovat, iar eu stau aici cu adevăratul ucigaş, care s-a trezit că vrea să fie plătit pentru ce a făptuit!

– Cine spune că sunt adevăratul ucigaş?

– Tu! a izbucnit Keith. Doar mi-ai povestit că ai ucis-o şi ştii unde este îngropat cadavrul, pentru că tu ai făcut-o. Termină cu jocul ăsta, Travis, că m-am săturat.

– Dacă ţin bine minte, tatăl ei a oferit o sumă mare de bani pe vremea când încercau să o găsească. Ceva de genul a 200 000 de dolari. Am dreptate, domnule Flak?

– Asta a fost acum nouă ani. Dacă-ţi închipui că poţi să capeţi banii, te înşeli cumplit.

Robbie a rostit acele cuvinte cu glas stăpânit, dar explozia de mânie era iminentă.

– De ce vrei bani? a întrebat Keith. După cum spui chiar tu, o să mori peste câteva luni. Tumoarea, sau ai uitat?

– Îţi mulţumesc că mi-ai adus aminte, pastore.

Robbie l-a fulgerat pe Boyette cu o privire încărcată de o ură nemăsurată. Adevărul era că, în acel moment, Robbie ar fi semnat pentru orice sumă, numai să obţină declaraţia care putea să-i salveze clientul. A urmat un moment lung de tăcere în care fiecare s-a gândit cum să acţioneze în continuare. Boyette s-a strâmbat şi apoi a început să-şi maseze capul chel. Şi-a pus palmele la tâmple şi a apăsat cât a putut de tare, ca şi cum presiunea din exterior ar fi putut cumva să uşureze presiunea din interior.

– Ai iarăşi o criză? a întrebat Keith, dar nu a primit răspuns. Are mereu crize, i-a spus el lui Robbie, ca şi cum explicaţia aceasta ar fi rezolvat problema. Cafeaua îl ajută.

Robbie a sărit în picioare şi a ieşit din birou. Ajuns afară, le-a spus lui Aaron şi Pryor:

– Ticălosul ăsta vrea bani.

Apoi s-a dus până în bucătărie, a luat un ibric cu cafea călduţă, a găsit două pahare de hârtie şi a revenit. I-a turnat un pahar lui Boyette, care era îndoit de mijloc, îşi ţinea coatele pe genunchi şi-şi strângea capul între palme şi gemea.

– Uite nişte cafea.

Tăcere.

În cele din urmă, Boyette a spus:

– O să mi se facă rău. Trebuie să stau întins.

– Du-te acolo, a zis Robbie, făcând semn cu degetul spre cealaltă parte a încăperii.

Boyette s-a chinuit să se ridice în picioare şi, cu ajutorul lui Keith, a reuşit să ajungă la canapeaua de acolo, şi-a cuprins capul în mâini şi şi-a ridicat genunchii la piept.

– Nu puteţi stinge luminile? a spus Boyette. Îmi revin în câteva minute.

– Nu avem timp de aşa ceva! a spus Robbie aproape răcnind.

– Te rog, doar un minut, a spus cu glas patetic, gâfâind şi tremurând din tot trupul. Keith şi Robbie au părăsit biroul şi au intrat în sala de şedinţe. Curând s-au strâns şi ceilalţi oameni din firmă, iar Robbie l-a prezentat pe Keith celorlalţi. Apoi le-a sosit tava cu sandviciuri şi au mâncat în grabă.

CAPITOLUL 21

Au venit după Donté la amiază. Nici un minut înainte, nici unul după. Totul bine pus la punct. S-a auzit o bătaie în uşa metalică din spatele lui. Trei ciocănituri puternice. Tocmai vorbea cu Cedric, dar când şi-a dat seama că se făcuse vremea, a cerut să vină mama lui. Roberta era în spatele lui Cedric, avându-i de o parte şi de alta pe Andrea şi pe Marvin, toţi îngrămădiţi într-un spaţiu strâmt, toţi patru plângând fără să facă nici un efort de a-şi reţine lacrimile. În ultimele patru ore stătuseră cu ochii pe ceas, şi nu mai rămăsese nimic de spus. Cedric a schimbat locul cu Roberta, care a preluat telefonul şi şi-a lipit palma de foaia de plexiglas. Din partea cealaltă a geamului, Donté a făcut acelaşi lucru. Fraţii şi sora lui stăteau îmbrăţişaţi în spatele mamei, toţi patru strânşi laolaltă, atingându-se, Andrea la mijloc şi gata să se prăbuşească.

– Te iubesc, mamă, a spus Donté. Şi îmi pare rău că se întâmplă asta.

– Şi eu te iubesc, copile, şi nu trebuie să spui că-ţi pare rău. Nu ai făcut nimic rău.

Donté s-a şters la ochi cu mâneca bluzei.

– Mereu am vrut să ies din închisoare înainte de moartea tatei. Voiam să mă vadă din nou liber. Am vrut să ştie că nu am făcut nimic rău.

– Ştia asta, Donté. Tatăl tău nu s-a îndoit nici o clipă de tine. Când a murit, ştia că eşti nevinovat. Şi-a şters faţa cu o batistă de hârtie. Nici eu nu m-am îndoit de tine, copile.

– Ştiu. Cred că-l voi întâlni pe tata foarte curând.

Roberta a dat din cap, dar nu a putut răspunde. Uşa din spatele lui s-a deschis şi în cadrul ei a apărut un gardian masiv. Donté a lăsat receptorul jos, s-a ridicat, apoi şi-a lipit ambele palme de geamul din plexiglas. Membrii familiei au făcut la fel. O ultimă îmbrăţişare, după care Donté a plecat.

Cu mâinile încătuşate, a fost scos din aripa vizitatorilor, printr-o serie de uşi metalice, până afară din clădire, peste o peluză pe care se încrucişau mai multe alei, până într-o aripă de unde a fost dus pentru ultima oară înapoi în celula lui. Acum, totul era pentru ultima oară, iar când s-a aşezat pe pat şi s-a uitat la cutia cu bunuri personale, aproape că s-a convins singur că moartea va veni ca o uşurare.

Membrilor familiei lui li s-au acordat câteva minute pentru a-şi reveni. Când i-a condus afară din încăpere, Ruth l-a strâns pe fiecare în braţe, a spus că îi părea rău, iar ei i-au mulţumit pentru amabilitate. Când au ieşit pe uşa metalică, a întrebat:

– Vă duceţi toţi la Huntsville?

Da, sigur că se duceau.

– Poate ajung şi eu acolo. Se zvoneşte că s-ar putea să apară necazuri pe drum.

Cei patru au dat din cap, pentru că nu ştiau ce să-i răspundă. Au trecut de punctul de securitate din clădirea din faţa complexului, şi-au luat permisele de conducere şi poşetele şi au ieşit pentru ultima oară din Polunsky.

„Necazurile de pe drum" despre care vorbise Ruth erau o conspiraţie clandestină de pe Facebook, iniţiată de doi studenţi de culoare de la Sam Houston State University din Huntsville. Numele ei codificat era Deturnare, iar planul era atât de simplu şi de strălucit, încât atrăsese zeci de voluntari.

În 2000, curând după ce Donté ajunsese pe lista de aşteptare, condamnaţii la moarte au fost transferaţi de la Huntsville la Polunsky. Deşi deţinuţii au fost mutaţi, camera morţii a rămas tot acolo. Timp

de şapte ani, perioadă în care avuseseră loc două sute de execuţii, fusese necesară organizarea transportului condamnaţilor de la Polunsky la Huntsville. Se elaboraseră şi puseseră în practică planuri complicate de transport, dar după câteva zeci de transferuri fără ambuscade, fără încercări eroice de a-i salva pe condamnaţi, fără nici un fel de impediment, autorităţile au socotit că nimeni nu urmărea acele transporturi. Nimeni nu se sinchisea cu adevărat. Planurile sofisticate au fost abandonate, folosindu-se aceeaşi rută pentru fiecare transfer. Convoiul părăsea închisoarea la ora 13.00, vira la stânga, intrând pe Route 350, mai vira o dată stânga, pătrunzând pe Route 190, care avea patru benzi, pe care se desfăşura un trafic intens, iar o oră mai târziu, călătoria se încheia.

Condamnaţii erau instalaţi pe bancheta din spate a unui microbuz fără însemne oficiale, înconjuraţi de gardieni înarmaţi, în număr suficient de mare pentru a asigura protecţia unui preşedinte de stat, şi escortaţi, pentru mai multă siguranţă, de un alt microbuz identic, în care se găsea un grup de gardieni plictisiţi care sperau să aibă parte de puţină distracţie.

Ultima execuţie avusese loc pe 25 septembrie, când injecţia letală îi fusese administrată lui Michael Richard. Zece studenţi, cu toţii membri al Operaţiunii Deturnare, au folosit atunci cinci vehicule şi telefoanele mobile pentru a urmări deplasarea celor două microbuze albe de la Polunsky la Huntsville. Studenţii nu au fost depistaţi. Nimeni nu a bănuit nimic. Nimeni nu i-a căutat. La începutul lunii noiembrie, planul lor era definitivat, iar participanţii la deturnare abia aşteptau să intre în acţiune şi să provoace necazuri.

La ora 12.50 p.m., un gardian, un bărbat de culoare care îl simpatiza pe Donté, i-a transmis pontul unui membru al grupului Deturnare. Cele două microbuze albe se umpleau; operaţiunea de transfer începuse. La ora 13.00, microbuzele au părăsit închisoarea, pornind pe un drum de serviciu din apropierea închisorii de maximă securitate. Ele au pătruns pe Route 350 şi s-au îndreptat spre Livingston. Traficul era aerisit. La trei kilometri depărtare de închisoare,

circulaţia s-a mai aglomerat, a devenit dificilă, apoi s-a oprit complet. În faţa celor două microbuze, o maşină încremenise pe banda dreaptă. Lucru ciudat, o alta se oprise pe banda stângă, iar alta pe acostament. Cele trei maşini blocau cu totul trecerea. Şoferii lor erau vârâţi cu totul sub capotele ridicate. Apoi, în spatele celor trei vehicule, existau altele trei, toate oprite în linie de-a latul şoselei. Microbuzele nu s-au clintit şi păreau să nu se grăbească. În spatele lor, pe banda dreaptă, s-a oprit altă maşină. Tânăra de culoare care o conducea a ridicat capota şi a mimat disperarea că Nissanul ei o lăsase în drum. Un Volkswagen Beetle a tras alături de ea pe banda stângă şi, ca la comandă, a suferit o defecţiune tehnică, iar şoferul ei a ridicat capota. Alte vehicule au apărut ca din senin şi au oprit în spatele primului val, blocând complet şoseaua, acostamentele şi toate ieşirile şi drumurile de acces către ea. După cinci minute, se produsese un blocaj rutier în care erau prinse cel puţin douăzeci de vehicule. Microbuzele albe erau înconjurate de maşini şi automobile 4x4, toate cu capotele ridicate, ale căror şoferi umblau de colo, colo, râzând şi vorbind de zor la telefoane mobile. Câţiva dintre studenţi au trecut de la o maşină la alta, defectându-le pe fiecare prin smulgerea firelor de la capacul distribuitorului de aprindere.

Peste câteva minute au sosit poliţişti locali şi statali în zeci de maşini cu însemne oficiale şi cu sirenele urlând. Acestea au fost urmate de o flotă de maşini de remorcare, toate fiind rechiziţionate din Livingston în cel mai scurt timp. Organizatorii Operaţiunii Deturnare îşi instruiseră bine voluntarii. Fiecare şofer susţinea că maşina lui sau a ei se defectase, iar în baza prevederilor legii texane, acest lucru nu reprezenta o infracţiune. Bineînţeles că aveau să fie amendaţi pentru blocarea traficului, dar Organizaţia Deturnare avea un avocat care urma să îi apere. Poliţiştii nu aveau dreptul să le ia cheile pentru a verifica ei înşişi dacă motoarele funcţionau. Studenţilor li se spusese să se opună percheziţionării automobilelor; să se opună în mod paşnic oricăror încercări de arestare; să ameninţe cu intentarea de acţiuni în instanţă în caz de arestare; şi, dacă erau arestaţi, să

considere asta drept o onoare, un semn de curaj în lupta împotriva injustiţiei. Organizaţia avea la dispoziţie şi alţi avocaţi care să-i apere pe studenţi în instanţă. Aceştia chiar erau încântaţi la gândul că vor fi închişi, un act de sfidare, după părerea lor. Ceva despre care puteau vorbi apoi ani la rând.

Pe măsură ce maşinile de poliţie şi cele de tractare parcau la întâmplare în apropiere de blocaj şi când primii poliţişti i-au abordat pe studenţi, a început să se desfăşoare cu precizie şi cea de-a doua fază a planului. Un alt val de studenţi veniţi cu maşini au apărut pe Route 350 dinspre Livingston şi s-au apropiat curând de furnicarul de automobile. Aceştia au parcat câte trei pe şir în spatele maşinilor de remorcare. Toţi şi-au ridicat capotele, asta însemnând alte maşini defecte pe şosea. Cum era de aşteptat ca şoferii camioanelor de remorcare să reacţioneze cu furie şi probabil cu violenţă văzându-se blocaţi, şoferii celui de-al doilea val de automobile nu au coborât şi nu au lăsat geamurile în jos. Majoritatea maşinilor erau încărcate cu studenţi, iar mulţi erau tineri bine clădiţi, care îşi puteau purta singuri de grijă. Pe aceştia nu-i deranja să participe la o încăierare. Oricum veniseră acolo furioşi.

O maşină de tractare s-a apropiat de primul automobil parcat în spatele ei şi, observând că ea era plină cu negri, şoferul ei a început să înjure şi să lanseze ameninţări. Un poliţist i-a strigat să-şi ţină gura. Acel poliţist era sergentul Inman, care trebuia să rezolve o situaţie cu adevărat unică, una în care erau implicate opt maşini de poliţie, şapte vehicule de remorcare, cel puţin treizeci de automobile „defecte" şi două microbuze ale închisorii, dintre care unul transporta un om spre camera morţii. Ca situaţia să fie şi mai complicată, localnicii care foloseau de obicei Route 350 veneau din ambele părţi, neştiind că aleseseră momentul cel mai nefericit să călătorească. Traficul era blocat fără speranţa de a se descongestiona prea curând.

Inman era un profesionist care nu-şi pierdea cumpătul şi, pe de altă parte, ştia ceva ce studenţilor le rămăsese necunoscut. În timp ce mergea prin ambuteiaj, îndreptându-se către microbuze, dădea

politicos din cap spre studenţi, zâmbea şi-i întreba dacă se simţeau bine în acea zi. La microbuze, echipele de securitate care îl însoţeau pe Donté au coborât, soldaţi masivi, purtând uniformele albastre ale trupelor speciale şi arme automate. Majoritatea studenţilor au pornit spre microbuze. Unul dintre ei părea să fie liderul. Inman s-a apropiat de el, i-a întins mâna şi a zis politicos:

– Sergent Inman. Îmi dai voie să te întreb cum te cheamă?

– Quincy Mooney, a răspuns acesta şi i-a strâns fără mare tragere de inimă mâna lui Inman.

– Domnule Inman, îmi pare rău că ţi s-a defectat maşina.

– Ei, nu-i nimic.

Inman a privit în jur şi le-a zâmbit celorlalţi studenţi.

– Toţi oamenii aceştia sunt prieteni de-ai tăi?

– Nu i-am văzut în viaţa mea.

Inman a zâmbit.

– Ascultă, domnule Mooney, trebuie să scoatem maşinile acestea de pe şosea. S-a creat ambuteiaj. Iar blocajul se generalizează.

– Cred că trebuie să chemăm nişte mecanici.

– Ba nu, o să tractăm maşinile. Asta, dacă nu cumva preferaţi să economisiţi câte o sută de dolari şi să plecaţi pe roţi de aici. Dacă alegeţi varianta asta, nu vom fi siliţi să completăm o mulţime de amenzi. Asta ar însemna tot câte o sută de dolari de maşină.

– E cumva interzis de lege să ţi se strice maşina pe şosea?

– Nu, domnule, nu este. Dar ştim amândoi de ce sunteţi aici. Şi judecătorul va afla asta.

– Eu ştiu de ce sunt aici. Tu ştii de ce eşti aici?

– Quincy, îmi fac datoria. Controlez traficul şi apăr ordinea publică. Inman a făcut un semn din cap şi a adăugat: Vino cu mine.

Quincy l-a urmat până la primul microbuz. Uşile lui duble erau deschise. Inman s-a uitat înăuntru, apoi l-a invitat şi pe Quincy să facă acelaşi lucru. Microbuzul era gol. S-au dus apoi la cel de-al doilea. S-au uitat amândoi înăuntru. Şi acela era gol. Gărzile de securitate coborâseră. Se auzea deja duduitul unui motor de elicopter.

Uimit, Quincy a întrebat:

– Unde e Donté Drumm?

– Nu-i aici, nu vezi? a rostit Inman cu un zâmbet ce aducea a rânjet.

Quincy s-a uitat lung la geamurile negre ale microbuzului gol. S-au întors împreună la primul. Inman a privit spre cer, în direcţia închisorii Polunsky. Toată lumea a aşteptat, iar câteva secunde mai târziu, un elicopter a ajuns deasupra lor, cu motoarele huruind.

Inman a arătat spre aparatul de zbor şi a zis:

– Uite unde este Donté.

Quincy a rămas cu gura căscată, iar umerii i s-au pleoştit. Curând vestea s-a răspândit printre studenţi, care s-au privit uimiţi şi descumpăniţi. Operaţiunea lor, organizată perfect, fusese compromisă. Donté Drumm avea să ajungă la camera morţii înainte de ora programată.

– Aţi folosit prea mult internetul, a spus Inman. Uite ce vă propun eu, Quincy. Tu şi băieţii tăi aveţi cincisprezece minute la dispoziţie ca să degajaţi drumul şi să plecaţi de aici. După cincisprezece minute, ne apucăm să întocmim amenzi şi să remorcăm maşinile. Şi, ca să ştii, nu se vor opera arestări, de aceea, vă rog să nu ne provocaţi. Ai înţeles?

Cu totul înfrânt, Quincy s-a îndepărtat.

După un sandvici şi trei ceşti de cafea, Boyette a recunoscut că se simţea mai bine. Stătea la masă, toate luminile erau aprinse, iar perdelele, trase în lături. Robbie şi Keith se uitau fix la el, fără să zâmbească. Evident, cel puţin pentru moment, Boyette lăsase deoparte problema banilor.

– Şi dacă spun ce s-a întâmplat cu Nicole, cu mine ce se va întâmpla? a întrebat el, uitându-se la Robbie.

– Nimic, şi asta vreme îndelungată. Poliţiştii şi procurorii îşi au criminalul. Dacă el este ucis în seara asta, nici nu se vor gândi să mai pornească o acţiune împotriva altcuiva. Dacă Donté obţine o amânare, nu ştiu sigur ce vor face, dar va trece mult timp până să admită că omorul a fost săvârşit de altcineva decât de Donté. Până acum au investit prea mult în eroarea asta judiciară ca să mai dea înapoi.

– Deci n-o să fiu arestat astăzi, mâine sau în următoarele zile?

– Nu pot vorbi în numele unor asemenea caraghioşi, domnule Boyette. Nu am habar cum vor proceda. În general, poliţiştii sunt proşti, iar detectivul Kerber este un idiot. Însă, dacă te arestează, asta înseamnă să-şi recunoască greşeala, şi acest lucru nu se va întâmpla. Dacă ai intra în secţia de poliţie acum, ai jura cu mâna pe Biblie şi le-ai oferi toate amănuntele despre răpire, viol şi omor, te-ar da afară de acolo spunând că ai înnebunit. Nu au nici un chef să te creadă, domnule Boyette. Recunoscându-ţi crima, îi distrugi pe ei.

Ticul, apoi pauza. Robbie s-a aplecat spre Boyette şi l-a privit pătrunzător.

– Timpul nu ne aşteaptă, domnule Boyette. Vreau să aud totul. Spune-mi adevărul. Ai ucis-o pe fată sau nu?

– Da, e aşa cum i-am spus lui Keith. Am prins-o, am violat-o timp de două zile, apoi am sugrumat-o şi i-am ascuns cadavrul.

– Unde este cadavrul? Descoperirea lui ar putea împiedica execuţia, îţi garantez asta. Unde este?

– Undeva în regiunea deluroasă din Joplin, Missouri. Printre dealuri.

– Joplin, Missouri, este la o distanţă de cel puţin cinci ore de aici.

– Mai mult de atât. Eu şi Nicole am mers până acolo.

– Deci era vie când a ieşit din Texas.

Ticul, pauza, apoi recunoscu:

– Da. Am ucis-o în Missouri. Am violat-o pe drum.

– E posibil să telefonăm autorităţilor din Joplin şi să le spunem unde pot găsi cadavrul?

Boyette a râs în faţa acestei absurdităţi.

– Mă crezi tâmpit? De ce aş fi îngropat-o într-un loc unde o putea găsi oricine? Nici măcar nu sunt sigur că o voi putea regăsi după atâţia ani.

Robbie anticipase acest răspuns şi nu a pierdut nici o clipă ca să contracareze:

– Atunci trebuie să-ţi luăm declaraţia, pe film, şi încă repede.

– De acord. Sunt gata.

S-au dus în sala de conferinţe, unde Carlos aştepta cu un aparat de filmat şi cu o grefieră. Boyette a fost condus la un scaun din faţa camerei. Grefiera s-a aşezat în dreapta lui, iar Robbie, în stânga. Carlos se ocupa de cameră. Brusc, au apărut acolo şi ceilalţi angajaţi ai firmei de avocatură – Robbie îi voia ca martori –, iar aceştia au rămas alături de Keith, la aproape trei metri depărtare. Boyette s-a uitat la ei şi a devenit dintr-odată agitat. Se simţea ca un om care îşi urmărea propria execuţie, la care asistau mulţi oameni. Grefiera l-a rugat să ridice mâna dreaptă şi să jure că va spune adevărul. Boyette a făcut asta, apoi Robbie a început interogatoriul. Numele, locul naşterii, adresa, locul de muncă, situaţia actuală de eliberat condiţionat şi cazier. L-a întrebat pe Boyette dacă făcea acea declaraţie din proprie iniţiativă. Nu i se promisese nimic. Locuise în Slone în decembrie 1998? Cât timp?

Deşi adresate cu blândeţe, întrebările lui Robbie erau eficiente. Boyette privea drept la cameră, fără să tresară sau să clipească, şi părea tot mai vioi. În mod ciudat, ticul dispăruse.

Povesteşte-ne despre Nicole.

Boyette a rămas o secundă pe gânduri, apoi a pornit să-şi depene povestea. Meciurile de fotbal, fascinaţia pe care o simţea faţă de Nicole, obsesia, cum a urmat-o şi, în final, cum a răpit-o din parcarea centrului comercial, fără să existe nici un martor. Pe podeaua camionetei lui, i-a pus pistolul la cap şi a ameninţat-o că o va ucide dacă scotea vreun sunet, apoi i-a legat mâinile şi picioarele cu bandă adezivă. I-a pus bandă şi peste gură. A plecat cu maşina undeva în afara oraşului şi, după ce a violat-o prima oară, a fost cât pe ce să o arunce într-un şanţ, rănită, dar nu moartă, însă a vrut să o mai violeze o dată. Au plecat din Slone. Telefonul mobil pe care ea îl avea în poşetă suna neîncetat, de aceea, într-un târziu, a oprit pe un pod peste Râul Roşu. I-a reţinut banii, cardul de credit şi permisul de conducere, apoi a aruncat poşeta de pe pod. Acestea au fost duse de ape spre sud-estul Oklahomei. Înainte de răsăritul soarelui, în apropiere de Fort Smith, a văzut un motel ieftin unde se mai cazase şi cu altă ocazie, dar

singur. A plătit în numerar o cameră şi, cu pistolul la tâmpla ei, a adus-o înăuntru fără să fie văzuţi. A legat-o de mâini şi picioare, dar i-a pus şi căluş, după care i-a zis să doarmă. El a dormit câteva ore, nefiind convins că şi ea adormise. A convins-o că, dacă va coopera şi îi va oferi ceea ce voia, avea să o elibereze. Însă el ştia deja adevărul. După căderea întunericului, şi-au continuat drumul, îndreptându-se spre nord. În zorii zilei de duminică, se aflau la sud de Joplin, într-o zonă îndepărtată, cu păduri dese. Ea l-a implorat, însă el a ucis-o. Nu i-a fost uşor, pentru că ea s-a luptat, l-a zgâriat şi l-a umplut de sânge. A îngrămădit cadavrul ei într-o ladă mare de scule şi a îngropat-o. Nimeni nu avea să o găsească vreodată. Apoi a revenit la Slone şi s-a îmbătat.

Robbie lua notiţe. Grefiera tasta pe aparatul de luat stenograme. Nimeni altcineva nu s-a clintit. Toată lumea rămăsese fără suflare.

Boyette a tăcut, pentru că-şi încheiase povestea. Relatarea lui, făcută cu un aer detaşat, şi stăpânirea deplină a detaliilor le dăduseră fiori de gheaţă. Martha Handler avea să scrie ulterior: „Urmărind faţa lui Boyette în timp ce vorbea despre crimă, nu ne-am îndoit o clipă că ne aflam în prezenţa unui ucigaş nemilos. Ceea ce nu vom şti niciodată, şi probabil că nici nu vom dori asta, va fi suferinţa îndurată de biata Nicole în timpul acelui adevărat calvar".

Calm, dar şi dornic să pună capăt acelei mărturii, Robbie a insistat:

– Cam la ce oră ai ucis-o în acea zi de duminică?

– Abia răsărise soarele. Am aşteptat până am putut vedea în jur, ca să ştiu unde mă aflu şi ca să găsesc locul cel mai potrivit în care să o îngrop.

– Şi asta s-a întâmplat duminică, 6 decembrie 1998?

– Dacă aşa spui, da. Da.

– Aşadar, soarele răsare în jur de 6.30 dimineaţa, da?

– Cam aşa ceva.

– Şi, după ce te-ai întors la Slone, unde te-ai dus?

– M-am dus la camera mea, de la Rebel Motor Inn, după ce mi-am cumpărat un bax de bere cu banii pe care îi luasem din poşeta lui Nicole.

– Te-ai îmbătat la Rebel Motor Inn?

– Da.

– Cât ai mai stat în Slone după ce ai ucis-o?

– Nu ştiu exact, probabil o lună şi jumătate. Am fost arestat aici în ianuarie, doar aveţi proba. După ce am ieşit din închisoare, am şters-o.

– După ce ai omorât-o, când ai aflat că Donté Drumm fusese arestat?

– Nu ştiu precis. Am văzut la televizor. Şi te-am văzut pe tine răcnind spre camerele de filmare.

– La ce te-ai gândit când a fost arestat?

Boyette a clătinat din cap şi a zis:

– M-am gândit că sunt cu toţi nişte tâmpiţi. Puştiul acela nu avea nici o legătură cu crima. Arestaseră pe cine nu trebuia.

Era momentul ideal de a încheia interogatoriul.

– Asta e tot, a spus Robbie.

Carlos s-a ocupat de cameră.

Apoi Robbie a întrebat-o pe grefieră:

– Cât durează până avem o transcriere?

– Zece minute.

– Bravo. Grăbeşte-te.

Robbie şi restul angajaţilor s-au adunat în jurul mesei de conferinţe şi cu toţii au început să vorbească în acelaşi timp. Pe moment, Boyette a fost uitat, deşi Fred Pryor a rămas cu ochii pe el. Boyette a cerut apă, iar Pryor i-a întins o sticlă. Keith a ieşit din sală ca să le telefoneze Danei şi lui Matthew Burns şi ca să ia o gură de aer proaspăt. Însă aerul nu era deloc înviorător; era încărcat de fum şi încordare.

Apoi s-a auzit un bufnet puternic, urmat de un ţipăt când Boyette a căzut de pe scaun şi s-a izbit de podea. S-a prins de tâmple, şi-a strâns genunchii la piept şi a început să tremure din tot corpul. Fred

Pryor şi Aaron Rey au îngenuncheat deasupra lui, dar nu ştiau ce să facă. Robbie şi ceilalţi s-au apropiat şi au privit îngroziţi scena atât de violentă, încât podeaua părea să vibreze. Toţi au avut un sentiment de milă pentru acel individ. De afară, Keith a auzit agitaţia şi a revenit înăuntru.

– Trebuie să chemăm un doctor, a spus Sammie Thomas.

– Are medicamente la el, nu, Keith? a întrebat Robbie pe un ton reţinut.

– Da.

– Ai mai asistat la aşa ceva?

Gemând înfiorător, Boyette continua să se zvârcolească. Se vedea că omul era pe moarte. Fred Pryor l-a bătut uşor peste braţ.

– Da, a spus Keith. În urmă cu patru ore, pe undeva în Oklahoma, a vomitat de credeam că nu mai termină, iar apoi a leşinat.

– Trebuie să-l ducem la spital? Cum să spun, Keith, crezi că ar putea muri?

– Nu ştiu, nu sunt doctor. Ce altceva mai vreţi de la el?

– Trebuie să avem semnătura lui pe declaraţie, făcută sub jurământ. Apoi Robbie s-a retras şi i-a făcut semn lui Keith să-l urmeze. Au discutat în şoaptă. Robbie a continuat: Şi mai e problema găsirii cadavrului. Chiar dacă există declaraţia, nu avem garanţia că tribunalul va împiedica execuţia. Guvernatorul sigur nu o va face. În orice caz, trebuie să găsim cadavrul, iar asta cât mai curând.

– Să-l aşezăm pe canapeaua din biroul tău şi să închidem luminile. O să-i dau o pastilă. Poate nu va muri chiar acum.

– Bună idee.

Era ora 1.20 după-amiază.

CAPITOLUL 22

Prima călătorie cu elicopterul a lui Donté trebuia să fie și ultima. Prin amabilitatea Departamentului de Siguranță Publică din Texas, se deplasa prin aer cu 145 de kilometri pe oră, la înălțimea de 900 de metri deasupra dealurilor unduitoare, dar el nu vedea nimic afară. Era flancat de doi gardieni, niște bărbați tineri, mătăhăloși, care se uitau pe geam, ca și cum Operațiunea Deturnarea ar fi deținut și vreunul sau două proiectile sol-aer. În față erau cei doi piloți, niște tineri cu fețe sumbre, care simțeau încărcătura emoțională a acelei misiuni. Din pricina zgomotului și a zgâlțâielii, lui Donté i s-a făcut greață, așa că a închis ochii, și-a lipit capul de peretele din plastic dur din spatele lui și a încercat să se gândească la ceva plăcut. Nu a reușit.

Și-a exersat ultima declarație, rostind în șoaptă cuvintele, deși, ținând seama de zgomotul puternic din elicopter, ar fi putut să le și strige, pentru că nimeni nu ar fi băgat de seamă. S-a gândit la alți deținuți – unii prieteni, alții dușmani, aproape toți vinovați, dar dintre care unii își clamau nevinovăția – și cum înfruntau ei moartea.

Deplasarea a durat douăzeci de minute, iar când elicopterul a aterizat pe fostul teren de rodeo din incinta închisorii Huntsville, pe deținut îl aștepta o mică armată. Împovărat de lanțuri și cătușe, Donté a fost practic luat pe sus și transportat până la un microbuz. Câteva minute mai târziu, acesta a oprit pe o alee mărginită de un gard acoperit de un geam gros, deasupra căruia era sârmă ghimpată

strălucitoare. Donté a fost escortat de la microbuz, pe o poartă, de-a lungul unui trotuar scurt, până la o clădire mică, plată, din cărămidă, unde statul Texas îşi ucidea condamnaţii.

Ajuns înăuntru, a mijit ochii şi a încercat să se adapteze la noul mediu. În dreapta lui erau opt celule, fiecare dintre ele dând spre un hol scurt. Pe o masă se găseau câteva Biblii, inclusiv una în spaniolă. Prin preajmă se foiau doisprezece paznici, unii dintre ei flecărind despre vreme, ca şi cum vremea ar fi avut vreo importanţă în acele momente. Donté a fost aşezat în faţa unei camere foto şi fotografiat. I s-au scos cătuşele, iar un tehnician l-a informat că îl vor amprenta.

– De ce? a întrebat Donté.

– Aşa se face, a venit răspunsul.

Omul i-a luat un deget şi i l-a rulat peste tuşieră.

– Nu înţeleg de ce aveţi nevoie de amprentele unui om înainte să-l ucideţi.

Tehnicianul nu i-a răspuns.

– A, am înţeles, a spus Donté. Vreţi să fiţi siguri că executaţi pe cine trebuie, nu?

Tehnicianul i-a rulat un alt deget.

– Ei, de data asta o să executaţi pe cine nu trebuie, vă asigur de asta.

După ce amprentarea s-a încheiat, a fost condus la celula de odihnă, una dintre cele opt. Celelalte şapte nu erau folosite. S-a aşezat pe marginea patului. A observat cât de strălucitoare era podeaua, cât de curate erau cearşafurile şi cât de plăcută era temperatura. De cealaltă parte a gratiilor au apărut câţiva funcţionari ai închisorii. Unul dintre ei s-a apropiat de gratii şi i-a zis:

– Donté, sunt Ben Jeter, directorul închisorii Huntsville.

Donté a făcut un semn din cap, dar nu s-a ridicat. A rămas cu privirea în podea.

– Capelanul nostru se numeşte Timmy Powell. E aici şi va rămâne toată după-amiaza.

Fără să ridice capul, Donté a spus:

– N-am nevoie de capelan.

– Tu hotărăşti. Acum te rog să mă asculţi, pentru că vreau să-ţi spun cum se vor petrece lucrurile.

– Cred că ştiu ce se întâmplă.

– Ei, eu oricum o să-ţi spun.

După câteva cuvântări, una mai stridentă decât precedenta, demonstraţia şi-a mai pierdut din avânt. O mulţime mare alcătuită din negri s-a strâns în faţa tribunalului şi s-a revărsat chiar şi pe Main Street, care fusese închisă până atunci. Cum nimeni nu a preluat portavocea, grupul de toboşari a prins viaţă, iar mulţimea a urmat muzica în lungul străzii principale, scandând, fluturând pancarte şi cântând: „Vom învinge". Trey Glover şi-a asumat rolul de conducător şi a ajuns cu maşina în faţa toboşarilor. Muzica rap urla din difuzoare, făcând să zdrăngăne geamurile magazinelor şi cafenelelor din centru, iar patronii, angajaţii şi clienţii stăteau la ferestre şi în uşi. De ce erau negrii atât de iritaţi? Doar băiatul a mărturisit. A ucis-o pe Nicole; singur a declarat asta. Ochi pentru ochi.

Nu au apărut incidente, dar oraşul părea gata să explodeze.

Când Trey şi toboşarii au ajuns la Sisk Avenue, au luat-o la dreapta. Dacă ar fi făcut la stânga, demonstranţii s-ar fi îndreptat spre sud, adică direcţia din care veniseră. Cum o cotiseră la dreapta, asta însemna că voiau să ajungă în cartierele locuite de albi. Până în acel moment nimeni nu aruncase cu nimic. Nu se lansaseră ameninţări. Câteva maşini de poliţie veneau departe în urmă, în timp ce altele mergeau odată cu mărşăluitorii, dar pe străzile paralele. La două intersecţii de Main Street începea zona rezidenţială mai veche a oraşului. Zgomotul i-a scos pe oameni pe verande, iar ceea ce au văzut în stradă i-a făcut să dea fuga înapoi în casă, la dulapurile cu arme. S-au repezit şi la telefoane, ca să îi apeleze pe primar şi pe şeful poliţiei. Păi, cum, asta însemna tulburarea ordinii publice. De ce sunt oamenii ăştia atât de iritaţi? Băiatul a mărturisit. Faceţi ceva.

Civitan Park era un complex de terenuri de baseball şi softball pentru tineret de pe Sisk Street, la cinci cvartale nord faţă de Main

Street, iar Trey Glover a socotit că merseseră destul de departe. Tobele au fost lăsate deoparte, iar marşul s-a oprit. Acum demonstranţii deveniseră o gloată, un amestec volatil de tineri, furie, unde mai pui că nu aveau nimic mai bun de făcut în acea după-amiază şi seară. Un căpitan de poliţie a estimat că se adunaseră aproximativ o mie două sute de persoane, aproape toate sub vârsta de treizeci de ani. Majoritatea negrilor mai vârstnici rămăseseră în urmă şi se întorseseră acasă. Convorbirile pe mobil confirmau amănuntele, iar spre Civitan Park au pornit vehicule încărcate cu tineri de culoare.

De cealaltă parte a oraşului, o altă mulţime de negri furioşi urmăreau cum echipele de pompieri salvau ce se mai putea din Biserica Mount Sinai. Datorită apelului prompt făcut la serviciul de urgenţe şi a reacţiei rapide a pompierilor, daunele nu erau atât de mari precum cele suferite de Prima Biserică Baptistă, însă lăcaşul era destul de afectat. Flăcările nu se extinseseră, dar fumul încă ieşea în valuri pe ferestrele sparte. Cum nu bătea vântul, acesta plutea gros deasupra oraşului, sporind tensiunea.

Plecarea Reevei spre Huntsville a fost înregistrată cum se cuvenea pe peliculă. A invitat câţiva prieteni de familie şi amici ca să mai dea un spectacol memorabil, şi toată lumea s-a zguduit de plâns ca să aibă ce filma cameramanii. În acele momente, Sean Fordyce se afla într-un avion privat, întorcându-se din Florida şi avea să îşi facă apariţia la Huntsville pentru interviul dinaintea execuţiei.

Împreună cu Wallis, cu ceilalţi doi copii ai ei şi cu fratele Ronnie, trebuiau să facă o călătorie de trei ore, care putea deveni incomodă. De aceea, Reeva îl convinsese pe pastor să împrumute unul dintre microbuzele bisericii şi chiar sugerase ca el să le fie şofer. Fratele Ronnie era epuizat, atât fizic, cât şi emoţional, dar nu îndrăznise să se certe cu Reeva, mai ales într-un asemenea moment, în „cea mai importantă zi din viaţa ei". S-au îmbarcat şi au plecat, cu fratele Ronnie la volanul unui microbuz de zece persoane pe laturile căruia scria cu litere mari: „Prima Biserică Baptistă din Slone, Texas". Toată

lumea a făcut semne cu mâna spre prieteni şi doritori de bine. Toată lumea a fluturat mâinile spre cameră.

Nici nu ajunseseră bine la marginea oraşului, şi Reeva plângea deja.

După cincisprezece minute petrecute în întunericul şi liniştea din biroul lui Robbie, Boyette şi-a revenit. A rămas pe canapea, cu mintea amorţită de la durerea aceea groaznică şi de-abia putând să-şi mişte mâinile şi picioarele. Când Keith s-a uitat pe după uşa întredeschisă, el a zis:

– Sunt aici, pastore. Încă în viaţă.

Keith s-a apropiat şi l-a întrebat:

– Cum te mai simţi, Travis?

– Mult mai bine, pastore.

– Să-ţi aduc ceva?

– Nişte cafea. S-ar părea că mai alină durerile.

Keith a plecat şi a închis uşa. L-a găsit pe Robbie şi l-a anunţat că Travis încă trăia. Pe moment, grefiera transcria declaraţia lui Boyette. Sammie şi cei doi asistenţi legali, Carlos şi Bonnie, redactau într-o viteză nebună un document care era deja cunoscut sub numele de „Petiţia Boyette".

Judecătorul Elias Henry a intrat în birou, trecând de recepţioneră, şi a ajuns în sala de conferinţe.

– Aici, i-a spus Robbie, şi l-a condus pe judecător într-un mic birou. A închis uşa, a ridicat telecomanda şi a zis: Trebuie să vezi asta.

– Ce este? a întrebat judecătorul Henry şi s-a lăsat greoi pe un scaun.

– Aşteaptă să vezi. A îndreptat telecomanda spre un ecran de pe perete, şi pe el a apărut Boyette. Acesta este bărbatul care a ucis-o pe Nicole Yarber. Tocmai am făcut această înregistrare.

Filmul a rulat timp de paisprezece minute. L-au urmărit fără să rostească un cuvânt.

– Unde e omul? a întrebat judecătorul Henry după ce ecranul s-a întunecat.

– În biroul meu, pe canapea. Are o tumoare malignă la creier, ori cel puţin aşa pretinde, şi e pe moarte. A intrat în biroul unui preot luteran din Topeka, Kansas, luni dimineaţă şi a dat totul în vileag. A făcut puţin pe nebunul, dar până la urmă preotul l-a convins să urce în maşină. Au sosit în Slone acum două ore.

– Preotul a condus până aici?

– Da. Stai puţin. Robbie a deschis uşa şi l-a chemat pe Keith înăuntru. El este omul, l-a prezentat Robbie şi l-a bătut pe Keith uşor pe spate. Ia loc, te rog. Domnul Henry este judecătorul nostru de circuit. Dacă el ar fi condus procesul lui Donté Drumm, noi nu ne-am fi aflat acum aici.

– Mă bucur să vă cunosc, a zis Keith.

– Înţeleg că aţi trăit o adevărată aventură.

Râzând, Keith a spus:

– Nici nu ştiu unde sunt şi ce caut aici.

– Atunci aţi ajuns la firma de avocatură potrivită, a spus judecătorul Henry.

Apoi au râs câteva clipe, după care umorul s-a risipit.

– Ce părere ai? l-a întrebat Robbie pe judecătorul Henry.

Judecătorul s-a scărpinat pe obraz, s-a concentrat un moment, apoi a spus:

– Problema este ce vor crede cei de la curtea de apel. Nu se ştie niciodată. Detestă aceşti martori surpriză, care apar în ultima clipă şi încep să schimbe lucruri care sunt cunoscute de zece ani. Pe de altă parte, este puţin probabil ca un violator recidivist să fie luat în serios. Eu văd puţine şanse de a se obţine o anulare a execuţiei.

– Oricum e mai mult decât ce aveam acum două ore, a fost de părere Robbie.

– Dar când înaintaţi petiţia? Este aproape două după-amiaza.

– În mai puţin de o oră. Uite ce întrebare am: anunţăm presa în legătură cu domnul Boyette? O să trimit filmul curţii de apel şi guvernatorului. Îl pot da şi postului local de televiziune ori tuturor posturilor TV din Texas. Sau, mai bine, pot organiza o conferinţă de presă

aici sau la tribunal, ca să fac lumea să-l asculte pe Travis Boyette spunându-şi povestea.

– La ce bun?

– Poate vreau ca lumea să ştie că statul Texas este pe punctul de a executa pe cine nu trebuie. Uitaţi-l pe ucigaş, ascultaţi-l.

– Dar lumea nu poate împiedica execuţia. Doar un tribunal sau guvernatorul poate face asta. În prezent, fumul pluteşte în aer, iar dacă lumea îl vede pe Boyette la televizor, asumându-şi răspunderea, acest oraş va exploda.

– Oricum explodează.

– Vrei un război rasial?

– Dacă îl omoară pe Donté, da. Nu m-ar deranja un război rasial. Unul mic.

– Fii serios, Robbie. Te joci cu focul. Gândeşte strategic, nu emoţional. Şi nu uita că acest individ ar putea minţi. Nu ar fi prima execuţie înaintea căreia un impostor îşi asumă răspunderea. Presa abia aşteaptă aşa ceva. Dementul ăsta apare la televizor. Şi toţi oamenii par ridicoli.

Robbie a început să se plimbe prin încăpere, patru paşi într-o direcţie, patru în cealaltă. Se frământa, era disperat, dar încă gândea limpede. Avea o mare admiraţie faţă de judecătorul Henry şi era îndeajuns de inteligent ca să-şi dea seama că în acele momente avea nevoie de un sfat.

În cameră se făcuse linişte. De cealaltă parte a uşii, vocile erau încordate, iar telefoanele sunau întruna.

– Presupun că nu e posibil să căutăm cadavrul, a zis judecătorul Henry.

Robbie a clătinat din cap şi i-a cedat cuvântul lui Keith, care a spus:

– Nu acum. Cred că asta a fost acum două zile, nici nu mai ştiu exact – pentru că mă simt ca şi cum aş fi trăit un an alături de individul ăsta – însă, oricum, marţi i-am sugerat că descoperirea cadavrului ar fi cea mai bună modalitate de a opri execuţia. Mi-a zis că va fi greu. A îngropat-o în urmă cu nouă ani, într-o zonă izolată, masiv

împădurită. A mai zis că s-a dus acolo să o viziteze de câteva ori – nu am înţeles limpede ce însemna asta, şi nici nu am ţinut să insist prea mult asupra subiectului. Apoi am pierdut legătura cu el. L-am tot căutat şi eram hotărât să-l încolţesc şi să insist, ca să putem anunţa autorităţile, de aici şi din Missouri, dacă Nicole este cu adevărat îngropată acolo, dar nu a vrut să mă asculte. E un individ ciudat, foarte ciudat. M-a sunat seara trecută puţin înainte de miezul nopţii; eram deja în pat, dormeam buştean, iar el mi-a zis că voia să vină aici, să-şi spună povestea, pentru a împiedica execuţia. Am simţit că nu aveam de ales. Niciodată n-am făcut ceva asemănător, vă asigur. Ştiu că nu e bine să ajuţi un condamnat să încalce prevederile eliberării condiţionate, dar asta este. În orice caz, am plecat din Topeka în jur de ora unu azi-dimineaţă şi i-am sugerat din nou să anunţăm autorităţile pentru ca acestea să demareze măcar operaţiunile de căutare a cadavrului. Nici nu a vrut să audă.

– Oricum nu ar fi avut nici un rost, Keith, a spus Robbie. Autorităţile de aici nu ne sunt de nici un folos. Ţi-ar fi râs în nas. Dacă au condamnatul, din punctul lor de vedere cazul este rezolvat. Caz închis, aşa se zice. Iar în Missouri nimeni nu ar fi mişcat un deget, pentru că acolo nu se desfăşoară nici o investigaţie. Nu-i poţi telefona unui şerif şi să-i spui să iasă cu oamenii lui în pădure şi să se apuce de săpat lângă nu ştiu ce pârâu. Treburile nu merg chiar aşa.

– Atunci, cine va căuta cadavrul? a întrebat Keith.

– Cred că noi.

– Robbie, eu vreau să plec acasă. Soţia mea este supărată pe mine. Prietenul meu, procurorul, mă socoteşte nebun. Şi eu cred asta. Am făcut tot ce-am putut. Boyette e al vostru acum. Mi s-a făcut silă de individul ăsta.

– Calmează-te, Keith. Am nevoie de tine.

– Pentru ce?

– Mai stai prin preajmă, înţelegi? Boyette are încredere în tine. Pe de altă parte, când ai mai fost în primele rânduri într-o confruntare interrasială?

– Nu mi se pare amuzant.

– Foloseşte filmul, Robbie, a spus judecătorul Henry. Prezintă-l curţii de apel şi guvernatorului, dar nu-l face public.

– Pot păstra controlul asupra difuzării filmului, dar nu şi asupra lui Boyette. Doar nu e clientul meu.

Joi, la ora 14.30, fiecare biserică din Slone, fie că era frecventată de albi sau de negri, era apărată de predicatori, diaconi şi învăţători de la şcoala de duminică, cu toţii bărbaţi, înarmaţi, fără să se mai ascundă. Stăteau pe treptele din faţa lăcaşurilor de cult şi discutau neliniştiţi, ţinând armele rezemate pe genunchi. Se aşezaseră sub copacii umbroşi din apropierea străzii şi salutau cu mâna maşinile care treceau, dintre care multe claxonau în semn de solidaritate. Din când în când verificau uşile din spate şi restul proprietăţii bisericii, fumau, mestecau gumă şi erau atenţi la orice mişcare. În Slone nu trebuia să mai ardă nici o biserică.

Făbricuţa de egrenat bumbac fusese abandonată de două decenii, când alta nouă îi luase locul în estul oraşului. Clădirea veche şi dărăpănată era cât se putea de inestetică şi, în condiţii normale, un incendiu ar fi fost bine-venit. Apelul la serviciul de urgenţe a venit la ora 14.44. O adolescentă care trecuse cu maşina prin preajmă văzuse fumul gros ieşind dinăuntru şi telefonase de pe mobilul ei. Pompierii, şi aşa suprasolicitaţi în acea zi, au gonit până la făbricuţă, iar când au ajuns acolo, vâlvătăile ieşeau deja prin acoperiş. Cum era o clădire pustie, abandonată şi nu reprezenta o mare pierdere pentru nimeni, nu s-au grăbit defel.

Fumul negru se vălătucea spre cer. Primarul l-a văzut de la fereastra biroului său de la etajul unu, din apropierea tribunalului, iar după ce s-a consultat cu şeful poliţiei, a telefonat guvernatorului că cetăţenii oraşului erau în pericol. Aveau nevoie de prezenţa Gărzii Naţionale.

CAPITOLUL 23

Redactarea petiției s-a încheiat cu puțin înainte de ora 15.00 și, împreună cu declarația lui Boyette, avea treizeci de pagini. Boyette jura în scris că spunea adevărul, iar Sammie Thomas a trimis prin e-mail petiția la biroul Grupului de Apărare din Austin. Personalul Grupului aștepta. Documentul a fost imprimat, copiat în douăsprezece exemplare și înmânat lui Cicely Avis, care a ieșit în fugă din birou, a sărit în mașină și a traversat orașul în viteză, până la Curtea de Apeluri Criminale din Texas. Petiția a fost depusă la ora 15.35.

– Ce e asta? a întrebat funcționarul luând discul.

– Un film în care adevăratul ucigaș face confesiunea, i-a răspuns Cicely Avis.

– Interesant. Presupun că vreți ca judecătorii să vadă acest film foarte curând.

– Chiar acum, te rog.

– Așa voi face.

Au mai schimbat câteva cuvinte, apoi Cicely a plecat. Grefierul a trimis imediat petiția către birourile celor nouă judecători. În biroul președintelui curții supreme a statului, a discutat cu asistentul acestuia, căruia i-a spus:

– Ar trebui să vezi întâi filmul. Un individ a recunoscut comiterea crimei.

– Și unde este acest individ? a întrebat.

– Din câte spune avocata de la Grupul de Apărare, la biroul avocatului lui Donțé Drumm din Slone.

– Deci Robbie a găsit un nou martor?

– Aşa s-ar părea.

Plecând de la birourile TCCA, Cicely Avis a făcut un ocol de două cvartale şi a trecut pe lângă State Capitol. „Demonstraţia în favoarea lui Donté" atrăsese o mulţime numeroasă pe peluza din partea de sud. Pretutindeni erau poliţişti. Se obţinuse aprobare pentru demonstraţie, aşadar, se părea că Primul Amendament funcţiona.

Mulţimea, alcătuită aproape exclusiv din negri, se apropia. Aprobarea avea o valabilitate de trei ore, de la 15.00 până la 18.00, momentul execuţiei, însă era evident că lucrurile erau în întârziere – în Austin, dar cu siguranţă că nu şi în Huntsville.

Guvernatorul era într-o şedinţă importantă, care nu avea nici o legătură cu Donté Drumm. La 15.11 filmul a fost primit de o asistentă care se ocupa cu cererile de amânări ale execuţiilor şi, înainte de a hotărî ce trebuia făcut, ea l-a urmărit de la un capăt la altul. Deşi declaraţia lui Boyette i s-a părut oarecum credibilă şi înfiorătoare, era totuşi sceptică din cauza trecutului său şi a momentului ales pentru a face mărturisirea. A plecat să-l caute pe Wayne Wallcott, avocatul guvernatorului, prieten apropiat, şi i-a descris filmul.

Wallcott a ascultat atent, apoi a închis uşa biroului şi a invitat-o să ia loc.

– Cine a mai văzut filmul ăsta? a întrebat el.

– Doar eu, a răspuns asistenta. A fost transmis prin e-mail de la biroul domnului Flak, cu un cod de acces. L-am urmărit imediat şi iată-mă.

– Şi reprezintă o confesiune completă?

– Da, cu o mulţime de amănunte.

– Şi tu crezi ce declară individul acela?

– N-am spus asta. Am spus că pare să ştie despre ce vorbeşte. E violator în serie şi se afla în Slone la data dispariţiei fetei. E o confesiune completă.

– Vorbeşte despre Drumm?

– Ce-ar fi să vezi chiar tu filmul?

– Nu ţi-am cerut sugestii, bine? s-a răstit Wallcott la ea. Răspunde-mi la întrebări.

– Scuze.

Asistenta a respirat precipitată. Brusc a început să fie agitată şi neliniştită.

Wallcott o asculta, dar şi se gândea ce era de făcut.

– A vorbit de Drumm, spunând doar că nu l-a cunoscut şi că nu a avut nici o legătură cu crima, a continuat femeia.

– E clar că minte. Nu-l deranjez pe guvernator cu asta, şi vreau să ţii filmul pentru tine. Nu am timp să-l văd. Şi nici guvernatorul. Ai înţeles sau nu?

Asistenta nu a înţeles, dar a dat totuşi din cap.

Wallcott a privit-o cu ochii mijiţi şi s-a încruntat.

– Sper că înţelegi, da? a întrebat-o el cu un aer grav. Acest film rămâne în computerul tău.

– Am înţeles, domnule.

Imediat după plecarea asistentei, Wallcott practic a alergat până la biroul lui Barry Ringfield, purtătorul de cuvânt şi prieten apropiat. Biroul acestuia gemea de oameni, de aceea au ieşit să se plimbe pe hol.

După ce s-au sfătuit câteva minute, au convenit să nu-i prezinte filmul guvernatorului. Dacă Boyette minţea, atunci filmul nu prezenta nici o relevanţă, şi era executat omul care trebuia. Dar dacă Boyette spunea adevărul, lucru de care ei se îndoiau cu tărie, şi era executat cineva pe nedrept, atunci, urmările puteau fi neplăcute. Singura modalitate de a-l proteja pe guvernatorul Gill Newton era ca unul dintre ei, ori poate asistenta, să-şi asume răspunderea, recunoscând că ignorase ori chiar pierduse filmul. Gill Newton nu acordase

niciodată o amânare în cazul unei condamnări la moarte şi, având în vedere atenţia deosebită pe care o stârnise cazul Drumm, el nu avea de gând să cedeze tocmai acum. Chiar dacă ar fi văzut filmul, şi chiar dacă l-ar fi crezut pe Boyette, nu ar fi dat înapoi.

Wayne şi Barry s-au dus spre biroul guvernatorului. Trebuiau să ajungă acolo exact la ora 16.00, cu două ore înainte de începerea execuţiei, şi nu aveau să-i spună acestuia despre film.

La ora 15.30, angajaţii firmei de avocatură Flak s-au strâns din nou în jurul mesei de conferinţe. Erau prezenţi toţi, inclusiv Keith, căruia, deşi lupta împotriva celei mai cumplite stări de oboseală pe care o trăise vreodată, i se părea greu de crezut că primise invitaţia de a asista la discuţii. El şi judecătorul Henry stăteau departe de masă, lipiţi de un perete. Aaron Rey şi Fred Pryor citeau ziare la celălalt capăt al sălii. Travis Boyette era încă în viaţă şi se odihnea în întuneric, pe canapeaua lui Robbie. Trecuse deja ora la care ar fi trebuit să plece la Huntsville, iar încordarea se simţea. Însă nu putea pleca încă. Petiţia lui Boyette însufleţise echipa şi le dădea oamenilor speranţă.

Robbie a recitit ce-şi notase în agendă. Sammie Thomas şi Bonnie trebuiau să afle hotărârea curţii de apel în privinţa petiţiei Boyette şi să insiste pe lângă biroul guvernatorului să dea un răspuns. Gill Newton trebuia să aprobe sau să respingă solicitarea de amânare, dar el aştepta de obicei până în ultimul moment. Îi plăceau dramatismul şi atenţia. Carlos trebuia să vadă ce se întâmplase cu petiţia privind sănătatea mintală, care încă era la Circuitul al Cincilea în New Orleans. Dacă petiţia era respinsă acolo, aveau să apeleze la Curtea Supremă a SUA. Fred Pryor va rămâne la birou ca să se ocupe de Boyette. Nimeni nu ştia ce să facă în ceea ce îl privea, însă el nu dădea semne că ar dori să plece. Ca întotdeauna, Aaron Rey îl va însoţi pe Robbie la Huntsville. La fel şi Martha Handler, pentru a observa şi a înregistra totul. Robbie a dat ordine, a răspuns la întrebări, a rezolvat câteva conflicte şi, brusc, s-a uitat la reverend şi l-a întrebat:

– Keith, poţi merge cu noi la Huntsville?

Preț de câteva secunde, reverendul a rămas mut.

– De ce, Robbie? a reușit el să întrebe.

– S-ar putea ca Donté să aibă nevoie de tine.

Keith a rămas cu gura căscată și nu a reușit să articuleze nici o vorbă. În sală s-a lăsat tăcerea, toți rămânând cu ochii asupra lui. Robbie a insistat:

– Keith, a crescut în sânul bisericii, însă acum are o părere proastă despre religie. În juriul de la proces au fost cinci baptiști, doi penticostali și un membru al Bisericii lui Hristos, și ceilalți, nu mai știu. În ultimii ani, a ajuns să creadă că va muri din cauza creștinilor albi. Nici nu vrea să audă de Dumnezeul lor, și nu mă aștept că-și va schimba părerea tocmai acum. Cu toate astea, în ultima clipă, s-ar putea să aibă nevoie de cineva care să se roage cu el.

Keith nu voia acum decât un pat într-un motel curat și douăsprezece ore de somn. Dar, ca om al Domnului, nu putea refuza. A dat molcom din cap și a zis:

– Sigur.

– Bine. Plecăm peste cinci minute.

Keith a închis ochii, s-a frecat la tâmple și și-a spus: „Doamne, ce caut eu aici? Ajută-mă".

Pe neașteptate, Fred Pryor a sărit de pe scaun. Își ținea telefonul la depărtare de un braț, de parcă ar fi dogorât și a rostit cu voce tare:

– O, Doamne! E Joey Gamble. Vrea să semneze declarația și să-și retracteze depoziția.

– E la telefon? a întrebat Robbie.

– Nu. E un mesaj. Să-l sun?

– Sigur! s-a răstit Robbie.

Pryor s-a apropiat de mijlocul mesei și a apăsat tasta de activare a sistemului conferință. Nimeni nu s-a clintit cât telefonul a sunat de multe ori. În cele din urmă, a răspuns cineva care a spus timid:

– Alo.

– Joey, sunt Fred Pryor, din Slone, tocmai am primit mesajul tău, ce dracu' se întâmplă?

– Hm, vreau să ajut, domnule Pryor. Sunt foarte tulburat de tot ce se întâmplă.

– Dacă tu eşti tulburat, cum crezi că este Donté? El mai are de trăit două ore şi jumătate, iar acum, în sfârşit, te-ai trezit şi vrei să ajuţi.

– Sunt foarte derutat, a spus Joey.

Robbie s-a aplecat spre microfon şi a preluat frâiele discuţiei.

– Joey, sunt Robbie Flak. Mă mai ţii minte?

– Sigur.

– Unde eşti acum?

– În Mission Bend, în apartamentul meu.

– Eşti dispus să dai o declaraţie prin care recunoşti că ai minţit la procesul lui Donté?

Fără să ezite, Joey a zis:

– Da.

Robbie a închis ochii şi şi-a lăsat capul să-i cadă în piept. În jurul mesei, câţiva au ridicat pumnul în aer, au înălţat grăbiţi rugăciuni şi au arborat zâmbete obosite.

– Bine, uite ce faci. În Houston există o avocată pe nume Agnes Tanner. Are biroul undeva la periferie, pe Clay Street. Cunoşti oraşul?

– Cred că da.

– Poţi găsi biroul ei?

– Nu ştiu. Şi nu cred că ar trebui să mă duc cu maşina.

– Eşti beat?

– Nu-s beat, dar am băut.

Robbie s-a uitat instinctiv la ceasul de la mână. Încă nu era 16.00, iar băiatului i se împleticea limba de la băutură.

– Joey, cheamă un taxi. Îţi restitui eu banii mai târziu. Este esenţial să ajungi la biroul lui Tanner cât mai repede posibil. Noi o să transmitem o declaraţie, tu o semnezi, şi o prezentăm în Austin. Poţi face asta, Joey?

– O să încerc.

– E tot ce poţi face, Joey. Acum, Donté este în celula din Huntsville, la zece metri de cămăruţa în care sunt ucişi condamnaţii, şi asta din cauza minciunilor tale.

– Îmi pare rău, a spus Joey cu glas spart.

– Biroul e pe Clay Street la numărul 118, ai reţinut, Joey?

– Da.

– Du-te acolo, Joey. Hârtiile te aşteaptă. Fiecare secundă este esenţială, Joey, înţelegi?

– Bine, bine.

– Să ne suni peste zece minute.

– Aşa o să fac.

După încheierea convorbirii, Robbie a dat ordine şi toată lumea s-a dus la treabă. În timp ce se îndrepta spre uşă, a zis:

– Hai, Keith.

Au urcat în microbuz, iar Martha Handler a trebuit să alerge ca să poată ţine pasul cu ei, după care Aaron Rey a demarat în trombă. Robbie a sunat-o pe Agnes Tanner în Houston şi i-a comunicat precipitat toate amănuntele.

Keith s-a aplecat în faţă şi s-a uitat la Aaron, privindu-l în oglinda retrovizoare.

– Cineva spunea că până la Huntsville drumul durează trei ore cu maşina.

– Aşa e, i-a răspuns Aaron. Numai că nu vom merge cu maşina.

Aeroportul Municipal Slone era la trei kilometri depărtare de oraş. Avea o pistă, de la vest spre est, patru hangare mici şi adunătura obişnuită de aparate vechi Cessna înşirate ordonat pe o platformă betonată, şi o clădire metalică de formă dreptunghiulară ca terminal. Au parcat, au trecut în fugă prin hol, au salutat un funcţionar aflat la un pupitru şi au ieşit pe pistă, unde îi aştepta un King Air sclipitor cu două motoare. Aparţinea unui avocat înstărit, prieten cu Robbie, împătimit de pilotaj. I-a invitat la bord, a închis uşa, apoi i-a pus să-şi fixeze centurile de siguranţă, s-a legat şi el şi a început manevrele de decolare.

Keith nu vorbise cu Dana de câteva ore, iar lucrurile se petreceau cu atâta repeziciune, încât nici nu ştia de unde să înceapă. Ca şi cum ar fi aşteptat cu telefonul în mână, Dana i-a răspuns după primul apel. Motoarele au pornit, şi cabina care vibra a devenit foarte zgomotoasă.

– Unde eşti? a întrebat ea.

– În avion, plec de la Slone spre Huntsville să-l vedem pe Donté Drumm.

– Abia te aud. Al cui avion?

– Al unui prieten de-al lui Robbie Flak. Ascultă, Dana, nici eu nu te aud. Te sun când aterizăm la Huntsville.

– Te rog să ai grijă, Keith.

– Te iubesc.

Keith stătea cu faţa spre botul avionului, iar genunchii lui aproape că se atingeau de cei ai Marthei Handler. L-a urmărit pe pilot efectuând verificările necesare în timp ce aparatul s-a îndreptat spre pistă. Robbie, Martha şi Aaron vorbeau fiecare la telefon, şi Keith s-a întrebat cum de reuşeau să poarte o discuţie într-un asemenea vacarm. Ajuns la capătul pistei, King Air a făcut o întoarcere de 180 de grade şi a pornit să ruleze spre vest. Pilotul a accelerat, iar avionul a început să se cutremure tot mai tare, ca şi cum ar fi fost gata să explodeze, după care pilotul a strigat: „Ţineţi-vă bine!" şi a eliberat frâna. Au ţâşnit înainte, şi toţi cei patru pasageri au închis ochii. După câteva secunde erau în aer. Trenul de aterizare s-a pliat şi retras cu un bufnet, dar Keith nu avea habar ce auzea. În confuzia din acele momente şi-a dat seama că nu mai zburase până atunci cu un avion mic.

După cum nu ajunsese niciodată în Texas, nu făcuse pe şoferul unui violator în serie şi ucigaş, nici nu ascultase vreodată o mărturisire atât de cumplită, nu asistase la agitaţia nebună dintr-o firmă de avocatură care încerca să salveze viaţa unui nevinovat, nu trăise niciodată fără să doarmă aproape patru zile la rând, nu fusese amendat pentru viteză în Oklahoma, şi nici nu răspunsese vreodată invitaţiei de a rosti o rugăciune împreună cu un om cu câteva minute înainte de a muri.

Au zburat pe deasupra oraşului la circa trei sute de metri altitudine, continuând să urce. Fosta fabrică de egrenat bumbac încă ardea, iar valurile de fum gros formaseră deja un nor.

Keith a închis ochii din nou şi a încercat să se convingă singur că era acolo şi că făcea toate acele lucruri. Nu era întru totul convins. S-a rugat la Dumnezeu să-l îndrume, pentru că nu avea idee ce trebuia să facă. I-a mulţumit lui Dumnezeu pentru acea situaţie ieşită din comun şi a recunoscut că doar intervenţia divină era răspunzătoare de toate. La 1500 de metri altitudine, a lăsat bărbia în piept, şi epuizarea şi-a spus cuvântul.

De obicei, se bea bourbon Knob Creek, însă, în ocazii deosebite, din sertar se scotea băutura cu adevărat fină. S-au delectat cu câte un păhărel de Pappy Van Winkle, după care fiecare s-a lins pe buze. Începuseră cam devreme, dar guvernatorul simţise nevoia de ceva tare. Barry şi Wayne nu refuzau niciodată. Îşi scoseseră hainele, iar acum, cu mânecile cămăşilor suflecate şi nodurile de la cravate slăbite, deveniseră nişte oameni ocupaţi, care aveau multe lucruri la care să se gândească. Au rămas în picioare lângă un bufet dintr-un colţ şi au urmărit pe un televizor mic transmisia demonstraţiei. Dacă ar fi deschis o fereastră, ar fi putut auzi şi gălăgia. Cu glasuri puternice şi însufleţite, vorbitorii se succedau la cuvânt, declanşând atacuri necruţătoare împotriva pedepsei cu moartea, rasismului şi sistemului de justiţie din Texas. Expresia „linşaj cu acte în regulă" era folosită fără nici o reţinere. Până în acel moment, toţi vorbitorii ceruseră guvernatorului să împiedice execuţia. Oamenii din serviciul de securitate a Capitoliului estimau mulţimea la zece mii de persoane.

În spatele guvernatorului, Barry şi Wayne au schimbat priviri agitate. Dacă mulţimea ar fi văzut filmul acela, s-ar fi produs o răzmeriţă. Să-i spună guvernatorului? Nu, poate mai târziu.

– Gil, trebuie să luăm o hotărâre în legătură cu Garda Naţională, a spus Barry.

– Ce se întâmplă în Slone?

– Până acum jumătate de oră, au fost incendiate două biserici, una a albilor, şi alta a negrilor. Iar acum, încă mai arde o clădire abandonată. Azi-dimineaţă, după izbucnirea unor încăierări, s-au anulat orele de la liceul din oraş. Negrii mărşăluiesc şi umblă pe străzi, căutând gâlceavă. Cineva a aruncat o cărămidă care a spart luneta unei maşini de poliţie, dar deocamdată nu s-au înregistrat violenţe. Primarul este înspăimântat şi crede că oraşul ar putea sări în aer după execuţie.

– Ce avem disponibil?

– Unitatea din Tyler este pregătită şi poate ajunge acolo într-o oră. Şase sute de oameni. Ar trebui să fie suficienţi.

– Faceţi asta şi emiteţi un comunicat de presă.

Barry a ieşit în goană din birou. Wayne a mai luat o gură de bourbon şi, ezitant, a spus:

– Gil, ar trebui să purtăm o discuţie despre o amânare de treizeci de zile? Să lăsăm lucrurile să se mai liniştească?

– Nu, la naiba. Nu putem da înapoi doar pentru că s-au supărat negrii. Dacă dăm dovadă de slăbiciune acum, data viitoare vor fi şi mai zgomotoşi. Dacă aşteptăm treizeci de zile, vor declanşa acelaşi tărăboi şi atunci. Nici nu clipesc. Doar mă cunoşti bine.

– Bine, bine. Voiam doar să fiu sigur.

– Să nu mai aduci vorba de asta.

– S-a făcut.

– Uite-l şi pe ăsta! a exclamat guvernatorul şi a mai făcut un pas către televizor.

Mulţimea a ovaţionat când pe podium a urcat reverendul Jeremiah Mays. Mays era cel mai zgomotos radical negru, cutreiera ţara în lung şi-n lat şi intervenea în orice situaţie sau eveniment în care apărea un conflict rasial. Şi-a ridicat mâinile în aer, a cerut să se facă linişte şi s-a lansat într-o rugăciune plină de înfloriturі, în care l-a implorat pe Atotputernic să se uite la bietele suflete greşit îndrumate din statul Texas să îi facă pe acei oameni să deschidă ochii, să le dea înţelepciune, să le atingă inimile, astfel încât acea nedreptate

cumplită să fie împiedicată. A cerut intervenţia Domnului, a unui miracol, pentru salvarea fratelui lor, Donté Drumm.

Când s-a întors, Barry a umplut din nou păhărelele cu mâini vizibil tremurătoare. Guvernatorul a spus:

– Ajunge cu prostia asta, şi a apăsat pe butonul de întrerupere a sonorului. Domnilor, vreau să mai văd o dată filmul.

Urmăriseră „filmul" împreună de câteva ori, şi după fiecare vizionare orice dubii, dacă existaseră, se risipeau. S-au deplasat spre cealaltă latură a biroului, la un televizor lat, iar Barry a ridicat telecomanda.

Donté Drumm, în 23 decembrie 1998. Stătea cu faţa la cameră, având pe masa din faţa lui o cutie de cola şi o gogoaşă neatinsă. Nu se vedea nimeni altcineva. Drumm arăta dărâmat, obosit şi înspăimântat. Vorbea rar, monoton, iar ochii nu priveau direct spre cameră.

Din afara obiectivului camerei, detectivul Drew Kerber a spus:

– Ţi s-au citit drepturile, adevărat?

– Da.

– Şi faci această declaraţie din proprie iniţiativă, fără să fi fost ameninţat, fără să ţi se fi făcut promisiuni de nici un fel, da?

– Da.

– Bine, spune-ne ce s-a petrecut vineri noaptea, pe 4 decembrie, în urmă cu nouăsprezece zile.

Donté s-a aplecat în faţă, rezemându-se în coate, şi a lăsat impresia că ar putea leşina. A ales din ochi un punct de pe masă, l-a privit fix şi a vorbit către el.

– Da, eu şi Nicole ne ascundeam, făceam sex şi ne distram.

– Cât timp a durat asta?

– Trei sau patru luni. O plăceam, mă plăcea, lucrurile deveneau serioase, iar ea s-a speriat, pentru că se temea că s-ar putea să afle lumea de noi. Am început să ne certăm, ea voia să ne despărţim, eu nu voiam asta. Cred că eram îndrăgostit de ea. Apoi nu a vrut să ne mai întâlnim, şi asta m-a făcut să înnebunesc. Nu mă gândeam decât la ea, căci era atât de frumoasă. O voiam mai mult decât orice altceva pe lume. Eram obsedat. Eram ca turbat, nu

suportam gândul că ar putea să o aibă altcineva. Aşa că, în acea vineri seara m-am dus să o caut. Ştiam pe unde îi plăcea să-şi petreacă timpul. I-am văzut maşina la complexul comercial, în partea estică a parcării.

– Scuză-mă, Donté, dar cred că mai devreme ai spus că avea maşina parcată în partea de vest a parcării.

– Adevărat, în partea de vest. Am aşteptat-o să apară.

– Şi tu erai cu o furgonetă Ford de culoare verde, aparţinând părinţilor tăi?

– Exact. Şi cred că era în jur de ora zece, vineri seara şi...

Kerber a intervenit:

– Scuză-mă, Donté, dar mai devreme ai spus că era mai curând unsprezece.

– Aşa e, era unsprezece.

– Continuă, deci erai în furgoneta verde, căutând-o pe Nicole şi i-ai văzut maşina.

– Adevărat. Voiam de fapt să o văd, de aceea mergeam noi cu furgoneta pe acolo, căutându-i maşina şi...

– Scuză-mă, Donté, dar ai spus că „noi" mergeam, iar mai devreme ai spus că...

– Da, eu şi Torrey Pickett...

– Dar mai devreme ai spus că erai singur, că-l lăsaseşi pe Torrey Pickett acasă la mama lui.

– Aşa e, îmi pare rău. Acasă la mama lui, adevărat. Aşa că eram singur la complexul comercial şi i-am văzut maşina, am parcat şi am aşteptat. Când a apărut, era singură. Am stat de vorbă puţin şi a fost de acord să urce în furgonetă. O mai foloseam când ne întâlneam şi ne ascundeam de lume. Am plecat de acolo şi am stat de vorbă. Amândoi eram iritaţi. Ea era hotărâtă să rupem legătura, iar eu voiam să rămânem împreună. I-am propus să fugim împreună, să plecăm din Texas, să mergem în California, unde nu ne putea deranja nimeni, înţelegi? Dar ea nu a vrut să mă asculte. A început să plângă, şi asta m-a făcut şi pe mine să plâng. Am parcat în spatele bisericii Shiloh, de pe Travis Road, unul dintre locurile noastre preferate, şi i-am spus că voiam să fac sex cu

ea pentru ultima oară. La început, a părut că e de acord, şi am început să ne giugiulim. După aceea s-a tras deoparte, mi-a zis să încetez, a zis că nu şi că voia să se întoarcă, pentru că o vor căuta prietenele ei, dar eu nu mă puteam opri. A început să mă împingă, şi eu m-am înfuriat, dar rău de tot şi, brusc, am urât-o pentru că mă respingea, pentru că nu o puteam avea. Dacă aş fi fost alb, aş fi putut să o am, dar pentru că nu sunt însemna că nu eram suficient de bun, înţelegi? Ne-am luat la bătaie şi, la un moment dat, ea şi-a dat seama că nu aveam de gând să-i dau pace. Nu s-a opus, dar nici nu a cedat. Când am terminat, s-a înfuriat, dar foarte rău. M-a pălmuit şi a zis că o violasem. Şi, după aceea, mi-am pierdut controlul probabil, nu ştiu, dar m-am înfuriat la culme. Era încă sub mine, şi, hm... am lovit-o, apoi am plesnit-o încă o dată, şi nu-mi venea să cred că loveam chipul acela frumos, dar dacă nu o puteam avea pentru mine, atunci nici altul nu trebuia să o aibă. M-a cuprins turbarea, parcă înnebunisem şi până să-mi dau seama ce făceam, aveam mâinile petrecute pe după gâtul ei. Am strâns-o şi am scuturat-o, şi a rămas nemişcată. Totul era nemişcat. Când mi-am venit în fire, m-am uitat la ea şi, la un moment dat, mi-am dat seama că nu mai respira. [Donté a luat prima şi singura înghiţitură din cutia de cola.] Am început să merg cu maşina fără nici o ţintă; nu ştiam încotro să o apuc. Am tot aşteptat să se trezească, dar nu s-a întâmplat asta. O strigam, dar nu răspundea. Cred că am intrat în panică. Nu ştiam ce oră era. Am plecat spre nord, iar când mi-am dat seama că soarele avea să răsară curând, m-am panicat din nou. Am văzut un indicator spre Râul Roşu. Eram pe Route 344 şi...

– Scuză-mă, Donté, mai devreme ai spus că era Route 244.

– Exact: 244. Am ajuns pe pod, era încă întuneric, nu am văzut alte lumini de maşini, nu am auzit nici un sunet şi atunci am scos-o din furgonetă şi am aruncat-o în râu. Când am auzit plescăitul apei mi s-a făcut rău. Ţin minte că am plâns tot drumul până acasă.

Guvernatorul a făcut un pas în faţă şi a apăsat un buton.

– Băieţi, asta e tot ce simt nevoia să văd. Să mergem.

Toţi şi-au strâns cravatele la gât, apoi şi-au pus butonii la mânecile cămăşilor, şi-au îmbrăcat sacourile şi au ieşit din birou. În hol, au fost întâmpinaţi de un grup de bodyguarzi, chemaţi pentru acea ocazie specială. Au coborât treptele până la nivelul străzii şi au mers cu paşi grăbiţi spre Capitoliu. Nevăzuţi de mulţime, au aşteptat până când reverendul Jeremiah Mays şi-a încheiat remarcile incendiare. Mulţimea a ovaţionat exploziv când a terminat de vorbit şi a jurat răzbunare. De îndată ce pe podium şi-a făcut apariţia guvernatorul, starea de spirit a oamenilor s-a schimbat considerabil. Preţ de un moment, cei prezenţi au rămas derutaţi, dar când au auzit cuvintele: „Sunt Gill Newton, guvernator al marelui stat Texas", i-au acoperit vorbele cu o avalanşă de huiduieli.

Guvernatorul nu s-a lăsat şi a strigat:

– Vă mulţumesc pentru că aţi venit aici ca să vă exprimaţi dreptul prevăzut de Primul Amendament, dreptul la întrunire. Dumnezeu să binecuvânteze America!

Au urmat huiduieli şi mai puternice.

– Ţara noastră este mare tocmai pentru că iubim democraţia, cel mai minunat sistem din lume.

Huiduieli puternice pentru democraţie.

– V-aţi adunat astăzi aici deoarece credeţi că Donté Drumm este nevinovat. Ei bine, eu am venit aici să vă spun că nu este nevinovat. A fost condamnat în urma unui proces cinstit. A avut un avocat bun. Şi şi-a mărturisit crima.

Huiduielile, fluierăturile şi strigătele furioase deveniseră deja continue, astfel că Newton s-a văzut silit să urle în microfon:

– Cazul lui a fost revăzut de zeci de judecători, care au deliberat în cinci tribunale diferite, de stat şi federale, şi toate hotărârile împotriva lui au fost unanime.

Când vacarmul a devenit prea puternic pentru a continua, Newton a rămas nemişcat şi a rânjit spre mulţime. Un bărbat care deţinea puterea confruntându-se cu cei care nu aveau nici o putere. A dat din cap, confirmând că ştia cât de detestat era. În momentul când

zgomotul s-a mai potolit puţin, s-a apropiat mult de microfon şi, cu gesturile cele mai teatrale pe care le putea etala, ştiind în acelaşi timp că vorbele pe care avea să le rostească urmau să fie transmise la toate emisiunile de ştiri de seară din Texas, a zis:

– Refuz să îi acord o amânare lui Donté Drumm. Este un monstru. Este vinovat!

Mulţimea a huiduit şi a dat să înainteze. Guvernatorul a fluturat din braţe şi a făcut semne de salut spre camerele de luat vederi, după care a coborât de pe podium. A fost imediat înconjurat de echipa de securitate şi condus în siguranţă până a dispărut din ochii mulţimii. Păşind în urma lui, Barry şi Wayne nu au reuşit să-şi reţină zâmbetele. Omului lor tocmai îi reuşise o nouă cascadorie, una care avea să-i aducă victoria în orice confruntare electorală din viitorul apropiat.

CAPITOLUL 24

Ultima masă, ultima plimbare, ultima declarație. Donté nu înțelesese niciodată semnificația acestor amănunte finale. Ce era cu fascinația asta în legătură cu ceea ce mânca un om înainte de a muri? Mâncarea aceea nu-i oferea consolare, nici nu-i întărea organismul și nici nu amâna inevitabilul. Împreună cu organele omului, mâncarea avea să fie incinerată. Atunci, la ce bun? După ce îl hrănești pe om cu terci vreme de decenii, de ce îl răsfeți cu ceva ce s-ar putea să-i placă pentru ca după aceea să-l ucizi?

Își amintea ca prin ceață de zilele de început petrecute în închisoarea condamnaților la moarte și groaza lui în legătură cu ceea ce trebuia să mănânce. Fusese crescut de o femeie căreia îi plăcea să gătească și, deși apela prea des la grăsime și făină, ea cultiva legume și era precaută cu alimentele procesate. Îi plăcea să folosească ierburi aromate, mirodenii și piper, iar fripturile de pui și din alte feluri de carne erau foarte condimentate. După ce a ajuns pe lista de așteptare, prima friptură pe care a mâncat-o fusese de porc, dar se dovedise total lipsită de gust. În acea primă săptămână de închisoare își pierduse pofta de mâncare și de atunci nu și-o mai recăpătase.

Acum, la sfârșit, era invitat să comande un ospăț și să se arate recunoscător pentru acea ultimă favoare. Indiferent cât de ridicol ar fi părut, toți condamnații se gândeau la ultima masă. Nu găseau alt lucru la care să se gândească. Donté hotărâse cu multe zile în urmă

că nu voia să i se dea ceva care să-i amintească de felurile gătite de mama lui. De aceea a comandat o pizza cu ardei şi un pahar de bere fără alcool. Acestea au sosit la ora 16.00 şi i-au fost aduse în celulă de doi gardieni. Nu le-a spus nimic celor doi la ieşirea din celulă. Moţăise cu intermitenţe mai toată după-amiaza, aşteptând pizza şi aşteptându-şi avocatul. Aşteptând un miracol, deşi pe la ora 16.00 abandonase orice speranţă.

În hol, dincolo de gratii, era urmărit fără nici un cuvânt de un soi de public. Un gardian, un funcţionar al închisorii şi capelanul care încercase în două rânduri să stea de vorbă cu el. Donté refuzase de fiecare dată oferta de îndrumare spirituală. Nu ştia prea bine de ce îl urmăreau atât de atent, dar a presupus că făceau asta ca să împiedice o încercare de sinucidere. Nu-i era clar cum ar fi putut să se sinucidă, mai ales în acea celulă. Dacă ar fi vrut să se sinucidă, ar fi făcut-o cu luni în urmă. Acum regreta că nu o făcuse. Ar fi dispărut de mult, iar mama lui nu ar fi fost silită să-l vadă murind.

După ce simţul gustului îi fusese distrus de pâine albă fadă, sos de mere şi un şir nesfârşit de mâncăruri cu „carne" imposibil de identificat, pizza s-a dovedit surprinzător de delicioasă. A mâncat încet.

Ben Jeter s-a apropiat de gratii şi l-a întrebat:

– Cum e pizza, Donté?

Nu s-a uitat spre gardian.

– E bună, a zis el încet.

– Mai ai nevoie de ceva?

A clătinat din cap în semn că nu. „Am nevoie de o puzderie de lucruri, amice, dar tu nu-mi poţi oferi nici unul. Şi dacă ai putea, nu ai face-o. Aşa că lasă-mă în pace."

– Cred că avocatul tău e pe drum.

Donté a dat din cap şi a mai luat o felie din pizza.

La ora 16.22, Curtea de Apel pentru al Cincilea Circuit din New Orleans a respins solicitarea amânării execuţiei pe motiv de boală mintală. Firma de avocatură Flak a înaintat imediat o petiţie către

Curtea Supremă a SUA solicitând un mandat de certiorari, sau *cert,* cum este cunoscută această procedură; o cerere prin care curtea este rugată să analizeze apelul şi să judece valoarea petiţiei. Dacă se aproba acest *cert,* execuţia era împiedicată, şi avea să se aştearnă mult praf până se prezentau pledoariile. Dacă se respingea petiţia, cazul putea fi socotit mort, la fel ca şi solicitantul. Nu exista altă instanţă la care să se mai poată face un apel.

La Curtea Supremă din Washington, funcţionarul care se ocupa de „dosarele morţii" a primit pe cale electronică petiţia pentru mandat de certionari, şi a distribuit-o la birourile celor nouă judecători.

Deocamdată nu se dăduse nici un răspuns la petiţia Boyette, trimisă Curţii de Apeluri Criminale din Texas.

Când avionul King Air a aterizat la Huntsville, Robbie a telefonat la birou şi a fost informat de respingerea cererii de către Circuitul al Cincilea. Joey Gamble nu reuşise să ajungă la biroul lui Agnes Tanner din Houston. Iar guvernatorul respinsese amânarea într-o manieră spectaculoasă. În acele momente nu se mai înregistra nici un incendiu nou în Slone, însă Garda Naţională era în drum spre oraş. Veşti deprimante, dar Robbie nici nu se aştepta la altceva.

El, Aaron, Martha şi Keith au sărit într-un microbuz condus de un investigator la care Robbie mai apelase în trecut şi au plecat în mare grabă. Închisoarea se afla la cincisprezece minute distanţă. Keith i-a telefonat Danei şi a încercat să-i spună ce se întâmpla, dar explicaţia se complica şi îl auzeau ceilalţi. Ea era mai mult decât nedumerită şi convinsă că făcea o mare prostie. El i-a promis că o va suna cât de curând. Aaron a telefonat la birou şi a vorbit cu Fred Pryor. Boyette se sculase şi se plimba de colo, colo. Se plângea că nu vorbise cu nici un reporter. Se aşteptase să-şi spună povestea tuturor, dar avea impresia că nimeni nu voia să-l asculte. Robbie încerca disperat să dea de Joey Gamble, dar fără succes. Martha Handler lua de zor notiţe în carnetul ei.

*

La ora 16.30, preşedintele curţii supreme, Milton Prudlowe a convocat Curtea de Apeluri Criminale din Texas în sistem teleconferinţă pentru a analiza petiţia Boyette în cazul Donté Drumm. Membrii curţii nu fuseseră impresionaţi de confesiunea lui Boyette. Sentimentul general era că omul voia publicitate şi că declaraţia lui ridica semne serioase de întrebare în ce priveşte credibilitatea. După o scurtă discuţie, le-a cerut judecătorilor să hotărască. Votul a fost unanim: nici unul dintre judecători nu a votat în favoarea acordării unei amânări pentru Donté Drumm. Grefierul curţii a transmis decizia prin e-mail biroului procurorului general; lui Wayne Wallcott, avocatul guvernatorului, şi biroului de avocatură al lui Robbie Flak.

Microbuzul aproape ajunsese la închisoare când Robbie a primit telefonul de la Carlos. Deşi îşi repetase toată după-amiaza că amânarea era improbabilă, a primit vestea ca pe o lovitură necruţătoare.

– Ticăloşii! a strigat el. Nu l-au crezut pe Boyette. Respins, respins, respins, toţi nouă. Nişte nemernici!

– Ce se întâmplă acum? a întrebat Keith.

– Dăm fuga la Curtea Supremă a SUA. Să-l vadă şi ei pe Boyette. Şi ne rugăm să se întâmple un miracol. Nu mai avem altă soluţie.

– Au dat vreo motivare? a întrebat Martha.

– Nu, dar nici nu sunt obligaţi. Necazul este că noi vrem cu disperare să-l credem pe Boyette, iar ei, cei nouă aleşi, nu au nici un interes să-i dea crezare. Dacă l-ar crede pe Boyette ar însemna să răstoarne sistemul. Scuză-mă. Trebuie să o sun pe Agnes Tanner. Probabil că Joey Gamble a ajuns în vreun club de striptease ca să se îmbete în timp ce se lasă mângâiat de vreo animatoare.

Nu era vorba de stripteuze, de opriri sau ocoliri, ci doar de câteva intersecţii nefericit alese. Joey a ajuns la biroul lui Agnes Tanner la 16.40, iar ea îl aştepta în uşă. Doamna Tanner era o avocată bătăioasă, specializată în divorţuri, care, când se plictisea, se oferea să pledeze în cazuri de crimă. Îl cunoştea bine pe Robbie, deşi nu-şi mai vorbiseră de mai bine de un an.

Avea declarația în mână și, după ce l-a salutat sec pe Joey, l-a condus într-o mică sală de conferințe. Ar fi vrut să-l întrebe unde fusese, de ce întârziase atât de mult, dacă era beat, dacă își dădea seama că nu mai aveau timp, de ce mințise în urmă cu nouă ani și de ce nu făcuse nimic de atunci încoace. Ar fi vrut să-l ia la întrebări pe îndelete, dar nu era timp; pe de altă parte, după cum spunea Robbie, omul era capricios și imprevizibil.

– Poți citi declarația sau pot să-ți spun eu ce scrie acolo, a zis ea, fluturând hârtia.

Joey s-a așezat pe un scaun, apoi și-a îngropat fața între palme și a mormăit:

– Mai bine spune-mi.

– Precizează numele tău, adresa, toate chestiile obișnuite. Spune că ai depus mărturie la procesul lui Donté Drumm în octombrie 1999; că ai făcut o declarație crucială în numele acuzării, susținând în fața juraților că în noaptea în care a dispărut Nicole, cam la aceeași oră, ai văzut o furgonetă Ford de culoare verde mergând dubios prin parcarea unde se afla mașina ei, și că șoferul părea să fie un negru, și că respectiva furgonetă semăna foarte mult cu aceea deținută de Donté Drumm. Există și multe alte detalii, dar nu avem timp de ele acum. Ești atent, Joey?

– Da.

Își ținea ochii acoperiți și părea că plânge.

– Acum retractezi declarația și juri că nu ai spus adevărul. Spui că ai mințit la proces. Ai înțeles, Joey?

El a dat din cap în semn că a înțeles.

– Și spui apoi că tu i-ai dat acel telefon anonim detectivului Drew Kerber, informându-l că Donté Drumm era ucigașul. Și, din nou, o sumedenie de amănunte, dar te scutesc de ele. Cred că ai înțeles toate astea, Joey, da?

El și-a luat mâinile de la față, și-a șters lacrimile și a spus:

– Am trăit cu toate astea atâta vreme...

– Atunci repară lucrurile, Joey.

Agnes Tanner i-a pus declarația în față și apoi i-a întins un pix.

– Pagina cinci, în dreapta jos. Și repede.

A semnat declarația, iar după ce a autentificat-o notarial, a scanat-o și a transmis-o prin e-mail la Grupul de Apărare din Austin. Agnes Tanner a așteptat confirmarea de primire, însă aceasta nu a apărut. A telefonat unui avocat din grup – mesajul nu fusese primit. Apăruseră niște probleme cu serviciul de internet. Agnes l-a trimis din nou, dar nici de această dată nu a ajuns. De aceea a rugat o angajată să transmită declarația prin fax.

Brusc neglijat, Joey a părăsit biroul fără să bage nimeni de seamă. Se așteptase măcar la mulțumiri.

Închisoarea din Huntsville se mai numește și „Unitatea Ziduri". Este cea mai veche închisoare din Texas, construită în stil vechi și având ziduri înalte și groase din cărămidă, de unde și numele. De-a lungul istoriei sale acolo fuseseră încarcerați nelegiuiți și pistolari cândva renumiți. În camera morții de acolo fuseseră executați mai mulți bărbați și mai multe femei decât în orice alt stat. O secție cu cele mai vechi celule fusese păstrată intactă și oferea turiștilor o călătorie în timp. Se puteau organiza și tururi de vizitare.

Robbie mai fusese de două ori acolo, dar întotdeauna pe fugă și fără să manifeste vreun interes față de istoria Unității Ziduri. Când au intrat pe ușa principală, au fost întâmpinați de Ben Jeter, care a reușit să arboreze un zâmbet.

– Bună ziua, domnule Flak.

– Bună ziua, directore, a spus Robbie cu un aer sumbru, scoțându-și portofelul. El este mentorul spiritual al lui Donté, reverendul Keith Schroeder.

Directorul i-a strâns mâna cu un aer rezervat.

– Nu știam că Drumm are un mentor spiritual.

– Ei, acum are.

– Bine. Dați-mi niște acte de identitate.

I-au întins permisele de conducere, iar el le-a dat unui agent de pază aflat la un pupitru.

– Urmaţi-mă, le-a spus el.

Jeter era director la Unitatea Ziduri de unsprezece ani şi se ocupa de organizarea fiecărei execuţii. Era o îndatorire pe care şi-o asumase, dar nu o solicitase; făcea parte din fişa postului. Era renumit pentru detaşarea şi profesionalismul său. Toate gesturile lui erau precise, toate detaliile erau respectate fără nici o abatere. Texasul era atât de eficient în executarea condamnaţilor la moarte, încât alte state îşi trimiteau acolo directorii şi alţi funcţionari pentru consultări. Ben Jeter le putea demonstra tuturor cum trebuia făcută treaba asta.

Până în acel moment, întrebase 298 de bărbaţi şi 3 femei dacă aveau de spus ceva înainte de a muri. Cincisprezece minute mai târziu, îi declarase pe toţi drept decedaţi.

– Ce s-a întâmplat cu apelurile? a întrebat el, mergând cu un pas înaintea lui Robbie şi cu doi înaintea lui Keith, care încă era ameţit de toate câte se întâmplaseră.

Mergeau de-a lungul unui coridor având pe pereţi şiruri de fotografii alb-negru înrămate, înfăţişând foşti directori şi guvernatori.

– Nu ne-au ajutat, a spus Robbie. Doar nişte baloane de săpun, nimic mai mult.

– Deci crezi că vom ajunge acolo la ora şase?

– Nu ştiu ce să spun, a zis Robbie, reţinut în declaraţii.

„La şase", a gândit Keith. Ca şi cum ar fi trebuit să prindă un avion sau să urmărească lovitura de începere a unui meci.

S-au oprit în faţa unei uşi, iar Jeter a fluturat o cartelă. Uşa s-a deschis şi au pătruns înăuntru, au mai mers şase metri, apoi au intrat în casa morţii. Inima lui Keith bătea tare, şi era atât de bulversat încât simţea nevoia să se aşeze. Înăuntru a văzut gratii, şiruri de gratii într-un bloc de celule slab luminate. Acolo erau câţiva gardieni, doi bărbaţi în costume ieftine şi directorul, toţi privind spre celula de reţinere.

– Donté, ţi-a venit avocatul, a anunţat directorul, ca şi cum i-ar fi făcut un cadou.

Donté s-a ridicat în picioare şi a zâmbit. S-a auzit un zăngănit, uşa a glisat deschizându-se şi Donté a făcut un pas afară. Robbie l-a prins şi l-a îmbrăţişat, şoptindu-i ceva la ureche. Donté l-a strâns în braţe pe avocat, acela fiind primul contact cu alt om după aproape un deceniu. Când s-au despărţit, amândoi plângeau.

Celula de reţinere era lângă cea de vizitare, un spaţiu identic, cu excepţia unui perete de sticlă în spatele gratiilor, care permitea intimitatea când avocatul îşi vedea clientul pentru ultima oară. Regulile îngăduiau o vizită de o oră. Majoritatea condamnaţilor la moarte păstrau câteva minute pentru ultima rugăciune cu capelanul închisorii. Reglementările prevedeau ca ora de vizită să fie între 16.00 şi 17.00, lăsându-l pe condamnat singur în ultima oră de viaţă. Deşi directorul Jeter respecta cu stricteţe reglementările, ştia când era cazul să le încalce. Mai ştia că, spre deosebire de mai toţi, Donté Drumm fusese un deţinut model, iar asta însemna foarte mult în meseria lui.

Ben Jeter a lovit uşor cu degetul în cadranul ceasului de la mână şi a spus:

– Domnule Flak, este 16.45, şi aveţi la dispoziţie şaizeci de minute.

– Mulţumesc.

Donté a intrat în celula de vizitare şi s-a aşezat pe margine patului. Robbie l-a urmat şi a luat loc pe un scaun. Un gardian a închis uşa de sticlă, apoi a tras gratiile la loc.

Erau singuri şi, aşa cum stăteau faţă în faţă, genunchii li se atingeau. Robbie a pus o mână pe umărul lui Donté şi s-a străduit să-şi păstreze firea. Îl chinuise gândul dacă să aducă vorba de Boyette. Pe de altă parte, Donté acceptase probabil inevitabilul şi, având de trăit încă o oră, era pregătit pentru ceea ce se afla dincolo. Era limpede că părea liniştit. De ce să-l mai tulbure cu o poveste nouă şi greu de crezut? Pe de altă parte, probabil că el ar fi apreciat faptul că adevărul va fi cunoscut în cele din urmă. Numele lui va fi reabilitat, chiar dacă acest lucru se va întâmpla postum. Cu toate acestea, adevărul era încă departe, astfel că Robbie a decis să nu-i vorbească despre Travis Boyette.

– Îţi mulţumesc că ai venit, Robbie, a spus Donté în şoaptă.

– Am promis că voi rămâne alături de tine până la sfârşit. Îmi pare că nu am putut împiedica asta, Donté, îmi pare sincer rău.

– Lasă, Robbie, ai făcut tot ce se putea. Şi încă lupţi, nu-i aşa?

– A, sigur. Încă avem apeluri de ultim moment, deci mai există o oarecare şansă.

– Cât de mare e şansa asta, Robbie?

– E o şansă. Joey Gamble a recunoscut că a minţit la proces. S-a îmbătat noaptea trecută într-un club şi a recunoscut totul. Am înregistrat în secret mărturia lui şi azi-dimineaţă am înaintat o petiţie. Curtea ne-a respins-o. Apoi, în jur de 3.30 azi după-amiază, Joey ne-a contactat şi a spus că doreşte să recunoască totul.

Singura reacţie a lui Donté a fost aceea de a clătina rar din cap.

– Încercăm să prezentăm o nouă petiţie, una care să cuprindă mărturia lui semnată, şi asta ne dă o şansă.

Stăteau aplecaţi, capetele aproape că li se atingeau, şi vorbeau în şoaptă. Erau multe, şi totuşi foarte puţine lucruri de spus. Robbie era pornit împotriva sistemului, furios până în pragul violenţei şi împovărat de gândul că nu reuşise să-l apere pe Donté, însă în acele momente era mai curând abătut.

Pentru Donté, scurta şedere în acea celulă era derutantă. În faţă, la nici zece metri depărtare, se afla o uşă care ducea spre moarte, una pe care prefera să nu o deschidă. În urmă era lista de aşteptare şi existenţa înnebunitoare a izolării într-o celulă pe care prefera să nu o mai vadă din nou. Credea că era pregătit pentru a deschide acea uşă, dar nu era. Şi nici nu voia să revadă închisoarea Polunsky.

– Nu te mai frământa, Robbie. Nu-i nimic.

Primind aprobare, Keith a ieşit afară şi a încercat să respire. În acea dimineaţă, în Topeka ninsese; acum, în Texas păreau să fie 27 de grade. S-a rezemat de un gard şi s-a uitat lung la sârma ghimpată de deasupra capului.

A sunat-o pe Dana şi i-a spus unde era, ce făcea, ce gândea. Ea a părut la fel de uimită ca şi el.

*

După ce scăpase de beleaua Drumm, preşedintele curţii supreme, Milton Prudlowe, a plecat de la birou şi s-a grăbit să ajungă la Rolling Creek Country Club din zona vest-centrală a oraşului Austin. Avea un meci de tenis cu un sponsor principal al campaniei trecute, dar şi viitoare. Când era încă în trafic, a auzit telefonul mobil sunând. Grefierul curţii l-a informat că primiseră un telefon de la Grupul de Apărare şi că se pregătise o nouă petiţie.

– Cât e ceasul tău? a întrebat Prudlowe.

– Patru patruzeci şi nouă.

– M-am săturat de porcăria asta, a zis Prudlowe. Programul nostru se încheie la cinci, şi toată lumea ştie asta.

– Ştiu, domnule, a spus grefierul.

Acesta ştia că judecătorul Prudlowe detesta rugăminţile de ultimă clipă lansate de avocaţii apărători. Cazurile trenează ani de zile fără să se întreprindă mai nimic, apoi, când mai sunt câteva ore până la executarea sentinţei, avocaţii parcă luau foc.

– Ai idee ce vor să prezinte? a întrebat Prudlowe.

– Cred că este acelaşi lucru pe care l-au avut şi dimineaţă – un martor care retractează mărturia. Dar au avut necazuri cu computerele.

– Ei, asta e ceva original. Închidem la cinci, şi la cinci vreau ca uşa să fie încuiată, nici un minut mai târziu. Ai înţeles?

– Da, domnule.

La 16.45, Cicely Avis şi doi asistenţi legali au plecat de la birourile Grupului de Apărare cu petiţia şi declaraţia lui Gamble. Cu toate cele douăsprezece exemplare. În timp ce gonea prin trafic, Cicely a sunat la biroul grefierului ca să-l anunţe că era pe drum. Grefierul a informat-o că biroul se va închide la cinci, ora obişnuită, ca în fiecare zi.

– Dar avem o petiţie care include declaraţia sub jurământ din partea singurului martor ocular de la proces, a insistat ea.

– Cred că am mai văzut-o pe aceea, a spus grefierul.

– Ba nu! Asta are declaraţia sub jurământ, semnată.

– Am vorbit deja cu preşedintele curţii supreme. La cinci închidem.

– Dar o să mai întârziem doar câteva minute.

– La cinci închidem.

Travis Boyette stătea în sala de şedinţe, lângă fereastră, ţinându-şi bastonul pe genunchi, şi urmărea agitaţia nebunească a oamenilor din firmă, care strigau unii la alţii. Fred Pryor era aproape de el şi făcea acelaşi lucru.

Incapabil să înţeleagă ce se petrecea, Boyette s-a ridicat şi s-a apropiat de masă.

– Nu-mi spune nimeni ce se întâmplă? a întrebat el.

– Ba da, pierdem! s-a răstit Carlos la el.

– Şi ce se întâmplă cu declaraţia mea? Mă ascultă cineva?

– Răspunsul este: nu. Curtea nu a vrut să o ia în seamă.

– Consideră că mint?

– Da, Travis, ei cred că minţi. Îmi pare rău. Noi te credem, dar nu putem vota.

– Vreau să vorbesc cu reporterii.

– Cred că acum sunt ocupaţi cu incendiile acelea.

Sammie Thomas s-a uitat la ecranul laptopului ei şi a scris ceva pe o hârtie pe care i-a dat-o lui Boyette.

– Uite numărul de telefon al unuia dintre idioţii de la televiziunea locală. A arătat spre o masă din apropierea televizorului. Acela e telefonul. Eşti liber să faci ce doreşti, domnule Boyette.

Travis s-a dus la telefon, a format numărul şi a aşteptat. Era urmărit atent de Sammie, Carlos, Bonnie şi Fred Pryor.

Cu receptorul la ureche, Boyette se uita în podea. Apoi a tresărit şi a zis:

– A, da, Garrett? Bine, ascultă, mă numesc Travis Boyette şi mă aflu la biroul de avocatură al lui Robbie Flak. Am fost implicat în omorul lui Nicole Yarber şi aş vrea să ies public ca să dau o declaraţie. Pauză. Apoi ticul. Vreau să mărturisesc că eu am omorât-o pe fată. Donté Drumm nu a avut nici un amestec. Pauză. Ticul. Da, vreau să declar asta public şi am multe altele de spus.

Ceilalţi aproape că au simţit agitaţia din vocea lui Garrett. Ce ştire!

– Bine, a zis Boyette. Apoi a închis. S-a uitat la cei din sala de şedinţe şi a adăugat: Vin după mine în zece minute.

– Fred, ce-ar fi să-l scoţi în faţa clădirii, undeva lângă peron, şi găseşte un loc potrivit, a sugerat Sammie.

– Pot pleca dacă vreau, da? a zis Boyette. Nu trebuie să rămân aici?

– Din câte ştiu eu, eşti un om liber, a spus Sammie. Faci ce vrei. Mie îmi este totuna.

Carlos a preluat apelul lui Cicely Avis. Ea i-a explicat că au sosit la curte la 17.07 şi uşile erau încuiate, birourile se închiseseră. I-a telefonat pe mobil grefierului. Acesta a spus că nu mai era la birou, ci în drum spre casă.

Petiţia finală a lui Donté nu putuse fi prezentată.

Potrivit evidenţelor clubului, începând cu ora 17.00, preşedintele curţii supreme a statului, Milton Prudlowe, şi oaspetele său au jucat tenis pe terenul numărul 8.

CAPITOLUL 25

Cabana lui Paul Koffee se afla în apropierea unui lac, la şaisprezece kilometri sud de Slone. O avea de mulţi ani şi o folosea ca loc de refugiu, ascunzătoare şi loc de pescuit. O mai folosise drept cuib al dragostei în timpul aventurii cu judecătoarea Vivian Grale, un episod nefericit care dusese la un divorţ urât, care era cât pe ce să-l coste cabana. În schimbul ei, fosta soţie se alesese cu casa.

Joi, după masa de prânz, a plecat de la birou şi s-a dus la cabană. Oraşul era în mare fierbere, începea să fie periculos, telefonul lui suna tot timpul şi colegii lui nici măcar nu încercau să lase impresia că lucrează. A scăpat de frenezia oraşului şi a ajuns curând în paşnicul peisaj rural, unde s-a pregătit pentru o petrecere pe care o pusese la cale de o săptămână. A răcit berea, a alimentat barul, şi-a făcut de lucru prin cabană şi i-a aşteptat pe oaspeţi. Aceştia au început să sosească înainte de ora 17.00 – majoritatea plecaseră mai devreme de la serviciu – şi toţi simţeau nevoia de a bea ceva. S-au strâns pe o platformă de la marginea lacului – avocaţi pensionari, avocaţi activi, doi procurori asistenţi din biroul lui Kerber, un anchetator, şi alţi prieteni, aproape toţi având într-un fel sau altul legătură cu legea.

Veniseră şi Drew Kerber şi un alt detectiv. Toţi voiau să stea de vorbă cu Kerber, poliţistul care rezolvase cazul. Dacă nu l-ar fi interogat cu pricepere pe Donté Drumm, nu s-ar fi ajuns la condamnare. El găsise ogarii care detectaseră mirosul lui Nicole în furgoneta Ford.

Tot el îl manipulase pe un turnător din închisoare să mai obţină o mărturisire de la suspect. O treabă serioasă, de poliţist adevărat. Cazul Drumm reprezenta momentul de glorie al lui Kerber, şi acesta intenţiona să-l savureze din plin în acea seară.

Ca să nu rămână mai prejos, Paul Koffee dorea şi el să i se acorde atenţie. Peste câţiva ani se va retrage, iar la bătrâneţe va avea cu ce să se fălească. Împotriva unei apărări feroce desfăşurate de Robbie Flak şi de echipa lui, Koffee şi băieţii lui luptaseră din greu, luptaseră pentru justiţie, pentru Nicole. Faptul că el obţinuse verdictul de condamnare la moarte în absenţa cadavrului era un motiv suplimentar ca să exulte.

Băutura a alungat starea de încordare. Au hohotit cu lacrimi auzind povestindu-se cum iubitul lor guvernator a sfidat mulţimea de negri şi a strigat că Donté era un monstru. Lucrurile s-au mai liniştit puţin când Koffee a descris petiţia, prezentată cu doar două ore în urmă, în care un dement susţinea că el era ucigaşul. Dar nu existau motive de teamă, i-a asigurat el, curtea de apeluri respinsese deja cererea de amânare. Se mai făcuse un apel, unul de formă – „la naiba, toate-s nişte invenţii" –, însă acela era ca şi mort la curtea supremă. Binedispus, Koffee i-a asigurat pe oaspeţii lui că justiţia era pe punctul de a învinge.

Au discutat despre incendierea bisericilor şi a fostei fabrici de egrenare a bumbacului, despre mulţimea adunată în parcul Civitan şi despre sosirea cavaleriei. Garda Naţională urma să sosească la ora 18.00 şi toată lumea avea câte o părere despre necesitatea prezenţei acesteia în oraş.

Koffee făcea pui la grătar, piept şi pulpe, acoperite cu un sos gros. Însă delicatesa serii, anunţase el, aveau să fie „copane Donté"[1]. Un cor de râsete a răsunat peste lac.

*

[1] În original, *Drum sticks* – expresie intraductibilă însemnând ciocănele de pui. (n.tr.)

Huntsville este şi locul unde se află Universitatea de Stat Sam Houston. La universitate studiază şaisprezece mii de studenţi – 81 la sută albi, 12 la sută negri, 6 la sută hispanici şi 1 la sută alte naţionalităţi.

Spre sfârşitul după-amiezii de joi, mulţi dintre studenţii de culoare au pornit spre închisoare, aflată la opt cvartale depărtare de centrul oraşului. Chiar dacă Operaţiunea Deturnarea dăduse greş în încercarea lor de a bloca şoseaua, acum nu aveau cum să dea greş în efortul lor de a face puţin scandal. Străzile din apropierea închisorii erau blocate de militari ai armatei statului Texas şi de poliţişti din Huntsville. Autorităţile se aşteptau la tulburări, de aceea măsurile de securitate din jurul Unităţii Ziduri erau stricte.

Studenţii de culoare s-au strâns la trei intersecţii depărtare de închisoare şi au început să scandeze. Când Robbie a ieşit din casa morţii ca să dea câteva telefoane, a auzit venind de departe vuietul scandărilor foarte bine organizate: „Donté! Donté!" Nu vedea decât zidurile exterioare ale casei morţii şi gardul din plasă de sârmă, dar şi-a dat seama că mulţimea era aproape.

Ce importanţă mai avea? Era prea târziu pentru proteste şi marşuri. A ascultat o secundă, apoi a telefonat la birou. Sammie Thomas i-a răspuns şi imediat s-a grăbit să spună:

– Nu i-au lăsat să depună petiţia Gamble. Au încuiat uşile fix la 17.00, Robbie, şi noi am ajuns acolo cu şapte minute mai târziu. Ştiau că venim.

Primul imbold al lui Robbie a fost să arunce telefonul în cel mai apropiat zid de cărămidă şi să-l vadă spărgându-se într-o mie de bucăţi, însă ştirea, atât de năucitoare, l-a făcut să încremenească.

– Grupul de Apărare i-a telefonat grefierului cu câteva minute înainte de ora cinci. Erau în maşină, gonind spre curte ca să depună petiţia. Grefierul a spus că îi pare rău, dar vorbise cu Prudlowe, care precizase că biroul se va închide la cinci. Mă mai asculţi, Robbie?

– Da, nu. Continuă.

– Nu au mai rămas decât petiţiile certiorari, la Curtea Supremă. De acolo nu am primit nici un răspuns.

Robbie s-a rezemat de gardul din plasă, încercând să rămână calm. O criză nu putea ajuta cu nimic în acele momente. Putea arunca lucruri şi blestema şi intenta acţiuni în justiţie, dar trebuia să gândească.

– Eu nu mă aştept la nimic bun din partea Curţii Supreme, tu ce crezi? a întrebat el.

– Nici eu.

– Ei, atunci înseamnă că totul s-a sfârşit.

– Da, Robbie, aşa socotim şi noi, cei de aici.

– Ştii ceva, Sammie? Aveam nevoie de douăzeci şi patru de ore. Dacă Travis Boyette şi Joey Gamble ne-ar fi oferit aceste douăzeci şi patru de ore, am fi reuşit să împiedicăm blestemăţia asta, şi exista posibilitatea ca într-o bună zi Donté să iasă din închisoare. Doar douăzeci şi patru de ore.

– De acord, şi fiindcă ai adus vorba de Boyette, omul este afară şi aşteaptă o echipă de reporteri TV. El i-a sunat, nu noi, deşi eu i-am dat numărul. Vrea să le vorbească.

– Să vorbească, la naiba! Acum poate spune lumii întregi. Nu mă mai interesează. Carlos e pregătit cu filmul acela ca să-l transmită?

– Cred că da.

– Spune-i să-i dea drumul. Vreau ca toate ziarele mari şi posturile importante de televiziune din stat să primească filmul chiar acum. Să facem cât mai mult tărăboi. Dacă e să pierim, măcar să ardem în vâlvătăi.

– Am înţeles, şefu'.

Robbie a ascultat câteva momente scandările ce răsunau în depărtare şi s-a uitat lung la telefon. Pe cine să mai sune? Exista cineva pe lume care să-l poată ajuta?

Keith s-a crispat când uşa cu bare metalice s-a închis în urma lui. Nu era prima lui vizită într-o închisoare, dar era prima oară că era încuiat într-o celulă. Respira chinuit şi simţea un ghem în stomac, dar s-a rugat Domnului să-i dea tărie. A rostit una foarte scurtă: „Doamne, dă-mi curaj şi înţelepciune. Apoi scoate-mă de aici, te rog".

Donté nu s-a ridicat la intrarea lui Keith în celula de vizitare, dar i-a zâmbit şi a întins mâna. Keith i-a strâns-o, descoperind o mână moale, fără vlagă.

– Sunt Keith Schroeder, a spus el şi s-a aşezat pe taburet cu spatele la zid, pantofii lui ajungând la câţiva centimetri de încălţămintea lui Donté.

– Robbie mi-a spus că eşti un om de treabă, a zis Donté.

Părea să se concentreze asupra gulerului purtat de Keith, ca şi cum ar fi căutat o confirmare că omul din faţa lui era cu adevărat preot.

Keith a simţit că-i îngheaţă glasul când şi-a dat seama că nu ştia cum să înceapă. Un „Ce mai faci?" pe un ton grav i se părea ridicol. Ce îi poţi spune unui tânăr care va muri peste mai puţin de o oră, a cărui dispariţie este sigură, dar ar fi putut fi evitată?

Îi vorbeşti despre moarte.

– Robbie mi-a spus că nu ai vrut să stai de vorbă cu capelanul închisorii, a zis Keith.

– Lucrează pentru sistem. Iar sistemul m-a persecutat timp de nouă ani, şi curând va căpăta ceea ce doreşte. De aceea nu cedez în faţa sistemului.

„Foarte logic", a gândit Keith. Donté stătea deja ceva mai drept, cu braţele încrucişate la piept, semn că era dispus să participe la o discuţie serioasă despre religie, credinţă, Dumnezeu, rai, iad sau despre orice altceva dorea Keith să discute.

– Nu eşti din Texas, adevărat? a întrebat Donté.

– Din Kansas.

– Se vede după accent. Crezi că statul are dreptul să ucidă oameni?

– Nu.

– Crezi că Isus ar fi de acord cu uciderea deţinuţilor drept pedeapsă?

– Sigur că nu.

– Acel „Să nu ucizi" se aplică tuturor, ori Moise a uitat să se refere la excepţia care priveşte guvernele statelor?

– Guvernul este al poporului. Porunca se aplică tuturor.

Donté a zâmbit şi s-a mai destins puţin.

– Bun, ai trecut testul. Putem sta de vorbă. Ce vrei să-mi spui?

Keith a respirat ceva mai uşurat, încântat că supravieţuise examenului de admitere. Se aştepta într-un fel să descopere un tânăr care să sufere de tulburări mintale, dar se înşelase. Pretenţia zgomotoasă că Donté îşi pierduse minţile de când fusese trecut pe lista de aşteptare părea nefondată.

Keith a început.

– Robbie mi-a spus că ai fost crescut în sânul bisericii, ai fost botezat la o vârstă fragedă, ai fost foarte credincios, fiind crescut de nişte părinţi pioşi.

– Adevărat. M-am simţit aproape de Dumnezeu, domnule Schroeder, până când El m-a abandonat.

– Te rog să-mi spui Keith. Am citit o poveste despre un om care a stat chiar în celula asta, pe nume Darrell Clark, un tânăr din Texas, Midland, cred. A ucis câţiva oameni într-un război al drogurilor, a fost condamnat şi trecut pe lista de aşteptare, la vechea unitate de la Ellis. Cât a stat închis, cineva i-a dat o Biblie şi altcineva l-a botezat. Clark a devenit creştin şi s-a apropiat foarte mult de Domnul. Apelurile lui au fost respinse şi i s-a stabilit data execuţiei. A înţeles care avea să-i fie sfârşitul. A aşteptat moartea cu nerăbdare pentru că ştia momentul precis când avea să ajungă în rai. Nu cred că am auzit vreo poveste care să semene cu asta, a lui Darrell Clark.

– Şi ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că eşti pe cale să mori şi ştii când se va întâmpla. Foarte puţini oameni ştiu acest lucru. S-ar putea ca soldaţii aflaţi în luptă să se socotească morţi, dar ei au şansa de a supravieţui. Presupun că unele victime ale unor crime oribile îşi dau seama că viaţa lor se va sfârşi, dar totul se petrece pe neaşteptate. Cu toate astea, tu ai ştiut data de luni de zile. Acum, când îţi va bătea ceasul, ar fi momentul să faci pace cu Dumnezeu.

– Ştiu legenda lui Darrell Clark. Ultimele lui cuvinte au fost: „Părinte, în mâinile Tale încredinţez duhul Meu". Luca, capitolul 23,

versetul 46, ultimele cuvinte rostite de Isus înainte de a muri pe cruce, potrivit lui Luca. Numai că îţi scapă ceva, Keith. Clark a ucis trei oameni, în stil execuţie, iar după ce l-au condamnat, el nu a susţinut că ar fi fost nevinovat. Era vinovat. Dar eu nu. Clark merita pedepsit, nu ucis, ci închis pe viaţă. Eu sunt nevinovat.

– Adevărat, dar moartea tot moarte rămâne şi, în cele din urmă, în afară de relaţia dintre tine şi Dumnezeu nimic nu contează.

– Deci încerci să mă convingi că ar trebui să dau fuga la Dumnezeu în ultima clipă şi să fac uitaţi ultimii nouă ani.

– Îl învinuieşte pe Dumnezeu pentru aceşti nouă ani?

– Da. Asta mi s-a întâmplat, Keith. Aveam optsprezece ani, eram creştin de multă vreme, mergeam la biserică, dar făceam şi unele lucruri pe care le fac mai toţi puştii, nimic rău, dar, ce naiba, când creşti într-o familie atât de severă ca a mea, devii şi puţin rebel. Am fost un elev bun, treaba cu fotbalul era promiţătoare, dar nu mă ocupam de vânzarea de droguri şi nu băteam lumea. Nu umblam haihui pe străzi. Abia aşteptam să ajung la colegiu. Apoi, dintr-un motiv pe care nu-l voi înţelege niciodată, un fulger mă trăsneşte drept în frunte. Şi mă trezesc în cătuşe. Ajung în închisoare. Poza mea apare pe prima pagină a ziarelor. Sunt declarat vinovat cu mult înainte de proces. Soarta mea este pecetluită de doisprezece albi, jumătate dintre ei baptişti credincioşi. Acuzatorul era metodist, judecătoarea, prezbiteriană, căci numele lor figura pe lista enoriaşilor acelor biserici. Ăştia doi aveau relaţii intime, dar cred că toţi suntem slabi în faţa cărnii. Majoritatea dintre noi, mai bine zis. Ei se regulau şi se prefăceau că-mi asigură mie un proces cinstit. Juraţii erau o adunătură de nespălaţi. Ţin minte că stăteam în tribunal şi mă uitam la mutrele lor – dure, neiertătoare, feţe de creştini – şi mă gândeam: „Noi nu ne închinăm aceluiaşi Dumnezeu". Şi aşa este. Cum poate Dumnezeu să îngăduie oamenilor Lui să ucidă alţi oameni? Răspunde-mi la întrebare asta, te rog, pastore.

– Oamenii Domnului greşesc deseori, Donté, dar Domnul nu greşeşte niciodată. Nu-i poţi aduce vreo vină.

Dorința de luptă l-a părăsit. Apăsarea momentului era tot mai puternică. Donté s-a aplecat în față, stând cu coatele pe genunchi, și a lăsat capul în jos.

– Am fost un rob credincios, Keith, și uite cu ce m-am ales.

Robbie a apărut de afară și s-a oprit lângă celula vizitatorilor. Timpul acordat lui Keith se încheiase.

– Donté, vrei să te rogi cu mine?

– De ce? M-am rugat în primii trei ani de închisoare, și lucrurile s-au înrăutățit. Mă puteam ruga și de zece ori pe zi, și tot aici aș fi ajuns, ca să stau de vorbă cu tine.

– Bine, te superi dacă mă rog doar eu?

– Dacă vrei.

Keith a închis ochii. Îi venea greu să se roage în asemenea condiții – Donté îl privea, Robbie îl aștepta nerăbdător, iar ceasul ticăia tot mai tare. L-a rugat pe Dumnezeu să-i dea tărie lui Donté și curaj, și să se îndure de sufletul lui. Amin.

Când a terminat, s-a ridicat și, încă incapabil să creadă că acel om va fi mort peste mai puțin de o oră, l-a bătut ușor pe umăr.

– Îți mulțumesc pentru vizită, a spus Donté.

– Sunt onorat să te cunosc, Donté.

Și-au strâns din nou mâinile. Apoi ușa metalică s-a deschis zăngănind. Keith a ieșit, iar Robbie a intrat. Ceasul de pe perete, singurul care conta, spunea că era 17.34.

Execuția iminentă a unui om care își susținea nevinovăția nu a atras deloc atenția presei naționale. Astfel de povești deveniseră prea obișnuite. Cu toate acestea, faptul că două biserici arseseră în ajunul execuției i-a deșteptat pe câțiva producători. Încăierarea de la liceu a pus ceva gaz pe foc. Însă posibilitatea unor tulburări rasiale – a, asta era o știre prea interesantă pentru a fi ignorată. Cum în această dramă își făcea apariția și Garda Națională, spre sfârșitul după-amiezii, Slone gemea de care de reportaj vopsite sclipitor, venite de la Dallas, Houston și din alte orașe, majoritatea transmițând în direct către

posturi de televiziune prin cablu şi în reţea. Când s-a răspândit ştirea că un bărbat care susţinea că ar fi adevăratul ucigaş dorea să facă mărturisiri în faţa camerelor, fosta gară a devenit un adevărat magnet pentru mass-media. În timp ce Fred Pryor dirija lucrurile, ori măcar se străduia să păstreze cât de cât ordinea, Travis Boyette stătea pe treapta de jos a fostului peron şi se uita la reporteri şi la camere. Microfoanele erau întinse spre el ca nişte baionete. Fred stătea în dreapta lui Boyette, împingând chiar câţiva reporteri înapoi.

– Tăcere! a răcnit Fred la ei. Apoi i-a făcut semn lui Travis şi a zis: Dă-i drumul.

Travis era încremenit ca o căprioară surprinsă pe şosea în lumina farurilor, dar şi-a înghiţit nodul din gât şi a început să vorbească precipitat:

– Numele meu este Travis Boyette şi eu am ucis-o pe Nicole Yarber. Donté Drumm nu are nimic de-a face cu crima. Am acţionat singur. Am răpit-o, am violat-o în repetate rânduri, apoi am strangulat-o până a murit. I-am ascuns cadavrul, care nu este în Râul Roşu.

– Dar unde este?

– Missouri, acolo l-am lăsat.

– De ce ai făcut asta?

– Pentru că nu mă pot controla. Am violat şi alte femei, multe, uneori am fost prins, alteori, nu.

Asta i-a făcut pe reporteri să rămână surprinşi, astfel că au trecut câteva secunde până să vină următoarea întrebare:

– Deci eşti un violator condamnat?

– Da. Am fost condamnat de patru sau cinci ori.

– Eşti din Slone?

– Nu, dar am locuit aici când am ucis-o pe Nicole.

– O cunoşteai?

Dana Schroeder se postase în faţa televizorului din livingul mic şi stătea acolo de două ore deja, cu ochii lipiţi de ecran, urmărind CNN şi aşteptând alte ştiri din Slone. Se transmiseseră două

reportaje, frânturi mărunte şi scurte despre tulburări şi Garda Naţională. Îl urmărise pe guvernator dându-se în spectacol. Totuşi, povestea căpăta tot mai multă forţă. Când i-a văzut faţa lui Travis Boyette, a scăpat cu voce tare: „Uite-l şi pe el".

Soţul ei era la închisoarea unde avea să aibă loc execuţia, pentru a duce alinare condamnatului, iar ea îl urmărea pe cel care comisese de fapt crima.

Joey Gamble se afla într-un bar, primul care îi ieşise în cale după ce plecase de la biroul lui Agnes Tanner. Era beat, dar conştient de ceea ce se întâmpla în jur. De tavan atârnau două televizoare, câte unul la fiecare capăt al barului, unul pe SportsCenter, celălalt pe CNN. Când a văzut că pe unul se transmitea ceva din Slone, s-a apropiat de el. A ascultat ce spunea Boyette despre uciderea lui Nicole. „Ticălosule", a mormăit Joey, iar barmanul i-a aruncat o privire nedumerită.

Însă apoi s-a simţit liniştit. În cele din urmă spusese adevărul, iar acum adevăratul criminal mărturisea. Donté avea să fie graţiat. A mai comandat o bere.

Judecătorul Henry stătea cu soţia în livingul casei lor, nu departe de parcul Civitan. Ţineau uşile încuiate; puştile lui de vânătoare erau încărcate şi pregătite. O maşină a poliţiei trecea prin dreptul casei din zece în zece minute. Un elicopter veghea din cer. Aerul era încărcat de miros de fum – de la focul de artificii din parc şi de la clădirile distruse. Se auzea vacarmul făcut de mulţime. Bubuiturile permanente şi muzica rap dată la maximum, precum şi scandările sporiseră în intensitate în timpul după-amiezii. Domnul şi doamna Henry discutaseră despre plecarea din oraş pe durata nopţii. Aveau un fiu în Tyler, iar acesta îi sfătuise să plece din Slone, fie şi numai pentru câteva ore. Însă ei hotărâseră să rămână, în primul rând pentru că şi vecinii procedaseră astfel. Judecătorul vorbise cu şeful poliţiei, care, oarecum agitat, îl asigurase că lucrurile erau sub control.

Televizorul mergea şi transmitea o altă ştire de ultimă oră din Slone. Judecătorul a luat telecomanda şi a dat sonorul mai tare, pentru că pe ecran apăruse bărbatul pe care îl văzuse în acel film, în urmă cu mai puţin de trei ore. Travis Boyette vorbea, dădea amănunte şi se uita la cei care stăteau cu microfoanele întinse spre el.

– O cunoşteai pe fată? l-a întrebat un reporter.

– Nu ne-am întâlnit niciodată, dar o urmărisem. Ştiam cine era, ştiam că era majoretă. Am ales-o.

– Cum ai răpit-o?

– I-am găsit maşina, am parcat alături şi am aşteptat până a ieşit din complexul comercial. Aveam pistol şi nu s-a opus. Mai făcusem asta şi în alte ocazii.

– În Texas ai mai fost condamnat?

– Nu. În Missouri, Kansas, Oklahoma, Arkansas. Puteţi verifica. Vă declar adevărul, şi adevărul este că eu am comis crima. Nu Donté Drumm.

– Şi de ce faci mărturisirea tocmai acum, şi nu ai făcut-o cu un an în urmă?

– Aşa ar fi trebuit, dar mi-am închipuit că tribunalele de aici îşi vor da seama că închiseseră pe cine nu trebuia. Eu abia am ieşit dintr-o închisoare din Kansas şi am văzut în ziar că se pregăteau să-l execute pe Drumm. Asta m-a surprins. De aceea am venit.

– În aceste momente, doar guvernatorul poate împiedica execuţia. Ce i-ai spune?

– I-aş spune că sunt pe cale să ucidă un om nevinovat. Daţi-mi douăzeci şi patru de ore şi vă voi arăta cadavrul lui Nicole Yarber. Doar douăzeci şi patru de ore, domnule guvernator.

Judecătorul Henry s-a scărpinat în barbă cu dosul palmei şi a zis:

– O noapte proastă care a devenit şi mai proastă.

Barry şi Wayne erau în biroul guvernatorului şi îl urmăreau pe Boyette vorbind pe CNN. Guvernatorul era în hol, unde dădea

probabil al cincilea sau al şaselea interviu după momentul de curaj cu care înfruntase mulţimea furioasă.

– Ar fi bine să-l anunţăm, a spus Wayne.

– Da, mă duc eu; stai cu ochii pe transmisia asta.

Cinci minute mai târziu, guvernatorul urmărea o reluare a celor spuse de Boyette.

– Se vede clar că e un dement, a spus Newton după câteva secunde. Unde e sticla de bourbon?

Au umplut cele trei pahare şi au sorbit din ele cât Boyette a vorbit despre cadavru.

– Cum ai ucis-o pe Nicole?

O strangulase cu propria ei centură, una neagră, cu o cataramă rotundă şi argintie, care se află încă în jurul gâtului ei. Boyette a băgat mâna sub cămaşă şi a scos un inel. L-a împins spre camere.

– Acesta este inelul lui Nicole. L-am purtat încă din noaptea când am răpit-o, are iniţialele ei şi totul.

– Ce ai făcut cu cadavrul?

– Să spunem că este îngropat.

– Cât de departe de aici?

– Nu ştiu, la cinci sau şase ore depărtare. Repet, dacă guvernatorul ne dă douăzeci şi patru de ore, îl putem găsi. Asta va dovedi că spun adevărul.

– Cine e individul ăsta? a întrebat guvernatorul.

– Un violator în serie, cu un cazier de un kilometru.

– E uimitor cum reuşesc nebunii ăştia să apară chiar înainte de execuţie, a spus Newton. Probabil că primeşte bani de la Flak.

Toţi trei au reuşit să râdă nervos.

Hohotele de râs ale celor aflaţi pe marginea lacului s-au întrerupt când cineva a trecut prin faţa televizorului care funcţiona în cabană şi a văzut ce se întâmpla. Petrecerea s-a mutat înăuntru, şi cei treizeci de bărbaţi s-au postat în jurul ecranului mic. Nimeni nu a scos o

vorbă, nimeni nu a părut să respire cât Boyette a continuat să vorbească, perfect dispus să ofere un răspuns tăios la orice întrebare.

– Paul, ai auzit de individul ăsta? a întrebat unul dintre avocaţii pensionari.

Paul a clătinat din cap în semn că nu.

– E la biroul lui Flak, la fosta gară.

– Robbie se ţine de trucuri, ca de obicei.

Nimeni nu a zâmbit, nici măcar un surâs, nici un râs forţat. Când Boyette a scos inelul şi l-a arătat în faţa camerelor, spaima s-a propagat prin cabană, iar Paul Koffee şi-a căutat un scaun pe care să se aşeze, ca să nu cadă.

Nu toată lumea a aflat ştirea aceasta. La închisoare, Reeva şi grupul ei s-au strâns într-un mic birou unde aşteptau microbuzul care să îi ducă la camera morţii. Nu departe, aştepta şi familia lui Donté. În ora următoare, cele două grupuri de martori aveau să se afle aproape unul de celălalt, însă separate atent. La 17.40, membrii familiei victimei au fost îmbarcaţi într-un microbuz alb, fără însemne oficiale, şi conduşi la casa morţii, o călătorie care a durat mai puţin de zece minute. Ajunşi acolo, au fost conduşi pe o uşă obişnuită într-o încăpere de trei metri şi jumătate pe trei metri şi jumătate. Nu existau scaune, nici bănci. Pereţii erau simpli, albi. În faţa lor se afla o draperie trasă, şi li se spusese că dincolo de ea era de fapt camera morţii. La 17.45, familia lui Drumm a parcurs acelaşi traseu şi a intrat în camera martorilor, aflată de cealaltă parte a peretelui. Cele două camere se învecinau. O tuse mai puternică dintr-o cameră putea fi auzită în cealaltă.

Au aşteptat cu toţii.

CAPITOLUL 26

LA 17.40, cu un vot de 5 la 4, Curtea Supremă a SUA a refuzat să audieze petiția cu privire la starea de sănătate mintală a lui Donté. Zece minute mai târziu, curtea a respins, tot cu 5 voturi contra 4, petiția Boyette. Robbie a primit înștiințarea după ce ieșise din celula de reținere. A închis telefonul, a intrat și s-a dus direct la directorul Jeter, căruia i-a șoptit:

– S-a terminat. Nu mai există apeluri.

– Mulțumesc.

Robbie a reintrat în celulă și i-a anunțat vestea lui Donté. Nu mai existau căi de atac, lupta se încheiase. Donté a închis ochii și a respirat adânc, acceptând realitatea. Până în acel moment existase mereu o speranță, indiferent cât de firavă, indiferent cât de îndepărtată și improbabilă.

Apoi și-a înghițit nodul din gât, a reușit un zâmbet și s-a apropiat și mai mult de Robbie. Genunchii li s-au atins, iar capetele le erau la câțiva centimetri unul de celălalt.

– Ascultă, Robbie, crezi că-l vor prinde pe nenorocitul care a ucis-o pe Nicole?

Robbie a vrut din nou să-i vorbească despre Boyette, dar povestea era departe de a se sfârși. Adevărul era departe de a putea fi dovedit fără nici un dubiu.

– Nu știu, Donté, nu pot anticipa. De ce?

– Uite ce trebuie să faci, Robbie. Dacă nu-l vor găsi pe individ, oamenii vor socoti că eu am fost făptaşul. Dar dacă îl descoperă, atunci trebuie să-mi promiţi că-mi vei reabilita numele. Îmi promiţi, Robbie? Nu-mi pasă cât va dura, dar trebuie să mă reabilitezi.

– Aşa voi face, Donté.

– Am o viziune, în care, într-o bună zi, mama, fraţii şi sora mea vor sta la mormântul meu şi vor sărbători, pentru că sunt nevinovat. Nu va fi ceva măreţ, Robbie?

– O să fiu şi eu acolo, Donté.

– Să faceţi o petrecere mare, chiar acolo, în cimitir. Să-i invitaţi pe toţi prietenii mei, să faceţi tărăboi, ca să afle toată lumea că Donté este nevinovat. O să faci asta, Robbie?

– Ai cuvântul meu.

– O să fie grozav.

Robbie l-a prins de mâini şi i le-a strâns.

– Trebuie să plec. Nu ştiu ce să spun, decât că a fost o onoare pentru mine să-ţi fiu avocat. Te-am crezut de la început, şi te cred şi mai mult astăzi. Am ştiut mereu că eşti nevinovat, şi îi urăsc pe ticăloşii care fac să se întâmple asta. Voi continua să lupt, Donté. Îţi promit.

Şi-au atins frunţile.

– Îţi mulţumesc pentru toate, Robbie, a spus Donté. O să fiu tare.

– Nu te voi uita niciodată.

– Să ai grijă de mama, auzi, Robbie?

– Ştii bine că aşa voi face.

S-au ridicat şi s-au îmbrăţişat, o strângere lungă şi îndurerată, din care nici unul din ei nu ar fi vrut să se desprindă. Ben Jeter era lângă uşă, aşteptând. În cele din urmă, Robbie a ieşit din celulă şi s-a dus spre capătul holului scurt, unde Keith stătea pe un scaun pliant şi se ruga cu fervoare. Robbie s-a aşezat alături de el şi a început să plângă.

Ben Jeter l-a întrebat ultima oară pe Donté dacă voia să îl primească pe capelan. Nu voia. Holul a început să se umple de gardieni în uniformă, băieţi masivi şi sănătoşi, cu feţe hotărâte şi braţe groase.

Fuseseră aduşi acolo pentru eventualitatea în care condamnatul nu avea de gând să meargă liniştit spre camera morţii. Plin de oameni, locul acela devenise brusc foarte agitat.

Jeter s-a apropiat de Robbie şi i-a spus:

– Să mergem.

Robbie s-a ridicat încet în picioare şi a pornit, după care s-a oprit şi a coborât privirea spre reverend.

– Hai, Keith, a zis el.

Keith a ridicat ochii, parcă neştiind sigur unde se afla, convins că acel coşmar se va încheia curând şi apoi se va trezi în pat alături de Dana.

– Poftim?

Robbie l-a prins de braţ şi l-a tras să se ridice.

– Hai. E timpul să asişti la o execuţie.

– Dar...

– Directorul ţi-a dat aprobare. Apoi l-a tras încă o dată. Eşti mentorul spiritual al condamnatului, de aceea eşti admis ca martor.

– Nu cred, Robbie. Nu, ascultă, o să aştept...

Câţiva gardieni păreau amuzaţi de altercaţie. Keith le-a remarcat rânjetele, dar nu s-a sinchisit.

– Hai, a repetat Robbie, târându-l după el pe preot. Fă-o pentru Donté. La naiba, măcar pentru mine. Doar trăieşti în Kansas, tot un stat în care există pedeapsa cu moartea. Vino să vezi democraţia în acţiune.

Keith a pornit, dar totul în jur era înceţoşat. Au trecut prin dreptul coloanelor de gardieni, pe lângă celula în care Donté, cu ochii plecaţi, era din nou încătuşat, până la o uşă îngustă fără însemne speciale, pe care Keith nu o observase până atunci. Se aflau într-o încăpere care amintea de o cutie, unde lumina era scăzută. Robbie i-a dat drumul la braţ, apoi s-a apropiat de membrii familiei Drumm şi i-a îmbrăţişat pe rând.

– Nu mai avem apeluri, a spus el. Nu mai putem face nimic.

*

Acelea aveau să fie cele mai lungi zece minute din îndelungata carieră de funcţionar public a lui Gill Newton. De la 17.50 până la 18.00 a şovăit cum nu i se întâmplase niciodată. Aflat într-o parte, chiar într-o latură a biroului, Wayne a insistat tot mai mult asupra acordării unei amânări de treizeci de zile. A susţinut că execuţia putea fi amânată treizeci de zile, şi numai treizeci de zile, cât se mai liniştea lucrurile, şi se puteau investiga declaraţiile acelui Boyette. Dacă omul spunea adevărul, şi se descoperea cadavrul, atunci guvernatorul avea să devină un erou. Dacă totul se dovedea a fi o gogoriţă, aşa cum bănuiau ei, atunci Drumm avea să mai trăiască treizeci de zile şi apoi să i se facă injecţia letală. Din punct de vedere politic, nu se înregistra nici o pierdere pe termen lung. Singura problemă neplăcută putea apărea dacă îl ignorau pe Boyette şi îl executau pe Drumm, pentru ca apoi să se descopere cadavrul exact unde ar fi spus Boyette. Acest lucru ar fi fost fatal, şi nu doar pentru Drumm.

Atmosfera era atât de încordată, încât au uitat cu toţii de băutura din pahare.

Pe de altă parte, Barry a susţinut că orice formă de cedare ar fi interpretată drept o dovadă de slăbiciune, mai alea având în vedere curajul arătat de guvernator în faţa mulţimii în urmă cu trei ore. Execuţiile, îndeosebi cele mediatizate, atrag tot soiul de oameni care vor să fie băgaţi în seamă, iar acel Boyette era un exemplu perfect. Se vedea de departe că el voia să fie în centrul atenţiei, să se bucure de cincisprezece minute de glorie, iar dacă i se îngăduia să zădărnicească o execuţie programată se făcea o greşeală din punct de vedere judiciar, dar una şi mai mare din punct de vedere politic. Drumm mărturisise crima, a spus Barry în repetate rânduri. Să nu lăsăm un pervers şi un violator în serie să umbrească adevărul. Fusese vorba de un proces cinstit! Curţile de apel, până la ultima, confirmaseră verdictul!

– Să jucăm o carte sigură, l-a contrazis Wayne. Doar treizeci de zile, poate aflăm ceva nou despre caz.

– Dar au trecut nouă ani, s-a opus Barry. Ce e mult strică.

– Mai sunt reporteri pe afară? a întrebat Newton.

– Sigur, i-a răspuns Barry. Şi-au făcut veacul aici toată ziua.

– Adună-i.

Ultima plimbare a fost scurtă, doar zece metri din celulă până în camera morţii, întregul drum fiind străjuit de gardieni, dintre care unii s-au uitat cu colţul ochilor să vadă faţa viitorului decedat, alţii privind în pământ, de parcă ar fi fost santinele care păzeau o poartă părăsită. Era de aşteptat să se perceapă trei feluri de expresii pe faţa condamnatului. Cea mai obişnuită expresie era o încruntare, ochii mari şi împietriţi, o privire înspăimântată de parcă nu-i venea a crede ce se petrece. A doua expresie era cea de abandonare totală şi pasivă, ochii întredeschişi, ca şi cum substanţele chimice ar fi intrat deja în acţiune. Cea de-a treia şi cea mai puţin obişnuită era privirea furioasă a celui care, dacă ar avea o armă, ar fi în stare să ucidă orice gardian i-ar ieşi în cale. Donté Drumm nu opunea rezistenţă; aşa ceva se întâmpla rareori. Având câte un gardian care îl ţinea de cot, mergea înainte cu chipul calm şi ochii coborâţi spre podea. Refuza să le permită celor din jur să vadă că simţea vreo spaimă.

În ciuda notorietăţii ei, camera morţii din Texas este surprinzător de mică, aproape pătrată, cu laturi de trei metri, având tavanul scund şi un pat metalic fixat în mijlocul ei, aranjat pentru fiecare ocazie cu cearşafuri albe şi curate. Patul pare să umple încăperea.

Lui Donté nu i-a venit să creadă cât de îngrămădită era camera aceea. S-a aşezat pe marginea patului şi imediat a fost preluat de patru gardieni. Aceştia i-au suit picioarele pe pat, i le-au întins, apoi i-au legat corpul cu cinci curele groase din piele, câte una peste piept, mijloc, zona inghinală, coapse şi pulpe. Braţele i-au fost aşezate întinse la 45 de grade faţă de corp, şi prinse cu alte curele de piele. În timp ce îl pregăteau, el a închis ochii, a ascultat şi a simţit graba febrilă a celor din jurul lui. S-au auzit icnete şi puţine cuvinte, dar bărbaţii aceia ştiau ce aveau de făcut. Aceasta era ultima oprire pe

linia de montaj a sistemului, iar lucrătorii de acolo aveau o experienţă bogată.

După ce au fost prinse toate curelele, gardienii s-au retras. A apărut apoi un doctor care mirosea a antiseptic şi care i-a spus:

– O să te înţep ca să găsesc o venă, întâi la braţul stâng, apoi la cel drept. Ai înţeles?

– Eşti invitatul meu, a spus Donté şi a deschis ochii.

Doctorul i-a frecat braţul cu vată îmbibată în alcool. Ca să prevină o infecţie? Ce amabil. În spatele lui era o fereastră întunecată, iar dedesubt se vedea o deschizătură din care mergeau spre pat două tuburi ameninţătoare. Directorul stătea în dreapta lui, urmărind totul cu atenţie şi cu un aer foarte autoritar. În spatele directorului erau două ferestre identice – camerele martorilor – astupate de draperii. Dacă ar fi vrut şi dacă nu ar fi fost blestematele acelea de curele, Donté ar fi putut întinde mâna ca să atingă fereastra cea mai apropiată.

Tuburile erau instalate, câte unul în fiecare braţ, deşi avea să se folosească doar unul. Cel de-al doilea era de rezervă, pentru orice eventualitate.

La 17.59, guvernatorul Gill Newton a apărut grăbit în faţa celor trei camere de luat vederi din faţa biroului său şi a spus:

– Respingerea amânării pe care am pronunţat-o mai devreme rămâne valabilă. Donté Drumm şi-a mărturisit crima lui atroce şi trebuie să plătească preţul suprem. A beneficiat de un proces cinstit, în faţa unui juriu, iar cazul lui a fost reanalizat de cinci tribunale diferite, şi toate au confirmat condamnarea. Faptul că se declară nevinovat nu este ceva credibil, după cum nu este credibil nici efortul senzaţional făcut de avocaţii lui de a inventa un nou ucigaş. Sistemul de justiţie din Texas nu poate fi confiscat de cine ştie ce criminal care doreşte să i se acorde atenţie şi de un avocat disperat care este în stare să afirme orice. Dumnezeu să binecuvânteze Texasul.

A refuzat să răspundă la întrebări şi a revenit în birou.

*

Când draperiile s-au tras brusc în lături, Roberta Drumm a fost cât pe ce să leşine văzându-şi mezinul legat strâns de pat, având tuburi care îi erau înfipte în ambele braţe. A icnit, şi-a acoperit gura cu palma, iar dacă Cedric şi Marvin nu ar fi sprijinit-o, s-ar fi prăbuşit la podea. Şocul i-a cuprins pe toţi. S-au strâns mai aproape unul de celălalt, şi Robbie s-a apropiat de grup, oferindu-şi sprijinul.

Keith rămăsese prea descumpănit ca să facă vreo mişcare. A rămas la câţiva paşi depărtare. Avea în spate câteva persoane necunoscute, martori care pătrunseseră la un moment dat, dar el nu ştia sigur când. Aceştia s-au apropiat puţin ca să vadă mai bine. Era joi, a doua joie din luna noiembrie, iar în acele momente, doamnele se adunau în sacristia bisericii luterane St. Mark pentru ora de Biblie la care aveau să discute Evanghelia după Luca, după care urma o cină cu paste în bucătăria lăcaşului de cult. Keith, Dana şi băieţii erau întotdeauna invitaţi la acea cină şi de obicei răspundeau invitaţiei. Acum chiar simţea lipsa bisericii lui şi a familiei, şi nu înţelegea limpede de ce îi veniseră asemenea gânduri în timp ce privea capul întunecat al lui Donté Drumm. Acesta contrasta şocant cu cămaşa albă pe care o purta şi cu cearşafurile albe ca zăpada din jurul lui. Curelele de piele erau cafeniu-deschis. Roberta a suspinat tare, şi Robbie a mormăit ceva spre martorii necunoscuţi din spatele lui, care se înghesuiau mai în faţă, în vreme ce lui Keith îi venea să urle. Era sătul de rugăciuni, căci ele oricum nu aveau nici un rezultat.

Keith s-a gândit dacă s-ar fi simţit altfel dacă Donté ar fi fost vinovat. Socotea că nu. Vinovăţia ar fi şters o parte din simpatia pe care i-o trezise tânărul, dar, în timp ce urmărea pregătirile preliminare, a rămas stupefiat de răceala, de eficienţa nemiloasă, ordinea septică a tuturor gesturilor. Era la fel cu eutanasierea unui câine bătrân, a vreunui cal beteag sau a unui şoarece de laborator. Cine ne dă dreptul de a ucide? Dacă uciderea nu este firească, atunci de ce ni se îngăduie să ucidem? În timp ce îl privea pe Donté, Keith şi-a dat seama că imaginea aceea nu i se va şterge niciodată din minte. Şi a ştiut că nici el nu va rămâne la fel ca până atunci.

Şi Robbie se uita la Donté, către partea dreaptă a feţei lui, şi s-a gândit la toate lucrurile pe care le-ar fi dorit schimbate. În fiecare proces, avocatul ia zeci de decizii rapide, şi el le-a retrăit pe toate. Poate trebuia angajat alt expert, chemaţi la bară alţi martori, poate ar fi trebuit să se poarte mai calm faţă de judecătoare, poate trebuia să fie mai amabil cu juraţii. Îşi va găsi vină mereu, deşi nimeni altcineva nu se socotea vinovat. Nu reuşise să salveze un nevinovat, iar acea povară era prea grea pentru el. O parte importantă din viaţa lui avea să piară în acele momente, şi se îndoia că va mai fi acelaşi om ca până atunci.

Alături, Reeva plângea văzându-l pe ucigaşul fiicei ei stând întins pe spate, neajutorat, lipsit de speranţă, aşteptând să-şi dea ultima suflare şi să se ducă în iad. Moartea lui – rapidă şi foarte plăcută – nu se compara nicidecum cu aceea a lui Nicole, şi Reeva voia să asiste la mai multă durere şi suferinţă. Wallis a încurajat-o petrecându-şi un braţ pe după umărul ei. Ea mai era susţinută de cei doi copii ai ei. Tatăl biologic nu era prezent, dar Reeva îşi promisese că nu-l va lăsa să uite asta vreodată.

Donté s-a întors cu un efort spre dreapta, iar chipul mamei i-a apărut în faţa ochilor. A zâmbit, a făcut un semn de victorie din degete, apoi s-a întors la loc şi a închis ochii.

La ora 18.01, directorul Jeter s-a apropiat de o masă şi a ridicat receptorul telefonului care era în legătură directă cu biroul procurorului general din Austin. A fost informat că toate apelurile fuseseră respinse; nu mai exista nici un motiv de amânare. A pus receptorul la loc, apoi a ridicat un alt receptor, identic cu primul. Era pe linia directă cu biroul guvernatorului. Mesajul a fost acelaşi, undă verde din partea tuturor autorităţilor. La ora 18.06 s-a apropiat de pat şi a spus:

– Domnule Drumm, doreşti să faci o declaraţie finală?

– Da, a răspuns Donté.

Directorul închisorii a întins mâna spre tavan, a prins un mic microfon articulat şi l-a coborât până la treizeci de centimetri de faţa lui Donté.

– Poftim, a spus el.

Sunetul se auzea în difuzoare montate în fiecare din camerele martorilor.

Donté şi-a dres glasul, s-a uitat fix la microfon şi a spus:

– Vă iubesc, mamă şi tată, şi sunt întristat că tata a murit înainte de a-mi putea lua rămas-bun de la el. Statul Texas nu mi-a îngăduit să particip la funeraliile lui. Cedric, Marvin şi Andrea, vă iubesc pe toţi şi ne vom revedea cândva. Îmi cer iertare că v-am făcut să treceţi prin toate astea, dar nu a fost vina mea. Robbie, te iubesc, domnule. Ai fost extraordinar. Familiei lui Nicole Yarber vreau să-i spun că îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat. A fost o fată dulce şi sper că într-o bună zi va fi prins omul care a ucis-o. Atunci cred că voi va trebui să mai asistaţi la o execuţie.

A făcut o pauză, a închis ochii, apoi a strigat:

– Sunt nevinovat! Am fost persecutat timp de nouă ani de statul Texas pentru o crimă pe care nu am comis-o. Nu am atins-o niciodată pe Nicole Yarber şi nu ştiu cine a ucis-o. A respirat adânc, a deschis ochii şi a continuat: Pentru detectivul Drew Kerber, Paul Koffee, judecătoarea Grale şi toţi bigoţii aceia din juriu, toţi acei şoareci orbi de la curţile de apel şi pentru guvernatorul Newton, ziua judecăţii voastre se apropie. Când va fi găsit adevăratul ucigaş, o să fiu acolo ca să vă bântui.

S-a întors şi a privit spre mama lui.

– Adio, mamă. Te iubesc.

După câteva clipe de tăcere, Ben Jeter a împins microfonul spre tavan. S-a dat un pas înapoi şi a făcut un semn din cap către chimistul fără chip dinapoia ferestrei întunecate din stânga patului. Execuţia a început – trei doze diferite, administrate într-o succesiune rapidă. Fiecare dintre cele trei substanţe era letală, chiar dacă ar fi fost folosită singură. Prima era tiopental de sodiu, un sedativ puternic. Donté a închis ochii şi apoi nu i-a mai deschis. Două minute mai apoi, o doză de bromură de pancuroniu, un decontracurant muscular, pentru oprirea activităţii pulmonare. A treia substanţă era clorură de potasiu, care i-a oprit inima.

Din cauza legăturilor de piele era dificil de precizat momentul când Donté încetase să mai respire. Însă respirația se oprise. La 18.19, doctorul și-a făcut apariția și a verificat cadavrul cu un stetoscop. A făcut un semn din cap către director, care la 18.21 a anunțat decesul lui Donté Drumm.

CAPITOLUL 27

Draperiile s-au tras peste geamuri; camera morții a dispărut.

Reeva l-a strâns pe Wallis în brațe, iar Wallis a îmbrățișat-o pe Reeva, apoi și-au îmbrățișat copiii. Ușa de la camera lor s-a deschis și un angajat al închisorii i-a condus grăbit afară. La două minute după ce se anunțase decesul, Reeva și familia ei erau din nou în microbuz, îndepărtându-se de acel loc uimitor de eficient. După ce au plecat, familia Drumm a fost condusă pe altă ușă, dar urmând aceeași rută.

Robbie și Keith au rămas câteva secunde singuri în camera martorilor. Robbie avea ochii umezi, iar chipul îi era palid. Se simțea cu totul înfrânt, golit. Însă, în același timp, căuta pe cineva cu care să se confrunte.

– Te bucuri că ai asistat? a întrebat el.

– Nu.

– Nici eu.

La fosta gară, știrea morții lui Donté a fost primită fără nici un cuvânt. Cei de acolo erau prea stupefiați ca să vorbească. În sala de ședințe, se uitau la televizor, auzeau cuvintele, dar tot nu puteau crede că miracolul le scăpase cumva printre degete. Cu doar trei ore mai înainte, lucraseră cu febrilitate la petiția lui Boyette și la petiția Gamble, două daruri apărute în al doisprezecelea ceas, care li

păruseră extrem de promiţătoare. Însă TCCA respinsese petiţia Boyette şi practic trântiseră uşa în nas celei înaintate de Gamble.

Acum Donté era mort.

Sammie Thomas plângea încet într-un colţ. Carlos şi Bonnie se uitau la televizor, ca şi cum, printr-o răsturnare de situaţie, povestea putea avea un sfârşit fericit. Travis Boyette stătea ghemuit, frecându-şi tâmplele, în vreme ce Fred Pyor îl urmărea atent. Îşi făceau griji în privinţa lui Robbie.

Boyette s-a ridicat brusc şi a spus:

– Nu pricep. Ce s-a întâmplat? Oamenii ăia nu m-au ascultat. Şi eu spun adevărul.

– Ai venit prea târziu, Boyette, l-a repezit Carlos.

– Cu nouă ani mai târziu, a spus Sammie. Stai liniştit de nouă ani, dispus să laşi pe altul să facă închisoare în locul tău, iar acum te aştepţi ca toată lumea să te asculte.

Carlos s-a îndreptat spre Boyette şi l-a împuns cu degetul:

– Aveam nevoie de doar douăzeci şi patru de ore, Boyette. Dacă ai fi venit ieri, am fi avut vreme să căutăm cadavrul. Dacă găseam cadavrul, nu se mai ajungea la execuţie. Nu se putea aplica pedeapsa, pentru că ar fi ucis pe cine nu trebuia. Au ucis un nevinovat pentru că sunt dobitoci, dar şi pentru că tu ai fost prea laş ca să vii mai devreme. Boyette. Donté a murit din cauza ta.

Boyette s-a făcut stacojiu la faţă şi a dus mâna spre baston. Cu toate astea, Fred Pryor a fost mai iute decât el. A pus mâna pe baston, s-a uitat la Carlos şi a spus:

– Să ne calmăm. Toată lumea se linişteşte.

Telefonul lui Sammie a sunat. S-a uitat la el şi a zis:

– E Robbie.

Carlos s-a întors, iar Boyette s-a aşezat la loc, avându-l pe Pryor în apropiere. Sammie a ascultat câteva minute, apoi a lăsat telefonul jos. Şi-a şters o lacrimă şi a zis:

– Presa a recepţionat însă totul foarte corect. A murit. A spus că Donté a avut tărie până la capăt, şi-a susţinut nevinovăţia şi a făcut-o

foarte convingător. Robbie pleacă acum de la închisoare. Vor veni tot cu avionul şi vor ajunge aici pe la 20.00. Ar dori să-l aşteptăm.

A tăcut, apoi şi-a şters faţa.

După declararea morţii lui Donté, Garda Naţională s-a dispersat pe străzile din jurul parcului Civitan din zona locuită de albi şi prin parcul Washington, din cartierul negrilor. Mulţimea din parcul Civitan sporise permanent în tot cursul după-amiezii, atât ca număr, cât şi ca forţă vocală şi imediat s-a împins către soldaţi. Aceştia au fost sfidaţi, blestemaţi, insultaţi, câteva pietre au zburat spre ei, dar violenţa, care mocnea sub pojghiţa subţire a calmului, era încă ţinută în frâu. Se făcuse aproape întuneric şi existau puţine îndoieli că situaţia avea să se deterioreze când va veni noaptea. În parcul Washington, mulţimea era alcătuită din persoane mai vârstnice şi în primul rând din oameni care stăteau în zonă. Cei tineri, mai scandalagii, traversaseră oraşul, către locul unde era mai probabil să izbucnească tulburări.

Casele erau încuiate, oamenii au început veghea stând pe verandele din faţa caselor, şi armele erau ţinute la îndemână. Santinelele şi-au instalat posturi de patrulare la fiecare biserică din Slone.

La şaisprezece kilometri mai la sud, la cabană, atmosfera era mult mai veselă. Adunaţi în faţa televizorului, cu paharele pline, bărbaţii au rânjit satisfăcuţi când s-a confirmat decesul condamnatului. Paul Koffee a toastat în cinstea lui Drew Kerber, apoi Drew Kerber a toastat în onoarea lui Paul Koffee. Cei prezenţi au ciocnit paharele. Ezitarea jenantă pe care o simţiseră din cauza acelui Boyette a fost numaidecât dată uitării. Cel puţin pentru moment.

Justiţia avusese câştig de cauză.

Directorul Jeter i-a condus pe Robbie şi pe Keith înapoi spre partea din faţă a închisorii, le-a strâns mâinile, apoi şi-a luat rămas-bun. Robbie i-a mulţumit pentru amabilitate. Keith nu era convins că voia să-i mulţumească sau să-l insulte – faptul că-i permisese în ultima clipă să fie martor îl făcuse să aibă parte de o experienţă îngrozitoare –,

dar s-a arătat binevoitor, pentru că aşa îi stătea în fire. Când au ieşit pe poarta din faţă, au văzut de unde venea zgomotul. Spre dreapta, la trei intersecţii depărtare, în spatele zidului alcătuit din poliţişti şi oameni din trupele statului, studenţii strigau şi fluturau pancartele şi panourile confecţionate chiar de ei. Erau strânşi în mijlocul unei străzi care fusese izolată de cordoane de poliţie. Dincolo de ei, traficul se blocase. Un şir de maşini încercase să ajungă la închisoare, iar când fuseseră blocate, şoferii lor coborâseră şi se alăturaseră mulţimii. Operaţiunea Deturnarea îşi propusese să sufoce închisoarea cu oameni şi vehicule, şi planul reuşise. Scopul de a împiedica execuţia nu fusese îndeplinit, dar susţinătorii lui Donté măcar se mobilizaseră şi se făcuseră auziţi.

Aaron Rey aştepta pe trotuar şi le-a făcut semn lui Keith şi Robbie să se apropie.

– Am găsit o rută de scăpare, a spus el. Locul ăsta e gata să sară în aer.

S-au grăbit spre microbuz şi au pornit. Şoferul a luat-o pe străzi lăturalnice, ferind maşinile parcate şi studenţii furioşi. Martha Handler s-a uitat cu băgare de seamă la faţa lui Robbie, dar nu a reuşit să stabilească un contact vizual cu el.

– Putem sta de vorbă? a întrebat ea.

El a clătinat din cap. Keith a procedat la fel. Amândoi au închis ochii şi au rămas tăcuţi.

O firmă de pompe funebre din Huntsville avea contract pentru a se ocupa de cadavru. Una dintre maşinile mortuare ale firmei se afla în Unitatea Ziduri, ferită vederii, iar după ce din casa morţii au ieşit şi ultimii martori şi oficiali, maşina a pătruns cu spatele pe aceeaşi poartă pe care veniseră şi plecaseră microbuzele. Din maşină, oamenii au scos o brancardă pliabilă, au dus-o pe roţi până în camera morţii, unde a fost lipită de patul pe care stătea întins Donté, după ce i se desfăcuseră curelele. Tuburile fuseseră extrase şi strânse în încăperea întunecoasă unde chimistul, tot nevăzut, îşi completa documentele.

După ce au numărat până la trei, patru gardieni au ridicat trupul uşor şi l-au aşezat pe brancardă, unde l-au legat, dar nu la fel de strâns ca mai devreme. O pătură aparţinând casei funerare a fost aşternută peste el, iar când totul a fost aşa cum trebuia, brancarda a fost împinsă până la maşină. Douăzeci de minute după ce fusese confirmat decesul, cadavrul părăsea Unitatea Ziduri, pe o rută diferită, pentru a-i evita pe protestatari şi camerele reporterilor.

La firma de pompe funebre, cadavrul a fost dus în camera rece. Domnii Hubert Lamb şi fiul lui, Alvin, proprietarii firmei Lamb & Son, Slone, Texas, aşteptau acolo. Urmau să îmbălsămeze cadavrul la sediul lor din Slone, pe aceeaşi masă pe care, în urmă cu cinci ani, îl pregătiseră pentru înmormântare pe Riley Drumm. Însă Riley fusese un bătrân de cincizeci şi cinci de ani, cu organismul slăbit şi suferind, iar moartea lui fusese anticipată. Putea fi explicată. A fiului său nu putea fi explicată. Ca oameni care se ocupau de morţi, având permanent de-a face cu ei, cei doi Lamb îşi închipuiau că văzuseră de toate. Însă au rămas surprinşi văzându-l pe Donté stând întins pe brancardă cu un aer paşnic, având o expresie de mulţumire pe faţă, trupul sănătos, un tânăr de douăzeci şi şapte de ani. Îl cunoscuseră de mic. Îl ovaţionaseră pe terenul de fotbal şi, ca toată lumea din Slone, se aşteptau ca el să aibă o cariera lungă şi glorioasă. Când fusese arestat, şuşotiseră şi bârfiseră la fel ca toată lumea din oraş. Fuseseră stupefiaţi când el făcuse mărturisirea şi se grăbiseră să-l creadă când retractase declaraţia. Poliţiştii din Slone, şi detectivul Kerber în special, nu se bucurau de încredere în partea lor de oraş. Băiatul fusese înşelat; l-au silit să mărturisească, la fel cum se proceda în trecutul îndepărtat. Au urmărit cu un sentiment de frustrare cum fusese judecat de un juriu alcătuit exclusiv din albi, iar după ce ajunsese în închisoare, ei, ca şi restul oraşului, se aşteptaseră ca trupul fetei să fie găsit, ori poate să-şi facă apariţia chiar ea.

Cu ajutorul altor doi oameni, l-au ridicat pe Donté de pe brancardă şi l-au aşezat cu delicateţe într-un coşciug frumos din lemn de stejar, ales luni de mama lui. Roberta plătise un mic avans – avea

asigurare de înmormântare –, iar cei doi Lamb conveniseră imediat să-i returneze în întregime banii în caz că nu ar mai fi fost nevoie de el. S-ar fi lipsit bucuroşi de banii pentru acel coşciug. Se rugaseră să nu se ajungă până acolo: să preia cadavrul, apoi să-l aducă acasă, să-l pregătească pentru priveghi, slujbă şi înmormântare.

Cei patru s-au luptat să transporte coşciugul în maşina mortuară a firmei şi la ora 19.02, Donté a părăsit Huntsville, îndreptându-se spre casă.

Decorul emisiunii *Fordyce – Loveşte nemilos!* era asigurat de o mică „sală de bal" dintr-un motel ieftin de la marginea oraşului Huntsville. Reeva şi Wallis erau cocoţaţi pe scaune de regizor şi machiaţi pentru filmare, în timp ce Sean Fordyce se agita peste tot în stilul lui pasionat. Tocmai sosise cu un avion cu reacţie de la o execuţie din Florida, ajungând în ultima clipă în Huntsville, dar foarte încântat că îi ieşise sincronizarea, întrucât cazul Nicole Yarber devenise unul dintre cele mai de succes pe care le avusese până în acel moment. În schimbul preliminar de cuvinte, cât tehnicienii lucrau cu disperare pentru asigurarea sunetului, luminilor, machiajelor scenariului, Fordyce şi-a dat seama că Reeva încă nu auzise de apariţia lui Travis Boyette. Când se făcuse acea destăinuire, ea se afla în incinta închisorii, pregătindu-se pentru marele eveniment. În mod instinctiv, a decis să nici nu-i spună. Va păstra ştirea pentru mai târziu.

Interviul acordat după execuţie era cea mai dramatică parte a show-ului. Prinşi imediat după ce l-au urmărit pe nenorocit murind, se putea ca oamenii să declare tot felul de lucruri şocante. S-a răstit la un tehnician, a blestemat un cameraman, anunţându-i că el era gata să înceapă. Puţină pudră pe frunte, apoi o schimbare instantanee de expresie când a privit la cameră, a zâmbit şi a devenit un om plin de compasiune. În timp ce se filma, a explicat unde se afla, a precizat ora, minutul, gravitatea momentului, după care s-a adresat Reevei, spunând:

– Reeva, s-a terminat. Povesteşte-ne ce ai văzut.

Având câte o batistă de hârtie în fiecare mână – terminase o cutie de la prânz până în acea clipă –, Reeva s-a şters la ochi şi a zis:

– L-am văzut, pentru prima oară după opt ani, l-am văzut pe omul care mi-a ucis copila. L-am privit în ochi, dar nu a vrut să se uite la mine.

Avea vocea puternică, încă nu apăruseră emoţiile.

– Şi ce a spus?

– A spus că-i pare rău, şi am apreciat asta.

Fordyce s-a apropiat mai mult şi s-a încruntat:

– A spus că-i pare rău că a ucis-o pe Nicole?

– Ceva de genul ăsta, a zis ea, dar Wallis a clătinat din cap şi a aruncat o privire la soţia lui.

– Nu sunteţi de acord, domnule Pike?

– A spus că îi pare rău pentru cele petrecute, nu că i-ar părea rău pentru ceva ce a făcut el, a mormăit Wallis.

– Eşti sigur? s-a răstit Reeva la soţul ei.

– Sunt sigur.

– Nu asta am auzit eu.

– Povesteşte-ne despre execuţie, cum a murit, a rugat-o Fordyce.

Încă iritată de intervenţia lui Wallis, Reeva a clătinat din cap, după care s-a şters la nas cu o batistă de hârtie.

– A fost mult prea uşoară. A adormit, pur şi simplu. Când au dat draperia la o parte, el era deja pe pat, legat, şi părea foarte liniştit. A făcut ultima declaraţie, apoi a închis ochii. Nu ne-am dat seama de nimic, nici un semn că drogurile i-au fost administrate, nimic. A adormit, şi gata.

– Şi te-ai gândit la Nicole şi la moartea groaznică de care a avut ea parte?

– A, da, Dumnezeule, exact, sărmana mea copilă! A suferit mult. Ce îngrozitor…

Glasul ei s-a înecat, iar camera a prins-o şi mai aproape într-un prim-plan.

– Ai fi vrut să sufere? a întrebat Fordyce, sondând, sugerând.

Ţinând ochii închişi, ea a dat cu vigoare din cap. Apoi Fordyce l-a întrebat pe Wallis:

– Şi acum ce se schimbă, domnule Pike? Ce reprezintă asta pentru familia voastră?

Wallis s-a gândit puţin şi, în timp ce făcea asta, Reeva a izbucnit:

– Înseamnă mult. Să ştiu că a murit, să ştiu că a fost pedepsit. Cred că o să dorm mai bine noaptea.

– A susţinut că e nevinovat?

– Da, sigur, a spus Reeva, lacrimile dispărând în acel moment din ochii ei. Aceeaşi chestie veche pe care o auzim de ani întregi. „Sunt nevinovat!" Ei, acum e mort, asta e tot ce pot spune.

– Te-ai gândit vreodată că ar putea fi nevinovat, că altcineva a ucis-o pe Nicole?

– Nu, nici o clipă. Monstrul a mărturisit.

Fordyce s-a tras puţin înapoi.

– Ai auzit de un bărbat pe nume Travis Boyette?

Femeia era nedumerită.

– Poftim?

– Travis Boyette. Azi, la ora cinci după-amiază, a apărut la televiziunea din Slone şi a susţinut că el este ucigaşul.

– Ce prostie!

– Uite înregistrarea, a spus Fordyce, arătând către un ecran cu diagonala de 51 de centimetri, aflat undeva în dreapta. Ca la un semn, pe el a apărut Travis Boyette. Volumul era tare, persoanele din platou au rămas perfect nemişcate. În timp ce omul vorbea, Reeva s-a uitat cu atenţie, s-a încruntat, aproape că a rânjit, apoi a scuturat din cap. Un idiot, un impostor. Ea ştia cine era ucigaşul. Însă când Boyette a scos inelul de clasă, l-a prezentat camerelor şi a spus că îl păstra de nouă ani, Reeva a pălit la faţă, a rămas cu gura căscată şi umerii i s-au pleoştit.

Probabil că Sean Fordyce era un susţinător zgomotos al pedepsei cu moartea, dar, la fel ca majoritatea indivizilor cu gura mare de la televiziunile prin cablu, niciodată nu permitea ideologiei să strice o

emisiune care promitea să devină senzaţională. Fără îndoială că posibilitatea ca în urmă cu aproape două ore să fi fost executat un nevinovat avea să dea o lovitură cumplită pedepsei cu moartea, dar lui Fordyce nu-i păsa nici cât negru sub unghie. El se afla exact în mijlocul celei mai fierbinţi ştiri a momentului – numărul doi pe pagina de internet a CNN – şi avea de gând să folosească acest prilej la maximum.

Şi nu vedea nimic rău în încercarea de a-şi atrage propriii invitaţi într-o ambuscadă. Mai procedase aşa şi cu alte ocazii şi era dispus să repete figura dacă sporea efectul dramatic.

Boyette a dispărut de pe ecran.

– Reeva, ai văzut inelul? a spus Fordyce cu glas bubuitor.

Reeva arăta de parcă tocmai văzuse o fantomă. Apoi, adunându-şi gândurile, şi-a amintit că totul se filma.

– Da, a reuşit ea să spună.

– Şi este al lui Nicole?

– A, nu am cum să ştiu. Cine este individul ăsta şi de unde a apărut?

– E un violator în serie şi are un cazier foarte încărcat, ăsta este omul.

– Ei, asta acum. Cine îl poate crede?

– Deci, nu-l crezi, Reeva?

– Sigur că nu. Însă lacrimile dispăruseră de pe faţa ei. Reeva părea derutată, dezorientată şi dintr-odată foarte obosită.

Când Fordyce s-a apropiat ca să-i adreseze încă o întrebare, ea a zis repede:

– Sean, am avut o zi lungă. Plecăm acasă.

– Da, sigur, Reeva, doar o întrebare. Acum, după ce ai văzut o execuţie, crezi că ele ar trebui televizate?

Reeva şi-a smuls microfonul de la taior şi a sărit în picioare.

– Hai, Wallis. Sunt obosită.

Interviul se încheiase. Reeva, Wallis şi cei doi copii ai lor au ieşit din motel, urmaţi îndeaproape de fratele Ronnie. Au urcat în microbuzul bisericii şi au pornit spre Slone.

*

La aeroport, Keith a sunat-o pe Dana ca să-i spună ultimele noutăţi. Acum se simţea în cădere liberă, neavând idee încotro mergea şi neştiind sigur unde fusese. Când i-a explicat, cu delicateţe, că tocmai asistase la o execuţie, ea a rămas fără grai. La fel rămăsese şi el. Convorbirea a fost scurtă. Ea l-a întrebat dacă se simţea bine, iar el i-a răspuns că nu se simţea deloc bine.

La 19.05 aparatul King Air s-a ridicat de la sol şi curând a pătruns în norii denşi. Avionul a început să se zgâlţâie şi să se hurduce, ca un camion vechi pe un drum denivelat. „O să avem o turbulenţă moderată" anunţase pilotul când se îmbarcaseră. Zgomotul motoarelor, sentimentul că era azvârlit de colo, colo, şi amestecul ameţitor al tuturor imaginilor şocante pe care le văzuse în ultimele două ore l-au făcut pe Keith să închidă imediat ochii şi să se retragă în propria cochilie.

Şi Robbie se închisese în sine. Stătea aplecat în faţă, cu coatele pe genunchi, bărbia rezemată într-o palmă, cufundat în gânduri şi amintiri dureroase. Martha Handler voia să stea de vorbă, să ia notiţe, să reţină cu fidelitate impresiile de moment, dar nu avea pe cine să întrebe. Aaron Rey privea agitat pe geam, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca avionul să piardă o aripă.

La 1 500 de metri, zborul a devenit ceva mai lin, iar zgomotul din cabină s-a mai stins. Robbie s-a rezemat de spătarul scaunului şi i-a zâmbit Marthei.

– Care au fost ultimele lui cuvinte? a întrebat ea.

– Că o iubeşte pe mama lui şi că e nevinovat.

– Doar atât?

– E suficient. Există un website al listei de aşteptare, unul oficial, şi pe el se postează ultimele cuvinte ale condamnaţilor. Ale lui Donté vor apărea mâine, cam pe la amiază. A fost frumos. I-a numit pe toţi tipii răi – Kerber, Koffee, judecătoarea Grale, guvernatorul. A vorbit frumos, minunat.

– Deci a murit luptând?

– Nu avea cum să lupte, dar nu a cedat nici cât negru sub unghie.

*

Maşina, un Buick vechi, deţinut de o văduvă bătrână, doamna Nadine Snyderwine, era parcată alături de casa ei modestă, pe o platformă de beton, sub un stejar. O folosea de cel mult trei ori pe săptămână şi, cum vederea o cam lăsase, ştia că zilele ei de şofat erau numărate. Doamna Snyderwine fusese toată viaţa casnică, nu cunoştea multă lume şi, evident, nu provocase pe nimeni. Maşina ei a fost aleasă pentru că era parcată pe o stradă liniştită. Întunecoasă, dintr-o zonă locuită exclusiv de albi. Buickul nu era încuiat, şi asta oricum nu ar fi contat. Au deschis portiera şi au aruncat înăuntru cocktailul Molotov aprins, după care incendiatorii au dispărut în noapte fără să lase nici o urmă. Un vecin a văzut flăcările şi a telefonat la poliţie, iar apelul a fost înregistrat la 19.28.

Dacă exista posibilitatea ca Buickul să fi luat foc de la sine, din cauza vreunei defecţiuni electrice, astfel de gânduri au fost alungate când s-a primit al doilea apel, la 19.36. Luase foc altă maşină, un Volvo wagon, parcat pe o stradă aflată la jumătatea distanţei dintre tribunal şi parcul Civitan. Autospecialele de pompieri au traversat oraşul cu sirenele urlând, fiind escortate de maşini de poliţie care să le facă loc. Sirenele au fost aplaudate de mulţimea strânsă în parc, o mulţime care creştea pe măsură ce întunericul se întetea. Însă, în afară de consum de băuturi alcoolice de către minori şi posesie de droguri uşoare, alte infracţiuni nu se comiseseră. Deocamdată. Poate tulburarea liniştii publice, dar, având în vedere încordarea de moment din oraş, poliţiştii nu se simţeau tentaţi să pătrundă în parc pentru a le strica oamenilor distracţia. Mulţimea era într-o dispoziţie belicoasă, alimentată de ştirea morţii lui Donté, de declaraţia făcută de Travis Boyette, de muzica rap care bubuia din difuzoarele maşinilor şi de ceva droguri şi alcool.

Poliţiştii urmăreau totul şi analizau soluţiile pe care le aveau. S-au sfătuit cu cei din Garda Naţională şi au pus la cale o strategie. O mişcare greşită putea provoca o reacţie imprevizibilă, în primul rând pentru că mulţimea nu avea un lider adevărat şi în acel moment

oamenii nu aveau habar încotro vor porni în acea noapte. La fiecare jumătate de oră, un netrebnic aprindea un şirag de petarde şi, preţ de câteva fracţiuni de secundă, poliţiştii şi oamenii din Gardă îngheţau încercând să-şi dea seama dacă era sau nu vorba de focuri de armă. Deocamdată, erau doar petarde.

Cel de-al treilea apel s-a primit la 19.40, şi era cel mai grav dintre toate. De fapt, când şeful poliţiei a aflat detaliile, s-a gândit să părăsească oraşul. La localul rău famat Big Louie, aflat în vestul oraşului, în parcarea cu pietriş, staţionau o sumedenie de maşini, lucru obişnuit pentru joi seara, începutul neoficial al weekendului. Ca să atragă clienţii, Louie oferea o diversitate de băuturi speciale, ceea ce presupunea reduceri de preţuri, iar fraţii prezenţi acolo reacţionau la asta cu entuziasm. Mai toate vehiculele parcate în apropierea clădirii ieftine din metal erau practic camionete, în proporţie aproape egală Forduri şi Chevrolete. Incendiatorii au ales câte unul din fiecare, au spart geamurile, au azvârlit în cabine cocktailurile Molotov şi au dispărut în beznă. Unui şofer i s-a părut că văzuse „doi băieţi negri" îndepărtându-se în fugă, ghemuiţi, foarte dubioşi. Însă nu fusese aproape şi nu le văzuse feţele. De fapt, nici nu era sigur că erau negri. Când chefliii au ieşit în goană afară şi au văzut flăcările mistuind cele două camionete, s-au repezit să le salveze pe celelalte. A urmat o hărmălaie de nedescris, ca la un derby de distrus maşini, pentru că fiecare încerca disperat să se îndepărteze de maşinile incendiate. Mulţi dintre ei au plecat, pentru că le trecuse brusc setea şi abia aşteptau să ajungă acasă, să încuie uşile şi să-şi pregătească armele. Fiecare camionetă de lângă Big Louie avea cel puţin o armă sub banchetă sau în torpedo. Acasă, mulţi aveau puşti de vânătoare în dulapurile cu geam.

Era mulţimea cea mai nepotrivit aleasă pentru o răfuială. Dacă arzi camioneta unui om, el este gata să pornească un război.

CAPITOLUL 28

Pe la ora opt, copanele dispăruseră, se consumase prea multă băutură, iar mai toţi oaspeţii lui Koffee abia aşteptau să ajungă acasă ca să vadă cât de gravă era situaţia în oraş. Echipele de televiziune goneau peste tot, încercând să ţină pasul cu incendiatorii, iar focurile au pus efectiv capăt petrecerii de lângă lac. Drew Kerber îşi făcea de lucru, trăgea de timp, aşteptând plecarea celorlalţi. A desfăcut încă o bere şi i-a spus lui Paul Koffee:

– Trebuie să stăm de vorbă.

S-au dus spre marginea docului, cât mai departe posibil de cabană, deşi acolo nu mai era nimeni. Şi Koffee avea o sticlă de bere în mână. S-au aplecat peste balustradă şi au privit apa de dedesubt.

Kerber a scuipat, a sorbit din bere şi a spus:

– Tipul ăsta, Boyette, te îngrijorează?

Koffee a părut surprins, ori cel puţin a încercat să fie.

– Nu, dar mi-e clar că te îngrijorează pe tine.

După o gură zdravănă de bere, Kerber a spus:

– Am crescut în Denton, şi în cartierul meu erau nişte oameni cu numele ăsta de familie. Ted Boyette mi-a fost prieten bun, am terminat împreună liceul, apoi el a intrat în armată şi a dispărut. Am auzit că ar fi avut ceva necazuri, dar m-am mutat de acolo, am ajuns aici şi am cam uitat de el. Ştii cum e cu prietenii din copilărie, nu-i uiţi, dar nici nu-i vizitezi. În orice caz, în ianuarie 1999, şi ţin minte pentru că

îl aveam pe Drumm închis la noi, eram la secţie şi nişte poliţişti râdeau de o brută pe care o prinseseră într-o camionetă furată. Au obţinut cazierul lui; individul avea trei condamnări pentru atacuri sexuale. Era infractor sexual în trei state, şi abia trecuse de treizeci şi cinci de ani. Poliţiştii se întrebau care va fi recordul? Care pervers e cunoscut în cele mai multe state? Cineva a vrut să ştie cum îl chema. A aflat că se numea: „T. Boyette". Nu am spus nimic, dar eram curios dacă nu cumva era puştiul din cartierul unde crescusem. I-am verificat dosarul, am văzut că-l chema Travis, dar am rămas la fel de curios. Două zile mai târziu, a fost dus la tribunal ca să apară în faţa judecătorului. Nu am vrut ca el să mă vadă, pentru că, dacă era vechiul meu prieten, nu era cazul să-l fac de râs. Tribunalul era aglomerat, mi-a fost uşor să trec neobservat. Dar nu era el. Era Travis Boyette, acelaşi om care a venit acum în oraş. L-am recunoscut din clipa când l-am văzut la televizor – acelaşi cap ţuguiat, acelaşi tatuaj pe partea stângă a gâtului. A fost aici, Paul, în Slone, închis cam la data la care dispăruse fata.

Koffee s-a gândit febril câteva secunde, apoi a zis:

– Bine, să presupunem că a fost aici. Asta nu înseamnă că spune adevărul când afirmă că el a ucis-o.

– Dar dacă spune adevărul?

– Nu vorbeşti serios.

– Lămureşte-mă, Paul. Dar dacă? Dacă Boyette spune adevărul? Dacă Boyette chiar are inelul fetei? Dacă Boyette îi duce la cadavru? Dacă, Paul? Ajută-mă în privinţa asta. Tu eşti avocatul.

– Eu nu cred.

– Putem fi acuzaţi?

– Pentru ce?

– Ce-ar fi să fim acuzaţi de crimă?

– Kerber, eşti beat?

– De acord, am băut cam mult.

– Atunci dormi aici, nu mai conduce. De ce nu eşti în oraş cu ceilalţi poliţişti?

– Sunt detectiv, nu poliţist de patrulare. Şi aş vrea să-mi păstrez slujba, Paul. Ipotetic, ce se întâmplă dacă Boyette spune adevărul?

Koffee şi-a golit sticla şi a aruncat-o în lac. A aprins o ţigară şi a scos un vălătuc lung de fum.

– Nu se întâmplă nimic. Suntem imuni. Controlez marele juriu, astfel că tot eu controlez cine este pus sub acuzare sau nu. Nu a existat niciodată vreun detectiv sau procuror care să fie pus sub acuzare pentru o condamnarea nedreaptă. Noi suntem sistemul, Kerber. Am putea fi daţi în judecată într-un tribunal civil, dar acest lucru este puţin probabil. Plus că suntem asiguraţi de oraş. Asta este, aşa că nu te mai frământa. Suntem beton.

– O să fiu concediat?

– Nu, pentru că un proces civil ţi-ar aduce daune nu numai ţie, ci şi oraşului. Oraşul va avea grijă de tine.

– Deci n-o să păţim nimic?

– Nu, şi termină cu grijile, bine?

Kerber a zâmbit, a respirat adânc şi a mai luat o gură mare de bere.

– Eram doar curios, a spus el. Asta e tot. Nu sunt deloc îngrijorat.

– Era cât pe ce să mă păcăleşti.

S-au uitat o vreme la apă, amândoi pierduţi în gânduri, dar de fapt preocupaţi de acelaşi lucru. În cele din urmă, Koffee a întrebat:

– Boyette a fost închis aici, dar eliberat condiţionat din alt stat, corect?

– Corect. Cred că era Oklahoma, ori poate Arkansas.

– Şi atunci, cum a reuşit să plece?

– Nu-mi amintesc totul, dar o să verific dosarul mâine-dimineaţă. Am impresia că a plătit o garanţie, apoi a dispărut. Eu nu am avut nici o legătură cu cazul lui, şi imediat ce mi-am dat seama că era alt Boyette, mi l-am şters din minte. Până astăzi.

A urmat o nouă pauză în discuţie, apoi Koffee a spus:

– Linişteşte-te, Kerber. Ai construit un caz bun, omul a avut parte de un proces cinstit şi vinovăţia lui a fost confirmată de toate curţile.

La ce altceva ne putem aştepta? Sistemul a funcţionat. La naiba, Drew, băiatul a mărturisit.

– Sigur că da. Deseori m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat în absenţa confesiunii.

– Pe tine nu te îngrijorează confesiunea, adevărat?

– A, nu. Am respectat toate procedurile.

– Atunci fă totul uitat, Drew. Uite, s-a terminat, serios. E prea târziu să ne gândim iarăşi la ce am făcut. Băiatul e în drum spre casă, într-un coşciug.

Aeroportul Slone era închis. Pilotul a activat luminile de aterizare prin semnal radio de la comenzile sale, iar apropierea şi aterizarea s-au desfăşurat lin. Avionul a rulat până la micul terminal şi, imediat ce elicele s-au oprit, au coborât grăbiţi din avion. Robbie i-a mulţumit pilotului şi i-a promis că îl va suna mai târziu. Pilotul a transmis condoleanţe. Până să ajungă la microbuz, Aaron vorbise deja cu Carlos şi fusese pus la curent cu ultimele evenimente.

– Incendii în tot oraşul, a spus el. Au dat foc la maşini. Carlos spune că în parcarea noastră sunt echipe de televiziune. Vor să stea de vorbă cu tine, Robbie, şi vor să îi mai pună întrebări lui Boyette.

– De ce nu incendiază şi furgonetele televiziunilor? a întrebat Robbie.

– Vrei să vorbeşti cu ei?

– Nu ştiu. Să aştepte. Boyette ce face?

– Se uită la televizor. Carlos spune că omul e iritat pentru că nimeni nu l-a ascultat, şi refuză să le mai declare ceva reporterilor.

– Dacă-l atac cu o bâtă de baseball, o să mă opriţi înainte de a-l omorî, nu-i aşa?

– Nu, i-a răspuns Aaron.

Când au pătruns în oraş, toţi patru au început să fie neliniştiţi. Aaron a ales să meargă pe străzi lăturalnice, ţinându-se departe de centru şi, după câteva minute, au ajuns la fosta gară. Toate luminile erau aprinse. Parcarea era plină şi, într-adevăr, trei maşini ale unor posturi TV aşteptau acolo. Când a coborât, reporterii îl aşteptau deja.

El i-a întrebat politicos de la ce posturi erau şi ce doreau. O echipă era din Slone, una de la un post din Dallas, iar a treia din Tyler. Mai erau şi câţiva reporteri din presa scrisă, între care şi unul din Houston. Robbie le-a oferit un târg – dacă organiza o scurtă conferinţă de presă afară, pe peron, şi răspundea la întrebările lor, vor pleca şi nu vor mai reveni? Le-a reamintit că se aflau pe proprietatea lui şi le putea cere să plece în orice clipă. Oamenii au acceptat propunerea; totul s-a desfăşurat în termeni amicali.

– Ce se întâmplă cu Travis Boyette? a întrebat un reporter.

– Nu îl am în custodie pe domnul Boyette, a răspuns Robbie. Am înţeles că se află înăuntru şi că nu mai doreşte să facă declaraţii. O să discut cu el, ca să văd ce vrea să facă.

– Mulţumim, domnule Flak.

– Mă întorc peste treizeci de minute, a spus el, apoi a urcat în goană treptele.

Keith, Aaron şi Martha l-au urmat. Emoţiile au răbufnit când au intrat în sala de şedinţe şi i-au văzut pe Carlos, Bonnie, Sammie Thomas, Kristi Hinze şi Fred Pryor. Au urmat îmbrăţişări şi condoleanţe.

– Unde e Boyette? a întrebat Robbie.

Fred Pryor a făcut semn spre uşa închisă a unui mic birou.

– Bine, ţineţi-l acolo. Să ne aşezăm la masa de conferinţe. Aş vrea să vă descriu cum a fost, cât am amintirile proaspete. Poate mă ajută şi reverendul Schroeder, pentru că s-a aflat acolo. A stat de vorbă cu Donté şi l-a urmărit cum moare.

Keith se instalase deja pe un scaun de lângă perete, stors de puteri, obosit şi terminat. Ceilalţi s-au uitat cu neîncredere la el. Fără să zâmbească, el a confirmat cu o mişcare din cap că fusese acolo.

Robbie şi-a scos haina, apoi şi-a slăbit nodul la cravată. Bonnie a adus o tavă cu sandviciuri şi a pus-o în faţa lui. Aaron a înşfăcat unul, la fel şi Martha, Keith a făcut semn că nu voia; îi dispăruse pofta de mâncare. După ce s-au aşezat cu toţii, Robbie a început prin a spune:

– A fost foarte curajos, dar se aştepta la un miracol în ultima clipă. Cred că toţi speram asta.

Ca un învăţător de clasa a treia la ora de lectură, Robbie le-a povestit cum s-a desfăşurat ultima oră de viaţă a lui Donté; iar când a încheiat, plângeau cu toţii din nou.

Curând au început să zboare pietre, unele aruncate de adolescenţii care stăteau ascunşi în spatele altor grupuri de adolescenţi, iar altele aruncate de persoane rămase nevăzute. Toate au căzut pe Walter Street, unde poliţiştii şi membrii Gărzii menţineau o linie aproximativă de apărare.

Prima victimă a fost un poliţist din Slone, care a primit o piatră drept în gură şi s-a prăbuşit lat, spre marea încântare a mulţimii. Imaginea poliţistului căzut i-a încurajat şi pe alţii să arunce cu pietre, dezlănţuind haosul în parcul Civitan. Un sergent de poliţie a luat decizia să risipească mulţimea şi, folosindu-se de o portavoce, le-a cerut tuturor să se disperseze imediat, altfel se vor opera arestări. Acest lucru le-a stârnit furia. Oamenii din mulţime i-au huiduit pe poliţişti şi pe soldaţi, lansând injurii şi ameninţări şi dând semne că nu doreau să respecte ordinul. Poliţiştii şi soldaţii, purtând căşti şi scuturi, au format un vârf de lance, au traversat strada şi au pătruns în parc. Câţiva elevi, între care Trey Glover, fundaşul echipei de fotbal şi liderul iniţial al protestului, au pornit înainte cu mâinile întinse în faţă, oferindu-se să fie arestaţi. În timp ce Trey era pus în cătuşe, o piatră l-a izbit în cască pe poliţistul care opera arestarea. Bărbatul a scos un ţipăt şi a înjurat, uitând de Trey, şi a pornit în goană după tânărul care aruncase piatra. Câţiva dintre protestatari s-au împrăştiat şi au fugit pe străzi, dar majoritatea au rămas să lupte, azvârlind cu orice le pica în mână. Adăposturile unora dintre terenurile de baseball erau făcute din cărămizi de zgură, perfecte pentru a fi sparte în bucăţi şi aruncate în bărbaţii şi femeile în uniforme. Un elev a înfăşurat un şirag de petarde în jurul unui băţ, a aprins fitilul şi a aruncat totul în vârful de lance care înainta. Exploziile i-au făcut pe poliţişti şi pe soldaţi să rupă rândurile şi să fugă pentru a se adăposti. Cei din mulţime au scos urlete. De undeva din spatele vârfului de lance

alcătuit din soldaţi, un cocktail Molotov a căzut ca din cer şi a aterizat pe acoperişul unei maşini de poliţie fără însemna oficiale, care era parcată pe bordură pe Walter Street. Flăcările s-au răspândit cu repeziciune când benzina s-a revărsat pe toată suprafaţa vehiculului. Asta a dat naştere unui nou val de urale delirante şi răcnete de satisfacţie din partea mulţimii. În timp ce situaţia se agrava, la faţa locului a sosit o maşină a unui post de televiziune. Reportera, o femeie blondă cu un aer serios, care ar fi trebuit să-şi facă de lucru în altă parte, a coborât precipitată cu microfonul în mână şi a fost întâmpinată de un poliţist furios, care i-a cerut să urce înapoi în furgonetă şi să plece naibii de acolo. Furgoneta albă, având numele postului TV scris cu litere mari, roşii şi galbene, a devenit o ţintă uşoară, iar la câteva secunde după ce s-a oprit, a început să fie izbită de pietre şi de tot felul de gunoaie. Apoi o bucată ascuţită de cărămidă din zgură a lovit-o pe reporteră în ceafă, spărgându-i capul şi doborând-o la pământ, lăsând-o fără cunoştinţă. Alte urale, alte obscenităţi. Sânge cât cuprindea. Cameramanul ei a târât-o până într-un loc sigur, iar poliţiştii au chemat o ambulanţă. Ca şi cum ar mai fi fost nevoie de elemente noi la acea nebunie şi agitaţie, tineri din mulţime au aruncat în soldaţi şi poliţişti cu bombe fumigene, iar în acel moment s-a dat ordinul de a se interveni cu gaze lacrimogene. S-au aruncat primele grenade, şi mulţimea a fost cuprinsă de panică. Tinerii au început să se împrăştie, fugind şi dispersându-se prin cartier. Pe străzile din jurul parcului Civitan, bărbaţii stăteau pe verandele din faţa casei, ascultând zgomotul produs de haosul din apropiere, atenţi la orice mişcare sau necaz. În timp ce femeile se aflau în siguranţa casei, ei stăteau de gardă cu puştile cu ţeavă retezată sau cu cele de vânătoare, aşteptând apariţia vreunei feţe de negru. Când Herman Grist din Benton Street numărul 1485 a văzut trei tineri negri mergând pe mijlocul străzii, a tras două focuri de avertizare în aer de pe verandă şi le-a strigat să se ducă în partea lor de oraş. Puştii au rupt-o la fugă. Bubuiturile au răsunat în noapte, un semnal grav că vigilenţii intraseră în joc. Din fericire, Grist nu a mai tras.

Mulţimea a început să se împrăştie, câţiva dintre demonstranţi aruncând cu pietre în timp ce se retrăgeau. La ora nouă seara, parcul fusese cucerit, iar poliţiştii şi soldaţii mergeau printre resturi – sticle goale, cutii de mâncare de la fast-food, chiştoace de ţigări, ambalaje de petarde, suficient gunoi să umple o groapă municipală. Cele două adăposturi de la terenurile de baseball dispăruseră, nu mai rămăseseră decât băncile de metal. Chioşcul din care se vindeau diverse lucruri în zilele de meci fusese spart, dar înăuntru nu existase nimic demn de furat. După lansarea grenadelor lacrimogene, fuseseră abandonate câteva vehicule, inclusiv maşina de teren a lui Trey Glover. Trey şi alţi doisprezece oameni se aflau deja în închisoare. Patru se oferiseră, iar restul fuseseră prinşi. Alţi câţiva ajunseseră la spital din cauza intoxicării cu gaz lacrimogen. Fuseseră răniţi trei poliţişti, plus reportera.

Mirosul înţepător de gaz persista în parc. Un nor gălbui de la bombele fumigene atârna în aer nu foarte sus deasupra terenurilor de joc. Locul amintea de un câmp de bătălie de pe care lipseau doar victimele.

Împrăştierea acelei mulţimi însemna că acum circa o mie de negri furioşi se deplasau prin Slone şi nu aveau intenţia de a se duce acasă şi nici planuri de a face ceva constructiv. Folosirea de gaze lacrimogene îi înfuriase. Acei tineri crescuseră văzând filme în alb-negru cu câinii din Selma, furtunurile de apă din Birmingham şi gazele lacrimogene folosite în Watts. Acea luptă epopeică făcea parte din trecutul lor, din ADN-ul lor, un capitol glorios din istoria lor şi, brusc, ei se găseau aici, pe străzi, protestând şi luptând şi fiind atacaţi cu gaze lacrimogene, la fel ca strămoşii lor. Nu aveau nici o intenţie de a înceta lupta. Dacă poliţiştii doreau să joace tare, atunci şi ei erau dispuşi să procedeze la fel.

Primarul Harry Rooney monitoriza situaţia tot mai gravă din oraşelul lui de la secţia de poliţie, care devenise centru de comandă. El şi şeful poliţiei, Joe Radford, luaseră hotărârea de a dispersa

mulţimea de la parcul Civitan şi să intervină în forţă, şi amândoi ştiau că fuseseră de acord să se folosească gaze lacrimogene. Acum primeau întruna rapoarte, prin radio şi telefon mobil, că protestatarii circulau în grupuri pe străzi, spărgând ferestre, strigând ameninţări spre automobiliştii din trafic, aruncând cu pietre şi tot felul de obiecte, şi comportându-se huliganic.

La 21.15, el l-a sunat pe reverendul Johnny Canty, pastorul Bisericii Metodiste Africane. Cei doi se întâlniseră joi, când reverendul Canty îl rugase pe primar să intervină pe lângă guvernator pentru amânarea execuţiei. Primarul refuzase. Nu-l cunoştea pe guvernator, nu avea absolut nici o influenţă asupra lui şi, pe de altă parte, oricine s-ar fi milogit la guvernator să acorde o amânare şi-ar fi pierdut timpul, pentru că Gill Newton nu l-ar fi ascultat. Canty îl avertizase pe primarul Rooney de posibilitatea izbucnirii unor tulburări dacă Donté avea să fie executat. Primarul se arătase sceptic în acea privinţă.

Iar acum, acel scepticism fusese înlocuit de temeri.

Doamna Canty a răspuns la telefon şi a spus că soţul ei nu era acasă. Se afla la firma de pompe funebre, aşteptând sosirea familiei Drumm. I-a dat primarului un număr de telefon şi, în cele din urmă, reverendul Canty i-a răspuns.

– Bună seara, domnule primar, a rostit el rar, cu glas puternic de predicator. Care este situaţia în seara asta?

– Domnule reverend, lucrurile sunt foarte tulburi în aceste momente. Ce mai faci?

– Nu grozav. Suntem aici, la casa funerară, aşteptând ca familia să vină cu cadavrul, astfel că în aceste momente nu fac deloc bine. Cu ce te pot ajuta?

– Ai avut dreptate în legătură cu tulburările, domnule reverend. Nu te-am crezut şi îmi pare rău. Trebuia să te ascult, dar nu am făcut-o. Însă situaţia se agravează pe timp ce trece. Am avut opt incendii, douăsprezece arestări, şase răniţi şi nu am motive să cred că numărul acestora va rămâne neschimbat. Mulţimea din parcul Civitan a fost

împrăştiată, însă aceea din parcul Washington creşte dintr-o clipă în alta. Nu m-ar surprinde dacă ar mai muri cineva curând.

– Domnule primar, avem deja un mort. Aştept trupul lui.

– Îmi pare rău.

– Care e scopul acestui telefon?

– Eşti un lider respectat în comunitatea ta. Eşti pastorul lui Drumm. Te rog să te duci la parcul Washington şi să faci un apel la calm. Oamenii te vor asculta. Această violenţă nu slujeşte la nimic.

– Domnule primar, am doar o întrebare. Poliţia a folosit gaze lacrimogene împotriva tinerilor din parcul Civitan? Am auzit un zvon în urmă cu câteva minute.

– Hm, da. S-a considerat că era necesar.

– Ba nu era necesar, şi aţi făcut o greşeală monumentală. Gazându-ne copiii, poliţia a agravat situaţia. Nu aştepta ca eu să dau fuga să repar ceea ce aţi stricat voi. Noapte bună.

Şi apoi a închis.

Avându-i pe Aaron Rey de o parte şi pe Fred Pryor de cealaltă, Robbie s-a aşezat în faţa microfoanelor şi a camerelor de filmat şi a răspuns la întrebări. A explicat că Travis Boyette se afla încă în clădire şi nu voia să stea de vorbă cu nimeni. Un reporter a întrebat dacă putea intra ca să-i ia interviu lui Boyette. „Doar dacă vrei să fii arestat sau poate împuşcat, i-a răspuns Robbie cu glas tăios. Să nu vă apropiaţi de clădire", i-a avertizat el. Ei l-au întrebat ce a mâncat Donté, care a fost ultima declaraţie a lui şi altele asemenea. Cine au fost martorii? Dacă ţine legătura cu familia victimei. Întrebări inutile, după părerea lui Robbie, dar toată lumea părea să-şi fi pierdut orice raţiune în acele momente.

După douăzeci de minute, le-a mulţumit. Reporterii au făcut acelaşi lucru. El le-a cerut să plece şi să nu revină. În eventualitatea că Boyette se răzgândea şi voia să vorbească, Robbie avea să-i pună la dispoziţie un celular şi un număr de telefon.

Keith a urmărit conferința de presă dintr-un loc întunecos de pe peron, în afara biroului, dar la adăpostul unei verande. Tocmai vorbea la telefon cu Dana, rememorând evenimentele de peste zi, străduindu-se să rămână treaz, când ea a spus brusc că Robbie Flak apăruse pe ecran. Se uita la știrile prin cablu și îl vedea în direct de la Slone, Texas.

– Sunt la vreo cincisprezece metri în spatele lui, în umbră, a spus Keith, vorbind cu glas scăzut.

– Pare obosit, a spus ea. Obosit și probabil puțin nebun.

– Și una, și alta. Oboseala vine și pleacă, dar cred că nebunia rămâne.

– Pare un om foarte nestăpânit.

– Asta e sigur, dar dincolo de pojghița asta, e un om agreabil.

– Boyette unde e?

– Într-o cameră din clădire, se uită la televizor și probabil că are ceva de mâncare în față. Preferă să nu iasă, și asta e o idee bună. Oamenii ăștia l-au cunoscut pe Donté și au ținut la el. Boyette nu are nici un prieten pe aici.

– Acum câteva minute au arătat incendii și au vorbit cu primarul. Părea cam agitat. Keith, ești în siguranță?

– Sigur. Aud sirenele în depărtare, dar aici nu e aproape nimic.

– Te rog să ai grijă.

– Nu-ți face griji. Sunt bine.

– Ba nu ești bine. Ești o epavă, îmi dau seama după glas. Du-te la culcare. Când vii acasă?

– Plănuiam să plec de aici mâine-dimineață.

– Dar Boyette? Se întoarce și el?

– Nu am purtat discuția asta.

CAPITOLUL 29

Slone avea trei firme de pompe funebre, două pentru albi (din clasa de sus şi medie) şi una pentru negri. Integrarea fusese realizată în alte domenii importante ale vieţii – şcoală, politică, angajarea forţei de muncă şi activităţi comerciale. Însă în altele, integrarea nu avea să se producă niciodată, pentru că nici una din rase nu o dorea cu adevărat. Rugăciunile duminicale erau segregate din dorinţa ambelor rase. Câţiva negri frecventau bisericile mai mari ale albilor din oraş şi erau bine primiţi. Însă foarte puţini albi mergeau în bisericile negrilor, unde erau trataţi ca oricine altcineva. Însă marea majoritate stătea alături de ai săi, şi bigotismul avea puţin de a face cu acest lucru. Era mai curând o chestiune de tradiţie. Albii preferau o slujbă ordonată, mai liniştită, duminica dimineaţa. Rugăciunea de început se făcea la 11.00 dimineaţa, urmată de o predică plăcută şi scurtă, care se încheia la amiază, dar sigur nu mai târziu de 12.10, pentru că până la ora aceea pe credincioşi îi apuca foamea. În bisericile negrilor, timpul nu conta. Spiritul era mai liber şi crea atmosfera pentru un stil de rugăciune mai spontan. Ora amiezii nu era niciodată percepută. Prânzul se lua deseori în curtea bisericii şi nimeni nu se grăbea să plece acasă.

Şi moartea era tratată diferit. Negrii nu se grăbeau niciodată să-şi îngroape morţii, în vreme ce albii voiau să termine treaba asta în cel mult trei zile de la deces. Casa funerară a negrilor era mai ocupată,

avea mai mulţi vizitatori, priveghiurile durau mai mult, la fel şi despărţirile. Lamb & Son asigurau în acea parte de oraş servicii funerare de decenii. Când maşina funerară a sosit puţin după ora zece seara, pe peluza din faţa capelei aştepta o mulţime solemnă. Îndoliaţii erau tăcuţi, îşi ţineau capetele plecate şi aveau chipurile sobre. Au urmărit cum Hubert şi Alvin au deschis portiera din spate, apoi au dat instrucţiuni celor care aveau să care coşciugul – opt prieteni de-ai lui Donté, majoritatea dintre ei foşti componenţi ai echipei de fotbal Slone Warriors. Aceştia au dus coşciugul câţiva metri, urmându-l pe Hubert Lamb, apoi au dispărut pe o uşă laterală. Casa funerară urma să fie închisă până a doua zi dimineaţă, când Donté avea să fie pregătit corespunzător şi să poată fi văzut.

Sirenele urlau în depărtare. Aerul era greu, încordat, încărcată de fum şi spaimă. Cei care nu creau scandal sigur se aşteptau la tulburări.

O maşină a oprit în parcare, alături de cea mortuară. Din ea au coborât Roberta Drumm, Marvin, Cedric şi Andrea, care s-au dus încet spre intrarea principală, unde şi-au salutat prietenii. Au urmat îmbrăţişări, şoapte şi lacrimi. În cele din urmă, membrii familiei au intrat în clădire, dar prietenii nu au plecat. În parcare a pătruns alt automobil, care a oprit lângă maşina mortuară. Sosiseră Robbie şi Aaron Rey, care s-au strecurat pe lângă mulţime şi au intrat pe uşa laterală. În salonul din faţă, Robbie s-a întâlnit cu familia. Au stat împreună, s-au îmbrăţişat şi au plâns de parcă nu s-ar fi văzut de câteva luni. În urmă cu câteva ore îl urmăriseră pe Donté murind, dar acea clipă şi acel loc rămăseseră departe.

Pe drumul de întoarcere de la Huntsville, membrii familiei Drumm ascultaseră la radio şi vorbiseră la telefon. L-au întrebat despre acel Boyette, şi Robbie le-a dat toate amănuntele pe care le cunoştea. Ştiau că lucrurile erau sumbre în Slone şi se aşteptau ca ele să se înrăutăţească, iar Roberta a spus în câteva rânduri că dorea ca violenţele să înceteze. Asta nu stă în puterea ta, a asigurat-o Robbie. Lucrurile au scăpat de sub control.

Hubert Lamb a intrat în salon şi a spus:

– Roberta, Donté te aşteaptă.

Roberta a intrat singură în încăpere, a închis uşa şi a încuiat-o. Frumosul ei băiat stătea întins pe o masă îngustă, acoperită deocamdată cu cearşafuri albe. Era îmbrăcat cu aceleaşi haine în care îl uciseseră – o cămaşă albă şi ieftină, pantaloni kaki uzaţi, pantofi demodaţi – toate oferite prin generozitatea statului Texas. Şi-a aşezat uşor palmele pe obrajii lui şi l-a sărutat pe faţă – fruntea, buzele, bărbia –, l-a tot sărutat în timp ce lacrimile îi curgeau şiroaie. Nu-l atinsese vreme de opt ani, ultima oară fiind o îmbrăţişare, una scurtă, furată, când el era scos din tribunal în ziua când îl condamnaseră la moarte şi, aşa cum plângea acum, şi-a adus aminte că suferinţa de nespus de a-l vedea dus, cu lanţurile zornăind, înconjurat de paznici graşi, de parcă ar fi putut ucide pe altcineva, feţele rigide, satisfăcute ale acuzatorilor, ale juraţilor şi a judecătoarei, cu toţii mândri de reuşita lor.

„Te iubesc, mamă", spusese el peste umăr, când gardienii l-au împins pe o uşă şi a dispărut.

Pielea lui nu era rece, dar nici caldă. A atins cicatricea mică de sub bărbie, un mic premiu de consolare obţinut în urma unei bătăi cu pietre prin vecini, pe vremea când avea opt ani. Urmaseră şi alte lupte cu pietre. Fusese un puşti dur, făcut să fie şi mai dur de fratele lui Cedric, care îl sâcâise permanent. Un puşti dur, dar un băiat dulce. I-a atins lobul urechii drepte, unde încă era vizibilă o mică perforaţie. Când avea cincisprezece ani îşi cumpărase un cercel cu un mic diamant fals, pe care îl purta când ieşea cu prietenii. Îl ascundea totuşi de tatăl lui. Riley l-ar fi pedepsit pentru asta.

Băiatul ei frumos, zăcând acolo atât de liniştit, şi atât de sănătos. Mort, dar nu răpus de vreo boală. Mort, dar nu de rană. Mort, dar nu mutilat. I-a examinat braţele şi nu a găsit nici o urmă a înţepăturilor de ace folosite pentru injecţia letală. Nu exista nici o dovadă a uciderii, nimic exterior. Părea să se odihnească, aşteptând administrarea următorului drog, acela care să-l trezească şi să-i îngăduie să meargă acasă cu mama lui.

Ţinea picioarele drepte; cu braţele pe lângă trup. Hubert Lamb îi spusese că rigiditatea se va instala curând, de aceea trebuia să se grăbească. A scos din geantă un şerveţel de hârtie ca să-şi şteargă faţa şi o foarfecă pentru a tăia hainele de închisoare. Ar fi putut descheia cămaşa, dar a preferat să îi taie partea din faţă, apoi de-a lungul mânecilor, scoţând-o bucată cu bucată şi aruncând fragmentele pe podea. Lacrimile încă îi curgeau pe faţă, dar acum îngâna un cântec gospel vechi: „Ia-mă de mână, Doamne". A făcut o pauză ca să-şi treacă palma peste stomacul lui plat, peste umerii moi şi peste piept, şi s-a mirat cât de mult slăbise în închisoare. Atletul aprig dispăruse, fiind înlocuit de deţinutul înfrânt. Murise treptat în închisoare.

A desfăcut cureaua ieftină din pânză şi, pentru a fi sigură, a tăiat-o şi pe aceasta şi a lăsat-o să cadă pe mormanul deja format. A doua zi, când avea să rămână singură, dorea să ardă cârpele acelea de închisoare în curtea din spate, în cadrul unei ceremonii private la care să participe doar ea. A desfăcut şireturile de la pantofii aceia groaznici, i-a scos şi apoi a tras şi şosetele albe din bumbac. A atins cicatricele din jurul gleznei stângi, urme permanente ale rănii care îi pusese capăt carierei de fotbalist. A tăiat pantalonii kaki, fiind atentă la picioare şi delicată în regiunea vintrelor. Dintre cei trei băieţi ai ei, Cedric fusese cel care ţinuse la îmbrăcăminte, cel care îşi luase două slujbe cu jumătate de normă ca să-şi poată cumpăra haine de firmă. Donté prefera blugii şi puloverele, şi arăta bine îmbrăcat cu orice. Orice, în afara salopetelor pe care le purtase în închisoare. A continuat să taie, aruncând bucăţile pe mormanul de pe podea. S-a oprit din când şi când, ca să-şi şteargă obrajii cu dosul palmei, dar trebuia să se grăbească, deoarece cadavrul devenea rigid. S-a apropiat de o chiuvetă şi a deschis robinetul.

Boxerii erau albi şi de o măsură prea mare. I-a tăiat şi pe aceştia şi i-a aruncat. Mormanul era complet. Băiatul ei era gol, părăsind lumea aşa cum intrase în ea. A turnat săpun lichid în chiuvetă, a agitat apa, a verificat temperatura ei, apoi a închis robinetul. A înmuiat o cârpă şi a început să-şi îmbăieze fiul. I-a frecat picioarele, apoi le-a

uscat repede cu un prosop mic. I-a spălat organele genitale şi s-a întrebat câţi nepoţi i-ar fi adus. Îi plăceau fetele, dar şi ele îl plăceau. I-a spălat cu grijă pieptul şi braţele, gâtul şi faţa, ştergându-l pe măsură ce trecea mai departe.

Când a terminat îmbăiatul, a trecut la ultima şi cea mai dificilă parte a pregătirii. Înainte de plecarea familiei la Huntsville, Cedric trecuse pe la casa mortuară cu un costum nou pe care Roberta îl cumpărase şi îl modificase. Acum stătea agăţat pe un perete, împreună cu o cămaşă albă, nouă, şi o frumoasă cravată aurie. A presupus că haina şi cămaşa aveau să fie cel mai greu de ajustat, iar pantalonii şi pantofii cel mai uşor de pus. Şi avusese dreptate. Acum, braţele nu i se îndoiau, astfel că a tras mâneca dreaptă a cămăşii pe braţ, apoi l-a mişcat cu delicateţe pe Donté pe partea stângă. A adus cămaşa pe după spate, l-a aşezat din nou pe spate, a tras mâneca pe braţul stâng şi a încheiat nasturii repede. A procedat la fel cu haina, dintr-o stofă din amestec de lână de culoare cenuşie, iar după ce a l-a îmbrăcat cu ea, s-a oprit o secundă şi l-a sărutat pe un obraz. Avea picioarele rigide. Cu gesturi metodice, a tras în susul lor o pereche de boxeri negri din bumbac, care s-au dovedit prea mari. Ar fi trebuit să cumpere o măsură medie. I-a luat ceva timp să îi pună pantalonii. A tras cu grijă dintr-o parte în alta, încordându-se preţ de o clipă pentru a-l ridica pe Donté de mijloc, şi a încheia treaba. După ce i-a pus pantalonii, Roberta i-a vârât cămaşa sub betelie, a tras fermoarul şliţului, apoi a trecut o curea prin găicile pantalonilor şi a strâns-o. Labele picioarelor erau ţepene, gleznele refuzau să se îndoaie, astfel că încălţarea şosetelor s-a dovedit a fi mai grea decât se aşteptase. Pantofii negri din piele aveau şiret, iar Donté îi purtase ca adolescent, când mergea la biserică.

Pantofii fuseseră păstraţi într-o debara din perete, pe care o împărţise cu Marvin când erau mici. Donté devenise posesorul deplin al ei după ce fratele lui se căsătorise dar, vreme de nouă ani, ea rămăsese practic neatinsă. Roberta făcea curat acolo, aspira hainele, le ferea de molii, aranja lucrurile. Cu câteva ore mai devreme, când scosese

pantofii, zăbovise acolo vreme îndelungată, întrebându-se ce se va întâmpla cu debaraua după aceea.

În anii cât el fusese închis, ea trăise cu credința fierbinte că va fi eliberat într-o bună zi. O zi minunată, în care coșmarul lor se va încheia, iar Donté va veni acasă. Va dormi în patul lui, va mânca felurile gătite de ea, va aștipi pe canapea și va avea nevoie de lucrurile din dulap. Într-o zi, un judecător, un avocat sau altcineva care lucra în labirintul de nepătruns al sistemului de justiție va descoperi adevărul. Apelul pornit ca din cer va sosi, iar ei vor sărbători. Însă apelurile își urmau cursul, nu se petrecea nici un miracol, anii se scurgeau, iar speranța ei și speranțele multor altora se stinseseră treptat. Cămășile, blugii, bluzele și încălțările nu vor mai fi folosite niciodată, și ea se întreba ce va face cu ele.

Și-a zis că putea lăsa acea grijă pentru mai târziu.

A legat șireturile, a aranjat șosetele, a tras în jos manșetele pantalonilor. Acum, când Donté era îmbrăcat, se putea liniști. Cedric făcuse un nod foarte bun la cravată, pe care ea a trecut-o peste capul lui Donté și a reușit să o vâre pe sub guler. A strâns nodul și a aranjat cravata până când totul a arătat perfect. A mai îndreptat lucrurile pe ici, pe colo, a netezit câteva cute ale pantalonilor, a făcut un pas în spate ca să-și admire munca. Ce tânăr frumos! Costum gri-închis, cămașă albă, cravată aurie; alesese bine.

S-a aplecat și l-a mai sărutat o dată. „Ridică-te Donté și hai să mergem la biserică. O să-ți găsești acolo o soție și o să ai zece copii. Grăbește-te, ți-au scăpat atât de multe lucruri... Te rog. Să mergem ca să ne fălim cu costumul tău cel nou. Grăbește-te."

Era conștientă de aspectele mai sumbre ale morții, îmbălsămarea și introducerea de lichide și așa mai departe, și mai știa că peste câteva ore, domnul Lamb și fiul lui vor încălzi cadavrul, scoțând hainele și desfășurându-și munca lor respingătoare. De aceea voia să petreacă acele câteva momente de neprețuit cu fiul ei, cât era încă întreg și neatins.

A doua zi va face planurile de înmormântare şi se va ocupa de celelalte amănunte. Va fi tare, va fi curajoasă. Acum totuşi, voia să rămână singură cu copilul ei, să sufere şi să plângă fără istov, aşa cum ar face orice mamă.

PARTEA A TREIA
EXONERAREA

CAPITOLUL 30

Vineri, înainte de răsăritul soarelui, o caravană de maşini a părăsit oraşul şi a pornit spre est. Vehiculul din frunte era furgoneta personalizată a lui Robbie, la volanul căreia se instalase Aaron Rey, având-l în dreapta lui pe Carlos. Robbie stătea pe scaunul preferat, bea cafea, frunzărea ziarele şi, în mare, o ignora pe Martha Handler, care sorbea dintr-o cană de cafea, îşi lua notiţe şi încerca să se trezească. În spatele lor venea maşina Subaru, condusă de Keith şi având-l în dreapta pe Boyette, care ţinea strâns între degete bastonul şi se uita în gol pe geam. Iar după Subaru era o camionetă de trei sferturi de tonă având-l pe Fred Pryor la volan. Pasagerii lui erau doi agenţi privaţi de securitate care fuseseră angajaţi în ultimele zile, pentru a proteja biroul de avocatură şi casa lui Robbie. Camioneta îi aparţinea lui Fred, şi în ea avea cazmale, lanterne şi alte echipamente. În spate era o altă furgonetă, albă şi fără însemne, aparţinând postului de televiziune din Slone, şi condusă de un redactor de ştiri pe nume Bryan Day, poreclit Hairspray[1] Day din motive evidente. Day era însoţit de un cameraman pe nume Buck.

Cele patru vehicule se strânseseră la ora cinci dimineaţa pe aleea lungă din faţa casei lui Robbie şi reuşiseră să se furişeze pe străzi lăturalnice şi drumuri mai puţin circulate ca să nu fie detectate şi

[1] Spray de păr

urmărite. Biroul primise numeroase telefoane şi e-mailuri care îl convinseseră pe Robbie că anumiţi oameni erau suficient de curioşi în legătură cu destinaţia spre care aveau să se îndrepte vineri.

Dormise cinci ore, dar numai după ce luase o pastilă. Depăşise punctul de epuizare, dar avea multe de făcut. După ce văzuse trupul neînsufleţit al lui Donté, plecase de la Lamb & Son, îşi dusese însoţitorii acasă, unde DeDe reuşise să găsească suficientă mâncare ca să-i hrănească pe toţi. Keith şi Boyette dormiseră pe canapele la subsol, în vreme ce o menajeră le spălase şi călcase hainele.

Toţi erau la capătul puterilor, dar nimeni nu avusese probleme să se trezească în zori.

Carlos tocmai vorbea la telefon şi mai mult asculta decât vorbea, iar după ce a terminat discuţia, a anunţat:

– Am stat de vorbă cu omul meu de la postul de radio. Peste patruzeci de arestaţi, douăzeci şi ceva de răniţi, dar fără victime, ceea ce este un miracol. Au izolat mai tot centrul oraşului şi, pentru moment, lucrurile s-au liniştit. O mulţime de incendii, prea multe pentru a le şti numărul exact. Autospeciale de pompieri din Paris, Tyler şi alte oraşe. Cel puţin trei maşini de poliţie au fost incendiate cu cocktailuri Molotov, care au devenit armele preferate de protestatari. Au dat foc cabinei reporterilor de la stadionul de fotbal, şi aceasta încă arde. Majoritatea incendiilor s-au înregistrat în clădiri goale. Deocamdată nu au fost incendiate locuinţe. Se zvoneşte că guvernatorul va trimite întăriri pentru Garda Naţională. Cu toate astea, deocamdată nu s-a confirmat nimic.

– Şi ce se va întâmpla dacă vom găsi cadavrul? a întrebat Martha.

Robbie a clătinat din cap şi a rămas pe gânduri o clipă.

– Atunci, noaptea trecută a fost doar o joacă de copii.

Au analizat diferite combinaţii şi aranjamente pentru acea călătorie. Ca să fie siguri că Boyette nu va dispărea, Robbie voia să-l ţină în siguranţă în furgoneta lui, sub ochii atenţi ai lui Aaron Rey şi Fred Pryor. Însă nu suporta ideea de a sta câteva ore închis în acelaşi spaţiu restrâns cu acel jeg de om. Keith a rămas de neclintit în hotărârea

de a ajunge la Topeka până vineri după-amiază, cu Boyette sau fără el. Ca şi Robbie, nu avea nici un chef să stea alături de Boyette, dar, cum o mai făcuse o dată, l-a asigurat pe Robbie că era în stare să suporte acest lucru din nou.

Fred Pryor a sugerat să-l arunce pe scaunul din spate al camionetei şi să stea cu armele aţintite asupra lui. Cei din echipa lui Robbie tânjeau să-l pedepsească pe măsură, iar dacă Boyette îi ducea până la cadavru, Fred Pryor şi Aaron Rey puteau fi convinşi cu uşurinţă să-l ducă după nişte copaci şi să-l scutească de suferinţă. Keith a simţit această atmosferă ostilă şi de aceea ceilalţi i-au respectat prezenţa. Nimeni nu avea să recurgă la acte de violenţă.

Includerea lui Bryan Day fusese complicată. Robbie nu avea încredere în nici un reporter. Cu toate acestea, dacă descopereau ceea ce căutau, totul trebuia înregistrat corespunzător şi de către cineva din afara cercului său. Bineînţeles că Day se arătase dornic să îl însoţească, însă fusese silit să accepte o serie întreagă de condiţii care practic îl împiedicau să prezinte ceva fără aprobarea lui Robbie. Dacă încerca asta, el şi cameramanul Buck aveau să se aleagă, după toate probabilităţile, cu o bătaie straşnică ori cu un glonţ. Day şi Buck au înţeles că miza era mare şi că regulile trebuiau respectate. Cum era directorul de ştiri al postului, Day putea să o şteargă din oraş fără să dea raportul nimănui de la birou.

– Putem sta de vorbă? a întrebat Martha.

Erau pe drum de o oră şi jumătate şi în faţa lor cerul căpătase o nuanţă oranj.

– Nu, i-a răspuns Robbie.

– Au trecut aproape douăsprezece ore de când a murit. Ce părere ai?

– Mă simt sfârşit, Martha. Nu-mi funcţionează creierul. Nu gândesc deloc.

– La ce te-ai gândit când i-ai văzut cadavrul?

– Lumea asta e bolnavă dacă ucide oameni pentru că ne închipuim că avem dreptul ăsta. Mi s-a părut că arăta nemaipomenit, un tânăr atrăgător care parcă dormea, neavând răni vizibile şi nici semne

de luptă. Ucis ca un câine bătrân de niște bigoți și idioți, care sunt prea leneși să-și dea seama ce fac. Știi la ce mă gândesc de fapt, Martha?

– Spune-mi.

– O să-ți spun. Mă gândesc la Vermont, la veri răcoroase, fără umiditate și fără execuții. Un stat civilizat. O cabană pe malul unui lac. M-aș obișnui să dau zăpada cu lopata. Dacă vând totul și-mi închid firma, probabil că aș lua un milion. M-aș retrage în Vermont și aș scrie o carte.

– Despre ce?

– Nu am habar.

– Robbie, nimeni nu te va crede. N-o să pleci niciodată. S-ar putea să-ți iei o vacanță ca să-ți mai tragi sufletul, dar curând vei găsi un alt caz ca să te înfurii și să intentezi un proces sau zece. O să faci asta până la optzeci de ani și o să te scoată din gara asta pe targă.

– Nu apuc eu optzeci de ani. Am cincizeci și doi de ani și mă simt ca un moșneag.

– Te asigur că și la optzeci de ani o să dai oameni în judecată.

– Nu cred.

– Ba da. Știu le ce ți-e inima.

– Acum am inima frântă și sunt gata să mă las de meserie. Și un avocat începător îl putea salva pe Donté.

– Dar ce altceva ar fi putut face acel dobitoc de avocat?

Robbie a ridicat mâinile cu palmele spre ea și a zis:

– Nu acum, Martha. Te rog.

În mașina din spatele lor, Boyette a deschis discuția:

– Chiar ai asistat la execuție?

Keith a luat o gură de cafea și a tăcut o vreme.

– Da, am asistat. Nu era în plan; s-a întâmplat în ultima clipă. Nu voiam să văd așa ceva.

– Ai vrea să nu fi asistat?

– Asta e o întrebare bună, Travis.

– Mulțumesc.

– Pe de o parte, aş vrea să nu fi văzut pe cineva murind, mai ales pe cineva care îşi susţinea nevinovăţia.

– Dar e nevinovat, adică a fost.

– Am încercat să mă rog împreună cu el, dar a refuzat. A spus că nu crede în Dumnezeu, deşi a crezut cândva. Ca preot, mi-e greu să fiu în prezenţa cuiva care îşi aşteaptă moartea şi nu crede în Dumnezeu sau în Isus, ori în rai. Am stat în spital, la căpătâiul unor enoriaşi de-ai mei şi i-am văzut murind, şi e întotdeauna liniştitor să ştii că sufletele lor vor avea o viaţă viitoare. Nu acelaşi lucru s-a întâmplat în cazul lui Donté.

– Nici cu mine.

– Pe de altă parte, în camera morţii am văzut ceva ce ar trebui să vadă toată lumea. De ce ascundem ce facem?

– Aşadar, ai mai fi dispus să asişti la o execuţie?

– N-am spus asta, Travis.

Era o întrebare la care Keith nu putea răspunde. Se chinuia să-şi revină după prima execuţie la care asistase; nu-şi putea imagina alta. În urmă cu câteva ore, cu câteva secunde înainte de a adormi, în minte îi apăruse imaginea lui Donté, legat de patul morţii, şi el o derulase încă o dată cu încetinitorul. Şi-a amintit cum pieptul lui Donté se ridica încet, apoi cobora. Se ridica, apoi cobora. Sus, jos, abia perceptibil. Iar apoi, acea mişcare încetase. Tocmai văzuse un om respirând pentru ultima oară. Keith ştia că imaginea aceea nu i se va şterge niciodată din memorie.

Cerul era ceva mai luminat spre răsărit. Au traversat graniţa statului şi au pătruns în Oklahoma.

Boyette a spus:

– Cred că asta e ultima mea vizită în Texas.

Keith nu a ştiut ce să-i răspundă.

Elicopterul guvernatorului a aterizat la ora nouă dimineaţa. Cum reporterii mass-media fuseseră anunţaţi din vreme şi aşteptau nerăbdători, guvernatorul dezbătuse îndelung cu Barry şi Wayne despre

detaliile sosirii. Pe drum, stabiliseră să aterizeze în parcarea din apropierea terenului de fotbal. Cei din media au fost informaţi şi s-au grăbit să ajungă la liceul din Slone pentru acel eveniment de ultimă oră. Tribuna presei fusese grav avariată, carbonizată, şi încă mocnea. Pompierii se aflau încă la locul incendiului. Când Gill Newton a coborât din elicopter, a fost întâmpinat de poliţişti ai statului, de o coloană din Garda Naţională şi de câţiva pompieri aleşi cu grijă. Le-a strâns mâinile cu căldură, de parcă ar fi fost puşcaşi marini care se întorceau din luptă. Barry şi Wayne s-au grăbit să evalueze situaţia şi au organizat conferinţa de presă astfel încât în fundal să se afle terenul de fotbal şi, ceea ce era mai important, tribuna presei sportive. Guvernatorul purta blugi, cizme de cowboy, cămaşă fără cravată şi un bluzon – ca un adevărat om al muncii.

Cu o expresie preocupată, dar dovedind un spirit entuziast, el a privit direct spre camere şi reporteri. A condamnat violenţa şi tulburările stradale. A promis să-i protejeze pe cetăţenii din Slone. A anunţat că va mai convoca forţe ale Gărzii Naţionale şi, dacă va fi nevoie, va mobiliza întreaga Gardă Naţională a Texasului. A vorbit despre justiţia în stil texan. S-a lansat puţin şi a zgândărit mândria rasială, cerându-le liderilor negri să-şi ţină huliganii în frâu. Nu a scos nici o vorbă despre scandalagiii albi. A ţinut o tiradă plină de emfază şi a tunat şi fulgerat, iar când a încheiat, s-a grăbit să plece, îndepărtându-se de microfoane fără să răspundă la întrebări. Nici el, nici Barry ori Wayne, nu voiau să atingă subiectul Boyette.

Preţ de o oră a trecut în goană prin Slone într-o maşină de patrulare, oprindu-se să bea cafea cu soldaţii şi poliţiştii, să schimbe amabilităţi cu cetăţenii şi pentru a privi cu o expresie sumbră şi îndurerată ruinele Primei Biserici Baptiste, timp în care camerele înregistrau de zor, imortalizând totul pentru gloria momentului, dar şi pentru campaniile viitoare.

După cinci ore, caravana a oprit în cele din urmă la un magazin sătesc la nord de Neosho, Missouri, la treizeci şi doi de kilometri sud

de Joplin. După un scurt popas pentru folosirea toaletei şi cafea, s-au îndreptat spre nord, acum având automobilul Subaru în frunte şi celelalte vehicule urmându-l îndeaproape.

Boyette era vizibil agitat, ticul se accentuase, degetele băteau darabana pe măciulia bastonului.

– Ne apropiem de intersecţie, a spus el. O luăm la stânga. Se aflau pe Autostrada 59, un drum aglomerat cu două benzi din districtul Newton. Au virat stânga la poalele unui deal, alături de o benzinărie. Am luat-o bine, a continuat Travis, evident dornic să ajungă cât mai curând la locul căutat. Se aflau pe un drum de ţară cu poduri peste mici râuri, cu curbe strânse şi dealuri abrupte. Majoritatea locuinţelor erau de fapt rulote şi, ici, colo, câte-o clădire din cărămidă roşie, construită prin anii '50.

– Aici pare să fie, a spus Boyette.

– Travis, ai locuit în zona asta?

– Da, chiar aici, a spus el şi a arătat din cap, iar când a făcut asta, a început să-şi maseze tâmplele.

„Nu, a gândit Keith, nu mai vreau o criză. Nu în momentele astea." Au oprit la o intersecţie din mijlocul unei mici aşezări.

– Mergi drept înainte, a spus Boyette. Au trecut de un centru comercial, cu un magazin general, un salon de coafură şi un magazin pentru închiriere de filme video. Pe aici e bine, a repetat el.

Keith voia să-i pună multe întrebări, dar nu a spus prea multe. „Travis, Nicole era încă în viaţă când ai trecut cu maşina pe aici? Ori îi luaseşi deja viaţa? La ce-ţi era gândul, Travis, acum nouă ani, când ai mers pe aici, având-o pe fată legată, cu căluş la gură şi plină de vânătăi, traumatizată după un weekend lung în care ai abuzat sexual de ea?"

Au virat stânga, intrând pe un drum pavat, dar mai îngust, şi au mers cam un kilometru şi jumătate după care au trecut de o clădire.

– Aici a avut o prăvălie bătrânul Deweese, a spus Travis. Pariez că a murit. Avea nouăzeci de ani când eram puşti.

Au tras pe dreapta lângă un indicator de oprire din faţa magazinului sătesc Deweese.

– Am jefuit magazinul ăsta o dată, a spus Travis. Nu cred că aveam mai mult de zece ani. M-am strecurat pe o fereastră. Mamă, ce-l uram pe ticălosul acela bătrân. Mergi drept înainte.

Fără să spună nimic, Keith a pornit maşina.

– Ultima oară când am venit, pe aici era pietriş, a spus Boyette, ca şi cum şi-ar fi amintit lucruri plăcute din copilărie.

– Şi când a fost asta? a întrebat Keith.

– Nu mai ţin minte, pastore. Ultima mea vizită, ca să o revăd pe Nicole.

„Javră bolnavă", a gândit Keith. Drumul avea curbe strânse, uneori atât de bruşte, încât Keith credea că vor descrie o buclă şi se vor întâlni cu ei înşişi. Cele două furgonete şi camioneta ţineau aproape în urma lor.

– Căutăm un pârâu cu un pod de lemn, a spus Boyette. Cam pe aici. După ce au lăsat podul la o sută de metri în urmă, Boyette a strigat: Încetineşte.

– Travis, dar mergem cu cincisprezece kilometri pe oră.

Travis se uita spre stânga, unde drumul era mărginit de tufişuri dese şi buruieni.

– Trebuie să existe un drum cu pietriş undeva, a spus el. Mai încet.

Caravana se deplasa aproape bară la bară.

Aflat în furgonetă, Robbie a spus:

– Hai, Travis, jivină nenorocită. Nu face din noi nişte mincinoşi.

Keith a virat spre stânga şi a pătruns pe un drum acoperit de pietriş, peste care se arcuiau, cu ramuri încâlcite, stejari şi ulmi. Drumul era îngust şi întunecos ca un tunel.

– Ăsta e, a spus Boyette, pe chipul căruia apăruse pentru moment o expresie de uşurare. Drumul ăsta urmează pârâul pe o anumită porţiune. Aici, undeva pe dreapta este o zonă de campare, ori cel puţin era cândva.

Keith a verificat kilometrajul pentru a vedea distanţa parcursă. Au mers aproape doi kilometri pe drumul întunecos, iar pârâul apărea din când în când. Nici urmă de circulaţie rutieră pe acel drum, nici nu era loc, şi nici nu se vedeau semne de viaţă în jur. Terenul de camping era doar un spaţiu deschis, un loc unde ar fi încăput câteva corturi şi maşini, şi părea să fi fost abandonat de multă vreme. Buruienile erau înalte până la genunchi. Două mese de picnic, deteriorate şi răsturnate pe o parte.

– Când eram mic, aici veneam la picnic, a spus Boyette.

Lui Keith aproape că i s-a făcut milă de el. Încerca să-şi amintească un lucru normal şi plăcut din copilăria lui.

– Cred că trebuie să ne oprim aici, a zis Boyette. O să vă explic.

Cele patru vehicule au oprit şi toţi s-au strâns în faţa automobilului Subaru. Boyette s-a slujit de baston ca de un indicator.

– Există un drum neamenajat care urcă dealul. De aici nu se vede, dar există, ori cel puţin exista. Doar camioneta poate urca până acolo. Celelalte vehicule rămân aici.

– Cât e până acolo? a întrebat Robbie.

– Nu am verificat pe kilometraj, dar cred că sunt vreo patru sute de metri.

– Şi ce vom găsi acolo, Boyette? a întrebat Robbie.

Acesta s-a rezemat în baston şi a examinat buruienile de la picioare.

– Acolo e mormântul, domnule Flak. Acolo o găsiţi pe Nicole.

– Povesteşte-ne despre mormânt, a insistat Robbie.

– E îngropată într-o ladă metalică, o ladă mare de scule pe care am luat-o de la şantierul de construcţii la care am lucrat. Partea de sus a ei este la şaizeci de centimetri sub pământ. Au trecut nouă ani, aşa că locul trebuie să fie năpădit de vegetaţie. Va fi greu de localizat. Dar cred că putem ajunge foarte aproape. Acum, că am ajuns aici, încep să-mi amintesc.

Au discutat chestiuni de logistică şi au decis ca Martha Handler, Carlos, Day şi Buck şi unul dintre agenţii de pază (înarmat) să rămână

la locul de camping. Restul aveau să se suie în camioneta lui Fred şi să urce dealul cu o cameră video la ei.

– Încă ceva, a spus Boyette. În urmă cu ani de zile, proprietatea asta era cunoscută sub numele de Muntele lui Roop, fiind proprietatea familiei Roop, nişte indivizi tare răi. Nu le plăceau deloc oamenii şi vânătorii care le pătrundeau pe proprietate şi îi alungau pe cei veniţi la camping, se ştia asta. De aceea am ales locul ăsta. Ştiam că nu vine multă lume pe aici. A urmat o pauză, şi Boyette a făcut o grimasă, după care şi-a frecat tâmplele. În fine, erau o mulţime de oameni în familia asta, de aceea cred că proprietatea tot a lor a rămas. Dacă dăm de cineva, ar fi bine să fim pregătiţi pentru un scandal.

– Unde locuiesc? a întrebat Robbie, destul de agitat.

Boyette a făcut semn în altă direcţie.

– Destul de departe de aici. Nu cred că ne vor vedea sau auzi.

– Să mergem, a spus Robbie.

Săptămâna care începuse luni dimineaţă cu o discuţie duhovnicească aparent obişnuită se termina cam astfel – Keith se afla acum în bena unei camionete ce se hurduca pe un drum ce urca Muntele lui Roop, care era doar un deal de înălţime medie, cotropit de kudzu[1], de iederă otrăvitoare şi de copaci deşi, în încercarea finală de a stabili dacă Travis Boyette spunea adevărul, dar fiind pândiţi de pericolul unei confruntări armate cu proprietarii supăraţi, fără îndoială aflaţi sub influenţa vreunui drog. Dacă nu găseau rămăşiţele lui Nicole, însemna că Boyette era un impostor, Keith era un nătărău şi, după toate probabilităţile, statul Texas tocmai executase adevăratul ucigaş.

Totuşi, dacă descopereau cadavrul, ei, atunci, Keith nu ştia ce avea să se întâmple în continuare. Certitudinea devenise un concept confuz, însă el era destul de sigur că va ajunge acasă în seara aceea, indiferent cât de târziu. Nici nu voia să-şi imagineze ce se va întâmpla în Texas, dar avea convingerea că nu-l va prinde seara acolo. Va

[1] Plantă cățărătoare, cu creştere foarte rapidă, importată din Japonia, care a devenit invazivă în sud-estul SUA. (n.tr.)

vedea totul la televizor, de la o distanţă sigură. Era aproape convins că evenimentele de acolo vor crea senzaţie şi vor intra probabil în istorie.

Boyette stătea pe scaunul din dreapta şoferului, masându-şi tâmplele şi încordându-şi vederea pentru a descoperi ceva familiar. A arătat spre dreapta – era sigur că mormântul era în dreapta drumului – şi a spus la un moment dat:

– Locul ăsta îmi pare cunoscut.

Se aflau într-o porţiune unde buruienile şi copacii tineri erau foarte deşi. Au oprit, au coborât şi au luat cele două detectoare de metal. Timp de cincisprezece minute au scotocit prin desişuri căutând semne şi aşteptând ca detectoarele să scoată vreun sunet. Boyette a şchiopătat de colo, colo, lovind buruienile cu bastonul, urmat de Keith şi urmărit de toată lumea.

– Căutaţi un cauciuc vechi, unul de tractor, a spus Boyette de mai multe ori.

Însă nu au găsit nici un cauciuc şi detectoarele au rămas mute. Şi-au ocupat iarăşi poziţiile în camionetă şi au continuat să urce, înaintând încet pe o un drum ce părea să nu mai fi fost folosit de decenii. Aceea a fost prima nereuşită.

Drumul a dispărut şi, cale de douăzeci de metri, Fred Pryor a înaintat cu camioneta prin vegetaţia deasă, crispându-se ori de câte ori auzea cum caroseria era zgâriată de ramuri şi viţe. Cei din benă se ghemuiau ca să-şi ferească ochii şi capetele când ramurile şuierau pe deasupra lor. Tocmai când Fred se pregătea să oprească, drumul a reapărut, iar Boyette a spus:

– Mai mergi.

Apoi drumul s-a bifurcat. Fred a oprit cât timp Boyette a examinat intersecţia şi a clătinat din cap. „Omul nu mai ştie", şi-a zis Fred. În spate, Robbie s-a uitat la Keith şi a făcut un semn din cap.

– Acolo, a spus Boyette, făcând semn spre dreapta şi Fred a pornit în direcţia indicată.

Copacii erau mai deşi, mai tineri şi mai apropiaţi unii de alţii. Ca un ogar, Boyette a ridicat mâna şi a arătat, iar Fred Pryor a oprit motorul. Grupul s-a răsfirat, căutând un cauciuc de tractor, orice. O cutie de bere a făcut un detector să scoată un sunet şi, pentru câteva secunde, încordarea a sporit. Pe deasupra, la mică altitudine, a zburat un avion mic, şi toţi au îngheţat, ca şi cum s-ar fi simţit urmăriţi.

– Boyette, mai ţii minte dacă mormântul e sub copaci sau în câmp deschis? a vrut să ştie Robbie.

Întrebarea părea logică.

Boyette a răspuns:

– Cred că era mai în câmp deschis, dar în nouă ani sigur au mai crescut copaci aici.

– Grozav, a bombănit Robbie, apoi a continuat să meargă, strivind buruienile şi uitându-se cercetător în pământ, ca şi cum indiciul perfect ar fi fost la un pas în faţă.

– Nu e aici. Să mergem mai departe.

A doua nereuşită.

Keith s-a ghemuit în partea din spate a camionetei şi a schimbat priviri semnificative cu Robbie.

Amândoi păreau să spună: „Trebuia să ne dăm seama". Însă nici unul nu a rostit-o cu voce tare. Nu au vorbit pentru că nu aveau ce să zică. Fiecare avea o mie de gânduri în minte.

Drumul a cotit şi, după ce a devenit din nou drept, Boyette a făcut din nou semn.

– Aici e, a spus el şi a deschis portiera înainte ca motorul să fie oprit.

A pornit apoi printr-un luminiş, unde buruienile erau înalte până la brâu, iar ceilalţi s-au grăbit să-l urmeze. Keith a făcut câţiva paşi şi s-a împiedicat de ceva, căzând din picioare. S-a ridicat şi, în timp ce-şi scutura pantalonii de insecte şi vegetaţie strivită, şi-a dat seama de ce se împiedicase. Rămăşiţele unui cauciuc de tractor, practic îngropat în vegetaţie.

– Aici e un cauciuc, a anunţat el şi ceilalţi au rămas pe loc.

Boyette era la doar un metru şi ceva depărtare.

– Aduceţi detectoarele de metal, a spus el.

Fred Pryor avea unul şi, după câteva secunde, a început să scoată un bâzâit, indicând că acolo era îngropat ceva metalic. Aaron Rey a adus două cazmale.

Terenul era presărat de roci, dar solul era moale şi umed. După zece minute de săpat îndârjit, Fred Pryor a lovit cu lama cazmalei ceva ce a scos un sunet metalic.

– Să ne oprim o secundă, a propus Robbie.

Fred şi Aaron aveau nevoie de o pauză.

– În regulă, Boyette, a spus Robbie. Spune-ne ce vom găsi.

Ticul, pauza, apoi:

– E o ladă metalică folosită pentru scule hidraulice, grea ca naiba, aproape că mi-am rupt spinarea ca să o car până aici. E vopsită în portocaliu şi are scris pe copac numele companiei R.S. McGuire and Sons, Fort Smith, Arkansas. Se deschide pe sus.

– Şi înăuntru?

– Acum, nimic în afară de oase. Au trecut nouă ani. A rostit cuvintele cu aerul unei autorităţi în materie, ca şi cum acela nu ar fi fost primul loc unde săpase un mormânt. Îmbrăcămintea ei e făcută ghem şi aşezată lângă cap. Are o centură în jurul gâtului, dacă o mai fi întreagă. Glasul i s-a stins, de parcă şi-ar fi amintit ceva dureros. A urmat o pauză, cât ceilalţi s-au uitat unii la alţii, apoi Travis şi-a dres glasul şi a continuat: În îmbrăcăminte o să-i găsiţi permisul de conducere şi cardul de credit. Nu am vrut să fiu prins cu ele asupra mea.

– Descrie centura, i-a cerut Robbie.

Agentul de securitate i-a înmânat lui Robbie camera video.

– Neagră, lată de vreo cinci centimetri, cu o cataramă rotundă, argintie. E arma crimei.

Săpăturile au continuat, iar Robbie le-a surprins pe film.

– Are cam un metru şi jumătate, a spus Boyette, indicând lungimea lăzii. După ce au înţeles cum era aşezată, fiecare cazma de pământ scoasă dezvăluia tot mai mult. Lada era de culoare portocalie. După

ce au mai îndepărtat pământul s-a văzut şi numele „R.S. McGuire and Sos, Fort Smith, Arkansas".

– De ajuns, a spus Robbie, şi au încetat să mai sape. Aaron Rey şi Fred Pryor transpiraseră şi respirau greu. Nu vom scoate lada.

Lada de scule le crea o nouă problemă, una care devenise tot mai evidentă. Capacul era prevăzut cu un soi de zăvor, iar acesta era blocat cu un lacăt cu cifru, genul de lacăt ieftin, care poate fi găsit în orice magazin de fierărie. Fred nu avea sculele necesare ca să taie lacătul, dar nu se îndoia că vor găsi soluţia pentru a-l face să se deschidă. După ce bătuseră atâta drum, nimic nu avea să-i împiedice să vadă ce se afla în ladă. Cei şase s-au apropiat şi s-au uitat lung la lada portocalie şi la lacătul cu cifru.

– Ia zi, Travis, care e combinaţia? a întrebat Robbie.

Travis a zâmbit, ca şi cum, în cele din urmă, avea să fie răzbunat. S-a lăsat pe vine pe marginea gropii, a atins lada, de parcă ar fi fost un altar, apoi a ridicat uşor lacătul şi l-a scuturat de pământ. A întors cadranul de câteva ori ca să cureţe cifrele, apoi l-a răsucit spre dreapta, până la 17, apoi spre stânga, la 50, apoi spre dreapta, la 4 şi, în cele din urmă, înapoi spre stânga, la 55. A ezitat şi a lăsat capul în jos, de parcă ar fi auzit ceva, după care a tras scurt. S-a auzit un declic slab, iar lacătul s-a deschis.

Robbie filmase totul de la un metru şi jumătate depărtare. În ciuda locului în care se găseau şi a ceea ce făceau acolo, Keith nu şi-a putut reţine un surâs.

– Nu deschide, a spus Robbie.

Pryor s-a grăbit să ajungă la camionetă, de unde a revenit cu un pachet. A distribuit mănuşi chirurgicale şi măşti, iar după ce toţi şi le-au pus, Robbie i-a întins camera şi i-a zis să înceapă filmarea. L-a rugat pe Aaron să coboare şi să ridice încet capacul. Acesta a făcut întocmai. Cadavrul nu mai exista, ci doar osemintele, rămăşiţele scheletului cuiva, au presupus că ale lui Nicole. Mâinile şi degetele erau împreunate sub coaste, însă labele picioarelor erau lângă genunchi, semn că Boyette fusese silit să o îndoaie ca să încapă în

ladă. Craniul îi era intact, însă lipsea un molar. Avusese dinţi perfecţi; ştiau asta din fotografii. În jurul craniului erau şuviţe lungi de păr blond. Între craniu şi umăr se vedea o bucată de piele de culoare neagră, şi au presupus că aceea era centura. Alături de craniu, într-un colţ al lăzii, păreau să se afle obiecte de îmbrăcăminte.

Keith a închis ochii şi a rostit o rugăciune.

Robbie a închis ochii şi a înjurat.

Boyette s-a tras un pas în spate şi s-a aşezat pe marginea cauciucului de tractor, înconjurat de buruieni, şi a început să-şi maseze capul.

În timp ce Fred filma, Robbie i-a cerut lui Aaron să scoată cu atenţie îmbrăcămintea. Articolele erau intacte, deşi zdrenţuite pe la unele margini şi pătate pe alocuri. O bluză, albastră cu galben, cu un fel de tiv, având o gaură mare şi urâtă, făcută de insecte sau de carnea în putrefacţie. O fustă scurtă de culoare albă, foarte pătată. Sandale cafenii. Sutien şi chiloţi asortaţi, de culoare bleumarin. Şi două cartele din plastic, permisul de conducere şi cardul de credit MasterCard. Lucrurile lui Nicole au fost aşezate frumos lângă groapă.

Boyette s-a întors la camionetă, unde s-a aşezat pe scaunul din dreapta şi s-a apucat să-şi maseze tâmplele. Vreme de zece minute, Robbie a dat ordine şi a făcut planuri. S-au făcut zeci de fotografii, dar nimic altceva nu a mai fost atins. Acum devenise locul unei crime şi de aici încolo lucrurile erau de competenţa autorităţilor locale.

Aaron şi agentul de securitate au rămas pe loc, iar ceilalţi au coborât Muntele lui Roop.

CAPITOLUL 31

La ora zece dimineaţa, parcarea de la casa funerară Lamb & Son era plină, şi maşinile se aliniau şi pe ambele laturi ale străzii. Îmbrăcaţi în hainele lor cele mai bune, îndoliaţii alcătuiau o coadă care începea la uşa de intrare şi se întindea, pe patru rânduri, de-a lungul peluzei, pe stradă, până după primul colţ. Oamenii erau trişti şi furioşi, obosiţi, îngrijoraţi şi nesiguri de ceea ce li se întâmpla lor şi orăşelului lor liniştit. Sirenele, petardele, împuşcăturile şi vocile agitate se domoliseră în cele din urmă cu puţin înaintea răsăritului, permiţându-le tuturor câteva ore de odihnă. Însă nimeni nu se aştepta ca străzile să revină la normal în ziua de vineri sau în cursul weekendului.

Văzuseră la televizor chipul straniu al lui Travis Boyette şi auziseră confesiunea lui otrăvită. Îl credeau pentru că îl crezuseră mereu pe Donté. Mai trebuiau dezvăluite multe alte amănunte ale poveştii, iar dacă Boyette era cu adevărat ucigaşul fetei, asta însemna că cineva trebuia să plătească un preţ pe măsură.

Departamentul de Poliţie din Slone avea opt ofiţeri de culoare, şi toţi îşi oferiseră serviciile. Deşi mai nici unul dintre ei nu dormise de multă vreme, toţi hotărâseră să aducă un ultim omagiu. Au asigurat strada în faţa casei funerare, au dirijat traficul şi, lucrul cel mai important, i-au ţinut departe pe reporteri. Şi erau o grup numeros, toţi blocaţi de un cordon la o intersecţie depărtare.

Când a deschis uşa din faţă, Hubert Lamb a salutat primul val de vizitatori şi i-a rugat să semneze în registru. Mulţimea a început să înainteze încet, fără nici o grabă. Avea să treacă o săptămână până la înmormântarea lui Donté, astfel că era timp berechet pentru a-i aduce un ultim omagiu.

El era expus în salonul principal, coşciugul fiind deschis şi acoperit cu flori. Fotografia lui din ultima clasă de liceu fusese mărită şi aşezată pe un trepied la picioarele coşciugului – un tânăr de optsprezece ani cu haină şi cravată, o faţă atrăgătoare. Fotografia fusese făcută cu o lună înainte de arestarea lui. Încă visând să mai joace fotbal, zâmbea. Avea ochii plini de speranţă şi ambiţie.

Membrii familiei stăteau lângă sicriu, acolo unde se aflaseră de mai bine de o oră, atingându-l, plângând, încercând să se arate tari în faţa vizitatorilor.

Ajuns la locul de camping, Robbie le-a descris lui Carlos şi celorlalţi ce văzuse. Bryan Day a vrut să ajungă imediat la mormânt pentru a filma totul înainte de sosirea poliţiei, dar Robbie nu era convins că ar fi fost bine să se procedeze astfel. S-au contrazis, deşi amândoi ştiau că Robbie avea să decidă. Fred Pryor încerca să dea de şeriful districtului Newton. Martha Handler vorbea la telefon cu Aaron şi îşi nota de zor în carnet. Brusc, s-a auzit un ţipăt ascuţit, un strigăt de durere, şi Boyette s-a prăbuşit la pământ, după care a început să tremure violent. Keith a îngenuncheat lângă el, iar ceilalţi s-au strâns în jur, urmărind scena neajutoraţi. După aproape un minut, criza a părut să fi trecut, iar convulsiile şi zbaterile s-au potolit. Boyette se ţinea de cap şi scâncea de durere. Apoi a lăsat impresia că va muri. Corpul lui s-a relaxat, apoi a rămas perfect nemişcat. Keith l-a atins pe umăr şi l-a întrebat:

– Hei, Travis, mă auzi?

Evident, Boyette nu l-a auzit, pentru că nu a reacţionat în nici un fel.

Keith s-a ridicat şi a spus:

– De obicei își pierde cunoștința timp de câteva minute.

– Să-l scăpăm de necazuri, a spus Robbie. Un mic glonț în scăfârlie. Avem nu departe de aici un mormânt care va rămâne vacant.

– Fii serios, Robbie, l-a admonestat Keith.

Ceilalți au lăsat impresia că le plăcuse ideea lui Robbie. S-au retras și curând au început să se ocupe de alte lucruri. Boyette nu se mișcase. Keith a îngenuncheat și i-a verificat pulsul. Era constant, dar slab. Câteva minute mai târziu, pastorul a spus:

– Robbie, cred că e grav. Și-a pierdut cunoștința.

– Nu sunt neurochirurg, Keith. Ce vrei să-i fac?

– Are nevoie de îngrijire.

– Are nevoie de o înmormântare. Ce-ar fi să-l duci în Kansas și să-l îngropi acolo?

Keith s-a ridicat și a făcut câțiva pași spre locul unde stătea Robbie.

– Ești cam brutal, nu crezi?

– Îmi pare rău, Keith. În aceste momente se întâmplă o mulțime de lucruri, în caz că nu observi. Starea lui Boyette nu este una dintre prioritățile mele.

– Dar nu-l putem lăsa să moară aici.

– De ce nu? Oricum e mort, nu?

Boyette a gemut, apoi s-a cutremurat din cap până în picioare, ca și cum ar fi fost zguduit de o replică a suferinței de mai devreme. Apoi a rămas din nou nemișcat.

Keith și-a înghițit nodul din gât și a zis:

– Are nevoie de doctor.

– Grozav. Du-te și găsește unul.

Minutele se scurgeau, iar Boyette nu reacționa. Celorlalți nu le păsa, iar Keith a fost cât pe ce să urce în mașină și să plece singur. Dar nu putea să ignore un muribund. Agentul de securitate l-a ajutat pe Keith să-l urce pe Boyette pe bancheta din spate a mașinii Subaru. Fred Pryor a apărut din direcția pârâului și a spus:

– Am vorbit cu șeriful. Am dat în sfârșit de el, l-am convins că vorbim serios și că am găsit un cadavru în jurisdicția lui. E pe drum.

Văzându-l pe Keith deschizând portiera maşinii lui, Robbie s-a apropiat de el:

– Să mă suni după ce ajungi la spital şi să stai cu ochii pe Boyette. Sunt sigur că autorităţile vor dori să discute cu el. În acest moment nu s-a deschis nici o anchetă, dar situaţia s-ar putea schimba imediat, mai ales dacă Boyette recunoaşte că a ucis-o pe fată în acest stat.

– Aproape că nu mai are puls, a anunţat agentul de securitate, aflat pe bancheta din spate.

– Robbie, nu am de gând să stau de pază, a spus Keith. Îmi ajunge. Vreau să plec de aici. Îl las la un spital, Dumnezeu ştie unde, şi apoi nu mă opresc până acasă.

– Ai numerele noastre de telefon. Ţine-ne la curent. De îndată ce va vedea mormântul, sunt convins că şeriful va trimite pe cineva după Boyette.

Şi-au strâns mâinile, nefiind siguri dacă se vor mai vedea vreodată. Moartea îi leagă pe oameni într-un mod ciudat, şi se simţeau ca şi cum s-ar fi cunoscut de ani de zile.

După ce Subaru a dispărut printre copaci, Robbie şi-a consultat ceasul. Trecuseră aproape şase ore de când plecaseră din Slone şi până găsiseră cadavrul. Dacă Travis Boyette nu ar fi întârziat atât de mult, Donté Drumm ar fi rămas în viaţă şi ar fi fost pe cale de a obţine exonerarea de pedeapsă. A scuipat în pământ şi i-a dorit lui Boyette o moarte lentă şi chinuitoare.

În cele patruzeci şi cinci de minute de drum de la locul de campare, după patru opriri ca să ceară lămuriri, Boyette nu se mişcase şi nici nu scosese vreun cuvânt. Părea în continuare să fi murit. La intrarea în camera de gardă, Keith i-a spus unui doctor despre tumoarea lui Boyette, dar i-a dat puţine alte amănunte. Doctorul s-a arătat curios de faptul că un preot din Kansas călătorea prin Joplin cu un om grav bolnav, care nu-i era nici rudă, nici enoriaş. Keith l-a asigurat că era o poveste lungă pe care ar fi bucuros să i-o spună când vor avea amândoi timp. Amândoi ştiau că nu-şi vor găsi timp şi că

povestea va rămâne nespusă. L-au aşezat pe Boyette pe o brancardă, împreună cu bastonul, şi l-au dus spre o sală de consultaţie. Keith l-a urmărit dispărând înapoia uşilor batante şi a găsit un loc în sala de aşteptare. A sunat-o pe Dana ca să-i spună ultimele noutăţi. Ea a ascultat veştile cu un sentiment crescând de neîncredere, tot mai uimită, şi apoi a părut prea amorţită ca să mai reacţioneze la ceva. „Bine, Keith. Da, Keith. Sigur, Keith. Te rog vino acasă, Keith."

L-a sunat apoi pe Robbie şi i-a spus unde se aflau în acele momente. Boyette era încă viu şi doctorii îl consultau. Robbie încă aştepta sosirea şerifului. Părea nerăbdător să predea locul crimei unor profesionişti, deşi era conştient că asta îi va răpi ceva timp.

Keith l-a sunat apoi pe Matthew Burns şi, după ce acesta i-a răspuns, a început cu glas fericit:

– Hei, bună dimineaţa, Matt. Acum sunt în Missouri, unde, acum o oră am deschis un mormânt şi am văzut rămăşiţele lui Nicole Yarber. Grozavă veste pentru vineri dimineaţa.

– Şi ce alte noutăţi mai ai? Cum arăta?

– Doar oseminte. Identificarea este sigură. Boyette a spus adevărul. Au executat pe cine nu trebuia. E de necrezut, Matt.

– Când te întorci acasă?

– O să ajung la ora cinei. Dana e supărată rău, aşa că nu voi mai întârzia pe aici.

– Mâine, la prima oră, trebuie să ne întâlnim. Am urmărit ştirile, şi nu s-a rostit deloc numele tău. S-ar putea să fi scăpat nedetectat. Dar trebuie să stăm de vorbă. Unde e Boyette?

– Într-un spital din Joplin, pe moarte, cred. Sunt cu el.

– Lasă-l acolo, Keith. Poate moare. Lasă-i pe alţii să-şi facă griji pentru el. Urcă-ţi fundul în maşină şi mişcă-te spre casă.

– Ăsta mi-e planul. O să mai stau aici până aflu ceva, după care pornesc la drum. Kansasul e la câteva minute de aici.

Trecuse o oră. Robbie l-a anunţat pe Keith că sosise şeriful, iar acum Muntele Roop era împânzit de poliţişti. Doi poliţişti ai statului

erau în drum spre spital ca să se ocupe de Boyette. Keith a fost de acord să-i aştepte, după care avea să plece.

– Keith, mulţumesc pentru tot, a spus Robbie.

– Nu a fost suficient.

– Adevărat, dar ţi-a trebuit curaj pentru ce ai făcut. Ai încercat. Atât ai putut.

– Să păstrăm legătura.

Cei doi poliţişti, Weshler şi Giles, erau sergenţi, iar după prezentări seci, i-au cerut lui Keith să lămurească anumite lucruri. Sigur, de ce nu, ce altceva putea face în sala de aşteptare de la Urgenţe? Era aproape unu după-amiaza, aşa că au cumpărat sandviciuri de la un automat şi au găsit o masă liberă. Giles a luat notiţe, iar Weshler a pus mai toate întrebările. Keith a început să povestească totul, începând cu ziua de luni dimineaţă, şi a atins momentele deosebite ale unei săptămâni foarte neobişnuite pentru el. În timp ce îşi depăna povestea, cei doi sergenţi au lăsat câteodată impresia că se îndoiau de vorbele lui. Nu cunoşteau cazul Drumm, dar când Boyette şi-a declara public vinovăţia şi menţionase că îngropase cadavrul în apropiere de Joplin, autorităţile începuseră să se alerteze. Cei doi urmăriseră ştirile şi îl văzuseră pe Boyette vorbind în câteva rânduri. Acum, după ce se descoperise un cadavru, se treziseră în miezul unui caz care căpăta proporţii.

Au fost întrerupţi de un doctor. Acesta le-a explicat că Boyette era stabil şi se odihnea. Semnele vitale erau aproape normale. Îi făcuseră o radiografie la cap şi aceasta confirmase existenţa unei tumori de mărimea unui ou. Spitalul trebuia să ia legătura cu un membru al familiei lui, şi Keith a încercat să-i spună puţinul pe care îl ştia despre rudele lui Boyette.

– Are un frate în închisoare, în Illinois, asta e tot ce ştiu, a spus Keith.

– Mda, a făcut doctorul, scărpinându-şi bărbia, cât timp doriţi să-l ţinem aici?

– Cât ar trebui să rămână aici?

– Peste noapte, dar mai mult de atât nu cred că putem face pentru el.

– Doctore, nu mi-e rudă, a spus Keith. Eu doar l-am adus cu maşina.

– Şi asta e o parte dintr-o poveste foarte lungă?

Giles şi Weshler au confirmat cu mişcări din cap. Keith i-a sugerat doctorului să-i contacteze pe medicii de la spitalul St. Francis din Topeka, şi probabil că împreună cu ei se putea lua o hotărâre în privinţa lui Travis Boyette.

– Unde e acum? a întrebat Weshler.

– Într-o mică rezervă de la etajul trei, a zis doctorul.

– Îl putem vedea?

– Nu acum, trebuie să se odihnească.

– Atunci ne putem posta la uşa rezervei, a sugerat Giles. Considerăm că acest om va fi acuzat de crimă şi avem ordin să-l păzim.

– Nu are unde să plece.

Weshler s-a cam zbârlit auzindu-l, iar doctorul a simţit că era inutil să mai prelungească discuţia.

– Veniţi cu mine, a zis el. Când au început să urce treptele, Keith a întrebat.

– Domnilor, eu sunt liber să plec, da?

Weshler s-a uitat la Giles, iar acesta s-a uitat la partenerul lui, după care s-au uitat amândoi la doctor. Weshler a zis:

– Sigur, de ce nu?

– E numai al vostru, a spus Keith, deja bătând în retragere.

A ieşit pe uşa de urgenţă şi a mers aproape în fugă spre maşina pe care o lăsase într-o parcase din apropiere. A găsit şase dolari în rezerva lui de bani gheaţă, i-a plătit paznicului şi a pornit la drum. În sfârşit, era liber, a gândit el. Era înviorător să privească spre scaunul din dreapta, acum gol, şi să ştie că niciodată nu se va mai afla în apropierea lui Travis Boyette.

Lui Weshler şi Giles li s-au dat scaune pliante şi s-au aşezat pe hol, lângă uşa rezervei numărul 8. Au telefonat superiorului lor şi au raportat situaţia lui Boyette. Au găsit nişte reviste şi au început să-şi omoare vremea. Pe uşa deschisă se vedeau şase paturi, separate între ele cu perdele subţiri, toate ocupate de persoane care aveau afecţiuni

grave. La capătul îndepărtat era o fereastră mare care dădea spre un teren viran, iar alături de fereastră, o uşă folosită ocazional de femeile de serviciu.

Doctorul s-a întors, a vorbit cu poliţiştii, apoi a intrat în rezervă ca să verifice starea lui Boyette. Când a tras perdeaua de la patul numărul 4, a îngheţat de uimire.

Tuburile de perfuzie se legănau de stativ. Patul fusese făcut, iar de-a curmezişul lui era un baston. Boyette dispăruse.

CAPITOLUL 32

Robbie Flak şi mica lui echipă au urmărit tot circul timp de două ore. La scurtă vreme după sosirea şerifului care a constatat că aveau de-a face cu un mormânt, Muntele lui Roop a atras toţi poliţiştii de pe o rază de optzeci de kilometri. Ajutoare de şerif, poliţişti, coronerul districtului, anchetatori de la Patrula de Autostradă a Statului Missouri şi, în cele din urmă, un expert în criminalistică. Aparatele de radiorecepţie ţiuiau, oamenii răcneau, iar pe deasupra se rotea un elicopter. Când le-a parvenit ştirea că Boyette dispăruse, poliţiştii l-au blestemat de parcă l-ar fi cunoscut de o veşnicie. Robbie i-a telefonat lui Keith şi i-a transmis şi lui vestea. Keith i-a povestit ce se întâmplase la spital. Nu-şi imagina că Boyette va fi capabil să ajungă prea departe. Amândoi au căzut de acord că avea să fie prins, şi chiar curând.

Pe la ora 14.00, Robbie se săturase de agitaţia din jurul lui. Povestise tot şi răspunsese la o mie de întrebări puse de anchetatori, şi nu avea ce să caute acolo. Găsiseră cadavrul lui Nicole Yarber şi erau gata să se întoarcă la Slone, unde aveau să se confrunte cu o mulţime de probleme. Bryan Day avea material suficient să facă o miniserie de transmisii, dar era obligat să mai rămână la locul faptei alte câteva ore. Robbie l-a informat pe şerif că el şi echipa plecau. Caravana, mai puţin automobilul Subaru, şi-a croit drum prin trafic până a revenit pe autostradă, îndreptându-se spre sud. Carlos a transmis prin e-mail zeci de fotografii celor de la birou, dar şi filmarea făcută de ei.

– Putem sta de vorbă? a întrebat Martha Handler după ce rulau deja de câteva minute.

– Nu, i-a răspuns Robbie.

– Ai vorbit cu poliţia, acum ce urmează?

– Vor păstra rămăşiţele în lada aceea şi o vor duce la un laborator criminalistic mobil din Joplin. Îşi vor face treaba şi vom vedea.

– Ce vor căuta?

– Ei, în primul rând, vor încerca să identifice cadavrul folosind evidenţe stomatologice. Asta va fi uşor, probabil va dura câteva ore. S-ar putea să primim anunţul chiar în seara asta.

– Deţin evidenţe stomatologice?

– Le-am dat eu un set. Înainte de procesul lui Donté, cu o săptămână înainte de alegerea juraţilor, acuzarea ne-a aruncat în braţe câteva cutii cu probe. Lucru deloc surprinzător, acuzarea a dat rasol, şi într-un dosar erau câteva radiografii ale danturii lui Nicole. Câteva seturi din aceste radiografii au circulat în primele zile de căutări, şi a avut şi Koffee unul. Din greşeală, ne-a dat şi nouă un set. Nu era mare scofală, pentru că probele astea nu au constituit un punct de dispută în cadrul procesului. După cum ştii, nu a existat cadavru. Un an mai târziu, i-am înapoiat dosarul lui Koffee, dar am făcut o copie şi pentru mine. Cine ştie dacă n-o să am nevoie de el într-o bună zi? mi-am zis eu atunci.

– Ştia că ai o copie?

– Nu-mi aduc aminte, dar mă îndoiesc. Nu e mare scofală.

– Nu e vorba cumva de violarea intimităţii?

– Sigur că nu. A cui intimitate? A lui Nicole?

Martha şi-a notat în carnet, în timp ce reportofonul înregistra. Robbie a închis ochii şi s-a străduit să nu se încrunte.

– Ce altceva vor mai căuta? a insistat ea.

Robbie s-a încruntat, dar nu a deschis ochii.

– Cauza morţii prin strangulare este imposibil de stabilit după nouă ani. Vor căuta probe ADN, poate în sânge uscat sau în păr. Nimic

altceva – spermă, piele, salivă, ceară din urechi, sudoare – nimic din astea nu rezistă atât de mult la un cadavru care se descompune.

– ADN-ul contează? Cum să spun, doar ştim cine a ucis-o.

– Ştim, dar noi ţinem ca la ochii din cap să avem o probă ADN. Dacă ne iese, acesta va fi primul caz din istoria SUA în care ştim prin probe ADN că a fost executat un om pe nedrept. Existe vreo zece–douăsprezece cazuri în care avem bănuieli serioase că statul a executat pe cine nu trebuia, dar nici unul cu dovezi atât de clare. Vrei să bei ceva? Eu simt nevoia.

– Nu.

– Bei ceva, Carlos?

– Sigur. O bere.

– Aaron?

– Eu sunt la volan, şefu'.

– Glumeam.

Robbie a scos două sticle din frigider şi i-a întins una lui Carlos. După ce a luat o înghiţitură lungă de bere direct din sticlă, a închis din nou ochii.

– La ce te gândeşti? a întrebat Marta.

– La Boyette, Travis Boyette. Eram atât de aproape, şi dacă ne-ar fi oferit douăzeci şi patru de ore, l-am fi putut salva pe Donté. Acum trebuie să ne mulţumim cu ce se mai poate salva.

– Ce se va întâmpla cu Boyette?

– Îl vor pune sub acuzare pentru omor în Missouri. Dacă trăieşte îndeajuns de mult, îl vor judeca.

– Va fi acuzat şi în Texas?

– Sigur că nu. Nu vor recunoaşte niciodată că au executat un nevinovat. Koffee, Kerber, judecătoarea Vivian Grale, juraţii, judecătorii de la curţile de apel, guvernatorul – nici unul dintre cei care se face răspunzător de acest proces trucat nu va recunoaşte că a greşit. Uită-te la ei cum fug. Uită-te la ei cum arată cu degetul spre alţii. Poate nu vor respinge acuzaţia că au greşit, dar nici nu vor

recunoaşte asta. Cred că vor păstra tăcerea, se vor face mici şi vor încerca să rămână călare pe situaţie.

– Şi vor reuşi?

Încă o înghiţitură de bere. Robbie a zâmbit către sticlă, apoi şi-a lins buzele.

– Nici un poliţai nu va fi pus sub acuzare pentru condamnarea unui nevinovat. Kerber ar trebui să ajungă în închisoare. Şi Koffee la fel. Ei răspund direct de condamnarea lui Donté, dar Koffee controlează marele juriu. El răspunde de sistem. Aşadar, e puţin probabil să asistăm la punerea cuiva sub acuzaţie, doar dacă nu cumva reuşesc să conving Departamentul de Justiţie să întreprindă o investigaţie, desigur. Şi eu sigur voi încerca asta. Şi apoi avem tribunalele civile.

– Procese civile?

– A, sigur, o mulţime. O să-i dau în judecată pe toţi. Abia aştept.

– Parcă spuneai că te muţi în Vermont.

– Va trebui să mai amân asta. Încă nu mi-am terminat treaba aici.

Vineri după-amiază la ora 14.00, Comitetul Şcolar Municipal din Slone s-a întrunit într-o şedinţă de urgenţă. Singurul punct pe agenda de zi era meciul de fotbal. Echipa din Longview avea să sosească la ora 17.00 pentru meciul ce urma să înceapă la ora 19.30. Conducerea şcolii şi antrenorii echipei din Longview erau îngrijoraţi în legătură cu siguranţa jucătorilor şi a susţinătorilor lor, şi asta pe bună dreptate. În acel moment, tulburările din Slone erau numite fără înconjur drept „rasiale", o descriere care era tot atât de puţin exactă pe cât era de spectaculoasă.

Departamentul de Poliţie din Slone şi şcoala primiseră valuri de telefoane de ameninţare. Se afirmase că dacă se va juca meciul, vor izbucni acţiuni de revoltă, şi încă în număr mare. Joe Radford, şeful poliţiei, a rugat comitetul să anuleze meciul sau să îl amâne. O mulţime de cinci mii de oameni, aproape toţi albi, ar constitui o ţintă prea atrăgătoare pentru cei care voiau scandal. Şi la fel de îngrijorătoare era perspectiva tuturor caselor fără stăpâni, lipsite de protecţie pe

durata meciului, cât susţinătorii aveau să lipsească. Antrenorul echipei a recunoscut că nici el nu ar fi vrut ca meciul să se joace în acea zi. Jucătorii erau prea afectaţi de cele petrecute până atunci, fără a mai vorbi de faptul că cei mai buni jucători, cei douăzeci şi opt de negri, boicotau meciul. Iar steaua echipei, fundaşul Trey Glover se afla încă în închisoare. Ambele echipe aveau câte şase victorii şi două înfrângeri până în acel moment şi aveau şanse de a ajunge în play-offurile statului Texas. Antrenorul ştia că nu avea nici o şansă cu o echipă alcătuită doar din albi. Însă anularea meciului însemna înfrângere, şi asta îl preocupa cel mai mult pe el, dar şi pe ceilalţi din sala de şedinţe.

Directorul a descris tribuna presei, care arsese în totalitate, starea de încordare din ultimele două zile, orele anulate şi telefoanele de ameninţare primite în cursul acelei zile. Era epuizat şi agitat, şi practic a implorat comitetul să anuleze meciul.

Un mahăr din Garda Naţională participa cam fără chef la acea şedinţă. El socotea că era posibil să se asigure securitatea pe stadion, astfel ca partida să se poată juca fără nici un incident. Însă el împărtăşea îngrijorarea şefului poliţiei în legătură cu ceea ce se putea întâmpla în restul oraşului în cele trei ore cât ţinea meciul. Când a fost silit să dea un răspuns clar, el a recunoscut că soluţia cea mai sigură era anularea meciului.

Frământându-se şi agitându-se, membrii comitetului şi-au transmis note unul altuia. Deşi în cursul unor astfel de şedinţe se ocupau în general de bugete, programa şcolară, disciplină şi alte chestiuni importante, niciodată până atunci nu se confruntaseră cu ceva de o asemenea însemnătate precum anularea unui meci de fotbal al echipei liceului. Acei oameni erau votaţi la fiecare patru ani, iar perspectiva de a-şi îndepărta alegătorii cântărea foarte greu. Dacă votau pentru anularea meciului, iar echipa pierdea prin neprezentare, oamenii din oraş puteau crede că ei cedaseră în faţa scandalagiilor şi a celor care organizau boicotul. Dacă votau în favoarea desfăşurării meciului, şi se întâmpla ca în incidentele ce puteau izbucni să fie răniţi oameni, adversarii vor pune întreaga vină pe umerii lor.

S-a sugerat o soluţie de compromis, care a fost repede îmbrăţişată. S-au dat o serie de telefoane precipitate şi apoi compromisul a devenit realitate. Meciul nu avea să se desfăşoare vineri seara la Slone, ci în următoarea zi, într-un loc care nu va fi dat publicităţii, într-un oraş apropiat. Cei de la Longview au fost de acord. Antrenorul acestora ştia despre boicot şi simţise mirosul victoriei. Locul neutru de desfăşurare va fi păstrat secret până cu două ore înaintea loviturii de începere. Ambele echipe vor avea de călătorit cam o oră, vor juca meciul fără spectatori, şi viaţa va merge mai departe. Compromisul mulţumea pe toată lumea, mai puţin pe antrenor. Parcă paralizat, a scrâşnit din dinţi şi a anticipat o victorie. Ce altceva putea spune?

Toată dimineaţa şi până spre după-amiază, fosta gară devenise un adevărat magnet pentru reporteri. Era ultimul loc în care fusese văzut Boyette, şi toţi voiau să-l vadă. Confesiunea lui cutremurătoare se difuzase aproape non-stop pe posturile de televiziune prin cablu, însă şi trecutul lui stârnise interesul. Cazierul lui bogat cântărea mult, iar credibilitatea lui era pusă serios la îndoială. Experţi de toate soiurile apăreau la talk-show-uri, lansând care mai de care păreri despre trecutul lui, profilul şi motivele lui. O asemenea moară hodorogită l-a calificat de-a dreptul un mincinos şi a continuat spunând că astfel de „jigodii umane" vor să se bucure de câteva minute de faimă şi simt o plăcere deosebită să tortureze familiile victimelor. Un fost procuror din Texas şi-a expus părerea cu privire la atmosfera de echitate în care se desfăşuraseră procesul şi apelurile făcute de Donté, şi i-a asigurat pe toţi cei care îl ascultau că sistemul era fără cusur. Boyette era, evident, un dement.

Pe măsură ce comentariile curgeau din toate părţile, ele şi-au pierdut o parte din valoare şi interes. Boyette nu mai apărea în faţa camerelor ca să dea detalii suplimentare ori ca să se apere. Şi nici Robbie Flak nu ieşea la rampă. Reporterii ştiau că maşina lui Flak nu era la birou. Unde se afla avocatul?

În fosta gară, Sammie Thomas, Bonnie şi Fanta au adoptat o mentalitate de asediaţi şi s-au străduit să lucreze. Era imposibil. Telefoanele sunau încontinuu, şi în fiecare oră câte un reporter mai bădăran aproape că reuşea să ajungă la uşa de intrare, după care era interceptat de unul dintre agenţii de securitate. Încetul cu încetul, mulţimea de afară a înţeles că Boyette nu se afla acolo, dar nici Robbie.

Plictisiţi, reporterii au plecat şi s-au plimbat prin Slone, căutând vreun incendiu sau o încăierare. Ca să ajungă la esenţa lucrurilor, au luat interviuri soldaţilor din Garda Naţională care patrulau pe străzi şi au filmat din toate unghiurile bisericile şi clădirile arse. Au discutat cu tineri negri furioşi aflaţi în faţa sălilor de biliard şi a barurilor, şi au întins microfoanele către echipele de albi vigilenţi aflaţi în cabinele camionetelor, solicitându-le comentarii nepreţuite. Plictisindu-se şi de aceste activităţi, s-au întors la gară şi au aşteptat să afle ceva de Boyette. Unde naiba dispăruse?

Spre sfârşitul după-amiezii, mulţimea a început să se strângă în parcul Washington. Ştirea aceasta s-a răspândit în toată mass-media şi reporterii s-au grăbit să ajungă acolo. Prezenţa lor a atras alţi tineri de culoare, şi curând muzica rap bubuia din nou, iar petardele explodau de zor. Era vineri seara – zi de plată, zi de bere, început de weekend, momentul potrivit pentru ca oamenii să-şi verse focul.

Încordarea sporea.

La patruzeci de ore de când îşi părăsise parohia împreună cu un pasager nedorit, Keith se întorcea singur. După ce a oprit motorul, a rămas un moment în maşină ca să se dezmeticească. Dana îl aştepta în uşa bucătăriei, l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat, ceea ce a fost foarte plăcut.

– Arăţi obosit.

– N-am nimic, a spus el. Doar că am nevoie de o noapte de somn netulburat. Unde sunt băieţii?

Aceştia erau la masă şi mâncau ravioli. Când l-au văzut, au sărit pe el de parcă ar fi lipsit o lună. Clay, cel mai mare, era îmbrăcat în

echipamentul de fotbal european şi pregătit de meci. După ce s-au îmbrăţişat, membrii familiei s-au aşezat la masă şi au terminat cina.

În dormitor, după un duş rapid, în timp ce Keith se îmbrăca, Dana stătea pe pat şi îl urmărea.

– Nu am auzit nici o vorbă de la cei de pe aici, a spus ea. Am discutat de câteva ori cu Matthew. Am urmărit ştirile şi am petrecut ore întregi pe internet. Numele tău nu a apărut nicăieri. O mie de fotografii, dar nici urmă de tine. Conducerea bisericii crede că ai fost plecat cu treburi urgente, aşa că nu suspectează nimic. Am putea zice că ai avut noroc.

– Ce se mai aude din Slone?

– Nu prea multe. Au amânat meciul de fotbal din seara asta, şi anunţul s-a făcut pe un ton de parcă ar fi fost vorba de prăbuşirea unui avion.

– Nici o ştire din Missouri?

– Nici un cuvânt.

– Lucrurile vor exploda destul de curând. Nici nu vreau să-mi imaginez undele de şoc în momentul când vor anunţa că s-a descoperit cadavrul lui Nicole Yarber. Oraşul va lua foc.

– Când se va întâmpla asta?

– Nu ştiu. Nu am idee ce planuri are Robbie.

– Robbie? Vorbeşti de parcă aţi fi prieteni vechi.

– Suntem. L-am cunoscut ieri, dar am parcurs un drum lung împreună.

– Sunt mândră de tine, Keith. A fost o nebunie ce-ai făcut, dar şi o dovadă de curaj.

– Nu mă simt curajos. Nici nu-mi dau seama exact cum mă simt acum. Mai curând sunt în stare de şoc. Amorţit. Am trăit o aventură unică, însă am dat greş.

– Dar ai încercat.

Keith şi-a tras un pulover, şi l-a aranjat şi a zis:

– Sper să-l prindă pe Boyette. Dacă mai face vreo victimă?

– Fii serios, Keith, e un om pe moarte.

– Dar şi-a lăsat bastonul la spital, Dana. Cum explici asta? Am stat în preajma lui cinci zile – şi am avut impresia că a fost un an – şi nu putea merge decât cu bastonul. De ce l-a abandonat acolo?

– Poate s-a gândit că va fi mai greu de identificat dacă nu are baston.

Keith şi-a pus cureaua şi a strâns-o.

– Dana, a făcut o fixaţie pentru tine. Ţi-a menţionat numele de câteva ori, ceva de genul „frumoasa ta soţie".

– Nu-mi fac griji din cauza lui Travis Boyette. Ar fi nebun să se întoarcă în Topeka.

– A făcut el lucruri şi mai nebuneşti. Uită-te de câte ori a fost arestat.

– Trebuie să plecăm. Meciul e la 18.30.

– Abia aştept. Am nevoie de ceva care să mă facă să uit. Mai avem vreo sticlă cu vin de împărtăşanie pe aici?

– Cred că da.

– Bun. Simt nevoia să beau ceva. Să vedem puţin fotbal şi după aceea ne vom petrece seara discutând.

– Vreau să aflu totul.

CAPITOLUL 33

Ședința fusese convocată de judecătorul Elias Henry şi, deşi el nu avea autoritatea de a da ordine unor oameni într-o seară de vineri, puterea lui de convingere a fost mai mult decât suficientă. Paul Koffee şi Drew Kerber au sosit la biroul judecătorului exact la 20.00. Joe Radford i-a urmat şi cei trei s-au aşezat împreună de o parte a mesei de lucru. Robbie aştepta acolo de jumătate de oră, împreună cu Carlos, iar atmosfera era deja înveninată. Nu s-au salutat, nu şi-au strâns mâinile, nu au schimbat amabilităţi. Un moment mai apoi a sosit primarul Rooney, care s-a aşezat separat, departe de masă.

Îmbrăcat ca întotdeauna într-un costum negru, cămaşă albă şi o cravată portocalie, judecătorul Henry a început să vorbească solemn.

– A sosit toată lumea. Domnul Flak are unele informaţii pentru noi.

Robbie stătea vizavi de Kerber, Koffee şi Radford, şi toţi trei se arătau resemnaţi, de parcă ar fi aşteptat să li se pronunţe condamnarea la moarte. Robbie a început prin a spune:

– Azi-dimineaţă în jurul orei cinci am plecat din Slone şi am mers în districtul Newton, din Missouri. Travis Boyette se afla cu noi. Călătoria a durat mai puţin de şase ore. Avându-l pe Boyette cu noi ca să ne îndrume, am ajuns într-o zonă izolată a districtului, am străbătut drumuri secundare şi de ţară, apoi unele neamenajate, până într-un loc pe care localnicii îl numesc Muntele lui Roop. Îndepărtat, izolat, năpădit de vegetaţie. Boyette s-a chinuit să-şi aducă aminte

împrejurimile şi până la urmă ne-a condus într-un loc unde susţinea că a îngropat-o pe Nicole Yarber.

Robbie i-a făcut un semn lui Carlos, care a apăsat câteva taste de pe laptopul lui. La capătul celălalt al încăperii, pe un ecran alb, a apărut imaginea unui luminiş plin de ierburi.

– Am găsit locul şi ne-am apucat de săpat, a continuat Robbie. Următoarea fotografie îi înfăţişa pe Aaron Rey şi pe Fred Pryor săpând cu cazmale. În 1998, când Boyette s-a aflat aici, în Slone, a lucrat la o companie numită R.S. McGuire and Sons, cu sediul în Fort Smith. De acolo avea o ladă care fusese folosită cândva la păstrarea unor scule hidraulice, pe care o ţine în camioneta lui, şi a folosit această ladă ca să o îngroape. Următoarea fotografie: capacul lăzii de unelte de culoare portocalie. Solul nu era dur şi în zece sau poate cincisprezece minute au descoperit asta. Următoarea fotografie: jumătatea superioară a lăzii de scule cu inscripţia „R.S. McGuire and Sons". După cum vedeţi, lada se deschidea pe sus, având într-o parte un lacăt cu cifru, despre care Boyette a susţinut că-l cumpărase de la un magazin de fierărie din Springdale, Arkansas. Boyette şi-a amintit combinaţia şi l-a descuiat. Următoarea fotografie: Boyette îngenunchind lângă mormânt şi ocupându-se de lacăt.

Culoarea a dispărut din obrajii lui Koffee, iar pe fruntea lui Kerber au apărut broboane de sudoare.

- Când am deschis lada, iată ce am găsit. Următoarea fotografie: scheletul. Înainte de a deschide lada, Boyette ne-a spus că vom găsi un maldăr de haine alături de capul victimei. Următoarea fotografie: îmbrăcămintea alături de craniu. Tot el ne-a spus că, înfăşurate în haine, vom găsi permisul de conducere şi cardul de credit ale lui Nicole. A avut dreptate. Următoarea fotografie: un prim-plan al cărţii de credit MasterCard, murdare de pământ, dar cu numele ei uşor de citit. Boyette ne-a spus că a ucis-o strangulând-o cu centura ei. Următoarea fotografie: o fâşie de piele neagră, descompusă parţial, dar încă având catarama argintie. Am un set complet din aceste poze pentru fiecare, ca să le puteţi lua acasă şi să le priviţi toată noaptea.

După ce am descoperit toate acestea, l-am sunat pe şeriful din districtul Newton şi i-am cedat locul faptei. Următoarea fotografie: şeriful şi trei adjuncţi de-ai lui uitându-se la rămăşiţele de schelet. Curând, în acel loc au sosit o mulţime de poliţişti şi investigatori, şi s-a luat hotărârea ca rămăşiţele să rămână în ladă, pentru ca aceasta să fie dusă laboratorului de criminalistică din Joplin. Acolo se află în prezent. Am oferit autorităţilor o copie a radiografiilor dentare ale lui Nicole, o copie a acelui set pe care voi, domnilor, mi le-aţi dat din greşeală când făceaţi jocuri cu descoperirea cadavrului, înainte de proces. Am discutat cu oamenii de la laborator şi am aflat că se acordă o prioritate deosebită acestui caz. Se aşteaptă ca identificarea preliminară să fie făcută în această seară. Aşteptăm telefonul lor dintr-un moment în altul. Vor examina tot ce există în lada de scule şi există speranţe să se descopere urme de ADN. E puţin probabil, dar ADN-ul nu este esenţial. Este foarte limpede cine a fost îngropat acolo şi nu există nici o îndoială cu privire la ucigaş. Boyette are o tumoare pe creier care nu se poate opera şi care îl va ucide – acesta este motivul pentru care a făcut mărturisirea – şi suferă de crize violente. A avut una şi la locul faptei şi a fost dus la un spital din Joplin. Nu se ştie cum, dar a reuşit să părăsească spitalul fără să fie observat, şi deocamdată nimeni nu ştie unde se află. E considerat suspect, dar nu era în stare de arest când a dispărut.

În timp ce a povestit toate acestea, Robbie s-a uitat fix la Koffee şi la Kerber, dar nu a reuşit să stabilească un contact vizual cu ei. Koffee îşi masa rădăcina nasului, în vreme ce Kerber îşi controla starea cuticulelor de la unghii. În centrul mesei se găseau trei dosare negre, identice şi Robbie le-a împins delicat, câte unul pentru fiecare. Koffee, Kerber şi Radford. Apoi Robbie a continuat:

– În aceste dosare aveţi fiecare câte un set complet de fotografii, împreună cu alte lucruri – evidenţa privind arestarea lui Boyette în Slone, ceea ce dovedeşte că se afla aici la data omorului. De fapt, voi, domnilor, l-aţi ţinut în arest în aceeaşi perioadă în care şi Donté Drumm era închis. Există şi o copie a întregului cazier, precum şi

locurilor unde a fost încarcerat Boyette. Este inclusă şi declaraţia lui, dar nu este nevoie să o citiţi şi pe aceea. Este o declaraţie amănunţită privind răpirea, violul, omorul şi îngroparea victimei; aceeaşi poveste pe care fără îndoială aţi văzut-o de nenumărate ori la televizor. Mai există şi o declaraţie semnată ieri de Joey Gamble, în care recunoaşte că a minţit la proces. Aveţi vreo întrebare?

Tăcere.

– Am preferat să procedez în această manieră din respect pentru familia lui Nicole, a continuat el. Mă îndoiesc serios că vreunul dintre voi are curajul să o întâlnească pe Reeva în seara asta ca să-i spună adevărul, dar măcar aveţi posibilitatea de a alege. Ar fi ruşinos să afle totul ca pe un zvon. Cineva trebuie să-i spună în această seară. Comentarii? Ceva?

Tăcere.

Primarul şi-a dres glasul şi a întrebat încet:

– Când se vor face publice toate aceste lucruri?

– Am rugat autorităţile din Missouri să aştepte până mâine. La ora nouă dimineaţa voi ţine o conferinţă de presă.

– Dumnezeule, Robbie, chiar este nevoie de aşa ceva? a bombănit primarul.

– Pentru dumneata sunt domnul Flak, domnule primar, şi da, este necesar. Trebuie rostit adevărul. A fost îngropat timp de nouă ani de către poliţie şi de procuror, de aceea, da, este momentul să rostim adevărul. Minciunile vor fi în sfârşit date în vileag. După nouă ani şi execuţia unui om nevinovat, lumea va afla că mărturisirea lui Donté a fost o farsă şi voi explica metodele brutale folosite de detectivul Kerber pentru a i-o smulge. Plănuiesc să intru în detalii şi să descriu minciunile folosite la proces – aceea a lui Joey Gamble şi a acelui turnător din închisoare pe care Kerber şi Koffee l-au prins la înghesuială şi cu care au încheiat un târg – şi voi prezenta şi toate metodele murdare folosite la tribunal. În caz că a uitat cineva acest lucru, probabil că voi avea prilejul să reamintesc tuturor că în perioada

procesului domnul Koffee avea relaţii intime cu judecătoarea. Mi-aş dori ca şi acel ogar să mai fie în viaţă – cum îl chema?

– Yogi, a spus Carlos.

– Cum de-am putut uita? Mi-aş dori ca bietul Yogi să mai fie în viaţă ca să-l arăt lumii şi să-i spun că e un fiu de căţea cât se poate de tâmpit. Îmi închipui că va fi o conferinţă de presă lungă. Sunteţi invitaţi cu toţii. Aveţi întrebări? Comentarii?

Paul Kerber a întredeschis gura, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar cuvintele nu i-au ajuns pe buze. Însă Robbie încă nu terminase tot ce avea de spus:

– Iar pentru ca voi, domnilor, să ştiţi ce se va întâmpla în următoarele zile, luni dimineaţă voi iniţia două acţiuni în justiţie, una aici, în tribunalul statului, cerând ca voi, împreună cu municipalitatea, districtul şi jumătate de stat să fiţi inculpaţi. O alta va fi înaintată curţii federale, o acţiune legată de drepturi civile, cu o listă lungă de acuzaţii. Numele voastre vor apărea şi acolo. S-ar putea să mai intentez încă una sau două acţiuni, dacă descopăr vreun motiv. Am de gând să iau legătura cu Departamentul de Justiţie pentru a cere o investigaţie. Iar pentru tine, Koffee, plănuiesc să depun o plângere la baroul statului pentru încălcarea principiilor de etică, nu pentru că aş aştepta ca baroul acesta să manifeste vreun interes, dar în cursul acestui proces vei fi tocat mărunt. Cred că ar fi recomandabil să te gândeşti să demisionezi. Pentru tine, Kerber, o pensionare înainte de împlinirea vârstei legale reprezintă acum o soluţie de dorit. Ar trebui să fii concediat, dar am îndoieli că primarul şi consiliul municipal au atâta curaj să facă asta. Domnule şef al poliţiei, pe vremea când investigaţia asta a deraiat, erai adjunct. Şi tu vei fi chemat în judecată ca acuzat. Dar să nu crezi că am ceva personal cu tine. O să dau în judecată pe toată lumea.

Şeful poliţiei s-a ridicat încet şi a pornit spre uşă.

– Sper că nu vrei să pleci, domnule Radford, a spus judecătorul, pe un ton care nu lăsa loc nici unei îndoieli că nu aprecia câtuşi de puţin o ieşire atât de bruscă.

– Meseria mea nu-mi impune să stau şi să ascult indivizi aroganţi ca Robbie Flak, a răspuns şeful poliţiei.

– Întâlnirea nu s-a încheiat, a zis judecătorul Henry cu severitate.

– Eu aş sta dacă aş fi în locul tău, a spus primarul, astfel că Radford a decis să nu plece, dar a rămas lângă uşă.

Robbie s-a uitat fix la Kerber şi la Koffee.

– Am înţeles că seara trecută ai organizat o mică petrecere pentru a sărbători evenimentul; acum cred că petrecerea s-a sfârşit.

– Noi am socotit mereu că Drumm a avut un complice, a reuşit Koffee să bolborosească, deşi cuvintele păreau strivite sub povara absurdităţii lor.

Kerber s-a grăbit să dea din cap în semn de confirmare, gata să îmbrăţişeze orice teorie care i-ar putea scoate pe amândoi basma curată.

– Doamne Dumnezeule, Paul! a exclamat judecătorul Henry, nevenindu-i să creadă ce auzise.

Primarul rămăsese cu gura căscată.

– Grozav! a strigat Robbie. Minunat, sclipitor! Brusc, apare o nouă teorie, una care nu a fost invocată până acum. Care nu are absolut nici o legătură cu adevărul. Să înceapă din nou minciunile! Koffee, noi avem un website, iar ajutorul meu, Carlos, va ţine o evidenţă a minciunilor. Minciuni rostite de voi doi, de guvernator, de tribunale, poate chiar de scumpa de judecătoare Vivian Grale, dacă o putem găsi. Aţi minţit vreme de nouă ani pentru a trimite la moarte un om nevinovat, iar acum, când am aflat adevărul, acum, când minciunile voastre vor fi date în vileag, continuaţi să faceţi exact ce aţi făcut mereu. Minţiţi! Koffee, mă faci să vărs.

– Domnule judecător, acum putem pleca? a întrebat Koffee.

– Doar o clipă.

S-a auzit soneria telefonului lui Carlos, care a răspuns imediat.

– Robbie, laboratorul criminalistic.

Robbie a întins mâna şi a luat telefonul. Conversaţia a fost scurtă şi lipsită de surprize. Când s-a încheiat, Robbie a anunţat:

– Identificare clară, e Nicole.

În încăpere s-a lăsat tăcere, pentru că toţi s-au gândit la fată. În cele din urmă, judecătorul Henry a spus:

– Domnilor, mă preocupă familia victimei. Cum facem să îi transmitem ştirea?

Drew Kerber transpira şi părea să fie în pragul unui atac de inimă sau ceva de acest gen. În acele clipe, mintea lui nu era la familia lui Nicole. Avea o soţie, o casă plină de copii, o mulţime de datorii şi o reputaţie la care trebuia să se gândească. Paul Koffee nici măcar nu dorea să-şi imagineze o discuţie cu Reeva după ce situaţia luase o asemenea întorsătură. Nu, în nici un caz nu voia să o anunţe el. Prefera să se ascundă ca un laş decât să aibă de a face cu femeia aceea. Ideea de a recunoaşte că pusese sub acuzare şi trimisese la moarte un om nevinovat depăşea capacitatea lui de imaginaţie.

Nu exista nici un voluntar.

– Este limpede, domnule judecător, eu sunt alesul, a spus Robbie. Dar eu trebuie să fac deplasarea până la casa familiei Drumm ca să le dau ştirea.

– Domnule Kerber? a întrebat judecătorul.

Acesta a clătinat din cap.

– Domnule Koffee?

Şi acesta a clătinat din cap.

– Prea bine. O voi suna chiar eu pe mamă ca să-i dau vestea.

– Cât mai poţi aştepta, domnule judecător? Dacă ştirea asta ajunge pe străzi în seara asta, atunci doar Dumnezeu ne mai apără.

– Robbie, câţi ştiu despre asta? a întrebat judecătorul.

– Cei de la biroul meu, noi şapte şi autorităţile din Missouri. Am avut cu noi o echipă de televiziune, dar oamenii ăştia nu vor difuza nimic decât după ce le dau eu aprobarea. Ce mică e lumea...

– O să aştept două ore, a spus judecătorul Henry. Întâlnirea se încheie aici.

Roberta Drumm era acasă cu Andrea şi câţiva prieteni. Masa din bucătărie şi bufetele erau pline de platouri cu mâncare – musaca, tăvi

cu friptură de pui, prăjituri, îndeajuns cât să hrănească o sută de oameni. Robbie uitase să mănânce de cină, astfel că a luat o gustare cât el şi Martha au aşteptat ca prietenii să plece. Roberta era sleită de puteri. După o zi întreagă în care primise prieteni la casa funerară, plângând alături de mai toţi, era epuizată fizic şi psihic.

De aceea, Robbie a agravat lucrurile dându-i vestea. Dar nu avea de ales. A început cu deplasarea până în Missouri şi a încheiat cu discuţia purtată în biroul judecătorului Henry. Apoi el şi Martha au ajutat-o pe Andrea să o culce pe Roberta. Era conştientă, dar abia respira. Ştirea că Donté avea să fie exonerat, şi asta înainte de a fi îngropat, însemna prea mult pentru ea.

Sirenele au tăcut până la 23.10. După aceea, trei apeluri la urgenţe au declanşat repunerea lor în funcţiune. Primul apel anunţa un incendiu la un centru comercial din nordul oraşului. Evident, cineva aruncase un cocktail Molotov prin vitrina unui magazin de îmbrăcăminte, iar un automobilist în trecere a văzut flăcările. Cel de-al doilea apel, anonim, a anunţat incendierea unui autobuz de şcoală parcat în spatele şcolii gimnaziale. Şi cel de-al treilea, şi cel mai îngrozitor, era de la un sistem de alarmă pentru cazuri de incendiu de la un magazin cu hrană pentru animale. Proprietarul lui era Wallis Pike, soţul Reevei. Poliţiştii şi cei din Garda Naţională, deja în alertă maximă, au sporit numărul patrulelor şi au întărit supravegherea şi, pentru a treia noapte la rând, Slone a avut de îndurat vuietul sirenelor şi fumul.

Multă vreme după ce i-au culcat pe copii, Dana şi Keith au stat în camera de zi şi au băut vin din ceştile de cafea. Keith şi-a spus povestea, presărată cu amănunte, abia acum amintindu-şi pentru prima oară fapte, sunete şi mirosuri. Acele lucruri mărunte l-au surprins – zgomotul făcut de Boyette care icnea zăcând pe porţiunea de iarbă de pe marginea autostrăzii, încetineala cu care poliţistul de la circulaţie îi scria amenda pentru depăşirea vitezei, teancurile de hârtii de pe masa lungă din sala de şedinţe a lui Robbie, expresiile speriate de pe

feţele oamenilor din firma de avocatură, mirosul de antiseptic din celula aflată în apropierea camerei morţii, ţiuiturile pe care le simţise în timp ce-l urmărea pe Donté murind, zdruncinăturile avionului cât zburaseră pe deasupra Texasului şi aşa mai departe. Dana l-a asaltat cu întrebări, foarte intuitive şi interesante. Era la fel de intrigată de aventura aceea ca şi Keith, şi câteodată nici nu-i venea să creadă ce auzea.

După ce au golit sticla, Keith s-a întins pe canapea şi a căzut într-un somn adânc.

CAPITOLUL 34

Cu aprobarea judecătorului Henry, conferința de presă a fost organizată în sala principală a tribunalului din districtul Chester, de pe Main Street, din centrul orașului Slone. Robbie dorise să o țină la biroul său, dar când a devenit evident că la ea vor participa foarte mulți reporteri, s-a răzgândit. Voia să se asigure că putea să participe orice reporter dorea, dar nu ținea să aibă în gara lui o mulțime de necunoscuți curioși care să-și bage nasul peste tot

La ora 9.15, Robbie a urcat pe podiumul din fața fotoliului pe care îl ocupa judecătorul Henry și a privit cercetător mulțimea de oameni. Aparatele foto s-au dezlănțuit, iar reportofoanele au pornit pentru a reține fiecare cuvânt rostit de el. Purta un costum negru cu vestă, cel mai bun pe care îl avea, și, deși era epuizat, părea în formă bună. Nedorind să piardă vremea, a trecut direct la subiect.

– Bună dimineața, vă mulțumesc pentru prezență, a zis el. Rămășițele lui Nicole Yarber au fost găsite ieri-dimineață într-o zonă izolată din districtul Newton, Missouri, la sud de orașul Joplin. Am fost acolo împreună cu câțiva colegi de la firma mea de avocatură și însoțiți pe un om pe nume Travis Boyette. Acesta ne-a condus la locul unde a îngropat-o pe Nicole în urmă cu nouă ani, la două zile după ce a răpit-o de aici, din Slone. Folosind radiografii dentare, laboratorul criminalistic din Joplin a confirmat seara trecută

identitatea ei. Laboratorul lucrează intens pentru a examina rămăşiţele ei, iar această activitate se va încheia peste câteva zile.

A făcut o pauză, a luat o gură de apă, timp în care şi-a plimbat privirea peste cei adunaţi în sală. Nimeni nu a scos nici un sunet.

– Domnilor şi doamnelor, eu nu mă grăbesc. Doresc să vă prezint lucrurile în detaliu, după care voi răspunde la toate întrebările pe care le aveţi pentru mine.

I-a făcut semn lui Carlos, care stătea aproape de el şi avea laptopul în faţă. Pe un ecran mare aflat alături de podium a apărut fotografia mormântului. Robbie a început să facă o descriere metodică a celor găsite, ilustrate cu fotografie după fotografie. În baza unei înţelegeri cu autorităţile din Missouri, nu a prezentat scheletul. Locul era socotit scena crimei. A folosit în schimb, fotografiile în care apăreau permisul de conducere şi cartea de credit, precum şi centura cu care Boyette o strangulase. A vorbit despre Boyette şi a oferit o scurtă explicaţie a dispariţiei lui. Încă nu se emisese un mandat de arestare pe numele lui, astfel că Boyette încă nu era dat în urmărire.

Era evident că Robbie savura acele momente. Realizările lui se transmiteau în direct. Publicul îl asculta ţintuit pe scaune, ca vrăjit şi dornic să afle orice detaliu. Nu putea fi întrerupt sau întrebat asupra nici unui punct. Era conferinţa lui de presă şi, în sfârşit, avea ultimul cuvânt de spus. Acele clipe reprezentau visul oricărui avocat.

În cursul dimineţii au existat câteva momente în care Robbie a dezvoltat mult prea generos anumite subiecte, începând cu evocarea emoţionantă pe care i-o făcuse lui Donté Drumm. Cu toate acestea, publicul său refuza să se arate plictisit. În cele din urmă, a ajuns la crimă, iar asta a dus la prezentarea unei fotografii a lui Nicole, ca elevă de liceu, foarte drăguţă şi atrăgătoare.

Reeva se uita la televizor. Fusese trezită de câteva apeluri telefonice. Ea şi restul familiei stătuseră treji mai toată noaptea ca să se ocupe de incendiul de la magazinul cu hrană pentru animale, incendiu care fusese stins repede, dar ar fi putut să producă mai multe

pagube. Era cu siguranţă vorba de o mână criminală, iscat, fără îndoială de brutele de negri care doreau să se răzbune pe familia lui Nicole Yarber. Wallis era încă la magazin, prin urmare Reeva era acasă, singură.

A izbucnit în plâns când a văzut chipul fiicei ei expus de un om pe care îl ura. A plâns şi a spumegat plină de durere. Era derutată, chinuită şi năucită cu totul. Telefonul primit seara trecută de la judecătorul Henry o făcuse să îi crească tensiunea în mod periculos, astfel încât ajunsese la camera de gardă a spitalului. La asta se adăugase incendierea magazinului, aşa că nu e de mirare că parcă înnebunise.

Îi pusese multe întrebări judecătorului Henry: mormântul lui Nicole? Scheletul ei? Îmbrăcămintea şi permisul de conducere, centura şi cartea de credit şi toate astea tocmai în Missouri? Nu fusese azvârlită în Râul Roşu, în apropiere de Rush Point? Şi ceea ce era şi mai grav – nu Drumm era ucigaşul?

– Este adevărat, doamnă Pike, a spus judecătorul pe un ton răbdător. Totul este adevărat. Îmi pare rău. Ştiu că asta vine ca un şoc.

Şoc? Reeva nu putea crede aşa ceva şi ore în şir a refuzat să dea crezare celor auzite. Dormise puţin, nu mâncase nimic şi încă aştepta răspunsuri la întrebările ei când a pornit televizorul şi l-a văzut pe Flak, încrezutul acela, vorbind în direct la CNN despre fiica ei.

Afară, pe aleea de acces, stăteau câţiva reporteri, însă casa era încuiată, draperiile trase, storurile coborâte, iar unul dintre verii lui Wallis se afla pe verandă cu o puşcă de vânătoare calibrul 20,3 mm. Reeva se săturase de cei din mass-media. Nu avea de făcut nici un comentariu. Sean Fordyce se trezise blocat într-un motel de la sud de oraş şi spumega de furie pentru că ea nu voia să stea de vorbă cu el în faţa camerelor de filmat. O făcuse deja de tot râsul. Îi amintise de înţelegerea avută, de contractul semnat, la care ea îi răspunsese: „Poţi să mă dai în judecată, Fordyce".

Urmărindu-l pe Robbie Flak, Reeva şi-a îngăduit pentru prima oară să gândească un lucru de neconceput. Era Drumm nevinovat?

Trăise nouă ani urând pe cine nu trebuia? Îl urmărise murind pe un om nevinovat?

Dar ce se întâmpla cu înmormântarea? Acum, când copila ei fusese găsită, trebuia să fie înmormântată cum se cuvenea. Însă biserica arsese. Unde vor organiza totul? Reeva şi-a şters faţa cu o cârpă umedă şi a bombănit în sinea ei.

În cele din urmă, Robbie a trecut la confesiune. Ajuns aici, a prins avânt şi s-a lăsat cuprins de o furie controlată. Iar acest lucru era foarte eficient. Carlos a proiectat pe ecran o fotografie a detectivului Drew Kerber, şi Robbie a anunţat pe un ton dramatic:

– Iată-l pe principalul arhitect al acestei erori judiciare.

Aflat la birou, Drew Kerber se uita la televizor. Petrecuse o noapte oribilă acasă. După ce plecase de la judecătorul Henry, mersese mult cu maşina şi încercase să-şi imagineze un sfârşit mai fericit al acelui coşmar. Nu a găsit aşa ceva. Pe la miezul nopţii, s-a aşezat cu soţia la masa din bucătărie, unde şi-a descărcat sufletul: mormântul, osemintele, actele de identitate, ideea de neconceput că „evident" îl acuzaseră pe un nevinovat; Flak şi ameninţările acestuia că îl va da în judecată şi probabilitatea de a rămâne fără slujbă în viitor, facturile de judecată. Kerber şi-a descărcat toate păcatele în faţa soţiei, dar nu a spus întregul adevăr. Detectivul Kerber nu recunoscuse niciodată şi nici nu avea să recunoască vreodată că îl forţase psihic pe Donté să facă acea mărturisire.

Ca detectiv-şef cu şaisprezece ani de experienţă, câştiga 56 000 de dolari pe an. Avea trei copii adolescenţi şi unul de nouă ani, o ipotecă pe casă, de plătit două maşini, un cont pentru pensionare în jur de zece mii de dolari şi un cont de economii de 800 de dolari. Dacă era concediat ori se pensiona, avea dreptul la o pensie mică, însă nu ar fi putut supravieţui financiar. Iar zilele lui ca ofiţer de poliţie erau numărate.

– Drew Kerber este un poliţist brutal, recunoscut pentru faptul că obţine mărturisiri cu forţa, a spus Robbie cu glas puternic.

Kerber s-a crispat auzind asta. Stătea la masa lui de lucru, într-un birou mic, încuiat şi era singur. Îi ceruse soţiei să ţină televizoarele din casă închise, de parcă aşa ar fi reuşit cumva să ascundă acea poveste de copii. L-a blestemat pe Flak, apoi a urmărit cu groază cum ticălosul acela împuţit explica lumii cum el, Kerber, storsese acea confesiune.

Viaţa lui Kerber era terminată. Putea să-şi pună singur capăt zilelor.

Robbie a trecut apoi la proces. A introdus şi alte personaje – Paul Koffee şi judecătoarea Vivian Grale. „Fotografii, vă rog." Pe ecranul mare, Carlos le-a proiectat alături, ca şi cum ar fi fost legate, şi Robbie le-a luat cu asalt, precizând relaţia dintre cei doi. A luat în batjocură „sclipitoarea hotărâre de a strămuta procesul tocmai la Paris, Texas, la optzeci de kilometri depărtare de Slone". A subliniat faptul că încercase din răsputeri să nu se prezinte juraţilor acea confesiune, în vreme ce Koffee se zbătuse la fel de mult pentru ca ea să rămână ca probă în proces. Judecătoarea Grale luase partea acuzării şi a „amantului ei, onorabilul Paul Koffee".

Paul Koffee urmărea toate acestea şi spumega. Era la cabana de lângă lac, singur-cuc, şi urmărea „transmisiunea exclusivă în direct" a spectacolului dat de Robbie Flak, când şi-a văzu chipul alături de cel al lui Vivian. Flak perora împotriva juraţilor, cu toţii albi ca membrii ai Klu Klux Klan, pentru că Paul Koffee se folosise în mod sistematic de toate tertipurile ca dintre juraţi să fie eliminaţi negrii şi, desigur, prietena lui de pe fotoliul de judecător acceptase asta. „Justiţie în stil texan", s-a lamentat Robbie în mod repetat.

În cele din urmă a lăsat în urmă aspectele mai bătătoare la ochi ale relaţiei dintre acuzare şi judecător şi a pornit un atac usturător împotriva lipsei de dovezi. Chipul judecătoarei Grale a dispărut de pe ecran, iar cel al lui Koffee a fost mărit. Nu a existat nici o probă fizică, nici cadavru, doar o confesiune stoarsă cu forţa, o declaraţie a unui informator din închisoare, un ogar şi un martor mincinos pe nume Joey Gambe. În acest timp, Travis Boyette era în libertate şi, cu

siguranţă, nu îşi făcea griji că va fi prins, mai ales de nişte caraghioşi ca aceşti poliţişti.

Koffee încercase toată noaptea să încropească o teorie care să facă într-un fel legătura între Donté Drumm şi Travis Boyette, însă nu reuşise. Se simţea groaznic. Îl durea capul de la prea multă votcă, inima îi bubuia în piept în timp ce încerca disperat să respire, copleşit de povara cumplită a carierei lui distruse. Era un om terminat, iar asta îl chinuia cu mult mai mult decât faptul că prin acţiunile lui contribuise la executarea unui tânăr nevinovat.

După ce a terminat cu turnătorul din închisoare şi cu ogarul, Robbie l-a atacat pe Joey Gamble şi mărturia lui mincinoasă. Cu o mişcare perfect sincronizată, Carlos a prezentat declaraţia lui Gamble, cea semnată în Houston joi, cu o oră înainte de execuţie. Pe ecran apăreau subliniate cuvintele prin care Joey recunoştea că minţise la proces şi că fusese primul care sugerase că Donté Drumm ar fi fost ucigaşul.

Joey Gamble urmărea transmisiunea. Era acasă la mama lui, în Slone. Tatăl lui era plecat, iar mama lui avea nevoie de el. Îi spusese adevărul, şi acesta nu fusese bine primit. Acum stătea înmărmurit văzând că păcatele lui erau prezentate într-un mod atât de şocant. Presupusese că dacă va recunoaşte adevărul va avea de traversat unele momente de jenă, dar nu ceva de asemenea proporţii.

– Joey Gamble a minţit în mod repetat, a anunţat Flak cu glas răsunător, şi Joey a fost cât pe ce să ducă mâna după telecomandă. Abia acum recunoaşte!

Mama lui Joey era la etaj, în dormitorul ei, prea tulburată ca să stea prin preajma lui.

– Tu ai contribuit la moartea acelui băiat, îi spusese ea de mai multe ori, lucru pe care Joey nu simţea nevoia să-l mai audă.

Robbie a continuat:

– Lăsând deoparte investigaţia lipsită de profesionalism, parodia aceea de proces şi condamnarea fără nici o probă solidă, aş dori să

discut acum despre Curtea de Apeluri Criminale din Texas. Această curte a audiat primul apel al lui Donté în februarie 2001. Cadavrul lui Nicole Yarber nu fusese descoperit. Curtea a constatat că nu au existat nici un fel de dovezi materiale. Curtea nu a părut mai deloc deranjată de minciunile debitate de turnătorul din închisoare. A părut deranjată într-o oarecare măsură de confesiunea lui Donté, dar a refuzat să o critice pe judecătoare pentru faptul că a permis juraţilor să asculte mărturisirea. Cât despre folosirea unei probe obţinute de la un ogar, curtea a comentat că nu a fost probabil „cea mai bună idee" într-un proces atât de important. Însă, una peste alta, curtea nu a constatat nimic anormal. Voturile au fost nouă la număr pentru confirmarea condamnării, zero pentru reanalizarea cazului.

Preşedintele curţii supreme, Milton Prudlowe, urmărea şi el transmisia. Un telefon disperat primit de la grefierul său îl alertase în privinţa conferinţei de presă. Era cu soţia în micul lor apartament din Austin, aşa că s-au aşezat în faţa televizorului urmărind transmisiunea de pe CNN. Dacă Texasul executase un om cu adevărat nevinovat, ştia că asupra tribunalului condus de el avea să se reverse o avalanşă de critici. Iar domnul Flak părea pregătit să conducă acel atac.

– Joia trecută, tocmai spunea Robbie, la ora 15.35, noi, avocaţii lui Donté Drumm, am prezentat o petiţie prin care ceream amânarea execuţiei. În sprijinul acestei solicitări am inclus o înregistrare video în care Travis Boyette mărturisea că o violase şi ucisese pe fată. Acest lucru se întâmpla cu două ore şi jumătate înainte de execuţie. Presupun că membrii curţii au analizat această chestiune şi nu s-au lăsat impresionaţi de film, şi nici de declaraţie, pentru că o oră mai târziu curtea a respins cererea de amânare şi a refuzat să oprească execuţia. Din nou votul a fost de nouă la zero.

Ca la un semn, Carlos a afişat pe ecran scorul şi ora la care se petrecuse acest lucru. Robbie a continuat să prezinte situaţia:

– Curtea îşi încheie activitatea în fiecare zi la ora cinci după-amiaza, chiar şi când urmează să aibă loc o execuţie. Ultima noastră petiţie a fost declaraţia de ultim moment prin care Joey Gamble îşi

retracta afirmaţiile de la proces. În Austin, avocaţii lui Donté au telefonat grefierului curţii, domnul Emerson Pugh, pe care l-au informat că erau pe drum pentru a depune petiţia. Acesta a spus că tribunalul se va închide la ora 17.00. Şi exact aşa s-a întâmplat. Când avocaţii au sosit la tribunal la ora 17.07, uşa era încuiată. Petiţia nu a putut fi depusă.

Soţia lui Prudlowe l-a fulgerat cu privirea şi a spus:

– Sper că minte.

Prudlowe a vrut să o asigure că, bineînţeles, acel avocat cu gura mare minţea, dar a ezitat. Flak era prea inteligent ca să facă o asemenea declaraţie acuzatoare în public fără să aibă toate datele pentru a-şi sprijini afirmaţia.

– Milton, spune-mi că individul ăsta minte.

– Păi, scumpa mea, nu sunt chiar sigur acum.

– Nu eşti sigur? De ce să se închidă tribunalul dacă avocaţii încercau să depună o petiţie?

– Păi, noi...

– Ai început să te bâlbâi, Milton, şi asta înseamnă că te chinui să-mi spui ceva ce s-ar putea să nu fie tocmai adevărat. Ai văzut înregistrarea cu acel Boyette cu două ore înainte de execuţie?

– Da, a fost transmis...

– Dumnezeule, Milton! Atunci de ce n-ai oprit lucrurile măcar câteva zile? Doar eşti preşedintele curţii supreme a statului, Milton, poţi lua orice hotărâre doreşti. Mereu se amână execuţiile. De ce nu ai lăsat să mai treacă treizeci de zile sau un an, fiindcă veni vorba?

– Ne-am gândit că era o farsă. Individul acela e un violator în serie şi nu inspira nici o încredere.

– Ei bine, acum se bucură de o încredere mai mare decât Curtea de Apeluri Criminale a Texasului. Ucigaşul mărturiseşte, nimeni nu-l crede şi atunci arată locul unde a îngropat cadavrul. Mi se pare cât se poate de credibil.

Robbie a făcut o pauză ca să bea o gură de apă.

– În ceea ce-l priveşte pe guvernator, biroul său a primit o copie a filmului cu Boyette joi după-amiază la ora 15.11. Nu ştiu sigur dacă guvernatorul a văzut acest film. Ştim doar că la ora 16.30 s-a adresat unei mulţimi de protestatari şi a refuzat public să acorde o amânare a execuţiei lui Donté.

Guvernatorul urmărea conferinţa de presă. Stătea în picioare în biroul lui din reşedinţa sa, îmbrăcat pentru o partidă de golf care nu avea să se mai desfăşoare, avându-i pe Wayne într-o parte şi pe Barry în cealaltă. Când Robbie a făcut o pauză, el a întrebat:

– E adevărat? Am primit filmul acela la 15.11?

Wayne a mintit primul.

– Nu ştiu. Cu cât de multe se întâmplă aici... S-au prezentat petiţii cu duiumul.

Barry a venit cu a doua minciună.

– E prima oară că aud aşa ceva.

– A văzut cineva filmul după ce a sosit aici? a întrebat el, iar starea lui de iritare a crescut de la o secundă la alta.

– Nu ştiu, şefu', dar o să aflăm, a promis Barry.

Guvernatorul s-a concentrat asupra a ceea ce se spunea la televizor şi a simţit că i se învârte capul realizând gravitatea lucrurilor pe care le auzea. Robbie tocmai spunea:

– Chiar după ce a refuzat să acorde clemenţă, guvernatorul avea dreptul de a reanaliza şi de a împiedica execuţia. A refuzat să facă asta.

Guvernatorul a şuierat:

– Dobitocule! Apoi a răcnit: Să-mi lămuriţi problema asta, şi încă repede!

Carlos a închis laptopul şi ecranul a rămas alb. Robbie a răsfoit blocnotesul cu notiţe ca să vadă dacă nu uitase ceva. Şi-a coborât glasul şi, pe un ton grav, a spus:

– În încheiere, acum este evident că, în sfârşit, am reuşit. Cei care studiază problema pedepsei cu moartea şi aceia dintre noi care luptăm împotriva ei ne-am temut multă vreme că va apărea şi ziua când

se va întâmpla aşa ceva, când ne vom trezi cu îngrozitoarea realitate că am executat un nevinovat şi că acest lucru se poate dovedi cu probe clare şi convingătoare. S-a mai întâmplat să fie executaţi oameni inocenţi, dar în cazul lor dovezile nu au fost atât de clare. În situaţia lui Donté, nu exista nici un dubiu. A făcut apoi o pauză. În sala de tribunal era încă tăcere, iar oamenii stăteau nemişcaţi. În zilele ce vor urma, veţi asista la un joc patetic în care unii vor arăta cu degetul spre alţii, minţind şi încercând să se descotorosească de orice vină. Eu tocmai v-am dat numele şi feţele câtorva oameni care se fac răspunzători pentru această eroare judiciară. Repeziţi-vă la ei, ascultaţi-le minciunile. Acest lucru nu trebuia să se întâmple. Aceasta nu a fost o eroare inevitabilă. A fost o nesocotire a drepturilor lui Donté Drumm. Odihneaşcă-se în pace! Vă mulţumesc.

Înainte de avalanşa de întrebări, Robbie a coborât până la bară şi a luat-o de mână pe Roberta Drumm. Ea s-a ridicat şi a mers greoi până pe podium, avându-l alături pe avocat. Şi-a coborât microfonul, aducându-l ceva mai aproape, şi a zis:

– Mă numesc Roberta Drumm. Donté a fost fiul meu. În aceste momente am puţine de spus. Familia mea este în doliu. Suntem şocaţi. Dar vă implor, îi rog pe oamenii din acest oraş să înceteze violenţele. Să nu mai incendieze nimic, să nu mai arunce cu pietre, să nu se mai încaiere şi să renunţe la ameninţări. Vă rog să încetaţi. Nu slujeşte la nimic. Îi chem pe cei de o culoare cu mine să lase jos armele, să îi respecte pe toţi ceilalţi şi să se întoarcă acasă. Violenţa nu face decât să păteze onoarea fiului meu.

Robbie a condus-o înapoi la locul ei, apoi a zâmbit către mulţime şi a spus:

– Ei, are cineva de pus vreo întrebare?

CAPITOLUL 35

Matthew Burns a venit la familia Schroeder ca să ia micul dejun: clătite şi cârnaţi. Băieţii au mâncat repede şi s-au întors imediat la jocurile lor video. Dana a făcut cafea şi s-a apucat să strângă masa. Au comentat conferinţa de presă, prezentarea sclipitoare a cazului de către Robbie şi remarcile de bun-simţ ale Robertei. Matthew era curios să afle mai multe despre Slone, despre incendii şi despre actele de violenţă, însă Keith văzuse prea puţin din acestea. Simţise tensiunea, simţise mirosul de fum şi auzise elicopterul poliţiei rotindu-se pe deasupra, dar nu văzuse prea mult din oraş.

Cu ceştile cu cafea proaspătă în faţă, cei trei au discutat despre călătoria cel puţin ciudată a lui Keith şi despre Travis Boyette. Cu toate acestea, pastorul obosise să tot dea amănunte despre aventura lui. Îl preocupa altă problemă, iar Matthew era dispus să vorbească pe îndelete despre ea.

– Ia spune-mi, domnule avocat, cât de mare ar putea fi necazul ce mă aşteaptă? a întrebat Keith.

– Legea nu precizează foarte clar. Nu este stipulată interdicţia de a ajuta un individ condamnat să încalce prevederile de eliberare condiţionată. Însă acest lucru oricum încalcă legea. Secţiunea respectivă din codul penal se referă la obstrucţionarea justiţiei, care cuprinde o gamă largă de acţiuni care altfel ar fi foarte dificil de clasificat. Scoţându-l pe Boyette cu maşina din jurisdicţia acestui stat şi ştiind că

astfel sunt încălcate prevederile de eliberare condiţionată se consideră că ai încălcat legea.

– Cât de grav?

Matthew a ridicat din umeri şi a făcut o grimasă. Apoi şi-a amestecat cafeaua cu o linguriţă.

– Este un delict, dar nu grav. Şi nu este genul de încălcare a legii care să stârnească interesul nostru.

– Al nostru? a întrebat Dana.

– Da, al nostru, ca acuzatori. Procurorul districtual ar avea jurisdicţie, dar asta este altă funcţie. Eu lucrez pentru autorităţile municipale.

– Un delict? s-a mirat Keith.

– Probabil. Din câte se pare, călătoria ta a trecut neobservată de cei din Topeka. Ai reuşit să eviţi apariţia în faţa camerelor, iar eu ar trebui să-ţi văd numele scris undeva ca să te acuz de ceva.

– Dar tu ai cunoştinţă despre asta, Matthew, a spus Dana.

– Da, şi presupun că, din punct de vedere tehnic, ar trebui să informez poliţia, să te torn. Dar nu merge chiar aşa. Putem să ne autosesizăm doar în anumite tipuri de infracţiune. Avem de unde alege. Asta nu este o încălcare a legii pe care să şi-o dorească un procuror.

– Dar în aceste momente Boyette este un individ cu faimă, a spus Dana. Va fi doar o chestiune de timp până când vreun reporter de aici se va gândi la acest aspect. A încălcat condiţiile de eliberare, a plecat până în Texas şi îi vedem mutra de trei zile încoace.

– Da, dar cine poate face legătura între Keith şi Boyette?

– Câţiva oameni din Texas, a spus Keith.

– Adevărat, dar mă îndoiesc că pe ei i-ar interesa ce se întâmplă aici. Iar aceşti oameni sunt de partea noastră, corect?

– Aşa cred.

– Deci cine poate face legătura? Te-a văzut cineva cu Boyette?

– Individul acela de la adăpost, nu? a zis Dana.

– Posibil, a recunoscut Keith. Am semnat în registru, iar la recepţie era un tip, Rudy cred că-l chema, care mă ştia pe nume.

– Dar nu te-a văzut plecând cu Boyette miercuri noaptea, nu?

– Nu ne-a văzut nimeni. Era după miezul nopţii.

Satisfăcut, Matthew a ridicat din umeri. Câteva momente, toţi trei au sorbit din cafea, după care Keith a spus:

– Eu pot face legătura, Matthew. Ştiam că încalc legea când am plecat cu Boyette, pentru că tu mi-ai precizat foarte clar situaţia. Eu am ales să plec. În acele momente, ştiam că făceam ceea ce trebuia. Acum nu am nici un regret, atâta vreme cât Boyette este prins înainte de a mai face rău cuiva. Dar dacă nu va fi arestat şi mai atacă pe cineva, atunci voi regreta cât se poate de mult. Nu vreau să trăiesc cu povara unei posibile încălcări a legii. Dorim să rezolvăm problema chiar acum.

Dana şi Keith s-au uitat la Matthew, care a spus:

– Cam aşa mă gândeam şi eu.

– Nu încerc să fug de răspundere, a precizat Keith. Şi nu putem trăi cu spaima că într-o bună zi un ofiţer de poliţie ne va bate la uşă. Să punem capăt acestei situaţii.

Matthew a clătinat din cap şi a zis:

– Bine, dar vei avea nevoie de un avocat.

– Tu nu poţi să preiei cazul? a întrebat Dana.

– Vă trebuie un apărător, ca la un proces penal. Eu? Eu sunt de cealaltă parte a baricadei şi, sincer să fiu, pot ajuta mai mult acuzarea.

– Keith ar putea ajunge în închisoare? a întrebat ea.

– Ai trecut direct la miezul problemei, a spus Keith cu un zâmbet.

Dana nu a zâmbit. Avea ochii umezi.

Matthew şi-a întins braţele deasupra capului, apoi s-a aplecat în faţă şi s-a rezemat pe coate.

– Uitaţi care ar fi situaţia cea mai neplăcută. Nu anticipez că se va întâmpla astfel, ci reprezintă cel mai nefericit scenariu. Dacă-ţi recunoşti rolul jucat în deplasarea lui până în Texas, să te pregăteşti pentru o oarecare notorietate. Apoi, dacă Boyette mai violează vreo femeie, se va dezlănţui iadul. Parcă-l văd pe procurorul districtual luându-te tare la întrebări, dar nu văd, sub nici o formă, cum ai putea ajunge la închisoare. S-ar putea să fii silit să pledezi vinovat, vei obţine eliberarea condiţionată, vei plăti o mică amendă, dar mă îndoiesc.

– Adică voi apărea în instanţă, în faţa unui judecător şi voi pleda vinovat?

– Aşa se întâmplă de obicei.

Keith a strâns mâna Danei. A urmat un moment de gândire, apoi ea a zis:

– Matthew, tu cum ai proceda?

– Aş angaja un avocat şi m-aş ruga cerului ca Boyette să fi murit sau să fie prea bolnav ca să mai poată ataca pe cineva.

La amiază, cei patruzeci şi unu de jucători albi ai echipei de fotbal a liceului Slone s-au întâlnit în parcarea unei mici şcoli elementare de la marginea oraşului. Acolo au urcat repede într-un autobuz închiriat şi au părăsit oraşul. Echipamentul lor era într-o furgonetă, şi aceea închiriată, care venea în urma autobuzului. O oră mai târziu, au sosit la Mount Pleasant, un orăşel cu o populaţie de cincisprezece mii de locuitori. De acolo, autobuzul a mers în urma unei maşini de poliţie până la terenul de fotbal al liceului. Jucătorii s-au îmbrăcat repede şi s-au grăbit să iasă pe teren pentru încălzire. Era ciudat să facă asta fără lumina nocturnei şi fără susţinători. Măsurile de securitate erau stricte; maşini de poliţie blocau orice drum de acces spre stadion. Jucătorii echipei Lobos de la liceul din Longview au apărut pe teren câteva minute mai târziu. Pe stadion nu existau nici majorete, nici nu s-a intonat imnul naţional, nu s-a ţinut rugăciunea dinaintea oricărui meci şi crainicul stadionului nu a făcut vreun anunţ pentru public. Când s-a dat cu banul pentru alegerea terenului, antrenorul celor din Slone s-a uitat spre partea cealaltă a terenului, la cei de la Lobos, şi s-a întrebat cât de mare va fi diferenţa cu care vor fi înfrânţi. Echipa adversă avea optzeci de jucători pe listă, iar cei de culoare erau în proporţie de peste 70 la sută. Slone nu-i bătuse pe cei de la Longview de pe vremea când juca Donté Drumm, iar Warriors nu aveau nici o şansă în ziua aceea.

Ceea ce se petrecea în Slone era resimţit în tot estul Texasului, dacă nu şi mai departe.

Cei de la Slone au câştigat tragerea la sorţi şi au ales să fie la primire. Practic, nu conta, dar antrenorul lor voia să evite un retur lung şi primirea rapidă a primelor şapte puncte. Echipa de primire şi-a ocupat locurile pe teren, iar cei de la Lobo s-au aliniat pentru a da lovitura de începere. Şase puşti negri şi kickerul alb. La fluierul arbitrului, jucătorul cel mai apropiat de balon a înaintat repede şi l-a prins în braţe. Era o tactică nemaivăzută până atunci şi, preţ de o secundă, toată lumea a rămas nedumerită. Cei zece jucători de atac şi-au scos căştile şi le-au aşezat pe iarbă. Arbitrii au fluierat, antrenorii s-au pus pe urlat şi vreme de câteva secunde s-a creat o confuzie totală. Ca la un semn, ceilalţi jucători negri de la Longview au pătruns pe teren, lepădându-şi căştile şi tricourile. Fotbaliştii de la Slone s-au retras cu totul derutaţi. Jocul se sfârşise înainte de a începe.

Jucătorii de culoare au alcătuit un cerc strâns şi s-au aşezat cu toţii la mijlocul terenului. Oficialii, patru albi şi doi negri, s-au apropiat străduindu-se să-şi păstreze calmul. Nici unul dintre cei şase nu s-a oferit să ia mingea de la jucători. Antrenorul celor de la Longview s-a dus până în centrul terenului şi a zis:

– Ce dracu' se întâmplă?

– Jocul s-a sfârşit, şefu', a spus jucătorul care avea numărul 71, 150 de kilograme, şi era unul dintre căpitani.

– Nu jucăm, a spus şi numărul 2, celălalt căpitan.

– De ce?

– În semn de protest, a spus numărul 71. Suntem solidari cu fraţii noştri din Slone.

Antrenorul a lovit cu piciorul în iarbă. Îi era clar că acea situaţie nu se putea schimba, în nici un caz foarte curând.

– Ei, ca să înţelegeţi ce faceţi, asta înseamnă că va trebui să pierdem meciul cu scor de neprezentare, şi asta ne scoate din cursa pentru play-offuri, şi probabil că ni se va da şi o amendă. Asta vreţi, băieţi?

– Da! au răspuns cei şaizeci de jucători la unison.

Antrenorul şi-a azvârlit braţele spre cer, a ieşit de pe teren şi s-a aşezat pe bancă. Antrenorul de la Slone şi-a chemat jucătorii de pe teren. Aflaţi de o parte şi de alta a liniei de margine, jucătorii albi se

uitau la cei de culoare. Bluzele de trening de culoare verde ale celor de la Lobo şi căştile lor erau împrăştiate pe tot terenul. Oficialii s-au retras spre o zonă de scor şi au rămas în aşteptare; sarcina lor se încheiase.

Minutele treceau, iar realitatea devenea tot mai evidentă. Apoi, de pe linia de tuşă a celor de la Longview, numărul 35, un fundaş alb, a pătruns pe teren, şi-a scos casca şi bluza de trening şi s-a aşezat la linia de patruzeci de yarzi, lângă coechipierii de culoare. Unul după altul, l-au urmat şi ceilalţi jucători, până când pe margine au rămas doar antrenorii.

Antrenorul celor de la Slone nu ştia cum să reacţioneze. Se gândea că tocmai i se făcuse cadou o victorie, una furată în mod miraculos, în locul unei înfrângeri sigure. Era pe punctul de a le cere jucătorilor să iasă de pe teren, când numărul 88, Denny Weeks, care juca la închidere şi era fiul unui poliţist, a intrat pe teren, şi-a aruncat casca şi apoi şi-a scos bluza de trening. S-a aşezat pe iarbă, alături de jucătorii din Longview, dintre care unul i-a strâns mâna. Unul câte unul, jucătorii de la Warriors i-au urmat exemplul până când toţi cei patruzeci şi unu au părăsit linia de tuşă.

La ora trei după-amiază, biroul guvernatorului a emis o declaraţie către presă. Redactată de Barry Ringfield şi rescrisă de Wayne Wallcott şi de guvernatorul însuşi, versiunea finală suna:

> Guvernatorul Gill Newton este profund preocupat de evenimentele recente din cazul Donté Drumm. Afirmaţiile potrivit cărora acest birou a primit o bandă video a unei confesiuni făcute de presupusul ucigaş, cu puţin timp înainte de execuţie, sunt false. Guvernatorul a vizionat filmul respectiv ieri, vineri, la aproximativ şaisprezece ore după execuţie. Guvernatorul va fi disponibil luni pentru comentarii suplimentare.

Fosta gară s-a închis în cele din urmă sâmbătă după-amiază. Aaron Rey a lăsat doi agenţi de pază înarmaţi pe peron şi le-a dat ordin să nu permită nimănui să se apropie. Oamenii din firmă s-au strâns acasă la Robbie pentru o petrecere improvizată. Toată lumea

venise cu soţul sau soţia. DeDe angajase o firmă specializată în grătare, astfel că mirosul puternic de friptură a început curând să plutească deasupra curţii interioare. Fred Pryor se ocupa de bar, iar băutura curgea valuri. S-au făcut cu toţii comozi în casa de lângă piscină şi au încercat să se relaxeze. Televizorul a constituit un punct de atracţie, pentru că se transmitea meciul celor de la Longhorns. Robbie a încercat să interzică orice discuţie despre cazul Drumm, însă conversaţia tot spre acest subiect părea să se îndrepte. Le era imposibil să se abţină. Erau epuizaţi, storşi şi înfrânţi, dar au reuşit să se liniştească. Băutura îi ajuta mult în privinţa asta.

Ştirea despre meciul cu cei de la Longview a ajuns la cei adunaţi acolo, şi toţi au închinat în onoarea acelui armistiţiu între echipe.

În vreme ce se ocupa de bar, Fred Pryor monitoriza şi comunicaţiile radio ale poliţiei. Străzile din Slone era neobişnuit de liniştite, lucru pe care îl puneau pe seama apelului făcut de Roberta Drumm. Auziseră de asemenea că Roberta, Marvin, Cedric şi Andrea se duseseră în parcul Washington şi îi rugaseră pe oameni să se ducă acasă şi să pună capăt violenţelor.

Deşi Robbie dăduse ordin ca toate telefoanele să rămână închise, până la urmă tot s-a recepţionat apelul. L-a primit Carlos, care a transmis ştirea colegilor care l-au ascultat în tăcere. Autorităţile din Joplin aveau de comunicat ceva foarte interesant. Pe lenjeria lui Nicole găsiseră o cantitate semnificativă de spermă. Testul ADN a identificat-o ca aparţinând lui Boyette. Mostra lui de ADN se găsea în baza de date din Missouri şi fusese prelevată cu ocazia condamnării lui în acel stat.

Acesta reprezenta un motiv de sărbătoare, dar şi unul de întristare. Încă sub imperiul emoţiilor contradictorii, participanţii la petrecere au hotărât să mai bea un păhărel.

CAPITOLUL 36

Duminică. Ceea ce fusese probabil joi, chiar plauzibil vineri şi aproape cert sâmbătă a devenit un adevăr copleşitor în cursul nopţii, astfel că duminică dimineaţă întreaga ţară a deschis ochii în faţa unei realităţi stupefiante: aceea că fusese executat un nevinovat. În frunte cu *New York Times* şi *Washington Post,* marile cotidiene au reacţionat şi au protestat, şi toate au ajuns la aceeaşi concluzie – este timpul să se pună capăt execuţiilor. Astfel de articole au ocupat pagina întâi în ambele ziare, precum şi în zeci de alte ziare, începând cu cele din Boston şi terminând cu cele din San Francisco. Articolele lungi prezentau pe larg cazul, iar persoanele implicate beneficiau de o reclamă pe măsură, astfel că Robbie Flak se bucura de aceeaşi atenţie ca şi Donté. Editorialele scrise pe un ton imperativ cereau un moratoriu asupra execuţiilor. Existau nenumărate articole în care apăreau părerile unor experţi juridici, avocaţi, susţinători ai abolirii pedepsei cu moartea, profesori, activişti, preoţi, chiar doi oameni aflaţi pe lista de aşteptare la execuţie, şi concluzia era una singură: acum, când exista proba de netăgăduit a executării unui nevinovat, singura cale cinstită şi inteligentă de urmat era renunţarea la acel gen de pedeapsă ori, dacă nu se putea atinge acel deziderat, măcar să fie oprite toate execuţiile până când procedura de aplicare a pedepsei cu moartea putea fi studiată în amănunt şi îmbunătăţită.

În Texas, *Houston Chronicle,* un ziar care se cam plictisise de pedeapsa cu moartea, dar fusese cât pe ce să solicite abolirea ei,

prezenta pe prima pagină a sa un rezumat necenzurat al cazului. Era o versiune concentrată a conferinţei de presă a lui Robbie, cu fotografii mari ale lui Donté, Nicole şi Robbie pe prima pagină şi alte douăsprezece fotografii la pagina cinci. Articolele, şase la număr, expuneau necruţător greşelile făcute de Drew Kerber, de Paul Koffee şi de judecătoarea Vivian Grale. Identitatea celor responsabili era fără nici un dubiu, răspunderea, inevitabilă. Un reporter pornise să facă investigaţii în privinţa Curţii de Apeluri Criminale din Texas, şi era evident că acea curte nu avea unde să se ascundă. Preşedintele curţii supreme, Milton Prudlowe, nu era disponibil pentru a da declaraţii, la fel şi ceilalţi opt judecători. Grefierul curţii, domnul Emerson Pugh, a refuzat să facă orice comentariu. Cu toate acestea, Cicely Avis, avocata Grupului de Apărare, care încercase să intre în biroul lui Pugh joi după-amiază la ora 17.07, avea foarte multe de spus. Amănuntele apăreau treptat şi aproape sigur aveau să mai apară şi altele. Un alt reporter de la *Chronicle* i-a urmărit pe guvernator şi personalul apropiat, care preferau să stea ascunşi.

Reacţiile erau variate în diferite zone ale statului. Ziarele cunoscute ca având vederi moderate în probleme politice – cele din Austin şi San Antonio – au cerut de-a dreptul abolirea pedepsei cu moartea. Ziarul din Dallas era cunoscut a fi în favoarea unui moratoriu. Ziarele care se pronunţau ferm pentru pedeapsa cu moartea aveau editoriale pe un ton neutru, dar nu fuseseră în stare să reziste ispitei de a prezenta pe larg evenimentele din Slone.

La televiziune, talk-show-urile de duminică dimineaţă au făcut loc acestui subiect, deşi campania pentru alegerile prezidenţiale reprezenta tema principală a momentului. La televiziunea prin cablu, după conferinţa de presă desfăşurată cu douăzeci şi patru de ore înainte, cazul Donté Drumm fusese subiectul principal, şi nu se întrevedeau semne că ar pierde poziţia întâi în preferinţele telespectatorilor. Cel puţin unul dintre subiectele de subsol fusese socotit suficient de important pentru a căpăta titlu propriu: „Prinderea lui Travis Boyette" putea fi vizionată la fiecare treizeci de minute. Pe internet, subiectul devenise atracţia principală, bucurându-se de accesări care erau de

cinci ori mai numeroase decât orice altceva. Bloggerii care militau împotriva pedepsei cu moartea atacau cu o furie dezlănţuită.

Cu toate că era tragic, subiectul reprezenta o adevărată mană cerească pentru cei cu vederi de stânga. În privinţa celor de dreapta, reacţiile au rămas discrete, lucru previzibil. Cei care sprijineau pedeapsa cu moartea nu dădeau semne că-şi vor schimba părerea, cel puţin nu peste noapte, însă se părea că exista sentimentul general că sosise vremea să nu mai spună nimic. Iar emisiunile radicalilor de dreapta de la televiziuni sau radiouri pur şi simplu ignorau subiectul.

În Slone, duminica rămăsese o zi a credinţei. La Biserica Metodistă Africană Bethel, la slujba de la opt dimineaţa se strânsese o mulţime mult mai numeroasă decât de obicei pentru rugăciune, care era urmată de şcoala de duminică, un dejun pentru bărbaţi, repetiţia corului, lecţii de Biblie, cafea şi gogoşi şi, în cele din urmă, ora de rugăciune, care avea să ţină mai mult de şaizeci de minute. Unii veniseră acolo sperând să vadă pe cineva din familia Drumm, preferabil pe Roberta, şi poate să îi adreseze câteva cuvinte de condoleanţe. Însă familia Drumm avea nevoie de odihnă, aşa că rămăsese acasă. Unii se aflau acolo pentru că simţeau nevoia să stea de vorbă, să asculte bârfe, să ofere ajutor sau să-l primească.

Indiferent de motiv, lăcaşul de cult era supraaglomerat când reverendul Johnny Canty a urcat în amvon şi i-a salutat cu căldura pe credincioşi. Nu i-a trebuit mult ca să ajungă la subiectul Donté Drumm. I-ar fi fost uşor să îi aţâţe pe oameni, să pună gaz pe foc, să lovească toate ţintele existente, dar reverendul Canty nu se simţea ispitit să procedeze astfel. A vorbit despre Roberta şi modul decent în care se comportase în acea situaţie îngrozitoare, despre suferinţa de a-şi fi văzut fiul murind, despre tăria ei şi iubirea ei faţă de copii. A vorbit de dorinţa de răzbunare şi de felul în care Isus întorsese şi celălalt obraz. S-a rugat pentru răbdarea, toleranţa şi înţelepciunea oamenilor onești, care trebuiau să treacă peste cele întâmplate. A vorbit despre Martin Luther King şi curajul lui de a reuşi schimbarea, evitând în acelaşi timp violenţele. Este în firea omului să riposteze,

însă cea de-a doua lovitură duce la a treia, şi la a patra. Reverendul le-a mulţumit enoriaşilor său pentru că lăsaseră jos armele şi se retraseseră de pe stradă.

În mod surprinzător, Slone avusese parte de o noapte liniştită. Canty le-a amintit enoriaşilor lui că numele lui Donté Drumm devenise deja faimos; era un simbol care avea să aducă schimbarea.

– Să nu-i mânjim numele cu sânge şi alte violenţe.

După o încălzire de jumătate de oră, credincioşii s-au împrăştiat prin biserică pentru a-şi desfăşura activităţile obişnuite pentru o duminică.

La un kilometru şi jumătate depărtare, enoriaşii Primei Biserici Baptiste au început să sosească pentru o experienţă unică în privinţa credinţei. Mormanul de dărâmături al sanctuarului lor era încă izolat cu banda galbenă instalată de poliţie, rămânând locul unei infracţiuni ce trebuia investigată. Într-o parcare se înălţase un cort mare, de culoare albă. Înăuntru se găseau şiruri de scaune pliante şi mese pline de mâncare. Ţinuta era de voie, iar dispoziţia oamenilor, în general optimistă. După un dejun pe fugă, enoriaşii au cântat imnuri, melodii gospel cu ritmuri şi versuri pe care le ştiau pe de rost. Preşedintele diaconilor a vorbit despre incendiu şi, lucru şi mai important, despre noua biserică pe care o vor construi. Aveau asigurare, aveau credinţă, se vor împrumuta, dacă va fi nevoie, însă din cenuşă se va înălţa un nou şi frumos sanctuar, totul întru gloria Domnului.

Reeva nu participa la acea adunare. Nici nu ieşise din casă. Şi, sincer, mai nimeni nu-i simţea lipsa. Prietenii ei erau îndureraţi, mai ales că fiica ei fusese găsită, dar în cazul Reevei, durerea ţinuse neîncetat vreme de nouă ani. Prietenilor le venea greu să uite priveghiurile de pe malul Râului Roşu, sesiunile de rugăciuni ce nu se mai sfârşeau, tiradele necontenite în presă, adoptarea entuziastă a posturii de victimă, totul în efortul de a obţine răzbunarea împotriva acelui „monstru" pe nume Donté Drumm. Acum, după ce fusese executat monstrul nevinovat şi după ce Reeva urmărise cu bucurie moartea lui, puţini dintre enoriaşii bisericii mai doreau să stea faţă în faţă cu ea. Din fericire, în acea zi nici ea nu era dispusă să dea ochii cu ei.

Fratele Ronnie era un suflet tulburat. Îşi văzuse biserica arzând, lucru care se petrecuse fără ca el să poarte vreo vină, dar, pe de altă parte, îl urmărise pe Donté murind, şi asta cu oarecare satisfacţie. Acest lucru era un păcat. Era baptist, aparţinând unei specii de credincioşi recunoscuţi pentru modul creator de a descoperi noi versiuni ale păcatului, astfel că avea nevoie de iertare. A împărtăşit acest lucru cu enoriaşii lui. Şi-a deschis sufletul, recunoscând că greşise, şi i-a rugat să se roage împreună cu el. Părea sincer spăşit şi îndurerat.

Încă nu se încheiaseră aranjamentele pentru înmormântarea lui Nicole. Fratele Ronnie a explicat că discutase cu Reeva la telefon – şi ea nu voia să primească oaspeţi – de acea website-ul bisericii avea să posteze amănuntele după ce familia va lua hotărârile necesare. Nicole se afla încă în Missouri, iar autorităţile nu precizaseră când vor elibera rămăşiţele ei pământeşti.

Cortul era ţinut atent sub observaţie. De cealaltă parte a străzii, pe o proprietate ce nu aparţinea bisericii, peste douăzeci de reporteri pierdeau vremea, majoritatea având camere de filmare asupra lor. Dacă nu ar fi fost prezenţi câţiva poliţişti destul de iritaţi, reporterii ar fi pătruns în cort, înregistrând orice cuvânt şi deranjându-i pe credincioşi.

Cetăţenii din Slone nu fuseseră niciodată atât de dezbinaţi ca în acea duminică, dar încă din acel ceas întunecat se desfăşurau acţiuni de apărare a poziţiilor. Numărul reporterilor şi al cameramanilor sporise constant începând de joi, şi toată lumea din oraş percepea într-un fel sau altul atmosfera de asediu. Oamenii obişnuiţi încetaseră să mai stea de vorbă cu reporterii. Oficialităţile oraşului nu ştiau să spună decât că „nu comentau situaţia". De la tribunal nu se putea smulge nici o vorbă. Orice reporter care încerca să se apropie de casa familiei Drumm risca să fie luat pe sus. Casa funerară unde se odihnea Donté le rămânea cu totul inaccesibilă. Casa Reevei era păzită de veri şi prieteni, însă în preajmă se aflau şi poliţişti, abia aşteptând apariţia vreunui caraghios cu camera de filmare la el. Robbie Flak ştia să se protejeze şi singur, şi se descurca de minune în privinţa asta, însă prin dreptul casei şi birourilor lui trecea câte o patrulă din oră în oră. Iar duminica dimineaţă, creştinii devotaţi, care se aflau la

Biserica Metodistă Africană Bethel şi la Prima Biserică Baptistă, se puteau ruga fără a se teme de vreo întrerupere. De acest lucru se îngrijea Departamentul de Poliţie din Slone.

La biserica luterană St. Mark, reverendul Keith Schroeder a trecut în amvon şi a reuşit să-şi ia prin surprindere enoriaşii cu cea mai captivantă introducere pe care o făcuse vreodată unei predici.

– Joia trecută, statul Texas a executat un nevinovat. Dacă v-a scăpat cumva ştirea, atunci nu ştiu pe unde aţi putut umbla. Majoritatea dintre voi cunoaşte amănuntele cazului, dar ceea ce nu ştiţi este că adevăratul ucigaş s-a aflat aici duminica trecută şi a stat chiar în această biserică. Omul se numeşte Travis Boyette, un infractor condamnat de multe ori, eliberat în urmă cu câteva săptămâni din închisoarea Lansing şi trimis la adăpostul de pe Seventeenth Street din Topeka.

Se părea că nici o persoană din biserică nu mai îndrăznea să respire. Cei care îşi programaseră un pui de somn în timpul predicii s-au trezit brusc. Keith a rămas amuzat de privirile ciudate care îi erau adresate. A continuat:

– Nu, nu glumesc. Şi deşi aş vrea să cred că domnul Boyette a fost atras de mica noastră biserică datorită reputaţiei predicilor ce se ţin aici, adevărul este că el a venit aici pentru că era foarte tulburat. Luni dimineaţă la prima oră m-a vizitat în biroul meu ca să-mi vorbească de problemele pe care le avea. Apoi s-a deplasat în Texas şi a încercat să împiedice execuţia lui Donté Drumm. Nu a reuşit. În schimb, a reuşit să fugă.

Planul iniţial al lui Keith fusese de a-şi descrie aventurile din Texas, în cadrul celei mai fascinante predici ţinute de el vreodată. Nu se temea de adevăr; el trebuia rostit. A presupus că superiorii bisericii lui vor afla mai devreme ori mai târziu, şi era hotărât să înfrunte situaţia cu capul sus. Cu toate acestea, Dana susţinuse că ar fi fost mai înţelept să stea de vorbă mai întâi cu un avocat. Recunoaşterea unei infracţiuni, mai ales într-o manieră publică, fără avizul unui consilier juridic, părea riscantă. Insistenţa ei dăduse roade, astfel încât Keith a decis să transmită enoriaşilor un alt mesaj.

Ca preot, refuzase mereu cu îndârjire să amestece religia cu politica. Ori de câte ori urcase în amvon, se ferise să vorbească pe teme precum drepturile homosexualilor, avort şi război, preferând să propovăduiască învăţăturile lui Isus – iubeşte-ţi aproapele, ajută-i pe cei mai puţin norocoşi, iartă-i pe alţii pentru că şi tu ai fost iertat şi respectă legile Domnului.

Cu toate acestea, după ce asistase la execuţie, Keith se mai schimbase, ori măcar devenise un altfel de predicator. Brusc, mult mai importantă era confruntarea injustiţiei sociale decât să-şi facă enoriaşii să se simtă bine în fiecare duminică. Va începe prin a atinge subiectele, întotdeauna dintr-o perspectivă creştină şi niciodată din punctul de vedere al politicianului, iar dacă asta i-ar fi supărat pe vreunii dintre enoriaşi, păcatul lor. Se săturase să tot procedeze cu fereală.

– Isus ar asista la o execuţie fără să încerce să o împiedice? a întrebat el. Isus ar aproba legi care ne îngăduie să-i ucidem pe cei care au ucis?

Răspunsul la ambele întrebări era negativ şi, preţ de o oră, în cea mai lungă predică din cariera lui, Keith a explicat de ce.

Duminică dimineaţă, înainte de căderea întunericului, Roberta Drumm, împreună cu cei trei copii ai ei, cu soţiile sau soţii lor şi cu cei cinci nepoţi, a parcurs cele câteva cvartale până în parcul Washington. Ea făcuse acelaşi drum şi cu o zi în urmă, şi cu acelaşi scop. Se întâlneau cu tinerii strânşi acolo şi, faţă în faţă, discutau cu ei despre moartea lui Donté şi modul cum îi afecta asta. Muzica rap înceta în acele momente. Mulţimea devenea tăcută şi respectuoasă. La un moment dat, câteva zeci de tineri se strânseseră în jurul Robertei şi îi ascultau vorbele de bun-simţ. Cu glas puternic, convingător şi câteodată accentuând unele cuvinte, ea a spus:

– Vă rog să nu pângăriţi amintirea fiului meu cu alte vărsări de sânge. Nu vreau ca numele lui Donté Drumm să fie motiv de tulburări rasiale în Slone. Nimic din ce faceţi voi pe străzi nu va ajuta poporul nostru. Violenţa dă naştere la violenţă, iar în final vom pierde. Vă rog, duceţi-vă acasă şi strângeţi-vă mamele în braţe.

Pentru cei de culoare, Donté Drumm devenise deja o legendă. Curajul mamei lui i-a îndemnat pe tineri să se întoarcă la casele lor.

CAPITOLUL 37

Liceul din Slone a rămas închis luni dimineaţă. Deşi starea de tensiune părea să se fi dezamorsat, autorităţile şcolare şi poliţia erau încă temătoare. O nouă serie de încăierări şi de bombe fumigene putea să se propage până în stradă, primejduind astfel fragilul armistiţiu abia realizat. Elevii albi doreau să revină la ore şi să-şi reia activitatea de zi cu zi. În general, ei erau şocaţi, chiar îngroziţi de cele petrecute în cursul weekendului. Erau cu toţii la fel de stupefiaţi de execuţia lui Drumm ca şi prietenii lor de culoare, şi se arătau dornici să discute despre asta şi apoi să încerce să meargă mai departe în activitatea obişnuită. Participarea jucătorilor albi la greva declanşată la meciul cu cei de la Longview devenise subiect de conversaţie în întregul oraş, iar acel gest simplu de solidaritate era considerat drept o încercare de a-şi cere scuze. Se comisese o greşeală colosală, însă alţii se făceau vinovaţi de ea. Să ne întâlnim şi să ne dăm mâinile, apoi să trecem peste această dramă. Pe majoritatea elevilor de culoare nu-i mai atrăgea ideea de a continua acţiunile violente. Aveau aceleaşi preocupări şi activităţi ca şi prietenii lor albi, astfel că şi ei doreau o revenire la normal.

Comitetul de conducere al şcolii s-a întrunit din nou, cu participarea primarului şi a poliţiei. Termenul de „butoi cu pulbere" a fost folosit în dese rânduri pentru a descrie atmosfera din Slone. În ambele tabere existau destule capete înfierbântate care să dea naştere unor tulburări. Încă se primeau telefoane anonime. Se lansaseră ameninţări

cu violenţa imediat ce se reluau cursurile. În cele din urmă, s-a hotărât că soluţia cea mai potrivită era să se aştepte până după înmormântarea lui Donté Drumm.

La ora nouă dimineaţa, jucătorii echipei de fotbal s-au întâlnit cu antrenorii în vestiarul de pe teren. Discuţia s-a purtat fără alţi martori. Erau prezenţi cei douăzeci şi opt de jucători de culoare, la fel şi toţi cei patruzeci şi unu de coechipieri ai lor albi. Ideea acelei întâlniri fusese sugerată de Cedric şi Marvin Drumm, amândoi foşti jucători în echipa Warriors, dar de un nivel mult mai modest faţă de fratele lor. Stând alături unul de celălalt, ei s-au adresat jucătorilor. Au vorbit din suflet, chiar cu emoţie, despre fratele lor şi au spus că acesta nu ar fi fost de acord să-i vadă dezbinaţi. Echipa de fotbal era mândria oraşului şi dacă ea reuşea să se vindece singură, atunci existau speranţe pentru toţi. Cei doi fraţi au făcut apel la unitate. Cedric a spus:

– Când îl îngropăm pe Donté, vă rugăm să fiţi toţi prezenţi. Asta va însemna foarte mult pentru familia noastră şi pentru comunitatea de culoare.

Denny Weeks, fiul poliţistului din Slone şi primul jucător care îşi scosese casca şi bluza de trening alăturându-se celor de la Longview, a cerut să ia cuvântul. S-a întors apoi cu faţa spre colegii de echipă şi a început prin a spune cât de mult l-au dezgustat execuţia şi urmările acesteia. La fel ca mai toţi albii pe care îi cunoştea, el crezuse că Donté era vinovat şi că primise ceea ce merita. Se înşelase cumplit şi se va simţi mereu vinovat pentru asta. Şi-a cerut iertare pentru ceea ce crezuse, pentru faptul că se pronunţase în favoarea execuţiei. Denny a început să se emoţioneze şi, străduindu-se să îşi păstreze cumpătul, a încheiat zicând că spera că Marvin şi Cedric, restul familiei şi colegii de culoare din echipă vor găsi în inimile lor puterea de a-l ierta. Au urmat şi alte confesiuni, iar acea întâlnire s-a transformat într-un efort prelungit şi fructuos de reconciliere. Erau o echipă în care existau mici ranchiune şi rivalităţi, dar majoritatea băieţilor jucaseră fotbal împreună din gimnaziu şi se cunoşteau bine. Nu aveau nimic de câştigat dacă situaţia conflictuală persista.

Oficialităţile statului încă încercau să rezolve chestiunile complicate iscate de atitudinea noncombat a echipei din Longview. Se considera în general că ambele echipe aveau se piardă cu scor de neprezentare, dar sezonul regulat urma să continue. Fiecare echipă mai avea de jucat câte un meci. Antrenorul a spus că se aflau într-o situaţie de totul sau nimic – dacă nu reuşeau să se închege ca o echipă unită, atunci ar putea pierde ultimul meci. Dată fiind prezenţa lui Cedric şi Marvin, jucătorii nu aveau de ales. Nu puteau refuza de faţă cu fraţii lui Donté Drumm. După două ore de discuţii, şi-au strâns mâinile şi au convenit să se întâlnească în acea după-amiază pentru un antrenament mai intens.

Spiritul reconcilierii nu se instalase şi la firma de avocatură Flak, şi probabil că asta nici nu avea să se întâmple. Refăcut fizic şi psihic după o duminică liniştită, şi având extrem de multe de făcut, Robbie şi-a îndemnat luptătorii să se pregătească pentru un asalt pe mai multe fronturi. Prioritatea era pregătirea cazurilor civile. Robbie era hotărât să intenteze acţiuni în justiţie chiar în acea zi, atât într-o instanţă statală, cât şi în una federală. Acţiunea contra statului, moartea cauzată de o eroare judiciară era o lovitură năucitoare la adresa oraşului Slone, a departamentului local de poliţie, a districtului şi a procurorului districtual, a statului şi a judecătorilor săi, a funcţionarilor închisorii şi a judecătorilor de la curtea de apel. Magistraţii se bucurau de imunitate, însă Robbie ţinea să-i dea şi pe aceştia în judecată. Îl va da în judecată şi pe guvernator, care se bucura de imunitate absolută. O mare parte dintre motivele invocate în acţiuni vor fi demontate şi în cele din urmă respinse, dar lui Robbie nu-i păsa. El voia să se răzbune şi simţea o bucurie deosebită să-i pună în situaţii stânjenitoare pe cei răspunzători şi să-i silească să-şi angajeze avocaţi. Îi plăcea la nebunie să se judece direct, mai ales când el lansa loviturile şi acuzaţiile, iar presa urmărea fiecare mişcare şi vorbă a lui. Membrii familiei Drumm, clienţii lui, se opuneau sincer violenţelor stradale, iar Robbie le împărtăşea această dorinţă, dar el ştia cum să creeze violenţă în instanţe. Procesele aveau să treneze ani în

şir şi să-l solicite mult, însă el era încredinţat că până la urmă va avea câştig de cauză.

Procesul de la curtea federală va fi unul civil, mulţi dintre acuzaţi fiind aceiaşi ca şi în procesele de la nivelul statului. Acolo nu-şi va pierde vremea dându-i în judecată pe judecători şi pe guvernator, însă va lovi dur în autorităţile oraşului Slone, în poliţia acestuia şi în Paul Koffee. Având în vedere ceea ce devenise deja evident, anticipa o înţelegere pentru o sumă substanţială, dar până acolo era cale lungă. Autorităţile municipale, cele ale districtului şi, mult mai important, companiile lor de asigurări, vor dori foarte mult să evite spălarea rufelor murdare în faţa unor juraţi într-un caz atât de bine cunoscut. Când aveau să fie complet prezentate, acţiunile lui Drew Kerber şi Paul Koffee îi vor îngrozi pe avocaţii bine plătiţi ai asiguratorilor. Robbie era obsedat de răzbunare, dar simţea în aer şi miros de bani.

Între strategiile pe care le avea la îndemână se număra şi o reclamaţie împotriva lui Paul Koffee la comisia de etică. O victorie în această privinţă însemna radierea lui din baroul avocaţilor şi alte umilinţe, deşi Robbie nu era chiar atât de optimist. Pe de altă parte, plănuia să depună plângere şi împotriva preşedintelui curţii supreme, Milton Prudlowe, la Comisia de Stat privind Comportamentul Magistraţilor, însă acest lucru avea să dureze mai mult timp. Erau cunoscute prea puţine elemente privitoare la prezentarea petiţiei şi neacceptarea ei. Se părea totuşi că unele amănunte aveau să iasă la iveală. Ca nişte viespi înfuriate, reporterii atacau deja Curtea de Apeluri Criminale a Texasului. Robbie se mulţumea ca deocamdată să stea liniştit, urmărind cum presa scotocea pentru aflarea adevărului.

A contactat Departamentul de Justiţie din Washington. A primit telefoane de la persoane care erau împotriva pedepsei cu moartea din întreaga naţiune. A stat de vorbă cu reporteri. În birourile firmei era un adevărat haos, dar lui îi pria de minune o asemenea atmosferă.

Biroul de avocatură în care Keith şi Dana au intrat luni dimineaţă se deosebea extrem de mult de acela pe care îl văzuse Keith în Slone. În firma Flak se simţea încordarea, activitatea febrilă şi agitaţia

oamenilor. În contrast cu acesta, biroul lui Elmo Laird era mic şi discret. Matthew îl descrisese pe Elmo ca fiind singurul acţionar practicant, un veteran de şaizeci de ani al tribunalelor penale, care oferea recomandări foarte utile, dar rareori apărea în instanţă. El şi Matthew erau prieteni şi, lucrul cel mai important, Elmo juca golf cu procurorul districtual.

– N-am mai întâlnit un asemenea caz, a recunoscut Elmo după ce l-a ascultat câteva minute pe Keith.

Era în temă, pentru că, la fel ca orice persoană care citeşte ziarul de dimineaţă, cunoştea elementele esenţiale ale încurcatului caz Drumm din Texas.

– Mda, şi pentru mine e ceva nou, a spus Keith.

– Nu există o prevedere legală clară. Ai oferit sprijin unui om care oricum era hotărât să încalce prevederile eliberării condiţionate prin părăsirea acestei jurisdicţii. Nu reprezintă o infracţiune gravă, dar ai putea fi pus sub acuzare pentru obstrucţionarea justiţiei.

– Am citit legile, a spus Dana. Matthew ni le-a trimis, împreună cu câteva cazuri petrecute în alte state. Nimic nu e limpede.

– Nu am reuşit să identific vreun caz similar în Kansas, a admis Elmo. Deşi asta nu înseamnă nimic. Dacă procurorul districtual ţine să te pună sub acuzare, atunci aş spune că are motive întemeiate. Recunoşti totul, da?

– Sigur, a spus Keith.

– Atunci sugerez să analizăm posibilitatea unei înţelegeri[1] şi, cu cât mai curând, cu atât mai bine. Boyette este încă în libertate. S-ar putea să mai comită vreo infracţiune. Poate săptămâna aceasta, poate niciodată. Ar fi în avantajul tău să închei o înţelegere, una avantajoasă, înainte ca omul acela să mai facă vreo prostie. Dacă răneşte pe cineva, tu devii şi mai culpabil, iar un caz ce părea simplu se complică.

– Şi ce înseamnă o înţelegere avantajoasă? a întrebat Keith.

[1] În original, *plea agreement* – în penal, negocierea între acuzat şi avocatul său pe de o parte şi procuror pe de alta, acuzatul convenind să pledeze vinovat pentru a i se reduce din gravitatea unor acuzaţii, renunţarea la unele capete de acuzare etc. (n.tr.)

– Fără închisoare, doar o admonestare, a spus Elmo, ridicând din umeri.

– Şi ce înseamnă asta?

– Nu mare lucru. O scurtă apariţie în instanţă, o mică amendă, însă, evident, fără detenţie.

– Speram să spui asta, a zis Dana.

– Iar după o vreme, aş putea obţine ştergerea condamnării din cazier, a adăugat Elmo.

– Însă condamnarea ar deveni publică, da? a vrut să ştie Keith.

– Da, şi asta mă deranjează. Boyette a apărut pe prima pagină a ziarelor de dimineaţă de aici, din Topeka, şi cred că se vor mai publica multe despre el în zilele următoare. Asta este mica noastră legătură cu acest episod de senzaţie. Dacă vreun reporter se apucă să facă investigaţii, s-ar putea să afle de condamnarea ta. Ar constitui un subiect bun pentru un articol, dacă stai să te gândeşti. Un preot local oferă ajutor adevăratului criminal şi aşa mai departe. Parcă văd că asta ar ocupa un loc de frunte într-un ziar, dar nu ţi-ar provoca daune permanente. Articolul ar căpăta alte proporţii dacă individul ar mai comite vreo infracţiune. Atunci procurorul se va încinge şi s-ar putea să ne fie mai greu să cădem la pace cu el.

Keith şi Dana au schimbat priviri nesigure. Era prima lor vizită la un birou de avocatură şi sperau că aceasta să fie şi ultima.

– Ascultă, domnule Laird, serios că nu vreau ca problema asta să atârne deasupra capului meu. Sunt vinovat pentru ceea ce am făcut. Dacă am comis o infracţiune, atunci merit pedeapsa. Întrebarea noastră este simplă: ce facem acum?

– Lăsaţi-mi câteva ore ca să stau de vorbă cu procurorul districtual. Dacă este de acord, atunci încheiem o înţelegere şi terminăm cu asta. Cu puţin noroc, lucrurile vor trece neobservate.

– Şi cât de mult va dura totul?

Încă un gest din umeri.

– Săptămâna aceasta.

– Şi promiţi că nu va ajunge în închisoare? a întrebat Dana, aproape rugător.

– Nu promit nimic, dar este foarte puţin probabil. Să discutăm din nou mâine-dimineaţă la prima oră.

Keith şi Dana au urcat în maşina parcată în faţa biroului de avocatură şi s-au uitat spre clădire.

– Nu-mi vine să cred că am ajuns aici să discutăm despre recunoaşterea vinovăţiei şi să ne facem probleme că ai putea ajunge în închisoare, a spus ea.

– Nu ţi se pare grozav? Mie-mi place la nebunie.

– Poftim?

– Trebuie să recunosc, Dana, în afara lunii noastre de miere, săptămâna care a trecut a fost cea mai grozavă din viaţa mea.

– Eşti bolnav. Ai stat prea mult în preajma lui Boyette.

– Să ştii că-mi lipseşte Travis.

– Hai, porneşte, Keith. Ai început să baţi câmpii.

Potrivit versiunii oficiale, guvernatorul lucra din greu la buget. Era prea ocupat ca să comenteze cazul Drumm; din punctul lui de vedere, acesta era încheiat.

Neoficial, stătea încuiat în biroul lui împreună cu Wayne şi cu Barry, cu toţii descumpăniţi şi suferind de mahmureală, tratându-se cu ibuprofen şi discutând ce era de făcut pe viitor. Reporterii îşi stabiliseră posturile de observaţie în faţa clădirii – şi îl filmaseră dimineaţă, la ora 7.30, când părăsise reşedinţa guvernatorului, însoţit de agenţi de securitate, lucru pe care îl făcea de cinci ori pe săptămână, de parcă o asemenea deplasare ar fi reprezentat o ştire de senzaţie. Iar la birou soseau neîncetat apeluri telefonice, faxuri, e-mailuri, scrisori, persoane şi chiar pachete.

– S-a stârnit o adevărată furtună, care se amplifică în fiecare clipă. Ieri au apărut treizeci şi unu de editoriale, de la o coastă la cealaltă, iar astăzi, alte şaptesprezece. În ritmul ăsta, fiecare ziar din ţară o să ne ia în colimator. Şi comentariile continuă aproape non-stop la posturile de televiziune prin cablu, iar experţii apar cu duiumul, oferind recomandări privind măsurile care ar trebui luate în continuare.

– Şi ce ar trebui să facem în continuare? a întrebat guvernatorul.

– Moratorii, moratorii. Renunţăm la pedeapsa capitală ori cel puţin analizăm totul până crăpăm.

– Şi sondajele ce spun?

– Sondajele spun că am sfeclit-o, dar e cam devreme pentru asta. După ce vor trece câteva zile, o să se stingă replicile cutremurului şi după aceea o să creştem la loc. Cred că vom pierde câteva procente, dar am o bănuială că 65 la sută se pronunţă în continuare în favoarea pedepsei cu moartea. Wayne?

Wayne era cufundat în cifrele de pe ecranul laptopului său, dar nu scăpase nici un cuvânt rostit mai devreme.

– Şaizeci şi nouă, ăsta-i numărul meu preferat.

– Eu mai cobor, a spus guvernatorul. Şaizeci şi şapte. Marşaţi?

Barry şi Wayne au făcut semne de confirmare cu degetele mari. Acum intra în funcţiune pariul privind sondajul – fiecare dintre ei pusese rămăşag pe câte o sută de dolari.

Guvernatorul s-a apropiat poate pentru a suta oară de fereastra favorită, dar nu a văzut nimic deosebit afară.

– Trebuie să stau de vorbă cu cineva. Dacă rămân aici şi nu iau presa în seamă se va crea impresia că mă ascund.

– Dar chiar te ascunzi, a spus Barry.

– Găsiţi-mi pe cineva în care să putem avea încredere.

– Putem apela la Fox. Am vorbit cu Chuck Monahand acum două ore, şi omul ar fi încântat să-ţi ia un interviu. E inofensiv, iar audienţa lui e în creştere.

– O să ne dea întrebările înainte?

– Bineînţeles. Individul e-n stare de orice.

– Îmi place treaba asta. Wayne?

Wayne şi-a pocnit degetele cu suficientă forţă ca să şi le rupă, apoi a spus:

– Nu vă pripiţi. Ce e cu graba asta? Bineînţeles că eşti prins la înghesuială acum, dar mai lăsaţi să treacă vremea. Să ne gândim care va fi situaţia peste o săptămână.

– Am o bănuială că ne vom afla tot aici, a zis Barry. Cu uşa încuiată, smulgându-ne părul din cap şi încercând să hotărâm ce vom face în continuare.

– Dar acum e momentul cel mare, a spus guvernatorul. N-aş vrea să-l scap.

– Fă-l scăpat, a spus Wayne. Ai o imagine şifonată acum, şefu', şi nu ai cum să îndrepţi lucrurile. Avem nevoie de timp, şi încă de mult timp. Eu propun să stăm cu capul la cutie, să ne ferim de toate atacurile, să lăsăm presa să îi halească pe Koffee şi pe poliţişti, dar şi curţile de apel. Să lăsăm să treacă o lună. Nu va fi plăcut, dar ceasul nu se opreşte în loc.

– Eu propun să mergem pe varianta Fox, a insistat Barry.

– Iar eu spun să nu, l-a pus Wayne la punct. Eu propun să punem la cale o vizită de lucru în China şi să plecăm vreo zece zile. Explorăm pieţele străine, găsim alte debuşeuri pentru produsele texane, creăm noi locuri de muncă pentru cetăţenii noştri.

– Am mai făcut asta acum trei luni, i-a amintit Newton. Şi urăsc mâncarea chinezească.

– O să părem foarte slabi, a spus Barry. Să o ştergem exact în toiul celei mai tari ştiri de la uragan încoace? Proastă idee.

– De acord. Nu vreau să plecăm.

– Atunci, pot să plec doar eu în China?

– Nu. Cât e ceasul?

Guvernatorul avea ceas la mână, iar în birou erau cel puţin trei ceasuri. Când se punea această întrebare spre sfârşitul după-amiezii, asta însemna un singur lucru. Barry s-a dus la dulăpiorul cu băuturi şi a scos o sticlă de bourbon Knob Creek.

Guvernatorul s-a aşezat la biroul masiv şi a luat o înghiţitură din pahar.

– Când este următoarea execuţie? l-a întrebat el pe Wayne.

Avocatul a tastat ceva pe computer şi a spus:

– Peste şaisprezece zile.

– Uf, fir-ar să fie, a făcut Barry.

– Cine? a întrebat Newton.

– Drifty Tucker, i-a răspuns Wayne. Bărbat, cincizeci şi unu de ani, din districtul Panoal, şi-a omorât nevasta când a prins-o în pat cu un vecin. L-a împuşcat şi pe vecin, de opt ori. A trebuit să-şi reîncarce pistolul.

– Şi asta-i crimă? a întrebat Barry.

– După părerea mea, nu, a spus Newton. Nu a susţinut că e nevinovat?

– Nici vorbă. A susţinut că suferă de o tulburare mintală, dar se pare că treaba cu reîncărcarea armei i-a pus capac.

– Nu putem găsi vreun tribunal care să emită o hotărâre de amânare? a întrebat Newton. Aş prefera să nu mă bag eu la înaintare cu amânarea.

– O să mă interesez.

Guvernatorul a mai luat o înghiţitură, a clătinat din cap şi a mormăit:

– O altă execuţie, asta ne mai lipsea acum.

Wayne a reacţionat brusc, de parcă ar fi fost pălmuit.

– Ia te uită. Robbie Flak a intentat un proces la tribunalul de stat din districtul Chester, dând în judecată o mulţime de oameni; unul dintre ei este onorabilul Gill Newton, guvernator. Cincizeci de milioane daune pentru moartea din cauza erorii judiciare în cazul lui Donté Drumm.

– Nu poate face asta, a ripostat guvernatorul.

– Dar a făcut-o. Se pare că a trimis câte un exemplar prin e-mail tuturor celor care vor fi puşi sub acuzare, dar şi tuturor ziarelor din statul Texas.

– Eu am imunitate.

– Sigur că ai, dar oricum ai fost dat în judecată.

Barry s-a aşezat pe un scaun şi a început să se scarpine în cap. Guvernatorul a închis ochii şi a murmurat ceva ininteligibil, Wayne s-a holbat la laptopul din faţa lui şi a rămas cu gura căscată. Ziua care începuse prost continua şi mai prost.

CAPITOLUL 38

Ţinându-şi palmele împreunate după ceafă şi picioarele fără pantofi pe masa de lucru, Keith stătea în biroul lui de la biserică şi simţea că nu se liniştise după toate întâmplările prin care trecuse. În ultimele zile, gândurile lui reveniseră o dată sau de două ori la problemele familiei şi ale bisericii, însă astfel de momente plăcute erau imediat umbrite când îşi aducea aminte că Travis Boyette era încă liber şi bântuia pe străzi. Keith îşi repetase de nenumărate ori că nu el îl ajutase pe Boyette să evadeze – când îl cunoscuse, omul, un fost condamnat care îşi executase pedeapsa şi, conform legii, se reintegra în societate, hoinărea deja pe străzile din Topeka. Boyette însuşi luase hotărârea de a pleca de la Anchor House, încălcând astfel prevederile eliberării condiţionate, după care îl convinsese pe Keith să-i devină şofer. Însă Keith simţea tot timpul un nod în stomac, un sentiment sâcâitor, care îi spunea că făcuse ceva rău.

Ca să mai uite de Boyette, şi-a coborât picioarele de pe birou şi s-a întors cu faţa spre computer, deschis la website-ul filialei din Kansas al organizaţiei AADP, Americanii Împotriva Pedepsei cu Moartea, al cărui membru se hotărâse să devină. Folosindu-se de cartea de credit, a plătit taxa anuală de douăzeci şi cinci de dolari, devenind unul dintre cei trei mii de membri şi, drept urmare, avea dreptul la un buletin informativ, o revistă lunară cuprinzând ultimele ştiri şi alte informaţii din partea conducerii organizaţiei. Grupul se întrunea

o dată pe an în Wichita, iar amănuntele aveau să-i fie transmise. Era prima organizaţie în care se înscria.

Din curiozitate, a căutat site-urile grupurilor care militau împotriva pedepsei cu moartea din Texas şi a găsit o mulţime. A observat numele câtorva grupuri pe care le remarcase în emisiunile de ştiri din ultimele două zile; abolţionistii de acolo se slujeau din plin de execuţia lui Drumm, astfel că aveau o activitate efervescentă. Execution Watch, Students Against the Death Penalty, Texas Network Moratorium, TALK (Texas Against Legalized Killing), Texas for Alternatives to the Death Penalty. Un nume cunoscut era Death Penalty Focus. Keith a intrat pe website-ul acestei organizaţii şi a rămas impresionat. Taxa de înscriere era de doar zece dolari. Keith şi-a scos cartea de credit şi s-a înscris. Se simţea bine şi reuşise să uite de Boyette.

Cel mai mare şi mai vechi grup din Texas era AteXX, acronimul pentru Abolish Texas Executions (Aboliţi Execuţiile în Texas). Acesta nu publica doar articole cuprinzătoare pe tema pedepsei capitale, ci propunea legislativului o serie de politici, constituia grupuri de sprijin pentru bărbaţii şi femeile de pe lista de aşteptare, strângea bani pentru plata apărătorilor celor acuzaţi de crime capitale, ţinea legătura cu zeci de alte organizaţii din ţară şi, ceea ce impresiona cel mai mult, cel puţin după părerea lui Keith, se adresa familiilor victimelor, dar şi celor ale condamnaţilor. AteXX avea cincisprezece mii de membri şi un buget de două milioane de dolari şi oferea calitatea de mambru oricui era dispus să plătească douăzeci şi cinci de dolari. Keith prinsese deja gustul, astfel încât, câteva momente mai apoi s-a înscris şi în acest grup.

După ce plătise şaizeci de dolari, se simţea un abolţionist autentic.

Sunetul intercomului a întrerupt liniştea şi reveria lui. Charlotte Junger l-a anunţat:

– Am la telefon o reporteră. Cred că ar trebui să vorbeşti cu ea.

– De unde e?

– Din Houston, şi nu vrea să ne dea pace.

– Mulţumesc. A ridicat receptorul. Reverendul Keith Schroeder.

– Reverend Schroeder, mă numesc Eliza Keene. Lucrez la *Houston Chronicle*. Avea o voce plăcută, vorbea fără grabă şi avea un

accent similar celui pe care Keith îl auzise în Slone. Am câteva întrebări în legătură cu Travis Boyette.

Lui Keith i-au trecut fulgerător prin faţa ochilor o serie de imagini. Titluri de ziare, controverse, cătuşe, închisoare.

A rămas ca îngheţat suficient de mult ca să o convingă pe doamna Keene că se afla pe drumul cel bun.

– Sigur, a răspuns el.

Ce ar fi trebuit să spună? Nu va minţi, negând că-l cunoştea pe Boyette. Preţ de o clipă, s-a gândit să refuze discuţia cu reportera, însă asta ar fi alertat-o.

– Te deranjează dacă înregistrez această discuţie? a întrebat ea cu amabilitate.

Da. Nu. Nu avea idee.

– Hm, nu, a răspuns el.

– Bine. Asta mă va ajuta să te citez corect. Doar o clipă. Acum a pornit înregistrarea.

– Bun, a spus Keith, dar asta numai pentru că a avut impresia că trebuia să spună şi el ceva. A decis să mai tragă de timp până îşi va aduna gândurile. A, doamnă Keene, nu sunt chiar obişnuit să stau de vorbă cu reporteri. Există posibilitatea de a verifica dacă eşti cu adevărat reporter la *Houston Chronicle?*

– Ai computerul pornit?

– Da.

– Atunci îţi trimit CV-ul meu imediat. O să ataşez şi o fotografie făcută în faţa firmei lui Robbie Flak. A fost făcută joia trecută, la plecarea domnului Flak şi a echipei lui. În fotografie apar patru persoane, între care una purtând o haină de culoare închisă şi un guler alb. Pariez că tu eşti acela.

Keith a deschis e-mailul şi a verificat fişierul ataşat. El era. Şi-a trecut privirea peste CV-ul ei, dar şi-a dat seama că nu mai era nevoie.

– Atrăgător individul, a spus Keith.

– Aşa am gândit şi noi. Tu eşti acela?

– Da.

– Ai asistat la execuţia lui Donté Drumm? a întrebat ea, şi în acea clipă Keith a simţit că i se usucă gura.

A mormăit, şi-a dres glasul şi a spus:

– Ce te face să crezi că am asistat la execuţie?

– Am obţinut informaţii de la închisoare. Eşti trecut pe lista de martori pentru condamnat. Pe de altă parte, unul dintre bărbaţii care a stat în spatele tău în timpul execuţiei era reporter, nu de la ziarul nostru, ci de la altul. El nu ţi-a aflat numele. Eu am reuşit.

În situaţia de faţă, ce l-ar sfătui Elmo Laird să facă? Probabil să-şi ţină gura. Nu ştia sigur asta, dar era impresionat. Dacă reporterul deţinea informaţii obţinute de la închisoare şi o fotografie, ce altceva mai descoperise? S-a lăsat mânat de curiozitate.

– Atunci înseamnă că am asistat la execuţie, a spus el.

– Dar care ar fi explicaţia că un preot luteran din Topeka asistă la o execuţie în Texas? a întrebat ea.

Era aceeaşi întrebare pe care Keith şi-o pusese de cel puţin o mie de ori până atunci.

Keith a reuşit să chicotească forţat şi a spus:

– E o poveste lungă.

– Erai prieten cu Donté Drumm?

– Nu.

– Travis Boyette stătea la un adăpost din Topeka, apoi a apărut brusc în Slone, Texas. Ai idee cum a ajuns acolo?

– Probabil.

– Deţii un Subaru cafeniu, înmatriculat în Kansas, cu numărul LLZ787?

– Presupun că ai şi o copie a certificatului de înmatriculare.

– Da, şi unul dintre reporterii noştri a observat maşina în Slone. Nu sunt multe maşini cu număr de Kansas care să oprească acolo. Nu cumva Boyette a călătorit cu tine până la Slone?

Încă un chicotit, da astă dată sincer.

– Bine, doamnă Keene, ce doreşti de la mine?

– Vreau povestea, reverend Schroeder, toată povestea.

– Asta ne-ar răpi ore întregi, şi nu sunt dispus să pierd atâta vreme, mai ales acum.

– Când l-ai cunoscut pe Travis Boyette?

– Acum o săptămână, lunea trecută.

– Şi la acea dată a recunoscut că a ucis-o pe Nicole Yarber?

Evident, orice idee de confidenţialitate dispăruse. Boyette declarase în faţa întregii lumi ce făcuse, nu mai existau secrete de ascuns. Cu toate acestea, anumite lucruri nu trebuiau să fie dezvăluite. Keith nu era obligat să răspundă la acea întrebare, şi nici la altele, la o adică. Nu se temea de adevăr; în realitate, era hotărât să nu-l ascundă. Dacă deplasările lui erau atât de uşor de urmărit, curând aveau să telefoneze şi alţi reporteri. Mai bine să termine acum.

– Uite ce sunt dispus să declar, doamnă Keene. Travis Boyette a vizitat biserica noastră duminica trecută. Voia să stea de vorbă cu cineva, de aceea a revenit în ziua următoare. Mi s-a confesat şi, în cele din urmă, am plecat spre Slone, Texas, sosind acolo joia trecută în jurul prânzului. Omul era hotărât să împiedice execuţia, pentru că Donté Drumm era nevinovat. Boyette a apărut în faţa reporterilor, a recunoscut că era ucigaşul fetei şi a dat declaraţiile pe care le-a văzut toată lumea. Domnul Flak m-a rugat să-l însoţesc la Huntsville. Cu multe rezerve, am acceptat, şi un lucru a dus la altul, şi aşa mai departe. L-am cunoscut pe Donté şi, fără să-mi dau seama, am ajuns să fiu martor la execuţie. În dimineaţa următoare, Boyette i-a condus pe domnul Flak şi pe alţii, inclusiv pe mine, în locul din Missouri unde o îngropase pe fată. După aceea, domnului Boyette i s-a făcut rău. Eu l-am dus la un spital din Joplin, dar el a reuşit să fugă de acolo. De atunci nu am mai luat legătura cu Boyette.

A urmat o pauză, cât reportera a reflectat asupra celor spuse de Keith.

– Reverend Schroeder, am de pus o mie de întrebări.

– Iar eu întârzii la antrenamentul echipei de fotbal, doamnă.

Keith a închis şi a plecat grăbit din birou.

Fordyce – Loveşte nemilos! a rulat preţ de şaizeci de minute la oră de maximă audienţă luni seara. Evenimentul fusese anunţat în mod

neruşinat pe toată durata weekendului, iar Sean Fordyce se adresa lumii în direct din Slone, Texas, unde se foia de colo-colo în căutarea vreunui alt incendiu sau, cu puţin noroc, a unui cadavru sau a exploziei vreunei bombe. Prima jumătate de oră a fost ocupată de show-ul Reevei, cu râuri de lacrimi în aşteptarea execuţiei. S-a prezentat şi un filmuleţ cu Nicole, când era mică şi dansa la un recital, şi ţopăieli pe linia de tuşă, din perioada când era majoretă pentru echipa Warriors. Apoi, un clip cu Donté într-o fază de meci. Şi multe imagini cu Reeva, insistându-se asupra interviului dat după execuţie. Ţinând seama de realitate, acum Reeva arăta ridicol, aproape patetic, şi era evident că Fordyce alesese acele secvenţe pentru a o distruge. Existau imagini în prim-plan care o arătau pe Reeva bocind, apoi amuţind după ce a văzut pentru prima oară filmul cu Boyette. Femeia fusese vizibil zguduită când Boyette arătase lumii inelul lui Nicole. După aceea, nu a mai difuzat nici o imagine cu Reeva. În cea de-a doua parte, Fordyce a prezentat un colaj de imagini şi interviuri şi nici un alt material care să nu fi fost deja cunoscut. Totul era o porcărie. Părea o ironie faptul că un susţinător atât de vocal al pedeapsei cu moartea difuza o emisiune în exclusivitate despre o execuţie nedreaptă, însă pe Sean Fordyce această ironie nu-l deranja. Lui nu-i păsa decât de audienţă.

Keith şi Dana au urmărit emisiunea. În orele acelea cumplite petrecute în Slone, el nu văzuse nimic despre familia lui Nicole. Citise online despre Reeva, dar nu o auzise vorbind. Măcar reportajul lui Fordyce slujea la ceva. Cum nu avusese de a face cu Reeva, putea cu uşurinţă să îi fie milă de ea.

Trebuia să dea un telefon, lucru pe care îl tot amâna de câteva ore. În timp ce Dana a pregătit băieţii pentru culcare, Keith s-a retras în dormitor şi l-a sunat pe Elmo Laird. Şi-a cerut scuze că-l deranja acasă, însă lucrurile evoluau cu repeziciune, iar Keith socotea că telefonul acela era important. Elmo i-a zis să nu-şi facă probleme.

După ce i-a reprodus în amănunt discuţia cu Eliza Keene, Elmo i-a sugerat că probabil trebuia să-şi facă griji.

– Cred că nu a fost o idee bună să stai de vorbă cu ea, a fost prima lui reacţie.

– Dar ştia totul, domnule Laird, faptele, documentele, fotografia. Era la curent cu totul. Aş fi fost ridicol dacă aş fi încercat să neg ceva din toate astea.

– Nu eşti obligat să stai de vorbă cu reporterii, înţelegi?

– Ştiu, dar eu nu mă feresc de nimeni. Am făcut tot ce ştia ea. Adevărul este la vedere.

– Pastore, apreciez asta, dar m-ai angajat ca să-ţi dau sfaturi. Trebuia găsit alt loc şi moment, mai bune, ca să-ţi prezinţi povestea, un decor pe care să-l alegi chiar tu.

– Îmi pare rău. Nu mă pricep la aspectele legale. În momentul de faţă sunt copleşit de ceea ce înseamnă legea şi procedurile ei nesfârşite.

– Bineînţeles, aşa sunt toţi clienţii mei. De aceea mă angajează.

– Deci, am dat-o în bară?

– Nu neapărat. Dar pregăteşte-te, pentru că se va dezlănţui un adevărat iad, dacă-mi permiţi limbajul, pastore. Mă aştept la o serie de articole. Nu cred că o să mai curgă multă cerneală în legătură cu povestea asta a lui Drumm, dar ştirea referitoare la tine o să le dea multora apă la moară.

– Domnule Laird, sunt derutat. Lămureşte-mă în privinţa asta. Cum va fi afectat cazul meu dacă apare vreun articol despre ceea ce am făcut?

– Linişteşte-te, Keith, deocamdată nu e nici un caz în ce te priveşte. Nu s-au formulat capete de acuzare şi probabil că nici nu se va ajunge la asta. Am vorbit cu procurorul districtual în după-amiaza asta, suntem prieteni, însă, deşi a fost interesat de aventura ta, nu s-a arătat grăbit să te acuze de ceva. Nu a eliminat posibilitatea asta, dar mă tem că Boyette este cheia întregii probleme. Probabil că acum este cel mai faimos condamnat aflat în libertate. Astăzi a fost pus sub acuzare pentru crimă în Missouri, ai văzut...

– Da, am văzut asta acum două ore, a spus Keith.

– Mutra lui a apărut peste tot, de aceea cred că va fi prins. Nu cred că se va întoarce în Kansas. Să-l lăsăm celor din Missouri. Dacă va fi închis înainte de a mai face rău cuiva, cred că procurorul districtual de aici ar putea face cazul uitat.

– Şi publicitatea privind amestecul meu?

– Vom vedea. Mulţi oameni de aici te vor admira pentru ceea ce ai făcut. Nu văd cine te-ar critica pentru că ai încercat să-l salvezi pe Donté Drumm, mai ales dacă avem în vedere ceea ce cunoaştem acum. Vom trece peste situaţia asta, dar, te rog, nu mai da nici un interviu.

– Am înţeles, domnule Laird.

CAPITOLUL 39

Cu intermitenţe, Keith a dormit patru ore, apoi s-a ridicat din pat şi s-a dus la bucătărie. S-a uitat la CNN, nu a văzut nimic nou, apoi a pornit laptopul şi a verificat la Houston. La Chron.com existau câteva articole, în care Robbie şi procesele iniţiate de el ocupau locul de frunte. Exista şi o fotografie a lui, făcută pe treptele tribunalului din districtul Chester, fluturând nişte documente. Spusele lui erau citate pe larg, incluzând declaraţiile previzibile prin care promitea că îi va urmări peste tot, chiar până în mormânt, pe cei care se făceau răspunzători de moartea nedreaptă a lui Donté Drumm. Nici unul dintre cei acuzaţi de Robbie, nici măcar guvernatorul, nu făcuse vreun comentariu.

Următorul articol rezuma reacţiile diferitelor grupuri care militau împotriva pedepsei cu moartea din stat, iar Keith s-a simţit mândru văzând că AteXX ocupa o poziţie de frunte. Existau cereri pentru reacţii drastice – obişnuitul moratoriu asupra execuţiilor, investigarea celor de la Departamentul de Poliţie din Slone, a Curţii de Apeluri Criminale din Texas, a modului în care guvernatorul foloseşte dreptul la clemenţă, a procesului în sine, a lui Paul Koffee şi ale procuraturii locale şi aşa mai departe. Erau programate demonstraţii pentru marţi la amiază la Capitoliul Statului din Austin, la Universitatea de Stat Sam Houston din Huntsville, la Universitatea Texas Southern şi la zece alte instituţii de învăţământ.

Cel mai vechi membru al Senatului din Texas era Rodger Ebbs, un procuror foarte activ din Houston, care avea multe de spus. El a cerut ca guvernatorul să convoace o sesiune de urgenţă a legislativului pentru a se iniţia o anchetă specială pentru investigarea tuturor aspectelor fiascoului în cazul Drumm. Ebbs era vicepreşedinte al Comisiei de Finanţe a Senatului şi de aceea avea o influenţă considerabilă asupra tuturor aspectelor legate de bugetul statului. El a promis că va întrerupe relaţiile cu administraţia statului dacă nu se organiza o sesiune specială. Nu s-a înregistrat nici un comentariu din partea guvernatorului.

Drifty Tucker, următorul om programat pentru execuţie, a devenit peste noapte subiect de ştiri. Data execuţiei lui era 28 noiembrie, peste mai puţin de două săptămâni, iar cazul lui, rămas în hibernare vreme de un deceniu, începea să atragă foarte mult atenţia.

Articolul scris de Eliza Keene era numărul patru pe listă. Keith a dat clic pe el şi a văzut fotografia în care apăreau el, Robbie, Aaron şi Martha Handler, toţi arătând foarte serioşi în timp ce plecau de la fosta gară pentru a face deplasarea la Huntsville. Titlul era „Preot din Kansas – martor la execuţia lui Drumm". Ea descria datele esenţiale ale poveştii şi cita câteva afirmaţii făcute de Keith. În urmă cu mulţi ani, asistase şi ea la o execuţie şi era intrigată de faptul că o persoană putea fi admisă ca martor atât de uşor. Nimeni din personalul închisorii nu dorise să dea o declaraţie în legătură cu acest aspect. Evident, ea luase legătura şi cu firma de avocatură Flak pentru a schimba câteva cuvinte cu cineva, dar nu găsise pe nimeni dispus să discute cu ea. Un consilier de la Anchor House a afirmat că reverendul Schroeder venise de cel puţin două ori în cursul săptămânii precedente şi îl căutase pe Boyette. Acesta semnase în registru. Ofiţerul care trebuia să îl supravegheze pe Boyette nu a scos nici un cuvânt. Aproape jumătate din articol vorbea despre Keith şi Boyette şi goana lor nebună spre Texas pentru a opri execuţia. Era prezentată o mică fotografie a lui Boyette în timp ce le răspundea reporterilor, luată joia precedentă. A doua jumătate a articolului căpăta un ton diferit şi se

ocupa de posibilele probleme legale cu care se confrunta Keith. Preotul putea fi oare pus sub acuzare pentru că ajutase cu bună ştiinţă un condamnat să încalce prevederile eliberării condiţionate? Pentru a da un răspuns la o astfel de problemă, doamna Keene făcuse apel la câţiva experţi. Un profesor de drept de la University of Houston afirmase: „Gestul a fost onorabil, însă a reprezentat o încălcare evidentă a legii. Acum, când Boyette este liber, presupun că preotul ar trebui să se consulte cu un avocat".

„Bravo, gură-spartă, s-a admonestat Keith. După cum spune avocatul meu, încălcarea legii este cât se poate de clară. Poate că ar trebui să te interesezi înainte de a face afirmaţii către presă."

Un avocat din Houston afirmase: „Putem vorbi de o încălcare a legii, însă analizând mai complet imaginea, eu consider că omul este un erou. Mi-ar face o deosebită plăcere să-l reprezint în faţa unor juraţi".

Juraţi? Elmo Laird spera că va fi vorba doar de o acuzaţie minoră, recunoaşterea acuzaţiei şi un avertisment. În orice caz, aşa îşi amintea Keith. Şi, pentru a consulta orice specialist posibil, doamna Keene stătuse de vorbă cu un fost procuror din Texas, care afirmase: „O infracţiune rămâne infracţiune, indiferent de situaţie. Eu nu i-aş acorda circumstanţe atenuante. Iar faptul că este preot nu prezintă nici o importanţă".

Cel de-al cincilea articol era o continuare a investigaţiei feroce privind ceea ce se petrecuse în cadrul instituţiei guvernatorului în orele de dinaintea execuţiei. Până în acel moment, nimeni din echipa de jurnalişti nu reuşise să găsească pe cineva din anturajul guvernatorului care să admită că vizionase filmul în care Boyette făcuse mărturisirea. E-mailul fusese trimis de la firma de avocatură Flak la ora 15.11, iar Robbie se îngrijise să pună la dispoziţia oricui evidenţele furnizate de server. Oamenii guvernatorului nu procedaseră la fel. Nimic nu venea din acea direcţie. Consilierii lui apropiaţi, dar şi alţi oameni, care nu îi erau chiar atât de apropiaţi, făceau front comun şi nu doreau să declare nimic. Probabil că acest lucru avea să se

schimbe. După începerea investigaţiei, când vor începe să curgă citaţiile, oamenii vor începe să arate cu degetul către cei răspunzători.

La ora 6.02 dimineaţa, pe Keith l-a trezit soneria telefonului. Pe micul ecran i-a apărut că apelantul era „necunoscut". S-a grăbit să răspundă înainte ca ţârâitul să îi trezească pe băieţi sau pe Dana. Un bărbat cu un accent străin pronunţat, probabil franţuzesc, a spus că îl căuta pe reverendul Keith Schroeder.

– Cine sunteţi?

– Mă numesc Antoine Didier şi lucrez la *Le Monde,* ziar din Paris. Aş dori să discutăm despre cazul Drumm.

– Îmi pare rău, dar nu am nimic de declarat.

Keith a închis imediat şi a aşteptat ca telefonul să sune din nou. Aşa s-a şi întâmplat, astfel că a spus repede: „Nu comentez, domnule", şi a închis din nou. În casă existau patru telefoane, de aceea s-a grăbit să treacă pe la fiecare şi să tasteze „Nu deranjaţi" pe fiecare dintre ele. Revenind în dormitor, a găsit-o pe Dana trează.

– Cine a telefonat? a întrebat ea, frecându-se la ochi.

– Francezii.

– Cine?

– Hai, scoală. Cred că ne aşteaptă o zi lungă.

Lazarus Flint era primul inspector de mediu de culoare din East Texas. Vreme de peste treizeci de ani supraveghease modul de întreţinere al Râului Roşu la Rush Point, iar în ultimii nouă ani protejase cu răbdare terenul sacru pe care familia şi prietenii lui Nicole Yarber veneau ca să-şi desfăşoare sesiunile de rugăciune şi de priveghere. Aceştia apăreau când şi când şi se aşezau în apropierea crucii improvizate. Stăteau acolo, plângeau şi aprindeau lumânări, privind tot timpul în depărtare, spre râu, ca şi cum acesta ar fi luat-o pe fată cu sine. Ca şi cum toţi ar fi ştiut sigur că acolo se găsea locul ei de odihnă veşnică. Iar o dată pe an, când se comemora dispariţia ei, mama fetei îşi făcea pelerinajul anual la Rush Point, întotdeauna înconjurată de camere de filmare, întotdeauna jelind şi văicărindu-se.

Atunci oamenii aprindeau alte lumânări, înveşmântau crucea cu flori, aduceau lucruri care aminteau de ea, tot felul de desene artistice şi tot felul de mesaje. Stăteau până la căderea întunericului şi plecau întotdeauna după o ultimă rugăciune în apropierea crucii.

Lazarus era din Slone şi nu crezuse niciodată că vinovat de moartea fetei era Donté. Unul dintre nepoţii lui fusese condamnat pentru o spargere cu care nu avea nici o legătură, iar Lazarus, ca majoritatea negrilor din Slone, nu avea deloc încredere în poliţie. Condamnaseră pe cine nu trebuia, aşa îşi spusese de multe ori, în timp ce îi urmărea pe membrii familiei lui Nicole şi pe prietenii acesteia dându-se în spectacol.

Marţi dimineaţă, înainte de sosirea cuiva la Rush Point, Lazarus şi-a parcat camioneta în apropierea acelui altar improvizat şi, încet, metodic, s-a apucat să dezasambleze totul. A scos crucea din pământ – de-a lungul anilor acolo se aflaseră mai multe cruci, fiecare mai mare decât precedenta. A ridicat blocul de granit acoperit de ceară, pe care oamenii obişnuiau să lipească lumânările. Erau patru fotografii ale lui Nicole, două laminate şi două înrămate, cu geam. „O fată foarte atrăgătoare", a gândit Lazarus cât a aşezat fotografiile în camionetă. O moarte îngrozitoare, dar aşa fusese şi a lui Donté. A strâns bibelourile din porţelan înfăţişând majorete, tăbliţele de lut pe care fuseseră imprimate mesaje, lucrări din bronz pe care cuvintele nu se mai distingeau, picturi în ulei pe pânză şi un morman de flori ofilite.

O grămadă de gunoi, după părerea lui.

„Ce risipă", a gândit Lazarus, în timp ce se îndepărta cu camioneta de acel loc. Eforturi risipite, lacrimi inutile, emoţii, ură, speranţe, rugăciuni în van. Fata fusese tot timpul la cinci ore de mers cu maşina de acolo, îngropată pe un deal din Missouri de altcineva. Nici nu se apropiase vreodată de Rush Point.

Marţi, la ora 12.15, Paul Koffee a intrat în biroul judecătorului Henry. Deşi era ora prânzului, pe masă nu se vedea nimic de mâncare. Judecătorul Henry a rămas la birou, iar Koffee s-a aşezat pe un scaun moale din piele, unul pe care îl ştia bine.

Koffee nu ieşise din cabana lui de vineri seară. Luni, nu telefonase la birou, iar oamenii din subordine nu ştiau unde se află. Cele două apariţii ale lui în instanţă, în faţa judecătorului Henry, fuseseră amânate. Arăta slăbit, obosit, palid, cu cearcăne sub ochi. Atitudinea lui semeaţă dispăruse.

– Ce mai faci, Paul? l-a întrebat judecătorul cu amabilitate.

– Am avut şi vremuri mai bune.

– Sunt convins. Tu şi personalul tău lucraţi pentru a demonstra că Drumm şi Boyette au fost înţeleşi?

– Ne gândim şi la soluţia asta, a răspuns Koffee, privind în acest timp pe fereastra din stânga lui.

Îi era greu să stabilească un contact vizual cu judecătorul, însă acesta din urmă nu-l slăbea din ochi.

– Paul, s-ar putea să-ţi dau o mână de ajutor în problema asta. În aceste momente, şi eu, şi tu, dar şi restul lumii ştim prea bine că o asemenea teorie nu este decât o încercare bolnavă, neroadă şi disperată de a-ţi salva pielea. Nimic nu te poate scăpa. Iar dacă insişti cu orice preţ asupra acestei teorii a înţelegerii dintre cei doi vei fi alungat din oraş în hohote de râs. Ba, mai grav, asta va crea noi tensiuni. Nu ţine, Paul. Nu mai insista în direcţia asta. Nu pregăti nici un dosar, fiindcă, dacă o faci, ţi-l resping imediat. Fă totul uitat, Paul. Uită cu totul de funcţia ta.

– Îmi sugerezi să-mi dau demisia?

– Da. Şi încă imediat. O să-ţi închei cariera în dizgraţie; şi pune-i singur capăt, Paul. Pentru că dacă mai întârzii mult, negrii vor ieşi din nou în stradă.

– Şi dacă nu vreau să demisionez?

– Nu te pot sili să o faci, dar te pot face să regreţi că nu ai demisionat. Sunt judecătorul tău, Paul, şi decid în privinţa oricărui caz prezentat. Eu prezidez orice proces. Atâta vreme cât vei rămâne procuror districtual, biroul tău nu primeşte nici o aprobare din partea mea. Nici măcar să nu-mi prezinţi vreo moţiune, pentru că nici măcar nu o voi analiza. Să nu pui pe nimeni sub acuzare; voi respinge orice

acuzaţie. Să nu ceri iniţierea vreunui proces, pentru că săptămâna asta sunt ocupat. Nimic, Paul, nimic. Nici tu, nici oamenii tăi nu veţi reuşi să faceţi ceva.

Koffee a început să respire greu, pe gură, încruntându-se la judecător şi încercând să înţeleagă ceea ce auzise.

– Eşti cam sever, domnule judecător.

– Da, dacă aşa trebuie să procedez ca să te scot din această funcţie.

– Aş putea depune o plângere.

Judecătorul Henry a început să râdă.

– Am optzeci şi unu de ani şi sunt pe punctul de a mă retrage. Nu-mi pasă.

Koffee s-a ridicat încet în picioare şi s-a apropiat de o fereastră. A vorbit fără să se întoarcă spre judecător:

– Elias, cinstit să fiu, nici mie nu-mi pasă. Vreau să plec de aici, să fac o pauză, să mă duc cât mai departe. Am doar cincizeci şi şase de ani, sunt destul de tânăr ca să fac şi altceva. A urmat o pauză destul de lungă, cât şi-a plimbat un deget pe foaia de geam. Dumnezeule, nu-mi vine să cred, domnule judecător. Cum de s-a întâmplat aşa ceva?

– Toată lumea a fost neglijentă. Poliţia a făcut treabă de mântuială. Atunci când nu ai dovezi, calea cea mai simplă de a rezolva o crimă e să obţii o confesiune.

Koffee s-a răsucit şi a făcut câţiva paşi spre marginea biroului. Avea ochii umezi, iar mâinile îi tremurau.

– Nu te pot minţi, domnule judecător. Mă simt terminat.

– Înţeleg. Sunt convins că, într-o situaţie ca asta, şi eu m-aş simţi exact la fel.

Privind în pământ, Koffee a zis într-un târziu:

– Elias, dacă aşa trebuie, o să plec. Cred că asta înseamnă organizarea de alegeri speciale.

– Sigur, dar am o sugestie. Când îţi dai demisia, lasă-l în locul tău pe Grimshaw, fiindcă este cel mai bun dintre adjuncţii tăi. Convoacă marele juriu şi acuză-l pe Boyette de crimă. Cu cât faci asta mai repede, cu atât mai bine. Ar fi un act simbolic salvator – cu alte

cuvinte, noi, sistemul de justiţie, ne recunoaştem greşeala, iar acum încercăm să o îndreptăm prin punerea sub acuzare a adevăratului ucigaş. Recunoaşterea noastră va ajuta mult la calmarea spiritelor în Slone.

Koffee a încuviinţat din cap şi a strâns mâna judecătorului.

În cursul zilei, la biroul lui Keith s-au primit numeroase telefoane. Charlotte Junger le-a rezolvat pe toate, explicându-le celor care sunau că reverendul nu se afla acolo. Keith a sosit la birou spre sfârşitul după-amiezii. Preferând să stea departe de telefon şi de reporterii insistenţi, îşi petrecuse toată ziua ascuns în spital, unde îşi vizitase enoriaşii bolnavi.

La cererea lui, Charlotte întocmise o listă a celor care telefonaseră, iar Keith a examinat-o în biroul lui, cu uşa încuiată şi cu telefonul deconectat. Reporterii erau de pretutindeni, din San Diago până în Boston, şi din Miami până în Portland. Şase din cei treizeci şi nouă erau de la ziare europene, iar unsprezece din Texas. Un reporter spusese că era din Chile, deşi Charlotte nu era convinsă, având în vedere accentul omului. Trei enoriaşi ai bisericii St. Mark telefonaseră pentru a se plânge. Nu le plăcea faptul că pastorul lor era acuzat de încălcarea legii; iar Keith se vedea silit să recunoască asta. Doi enoriaşi telefonaseră ca să-şi exprime admiraţia şi sprijinul lor. Povestea încă nu fusese publicată în ziarul de dimineaţă din Topeka. Asta avea să se întâmple a doua zi, iar Keith se aştepta ca aceeaşi fotografie să apară în tot oraşul.

Luke, fiul lui de şase ani, a avut un meci în nocturnă şi, cum era marţi, familia Schroeder a mâncat la pizzeria preferată. Băieţii au fost trimişi la culcare la 21.30, iar Keith şi Dana s-au retras la 22.00. S-au întrebat dacă era cazul ca telefoanele să rămână închise în continuare, însă până la urmă au convenit să renunţe la blocarea apelurilor şi să spere că nu vor fi deranjaţi. Dacă avea să sune vreun reporter, atunci le vor reduce la tăcere. La 23.12, telefonul a sunat. Încă treaz, Keith a ridicat receptorul şi a zis:

– Alo.

– Pastore, ce mai faci?

Era Travis Boyette. Anticipând un asemenea eveniment neverosimil, Keith conectase un reportofon la telefon. A apăsat butonul de înregistrare şi a continuat:

– Bună, Travis.

Dana s-a trezit. S-a dat jos din pat şi a aprins lumina, şi-a găsit telefonul mobil şi a format numărul unui detectiv pe nume Lang, cu care se întâlniseră de două ori.

– Ce-ai mai făcut în ultima vreme? a întrebat Keith.

Parcă erau doi prieteni vechi. Lang îi spusese să-l ţină pe Boyette la telefon cât de mult posibil.

– Circul de colo-colo, pentru că nu pot rămâne multă vreme într-un singur loc.

Vorbea cu dificultate, rostind cuvintele cu greutate.

– Tot în Missouri eşti?

– Nu, am plecat din Missouri înaintea ta, pastore. Sunt când ici, când colo.

– Travis, ţi-ai uitat bastonul. L-ai lăsat pe pat. De ce ai făcut asta?

– Nu mai am nevoie de el, nici nu-mi trebuia. Am exagerat puţin, pastore, te rog să mă ierţi. Am o tumoare, dar o am de multă vreme. Şi e meningiom, nu glioblastom. Gradul unu. Ceva benign. Mă sâcâie din când în când, dar nu cred că o să mă ucidă. Bastonul era o armă, pastore, pe care o foloseam ca să mă apăr. Când trăieşti alături de nişte brute într-un adăpost, nu ştii niciodată când ai nevoie de o armă.

În fundal se auzea muzică country, probabil că Boyette era într-un local prăpădit.

– Dar şchiopătai.

– Ei, fii serios, pastore, dacă foloseşti bastonul trebuie să şi şchiopătezi puţin, nu crezi?

– N-am de unde să ştiu asta, Travis. Ştiu nişte oameni care sunt pe urmele tale.

– Asta nu-i o noutate în viaţa mea. N-au cum să mă găsească. Aşa cum nu ar fi găsit-o nici pe Nicole. Pastore, au îngropat-o?

– Nu. Înmormântarea ei este joi. Iar a lui Donté, mâine.

– Poate mă furişez până acolo să o văd pe a lui Nicole, ce părere ai de asta, pastore?

Grozavă idee. Nu doar că-l vor prinde, dar îl şi vor stâlci în bătaie.

– Cred că aşa ar trebui să faci. Doar din cauza ta are loc înmormântarea. Mi se pare normal.

– Ce mai face frumuşica ta nevastă, pastore? Pun pariu că voi doi v-aţi distrat ceva. E atât de atrăgătoare...

– Încetează, Travis. (Omul trebuia să fie făcut să vorbească.) Te-ai mai gândit la Donté Drumm?

– Nu prea. Trebuia să ne dăm seama că oamenii de acolo nu ne vor asculta.

– Ne-ar fi ascultat dacă ai fi apărut mai devreme. Dacă am fi găsit întâi cadavrul, execuţia nu ar mai fi avut loc.

– Tot pe mine dai vina, nu?

– Păi, pe cine altul? Am impresia că tu te consideri în continuare victimă, nu?

– Nu ştiu ce sunt şi ce nu. Să-ţi spun ceva, pastore. Trebuie să găsesc o femeie, înţelegi ce vreau să spun?

– Travis, ascultă-mă. Spune-mi unde eşti şi vin acolo să te iau şi să te aduc înapoi la Topeka. Sunt dispus să plec chiar acum. Mai facem o călătorie cu maşina, doar noi doi. Nu-mi pasă unde eşti. O să fii închis aici, iar apoi te vor extrăda în Missouri. Fă măcar o dată ce trebuie, Travis, ca să nu mai aibă nimeni de suferit. Hai s-o facem, amice.

– Pastore, nu-mi plac închisorile. Am trecut pe acolo şi ştiu ce vorbesc.

– Dar te-ai săturat să tot faci rău oamenilor, Travis. Ştiu că e aşa. Doar tu mi-ai spus asta.

– Se poate. Trebuie să plec, pastore.

– Sună-mă oricând, Travis. Eu nu încerc să depistez de unde telefonezi. Vreau doar să stăm de vorbă.

Convorbirea s-a întrerupt.

O oră mai târziu, detectivul Lang a sosit acasă la Keith, ca să asculte convorbirea. Identificarea telefonului reuşise: acesta fusese furat din Lincoln, Nebraska.

CAPITOLUL 40

Serviciul religios pentru înmormântarea lui Donté Drumm urma să se țină în sanctuarul Bisericii Metodiste Africane Bethel, unde încăpeau 250 de persoane. Dacă se puneau scaune pliante în orice locșor disponibil, balconul corului se umplea, iar bătrânii și tinerii stăteau în picioare câte doi pe rând de-a lungul pereților, capacitatea creștea la 350 de persoane. La sfârșitul zilei de joi, când s-a anunțat că orele de curs nu vor fi reluate, s-au dat câteva telefoane și planurile au fost schimbate. Serviciul religios avea să se țină în sala de sport a liceului, unde încăpeau două mii de oameni. S-a stabilit ora unu după-amiază. Înhumarea lui Donté avea să aibă loc imediat după aceea, la cimitirul Greenwood, alături de tatăl lui.

La amiază, în sala de sport se strânseseră cel puțin două mii de oameni, iar alții așteptau nerăbdători să intre. Sicriul fusese plasat la un capăt al sălii, sub un panou de baschet și era înconjurat de o mare de aranjamente florale frumoase. De pe un ecran aflat deasupra sicriului, fața lui atrăgătoare și zâmbitoare îi întâmpina pe cei care veniseră să-și ia adio de la el. Membrii familiei lui stăteau în primul rând, pe scaune pliante și, pe măsură ce mulțimea intra, se străduiau să-și păstreze stăpânirea de sine, își salutau prietenii ori îmbrățișau necunoscuți. Corul bisericii stătea în apropierea florilor, cântând în surdină. Domnișoara Daphne Dellmore, o fată bătrână cu purtări de sfântă, care încercase cândva fără succes să-l învețe pe Donté Drumm

să cânte la pian, acompania corul la o pianină Baldwin. La dreapta sicriului se găsea o mică scenă înălţată, cu un podium şi microfon, iar în faţa ei, pe scaune pliante, stăteau toţi jucătorii de la Slone Warriors, împreună cu antrenorii şi preparatorii. Toţi purtau cu mândrie treningurile albastre de paradă. În afara jucătorilor de fotbal, în mulţime mai erau câteva chipuri de albi, dar nu multe.

Reporterii fuseseră plasaţi într-un ţarc, dar la propriu. Sub îndrumările ferme ale lui Marvin Drumm, reporterii şi cameramanii stăteau grupaţi strâns la capătul celălalt al sălii, sub celălalt panou, fiind blocaţi de un şir de scaune legate între ele cu bandă galbenă folosită de poliţie la locul crimelor. Câţiva tineri de culoare, masivi şi purtând costume negre, stăteau alături de banda galbenă şi îi urmăreau pe reporteri, care fuseseră preveniţi să nu scoată nici un sunet. Orice încălcare a acestei cereri însemna scoaterea din sală şi foarte probabil vreun picior rupt afară, în parcare. La fel ca majoritatea oamenilor din oraş, familia se săturase de reporteri.

Roberta hotărâse să închidă sicriul. Nu voia ca ultima imagine a lui Donté să fie aceea a unui cadavru. Înţelesese că slujba va fi urmărită de mulţi oameni, şi ea îl prefera pe Donté zâmbitor.

La unu şi douăzeci, sala era ticsită de lume. S-au închis uşile. Corul a încetat să cânte, iar reverendul Johnny Canty a urcat pe podium.

– Ne aflăm aici pentru a celebra viaţa, a spus el, nu pentru a jeli o moarte.

Asta a sunat bine, astfel că au urmat o mulţime de „Amin", însă dispoziţia oamenilor era departe de a fi una de sărbătoare. Aerul era încărcat de tristeţe, dar nu tristeţea născută din pierdere. Era o tristeţe pornită din mânie şi din nedreptate.

Prima rugăciune a fost făcută de reverendul Wilbur Woods, pastor alb al Primei Biserici Metodiste Unite din Slone. Cedric Drumm îi trimisese o invitaţie, pe care reverendul o acceptase fără să stea pe gânduri. Acesta a ţinut o predică frumoasă, în care a insistat asupra iubirii şi iertării şi, mult mai important, asupra justiţiei. Oprimaţii nu trebuie să rămână oprimaţi. Cei care se fac răspunzători de

nedreptate trebuie să înfrunte ei înşişi nedreptatea. Glasul reverendului Woods era scăzut, dar puternic, iar cuvintele lui au relaxat mulţimea. Prezenţa unui pastor alb stând pe scenă cu ochii închişi, braţele ridicate, cu sufletul deschis în văzul tuturor, a liniştit sentimentele ostile, fie şi doar pentru un moment.

Donté nu vorbise niciodată de propria înmormântare. De aceea, mama lui alesese muzica, vorbitorii şi ordinea de desfăşurare a ceremoniei, iar ea trebuia să reflecte credinţa nezdruncinată a familiei. Donté afirmase că renunţase la credinţă, dar mama lui nu-l crezuse.

Corul a cântat *Mai aproape de Tine,* şi lacrimile au început să curgă. S-au auzit plânsete pline de durere, urmate de suspine şi vaiete. Când lucrurile s-au liniştit, a venit rândul cuvântărilor de elogiere. Prima a fost ţinută de unul dintre colegii de echipă ai lui Donté, un tânăr care în acel moment era medic la Dallas. A doua a fost rostită de Robbie Flak. Când acesta s-a apropiat de podium, mulţimea s-a ridicat instantaneu în picioare şi a început să aplaude reţinut. Se aflau la o slujbă religioasă; aplauzele şi ovaţiile nu-şi aveau locul, dar unele lucruri nu pot fi ţinute perfect sub control. Robbie a stat multă vreme pe scenă, făcând semne din cap către oameni, ştergându-şi lacrimile şi mulţumindu-le pentru sentimentele de admiraţie, dorindu-şi să nu se fi aflat acolo.

Pentru cineva care îşi petrecuse ultimele câteva zile revărsându-şi furia spre lume şi dând în judecată pe oricine îi tăiase calea, comentariile lui s-au dovedit uimitor de blânde. El nu cunoscuse niciodată însemnătatea iubirii şi a iertării; ceea ce îl mâna pe el înainte era reacţia pe măsura loviturii primite. Simţise însă că, măcar pe moment, trebuia să-şi ţină în frâu instinctele de pugilist şi să încerce să fie calm. A vorbit despre purtarea lui Donté din închisoare, despre numeroasele vizite pe care i le făcuse şi a reuşit chiar să stârnească râsete povestind modul cum îi descrisese acesta mâncarea care li se dădea condamnaţilor la moarte. A citit din două scrisori trimise de Donté şi a strecurat din nou o glumă. A încheiat descriind ultimele momente petrecute de el cu Donté.

– Ultima dorinţă a lui a fost ca într-o bună zi, când se va cunoaşte adevărul, când va fi identificat ucigaşul lui Nicole, când va fi exonerat de vină şi când numele lui va fi reabilitat, membrii familiei lui şi prietenii lui să se întâlnească la cimitir, să facă o petrecere şi să spună lumii că Donté Drumm este nevinovat. Donté, plănuim deja această petrecere!

Emmitt, fiul de paisprezece ani al lui Cedric, a citit o scrisoare din partea familiei, un lung şi sfâşietor rămas-bun de la Donté, şi a făcut acest lucru cu o stăpânire de sine uimitoare. S-a mai cântat un imn, apoi reverendul Canty a ţinut o predică de o oră.

Keith şi Dana au urmărit funeraliile în direct la televiziunea prin cablu, acasă la mama ei, în Lawrence, Kansas, oraşul tinereţii ei. Tatăl Danei murise, iar mama ei era pensionară, după ce fusese profesoară de contabilitate la Universitatea din Kansas. După ce i-a lăsat pe copii la şcoală, Keith şi Dana hotărâseră să pornească la drum, să facă o călătorie de o zi şi să iasă din oraş. Reporterii începuseră să dea târcoale bisericii. Telefoanele sunau întruna. Fotografia lui, alături de Robbie, Martha şi Aaron se afla pe prima pagină a ziarului de dimineaţă din Topeka, iar Keith nu avea chef să i se acorde atenţie, şi nici să răspundă la întrebări. În plus, Boyette hălăduia pe undeva şi avea fantezii legate de soţia lui, de aceea Keith voia să o ştie aproape de el.

Billie, soacra lui, s-a oferit să le pregătească prânzul, iar ei au acceptat pe loc. Cât au urmărit înmormântarea, femeia a repetat de câteva ori:

– Keith, nu-mi vine să cred că ai fost acolo.

– Nici mie. Nici mie.

Totul se petrecuse departe şi cu mult timp în urmă, însă Keith era în stare să închidă ochii şi să simtă mirosul dezinfectantului folosit pentru curăţarea celulei de reţinere, unde aşteptase Donté, şi putea auzi suspinele când draperiile s-au tras deoparte, iar familia l-a văzut pe brancardă, având deja tuburile introduse în vene.

I s-au umezit ochii când l-a văzut pe Robbie primit cu atâta căldură şi a plâns când nepotul lui Donté a citit scrisoarea de adio.

Pentru prima oară de când părăsise Texasul, Keith simţea îndemnul de a se întoarce acolo.

Donté a fost înmormântat într-un loc de pe panta domoală a unui deal, în cimitirul Greenwood, unde îşi găseau odihna veşnică majoritatea negrilor din Slone. După-amiaza devenise noroasă şi răcoroasă şi, în timp ce tinerii care îi cărau sicriul se pregăteau pentru ultimii cincizeci de metri până la groapă, o formaţie de toboşari bătea ritmul care răsuna prin aerul umed. Familia a urmat sicriul până când acesta a fost aşezat cu atenţie deasupra mormântului, după care toţi au luat loc pe scaunele tapiţate cu catifea, plasate alături de movila proaspătă de pământ. Reverendul Canty a rostit câteva cuvinte, a citit câteva versete din Scriptură, apoi şi-a luat ultimul rămas-bun de la fratele lor. Donté a fost coborât în pământ, alături de tatăl lui.

După o oră, lumea a început să plece spre casă. Roberta şi membrii familiei au mai rămas o vreme, au privit sicriul coborât şi ţărâna împrăştiată pe capacul lui. Robbie le-a stat alături, singura persoană din afara familiei.

Miercuri dimineaţă la ora şapte, Consiliul Municipal din Slone s-a întrunit pentru a discuta viitorul detectivului Drew Kerber, care fusese anunţat de şedinţă, dar nu primise invitaţie. Uşa era încuiată; la discuţii participau doar cei şase consilieri, primarul, avocatul oraşului şi un grefier. Singurul consilier de culoare, domnul Varner, a început prin a solicita ca Drew Kerber să fie concediat fără întârziere şi ca oraşul să adopte o rezoluţie prin care să-şi facă autocritica pentru felul în care tratatase cazul Donté Drumm. Era cât se putea de limpede că nu se va ajunge la unanimitate în cadrul acelei şedinţe. Cu oarecare greutate, Consiliul a decis să amâne, fie şi pe termen scurt, adoptarea oricărei rezoluţii. Aceste chestiuni delicate trebuiau abordate una câte una.

Avocatul oraşului i-a avertizat pe participanţi că nu era cazul ca Drew Kerber să fie concediat imediat. După cum ştia toată lumea,

domnul Flak intentase un proces mamut împotriva municipalităţii, iar concedierea lui Kerber era sinonimă cu recunoaşterea vinovăţiei.

– Îi putem propune pensionarea înainte de termen?

– Lucrează doar de şaisprezece ani. Nu are dreptul să se pensioneze.

– Nu-l putem menţine în forţele de poliţie.

– Nu-l putem transfera vreme de un an sau doi la Poliţia parcurilor?

– Asta ar însemna că ignorăm ceea ce a făcut în cazul Drumm.

– Da, aşa e. Trebuie concediat.

– Eu înţeleg că noi, municipalitatea, dorim să contestăm acuzaţiile ce ni se aduc prin acţiunile în instanţă. Chiar vorbim serios când afirmăm că vom susţine că nu avem nici o vină?

– Aceasta este poziţia iniţială recomandată de avocaţii noştri specializaţi în asigurări.

– Atunci concediaţi-i şi să găsim nişte avocaţi de bun-simţ.

– Singurul lucru pe care îl putem face este să recunoaştem că poliţia noastră s-a înşelat şi am rezolvat problema. Cu cât mai curând, cu atât mai bine.

– De ce eşti atât de convins că poliţia a greşit?

– Nu citeşti ziarele? Nu ai televizor?

– Nu cred că e chiar atât de clar.

– Asta pentru că niciodată nu vezi evidenţa.

– Nu-mi place să mi se spună aşa ceva.

– Nu ai decât. Dacă-ţi închipui că vom apăra municipalitatea împotriva familiei Drumm, atunci tu eşti incompetent şi ar trebui să demisionezi.

– S-ar putea să demisionez oricum.

– Grozavă idee, dar ia-l şi pe Drew Kerber cu tine.

– Kerber are o reputaţie proastă de multă vreme. Nici nu trebuia angajat, ori trebuia concediat în urmă cu ani şi ani. Este greşeala municipalităţii că a rămas pe poziţie şi sunt convins că acest lucru va ieşi la iveală în instanţă, corect?

– Da, sigur.

– Instanţă? Se pronunţă cineva în favoarea ideii de a merge în instanţă în acest caz? Dacă da, atunci ai nevoie să treci un test de inteligenţă.

Dezbaterea a continuat tot mai dezlănţuită timp de două ore. Câteodată, toţi cei şase consilieri păreau să vorbească în acelaşi timp. S-au proferat ameninţări, insulte, s-au jignit unii pe alţii, dar nu s-a ajuns la un consens, deşi toată lumea a simţit că municipalitatea ar fi trebuit să facă tot posibilul pentru a evita procesul.

În cele din urmă, s-a supus la vot – trei, în favoarea concedierii lui Kerber, iar trei dorind să aştepte şi să vadă ce se va întâmpla. Cum era paritate, primarul a votat în favoarea concedierii. Detectivii Jim Morrissey şi Nick Needham participaseră la interogatoriul-maraton care dusese la obţinerea confesiunii, dar amândoi plecaseră din Slone şi ajunseseră în departamente de poliţie din oraşe mai mari. Actualul şef al poliţiei, Joe Radford, fusese adjunct în urmă cu nouă ani şi, drept urmare, aproape că nu avea nici un amestec în anchetarea dispariţiei lui Nicole Yarber. S-a propus o moţiune şi pentru concedierea lui, dar ea a picat pentru că nu a avut susţinere.

Domnul Varner a ridicat apoi problema atacului cu gaze lacrimogene din parcul Civitan de joia trecută, noaptea, şi a cerut ca municipalitatea să condamne folosirea unei asemenea metode. După încă o oră de dezbateri încinse, au decis să amâne discuţia pentru o altă dată.

Miercuri noaptea, străzile din Slone erau curate şi liniştite. După o săptămână de întruniri, proteste, petreceri şi, în unele cazuri, de încălcare a legii, demonstranţii, protestatarii, gherilele, luptătorii – indiferent cum s-ar fi autointitulat ei – erau obosiţi. Puteau incendia întregul oraş şi tulbura viaţa oraşului vreme de un an, dar Donté avea să se odihnească în continuare în cimitirul Greenwood. Câţiva dintre aceştia s-au strâns în parcul Washington pentru a bea bere şi a asculta muzică, dar până şi ei se săturaseră să arunce cu pietre şi să îi înjure pe poliţişti.

La miezul nopţii s-a dat ordinul, iar oamenii din Garda Naţională au părăsit repede şi discret orăşelul Slone.

CAPITOLUL 41

Convocarea episcopului a sosit prin e-mail joi dimineaţa şi a fost confirmată printr-o scurtă convorbire telefonică în care nu s-a discutat nimic important. La ora nouă dimineaţa, Keith şi Dana erau din nou pe drum, de astă dată îndreptându-se spre sud-vest, pe Interstate 35, către Wichita. În timp ce conducea, Keith şi-a amintit de aceeaşi călătorie făcută cu numai o săptămână în urmă, cu aceeaşi maşină, ascultând acelaşi post de radio, însă având un alt pasager. Reuşise în cele din urmă să o convingă pe Dana că Boyette era suficient de dement ca să o urmărească. Individul fusese arestat de nenumărate ori, deci nu era cel mai inteligent criminal de acest gen. Însă până când Boyette avea să fie prins, Keith nu dorea să-şi scape soţia din ochi.

Keith îşi neglija îndatoririle şi biserica. Activitatea nonprofit pe care o desfăşura Dana şi toate întâlnirile zilnice fuseseră lăsate deoparte. În acele momente doar familia conta. Dacă ar fi avut libertatea şi banii necesari, Keith şi Dana şi-ar fi îmbarcat băieţii şi ar fi pornit într-o călătorie lungă. Pe Dana o îngrijora situaţia soţului ei. Participase la un eveniment extrem de tulburător, o tragedie care avea să-l urmărească până la moarte, şi, deşi nu reuşise nicidecum să o împiedice sau să intervină în vreun mod, era împovărat de ea. Îi spusese în câteva rânduri cât de pângărit se simţise după ce se terminase execuţia, cum dorise să ajungă undeva să facă măcar un duş, pentru a se curăţa de sudoare, epuizare şi complicitate. Nu dormea şi nici nu

mânca, iar când se afla în preajma copiilor se străduia să fie vesel, glumeţ, dornic de joacă, dar totul era de faţadă. Keith era rupt de toate şi, odată cu trecerea zilelor, Dana începuse să-şi dea seama că el nu reuşea să se desprindă de experienţa trăită. Părea să fi uitat cu totul de treburile bisericii. Nu adusese deloc vorba de subiectul unei predici sau de ceva care să aibă legătură cu slujba de duminica următoare. Pe biroul lui se strânsese un morman de mesaje, şi toate aşteptau răspuns. Îl rugaseră pe alt preot să conducă următoarea cină de seară, care se desfăşura miercuri, punând totul pe seama unei migrene. Keith nu suferise niciodată de migrene, niciodată nu se prefăcuse bolnav şi niciodată nu ceruse cuiva să-i ţină locul într-o situaţie delicată. Atunci când nu citea despre cazul Drumm sau nu căuta articole sau site-uri despre pedeapsa capitală, Keith se uita la emisiuni de ştiri transmise de televiziunea prin cablu, ştiri care se suprapuneau la nesfârşit. Ceva era pe cale să se întâmple.

Episcopul, pe nume Simon Priester, era un bătrân rotund ca o minge, care se căsătorise cu biserica şi nu avea nimic altceva de făcut decât să-şi păstorească turma. Deşi abia trecuse de cincizeci de ani, arăta şi se purta ca un om mult mai bătrân, nu mai avea deloc păr pe cap, ci doar câteva smocuri deasupra urechilor, etalând un abdomen grotesc care se revărsa peste curea şi îi atârna dizgraţios peste coapse. În viaţa lui nu existase o soţie care să-l ia la întrebări în legătură cu greutatea corporală, sau să aibă grijă de şosetele lui, sau să se ocupe de petele de sudoare de pe cămăşi. Omul vorbea molcom, ţinându-şi de obicei mâinile în faţă, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca fiecare vorbă să vină din cer. În secret, i se spunea Călugărul, de obicei pe un ton oarecum tandru, dar la fel de des şi dispreţuitor. De două ori pe an, în a doua duminică din luna martie şi în a treia duminică din septembrie, Călugărul insista să ţină o predică în biserica St. Mark din Topeka. Omul reuşea să-i alunge pe enoriaşi. Puţinii care veneau să-l asculte erau cei mai credincioşi dintre enoriaşi, dar până şi aceştia trebuiau convinşi de Keith şi de Dana. Din cauza prezenţei reduse a

credincioşilor, Călugărul era vădit îngrijorat de situaţia de la biserica St. Mark. „Dacă ai şti tu care este realitatea", a gândit Keith, care nu-şi putea imagina congregaţii mai numeroase la celelalte biserici pe la care trecea Călugărul ca să-şi ţină predicile.

Întâlnirea dintre ei nu era urgentă, deşi e-mailul iniţial începuse cu „Dragul meu Keith, sunt profund îngrijorat..." Simon sugerase o discuţie la masa de prânz, modul lui preferat de a-şi petrece timpul, la o dată oarecare săptămâna următoare, însă Keith nu avea prea multe lucruri de făcut. În realitate, o călătorie până în Wichita îi oferea prilejul de a părăsi oraşul şi de a petrece o zi numai cu Dana.

– Sunt convins că ai văzut asta, a spus Simon, după ce s-au aşezat comod la o măsuţă pe care se găseau cafea şi croasanţi.

Era vorba de o copie a unui articol de fond din ediţia de dimineaţă a ziarului ce apărea la Topeka, pe care Keith îl citise deja de trei ori înainte de răsăritul soarelui.

– Da, a răspuns Keith.

În discuţiile cu Călugărul era întotdeauna preferabil să foloseşti cât mai puţine cuvinte. Omul era sclipitor în ceea ce privea preluarea cuvintelor de prisos, pe care le toca mărunt şi apoi ţi le lega de gât.

Stând cu mâinile împreunate, după o îmbucătură de croasant care nu fusese înghiţită complet, pentru că o firimitură mare rămăsese lipită pe buza lui de jos, Călugărul a spus:

– Keith, să nu mă înţelegi greşit, dar noi suntem foarte mândri de tine. Ce curaj ai avut... N-ai mai ţinut seama de nimic şi te-ai repezit într-o zonă de război pentru a salva viaţa unui om. Dacă mă gândesc bine, a fost uimitor.

– Mulţumesc, Simon, dar nu ţin minte să mă fi simţit chiar atât de curajos. Pur şi simplu am reacţionat.

– Adevărat, adevărat. Dar cred că ai fost îngrozit. Cum a fost, Keith? Violenţă, condamnaţi la moarte, drumul cu Boyette? Îmi închipui că a fost cumplit.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea Keith era să spună acea poveste, însă Călugărul părea din cale-afară de dornic să o asculte.

– Fii serios, Simon, doar ai citit ziarele, a încercat Keith să scape. Ştii bine ce s-a întâmplat.

– Keith, fă-mi pe plac. Ce s-a întâmplat în realitate?

Drept urmare, Keith a povestit ca să-i facă pe plac superiorului său, care, la fiecare cincisprezece secunde, adăuga la relatare câte o exclamaţie mirată de „Incredibil" sau plescăia din limbă, spunând „Vai, Doamne". La un moment dat, când clătina din cap, firimitura de croasant i s-a desprins de pe buză şi a căzut în cafea, dar Călugărul nu a băgat de seamă. În relatarea lui, Keith a ales să menţioneze şi apelul telefonic înfiorător primit de la Boyette cu o seară în urmă.

– Doamne!

Lucru tipic pentru Călugăr, începuseră cu lucrurile neplăcute – articolul editorial –, trecând apoi la partea plăcută – călătoria plină de curaj a lui Keith spre sud – şi, brusc, discuţia a revenit la adevăratul scop al întâlnirii. Primele două alineate ale editorialului îl lăudaseră pe Keith pentru curajul dovedit, însă asta fusese doar partea de încălzire. Restul articolului îl dojenea pentru faptul că încălcase legea, deşi editorii, la fel ca şi avocaţii, se chinuiau să stabilească precis ce prevedere a legii nu fusese respectată.

– Presupun că beneficiezi de serviciile unui avocat de clasă, a spus Călugărul, arătându-se dispus să facă şi el recomandările necesare, însă numai la cererea lui Keith.

– Am un avocat bun.

– Şi?

– Hai, fii serios, Simon. Sunt convins că înţelegi caracterul relaţiilor confidenţiale.

Chiar suprasolicitată, coloana vertebrală a Călugărului a reuşit să se îndrepte. Deşi pus la punct, el a insistat:

– Desigur. Nu intenţionam să-mi vâr nasul, dar problema ne interesează, Keith. S-au făcut sugestii că ar putea urma o anchetă penală şi că ai putea fi luat la întrebări, ca să zic aşa, şi câte altele. Chestia asta nu mai este privată.

– Sunt vinovat de ceva anume, Simon. Am făcut-o, asta este limpede. Avocatul meu consideră că s-ar putea ca într-o bună zi să-mi recunosc vinovăţia privind obstrucţionarea justiţiei, deşi acuzaţia va fi probabil destul de neclară. Nu se pune problema condamnării la închisoare. Ar fi vorba doar de o mică amendă penală. Iar fapta va fi ştearsă din cazier ceva mai târziu. Asta este tot.

Călugărul şi-a terminat croasantul cu o ultimă muşcătură hotărâtă şi, câtva timp, l-a rumegat laolaltă cu alte chestiuni. A înghiţit totul cu o gură de cafea. S-a şters cu un şerveţel de hârtie şi, când totul a devenit limpede, a zis:

– Să presupunem că te declari vinovat de ceva, Keith, ce aştepţi din partea Bisericii?

– Nimic.

– Nimic?

– Am avut de ales, Simon. Să mă gândesc la comoditatea mea şi să sper că aşa era cel mai bine. Ori puteam alege calea pe care am urmat-o. Simon, imaginează-ţi o clipă că aş fi preferat să stau deoparte şi, ştiind cine era adevăratul ucigaş al fetei, nu aş fi acţionat în nici un fel. Ar fi fost executat un nevinovat, după care ar fi fost descoperit cadavrul, iar eu aş fi purtat în spate vinovăţia pentru că nu am intervenit. Tu ce ai fi făcut, Simon?

– Noi te admirăm, Keith, sincer vorbesc, i-a zis Călugărul cu glas slab, evitând să răspundă la întrebare. Pe noi ne preocupă totuşi perspectiva punerii sub acuzare, fiind vorba de unul dintre preoţii noştri, mai ales că totul e foarte mediatizat.

Călugărul folosea deseori cuvântul „noi" atunci când ţinea să insiste asupra unui anumit aspect, ca şi cum toţi liderii importanţi din lumea creştinătăţii şi-ar fi concentrat atenţia asupra chestiunilor presante pentru el.

– Şi dacă-mi recunosc vinovăţia? a întrebat Keith.

– Acest lucru ar trebui evitat, dacă se poate.

– Dar dacă sunt silit?

Călugărul şi-a mutat greutatea corpului impozant, s-a tras de lobul lung al urechii stângi, apoi şi-a împreunat din nou mâinile peste pântec, de parcă s-ar fi pregătit să se roage.

– Politica practicată de sinodul nostru impune declanşarea unor proceduri disciplinare. Acest lucru ar fi cerut de o condamnare penală, sunt convins că înţelegi asta, Keith. Nu putem tolera ca preoţii noştri să ajungă în instanţă, apăraţi de avocaţi, să pledeze vinovaţi, să fie condamnaţi, în timp ce presa jubilează că are subiecte de prezentat. Mai ales într-un caz ca acesta. Keith, gândeşte-te la biserică.

– Şi care va fi pedeapsa?

– E prematur să ne gândim la asta, Keith. Să ne facem probleme mai târziu. Eu voiam doar să purtăm o primă discuţie, atâta tot.

– Simon, vreau să limpezim lucrurile. Există posibilitatea de a primi o pedeapsă disciplinară ori de a fi suspendat, silit să-mi iau o vacanţă lungă, sau poate de a fi răspopit, pentru ceva ce tu ai socotit drept admirabil şi de care Biserica se socoteşte mândră. Corect?

– Corect, Keith, dar să nu sărim calul în privinţa asta. Dacă putem evita punerea sub acuzare, problema poate fi considerată rezolvată.

– Pe vecie, da?

– Cam aşa ceva. Numai să ne ţii la curent. Preferăm să auzim veştile de la tine, nu din ziare.

Keith a dat aprobator din cap, dar deja se gândea la alte lucruri.

Luni dimineaţa, cursurile liceului s-au reluat fără nici un incident. La sosire, elevii au fost întâmpinaţi de jucătorii echipei de fotbal, îmbrăcaţi cu treningurile folosite în meciurile de acasă. La intrarea principală erau şi antrenorii şi majoretele, zâmbind şi strângând mâinile elevilor şi străduindu-se să creeze o atmosferă de reconciliere. Iar în hol, Roberta, Cedric, Marvin şi Andrea stăteau de vorbă cu elevi şi profesori.

Nicole Yarber a fost înmormântată în cadrul unei ceremonii private, joi dimineaţă, exact la o săptămână după executarea lui Donté

Drumm. Nu s-a ţinut nici un serviciu funerar sau de comemorare, Reeva nu se simţea deloc în stare de aşa ceva. Fusese sfătuită de două prietene apropiate să nu facă o slujbă mare şi somptuoasă, pentru că ea nu ar fi fost văzută cu ochi buni decât dacă ar fi fost admisă şi participarea presei. Pe de altă parte, Prima Biserică Baptistă nu avea sanctuar, iar gândul de a închiria o altă biserică nu o atrăgea.

Prezenţa poliţiei i-a ţinut departe pe reporterii cu camere de filmat. Reeva se săturase de oamenii aceia. După nouă ani, era prima oară când fugea de publicitate. Ea şi Wallis invitaseră în jur de o sută de rude şi prieteni şi, practic, toţi au venit. Au existat câteva absenţe notabile. Tatăl natural al lui Nicole a fost exclus de pe listă pentru că nu se deranjase să asiste la execuţie, deşi, aşa cum se vedea silită să recunoască, ar fi vrut ca nici ea să nu fi fost prezentă în camera martorilor. Lucrurile se complicaseră nespus de mult în lumea Reevei, şi faptul că nu-l invitase pe Cliff Yarber i se părea justificat în acele momente. Mai târziu avea să regrete asta. Nu avea să regrete excluderea lui Drew Kerber şi a lui Paul Koffee, doi oameni pe care acum îi ura. Cei doi o înşelaseră, o trădaseră şi o răniseră atât de profund, încât nu avea să-şi mai revină vreodată.

În calitate de arhitecţi ai acelei condamnări nedrepte, Kerber şi Koffee aveau o listă de victime care se lungea mereu. Acum pe ea fuseseră adăugaţi şi Reeva şi familia ei.

Fratele Ronnie, care se săturase de Reeva la fel de mult ca de presă, a ţinut serviciul religios cu o demnitate controlată, aşa cum o impunea ocazia. A vorbit şi a citit din Scriptură şi, în acelaşi timp, a examinat expresiile de perplexitate şi de uimire de pe feţele celor care erau prezenţi. Toţi erau albi şi toţi fuseseră cât se poate de convinşi că rămăşiţele din coşciugul din bronz pe care le aveau în faţa ochilor fuseseră cărate de apele Râului Roşu cu ani în urmă. Chiar dacă ar fi simţit cât de cât milă pentru Donté Drumm şi familia lui, nici unul dintre îndoliaţi nu îi mărturisise asta pastorului. Jubilaseră cu toţii la gândul răsplăţii şi execuţiei, la fel ca şi el. Fratele Ronnie încerca acum să ajungă la pace cu Dumnezeu şi să-şi afle iertarea.

S-a întrebat câți dintre cei prezenți făceau la fel. Cu toate acestea, nu dorea să jignească pe nimeni, îndeosebi pe Reeva, de aceea, mesajul lui a fost ceva mai încurajator. Nu o cunoscuse pe Nicole, dar a reușit să evoce viața ei cu povești auzite de la prietenii ei. A asigurat auditoriul îndoliat că Nicole fusese în toți acei ani în rai, alături de Părintele ei. Iar în rai nu există întristare, motiv pentru care ea nu știa de suferințele celor iubiți pe care îi lăsase în urmă.

Un imn, un solo, încă un pasaj din Scriptură, și slujba s-a încheiat în mai puțin de o oră. Nicole Yarber avusese în sfârșit parte de o înmormântare creștinească.

Paul Koffee a așteptat până la căderea întunericului și abia după aceea s-a strecurat în biroul lui. A redactat o succintă cerere de demisie și a trimis-o prin e-mail judecătorului Henry, cu o copie pentru grefierul tribunalului. A scris apoi o explicație ceva mai lungă pentru personalul din subordine și a trimis-o fără a se mai deranja să verifice greșelile de ortografie. Grăbit, și-a azvârlit lucrurile personale într-o cutie mare de carton, apoi a înșfăcat toate obiectele de valoare pe care le putea căra. O oră mai târziu, a ieșit din biroul lui pentru ultima oară.

Cu mașina ticsită, a luat-o spre vest, pornind în lungul drum spre Alaska drept destinație probabilă. Nu-și stabilise un itinerar, nu-și făcuse planuri, nici nu avea vreo dorință de a se întoarce la Slone prea curând. În mod ideal, nu ar mai fi revenit acolo niciodată, dar cum Flak promisese să-l urmărească oriunde, știa că acest lucru era imposibil. Va fi târât înapoi ca să suporte tot soiul de jigniri – o depoziție chinuitoare care se va desfășura zile în șir, o apariție aproape sigură în fața unei comisii disciplinare a baroului statului și probabil un calvar cumplit față în față cu anchetatori federali. Viitorul lui nu va fi plăcut. Era aproape convins că nu se va confrunta cu perspectiva de a face închisoare, dar știa clar că nu va supraviețui financiar și profesional.

Paul Koffee era terminat, iar el știa asta.

CAPITOLUL 42

Toate magazinele din mall se închideau la ora nouă seara, iar Lilly Reed închisese casele de marcat, făcuse pontajul, activase sistemul de alarmă şi încuiase ambele uşi ale buticului cu articole pentru femei, unde lucra ca asistent manager. A ieşit din centrul comercial pe o uşă de serviciu şi s-a dus cu paşi iuţi spre maşina ei, un Volkswagen Beetle, care era parcat într-o zonă rezervată pentru angajaţi. Se grăbea, pentru că prietenul ei o aştepta într-un bar pentru sportivi la numai câteva sute de metri depărtare. În timp ce deschidea portiera maşinii, a simţit o mişcare în spatele ei şi a auzit sunet de paşi. Apoi, vocea necunoscută a unui bărbat, a spus: „Bună, Lilly". Într-o fracţiune de secundă, Lilly şi-a dat seama că era în primejdie. S-a întors, a zărit arma neagră, a văzut faţa unui bărbat pe care nu avea să-l uite niciodată şi a încercat să ţipe. Cu o rapiditate uimitoare, omul i-a pus cealaltă mână peste faţă şi a spus: „Treci în maşină", apoi a împins-o înăuntru. „Şi să ţii capul plecat." Prea îngrozită ca să mai scoată vreun ţipăt, a făcut exact cum i se spusese. Apoi el a pornit motorul.

De vreo jumătate de oră, în timp ce-şi aştepta soţia să-şi termine schimbul la un restaurant din mall, Enrico Munez ba aţipea, ba se trezea. Parcase între două maşini, într-un şir de vehicule goale. Când a văzut desfăşurarea atacului era pe jumătate adormit şi se scufundase adânc pe scaun. Bărbatul părea să fi apărut din senin şi ştia ce făcea. A arătat pistolul, dar nu a gesticulat cu el. A luat-o prin surprindere pe fată, care fusese prea stupefiată ca să reacţioneze. Imediat ce

Volkswagenul a pornit, avându-l pe atacator la volan, Enrico a reacţionat instinctiv. A pornit motorul camionetei lui, a pus-o în marşarier, apoi a pornit cu viteză în faţă. A surprins maşina în timp ce întorcea la capătul şirului de vehicule şi nu a ezitat să intre în ea. A reuşit să evite portiera din dreapta, unde se afla fata, şi a lovit în roata dreaptă. Imediat după ciocnire, Enrico s-a gândit la pistol şi a realizat că-l lăsase acasă. S-a aplecat şi şi-a vârât mâna sub scaun, a luat o bâtă de baseball scurtată, pe care o ţinea acolo pentru orice eventualitate, a sărit peste botul Volkswagenului şi, în timp ce omul dădea să coboare din maşină, Enrico l-a izbit din spate cu bâta în capul ras şi lucios. Mai târziu, avea să le povestească prietenilor că a avut senzaţia că a lovit un pepene.

Bărbatul se zbătea pe asfalt, iar Enrico l-a mai lovit o dată, ca să fie sigur. Pistolul era de jucărie, dar arăta ca unul autentic. Lilly ţipa isteric. Întregul episod durase mai puţin de un minut, însă ea se pregătise deja pentru o noapte de coşmar. A coborât din maşină şi a început să fugă. Agitaţia şi ţipetele au atras alte persoane. După câteva minute, au sosit agenţii de pază ai complexului, apoi poliţia şi o ambulanţă. Enrico a predat prizonierul care rămăsese la pământ şi s-a apucat să povestească tot ce s-a întâmplat.

Atacatorul nu avea portofel, nici acte de identitate, nimic prin buzunare în afară de 230 de dolari. A refuzat să-şi spună numele. La spital, radiografiile au arătat o fisură subţire cât firul de păr în craniu, asta ca urmare a loviturii primite de la Enrico, şi o tumoare pe creier de mărimea unui ou. A fost tratat şi plasat într-o rezervă păzită. Investigatorii au prelevat amprentele, iar detectivii au încercat să-l interogheze. Omul era rănit şi nu voia să declare nimic. Poliţiştii şi detectivii erau într-un du-te-vino prin rezervă, iar unul dintre ei a făcut în cele din urmă legătura.

– Cred că e Boyette, individul acela, a şoptit el şi, brusc, toţi ceilalţi au fost de aceeaşi părere.

Însă omul nega. Două ore mai târziu, s-a reuşit compararea amprentelor şi identitatea lui a fost confirmată.

*

În urmă cu zece ore, la celălalt capăt al lumii, două elicoptere Black Hawk se ciocniseră deasupra deşertului, în apropiere de Fallujah, în centrul Irakului, ucigând nouăsprezece membri ai unei unităţi aparţinând Gărzii Naţionale din Texas. Tragedia aceea era exact lucrul de care avea nevoie guvernatorul Newton. În consens aproape euforic, Barry şi Wayne au decis că guvernatorul trebuia să dea o fugă până în Irak, pentru a demonstra calităţi de adevărat conducător în războiul împotriva terorismului. Vizita lui acolo avea să-l propulseze pe o scenă ceva mai cuprinzătoare şi putea constitui un material documentar grozav, care să fie exploatat în viitor. Şi, ceea ce era cel mai important, îl ajuta să o şteargă din Texas.

Într-o agitaţie disperată, oamenii din subordine s-au apucat să refacă programul pe următoarele zile, să obţină aprobări din partea armatei, să se asigure că presa era înştiinţată în legătură cu deplasarea şi să organizeze restul detaliilor legate de călătorie. Vineri dimineaţa devreme, guvernatorul, Wayne şi Barry s-au întâlnit pentru o scurtă şedinţă.

– Aseară l-au prins pe Boyette, a spus Wayne, ridicând privirea de la ecranul laptopului. A atacat o fată în apropierea unui mall din Overland Park, Kansas. Nu a agresat-o sexual. Acum este reţinut.

– Se afla în Kansas? a întrebat guvernatorul.

– Da. Deştept băiat.

Guvernatorul a clătinat neîncrezător din cap.

– Din cincizeci de state, el şi-a găsit să meargă tocmai în Kansas. Ce idiot! Ce noutăţi aveţi din Slone?

– Garda Naţională s-a retras, a spus Barry. Procurorul districtual şi-a dat demisia seara trecută. Au îngropat şi morţii. Pe străzi e linişte, s-a terminat şi cu incendiile. Cursurile s-au reluat astăzi fără incidente, iar echipa de fotbal joacă în deplasare în seara asta cu cei de la Lufkin. Hai, Warriors!

Guvernatorul a luat un raport ca să-l citească. Barry lucra de zor pe laptop. Toţi trei erau neîngrijiţi şi epuizaţi, iritabili şi uşor mahmuri. Au băut cafea sorbind zgomotos, şi-au ros unghiile şi s-au gândit că niciodată nu aşteptaseră cu atâta nerăbdare să facă o călătorie până în Irak.

– Domnilor, mai avem o execuţie peste douăsprezece zile, a spus guvernatorul. Care e planul?

Wayne a răspuns cu mândrie în glas:

– Am rezolvat deja totul. Am băut ceva cu un funcţionar important de la curtea de apel. Evident, ei ar prefera să o amâne puţin pe următoarea. I-am spus că nici noi nu ne grăbim. Acum i se dă de înţeles avocatului lui Drifty Tucker să prezinte ceva, orice, sau să inventeze vreun motiv pentru a solicita amânarea execuţiei şi să o depună, de preferinţă înainte de ora 17.00. Curtea va manifesta un interes deosebit faţă de cazul domnului Tucker şi va emite o hotărâre, fără motivaţie, dar va amâna execuţia până la o dată nedeterminată. Cazul Tucker va fi îngropat. S-ar putea ca într-o bună zi omul să citească ferparele noastre.

– Hai, că-mi place asta, a spus guvernatorul şi a zâmbit. Şi când este următorul?

– Abia în iunie viitor, peste opt luni.

– Opt luni. Bun aşa.

– Da. Avem noroc.

Guvernatorul s-a uitat la Barry şi a spus:

– Cum merg lucrurile în dimineaţa asta?

– Aici sau pe plan naţional? a întrebat Barry.

– Şi, şi.

– Aici, marele subiect este, bineînţeles, prăbuşirea elicopterelor în Irak, dar Drumm continuă să ocupe prima pagină. Ieri au îngropat-o pe fată, iar ştirea a apărut pe prima pagină în vreo douăsprezece ziare. Multe articole editoriale cer un moratoriu. Oamenii care luptă împotriva pedepsei cu moartea au înnebunit. La demonstraţia care se va organiza aici duminică se aşteaptă participarea a 25 000 de oameni.

– Unde?

– La Capitoliu, peste drum. O să fie circ mare.

– Iar noi vom fi în încântătoarea provincie Fallujah, a spus guvernatorul.

– Abia aştept să ajung acolo, a zis Wayne.

– Pe plan naţional, a continuat Barry, cam la fel. Proteste din partea stângii, nu prea multe comentarii din partea dreptei. Guvernatorii

din Ohio şi Pennsylvania vorbesc deschis despre moratorii până când pedeapsa cu moartea va mai fi analizată.

– Asta e bine, a bombănit Newton.

– Abolişioniştii fac gălăgie mare, dar toate protestele astea au început să semene între ele. O să pedaleze atât de mult pe tema asta, încât toate ţipetele vor deveni monotone.

– Şi cu sondajele cum stăm?

Barry s-a ridicat şi a făcut câţiva paşi să se dezmorţească.

– Am vorbit cu Wilson azi-dimineaţă. Am pierdut zece procente din cauza acestui caz, dar 61 la sută din alegătorii înregistraţi în Texas se pronunţă tot în favoarea pedepsei cu moartea. Se pare că o să câştig pariul, băieţi. Veniţi cu banii. Cifre surprinzătoare au ieşit în legătură cu moratoriul. 61 la sută vor ca pedeapsa cu moartea să rămână, dar aproape 50 la sută vor o pauză de un fel sau altul.

– Lucrurile se vor mai potoli, a spus Wayne cu un aer de cunoscător. Să lăsăm ca şocul să se stingă de la sine. Aşteptaţi până când se va mai înregistra vreo spargere în care să fie ucisă o familie nevinovată, şi oamenii vor uita de Drumm. Vor uita şi de moratoriu şi-şi vor aduce aminte de ce preferă pedeapsa cu moartea.

Guvernatorul s-a ridicat şi s-a dus până la fereastra preferată. Pe stradă se vedeau protestatari care ţineau pancarte şi se plimbau de colo-colo pe trotuar. Se părea că împânziseră tot locul. În faţa reşedinţei guvernatorului, pe fiecare peluză de la Capitoliu şi în faţa intrării la curtea de apel, cu pancarte pe care scria: „ÎNCHIDEM LA CINCI. DUCEŢI-VĂ DRACULUI". Oamenii din stradă, începând cu hipioţi şi terminând cu Studenţii Împotriva Pedepsei cu Moartea, proveneau din toate etniile şi straturile sociale. Guvernatorul îi detesta; nu aceştia erau oamenii lui.

– Domnilor, am luat hotărârea, a spus Newton cu glas grav. Nu sunt în favoarea unui moratoriu şi nu voi convoca o sesiune specială a legislativului pentru a dezbate problema asta. Dacă am proceda astfel, am crea un adevărat circ. Avem şi aşa destule pe cap. Nu avem nevoie de legislativ să mai creeze circ suplimentar.

– Va trebui să informăm presa, a spus Barry.

– Pregătiți o declarație. O dăm publicității după ce decolăm spre Irak.

Vineri după-amiaza, Keith s-a dus la biroul lui Elmo Laird pentru o scurtă discuție. Dana trebuia să-i aducă pe copii, astfel că nu-l putea însoți, dar el nici nu dorise asta. Aflând de arestarea lui Boyette, Keith era acum dispus să o mai slăbească pe Dana cu prezența lui, pentru că și ea simțea nevoia să mai rămână câteva ore departe de el.

Ultimul atac și arestarea lui Boyette erau descrise pe larg în ziar, iar Keith primise câteva lovituri indirecte. Un ziar îl cita pe tatăl fetei atacate, care afirmase: „O parte din vină este și a acelui preot luteran din Topeka", iar acea sugestie din articol căpătase ceva greutate. Având în vedere cazierul lui Boyette, familia lui Lilly Reed era ușurată că atacul nu se finalizase, dar ei tot erau furioși că un violator în serie se aflase în libertate și ajunsese să o traumatizeze pe fiica lor. Prezentările de început făceau ca povestea să fie deformată, ca și cum Keith l-ar fi scos pe Boyette din închisoare și fugise cu el până în Texas.

Elmo i-a explicat că vorbise cu procurorul districtual și, deși nu exista intenția de a-l pune sub acuzare pe Keith, situația se putea schimba dintr-o clipă în alta. Încă nu se luase nici o hotărâre. Procurorul primea telefoane de la reporteri și se simțea prins la înghesuială.

– Și ce crezi că se va întâmpla? a întrebat Keith.

– Keith, planul rămâne neschimbat. O să mai discut cu procurorul, iar dacă el acționează, vom aranja o înțelegere prin care să-ți recunoști vinovăția, te alegi cu o amendă, dar fără închisoare.

– Dacă pledez vinovat, probabil că voi suferi o pedeapsă disciplinară din partea bisericii.

– Ceva grav?

– Deocamdată nu este clar.

Au convenit să se întâlnească din nou peste câteva zile. Keith s-a întors la biserică și s-a încuiat în birou. Nu avea habar ce subiect să aleagă pentru predica de duminică, și nici nu se simțea capabil să aleagă unul în acele momente. Pe birou avea un teanc de mesaje telefonice, majoritatea din partea reporterilor. Călugărul telefonase în urmă cu o oră, astfel încât Keith s-a simțit obligat să afle ce dorea. Au

discutat preţ de câteva minute, îndeajuns de mult pentru a pricepe mesajul. Biserica era profund îngrijorată de publicitate şi de probabilitatea ca unul dintre preoţii săi să fie pus sub acuzare. Discuţia a fost scurtă şi s-a încheiat după ce Keith s-a înţeles cu Călugărul să meargă din nou la Wichita marţea viitoare pentru o nouă întâlnire.

Mai apoi, în timp ce făcea ordine pe birou şi se pregătea să plece în weekend, secretara l-a sunat anunţându-l că avea la telefon pe cineva de la Aboliţi Execuţiile din Texas. Keith s-a aşezat şi a ridicat receptorul. Pe bărbat îl chema Terry Mueller, era director executiv la AtteXX, şi a început prin a-i mulţumi lui Keith pentru faptul că se înscrisese în acea organizaţie. Membrii ei erau încântaţi că el li se alăturase, mai ales având în vedere implicarea lui în cazul Drumm.

– Aşadar, ai fost de faţă când a murit? a întrebat Mueller, vădit intrigat şi încercând să mai afle o serie de amănunte de culise.

Keith a ajuns la punctul culminant al relatării prescurtate pe care a făcut-o repede şi, ca să schimbe subiectul, s-a interesat de ATeXX şi de activităţile sale curente. În timpul convorbirii, Mueller a spus că era membru al Bisericii Luterane Unitariene din Austin.

– Este o biserică independentă, care s-a desprins din Sinodul Missouri acum zece ani, a explicat el. E în centru, aproape de Capitoliu şi avem enoriaşi foarte activi. Am fi încântaţi dacă ai veni să ne vorbeşti de la amvon.

– Eşti foarte amabil, a răspuns Keith.

Ideea acestei invitaţii îl luase prin surprindere.

După ce a încheiat convorbirea, Keith a intrat pe website-ul bisericii şi a petrecut o oră citind. Biserica Luterană Unitariană de acolo avea o poziţie solidă, cu peste patru sute de enoriaşi şi deţinea o capelă impozantă construită din granit roşu de Texas, la fel ca şi clădirea Capitoliului Statului. Era activă din punct de vedere politic şi social, având ateliere şi predici pe subiecte începând de la rezolvarea situaţiei persoanelor fără adăpost şi terminând cu lupta împotriva persecuţiilor creştinilor în Indonezia.

Iar pastorul principal al bisericii urma să se pensioneze.

CAPITOLUL 43

Familia Schroeder a sărbătorit Ziua Recunoştinţei în Lawrence, cu mama Danei. A doua zi dimineaţă, Keith şi Dana i-au lăsat pe băieţi la bunica lor şi au zburat de la Kansas City până la Dallas, unde au închiriat o maşină şi au plecat cu ea spre Slone. Au colindat prin oraş, căutând locurile de interes – biserica baptistă, terenul de fotbal, unde începuse construirea unei noi tribune pentru presă, rămăşiţele carbonizate ale câtorva clădiri părăsite, tribunalul şi biroul lui Robbie din fosta gară. Slone părea foarte liniştit, un oraş unde echipe de lucrători ai municipalităţii întindeau decoraţiunile de Crăciun de-a lungul Main Street.

Din vizita pe care o făcuse acolo cu două săptămâni în urmă, Keith păstrase puţine amintiri despre oraş. I-a descris Danei fumul omniprezent şi vaierul constant al sirenelor, însă privind în retrospectivă, atunci trăise într-o asemenea stare de şoc, încât totul păruse înceţoşat. La acea dată, nici nu-i trecuse prin minte că va reveni acolo în vizită. Atunci răspundea de Boyette; execuţia era iminentă, trebuia găsit cadavrul, iar peste tot mişunau reporteri. Totul se desfăşurase cu o grabă haotică şi disperată, iar el nu reuşise să vadă mai nimic. Acum, când mergea cu maşina pe străzile umbrite din centrul oraşului, i se părea greu de crezut că Slone fusese practic ocupat de oamenii Gărzii Naţionale.

Petrecerea a început în jurul orei cinci şi, cum temperatura depăşise cincisprezece grade, s-au strâns toţi lângă piscină, unde Robbie

plasase mese şi scaune, închiriate pentru acea ocazie. Erau prezenţi toţi angajaţii firmei lui, cu soţii, soţi şi parteneri. Judecătorul Henry şi nevasta lui sosiseră devreme. Întregul clan Drumm, însumând cel puţin douăzeci de persoane, între care şi copii mici, a sosit într-un singur val.

Keith a stat lângă Roberta. Deşi fuseseră aproape în camera martorilor când Donté murise, cei doi nu făcuseră cunoştinţă. Despre ce să discute? La început, conversaţia a fost stângace, însă curând au abordat subiectul nepoţilor Robertei. Ea zâmbea mereu, deşi se vedea limpede că mintea îi era în altă parte. La două săptămâni după pierderea lui Donté, membrii familiei erau încă în doliu, dar se străduiau să trăiască bucuria acelor momente. Robbie a propus un toast, un omagiu închinat prieteniei şi un scurt tribut închinat lui Donté. El s-a arătat foarte recunoscător faţă de Keith şi Dana, care făcuseră drumul până acolo tocmai din Kansas, iar vorbele lui au stârnit aplauze. Pentru familia Drumm, goana nebună a lui Keith până la Slone, în efortul de a zădărnici execuţia, devenise deja legendă. Când, în cele din urmă, Robbie s-a aşezat, judecătorul Henry s-a ridicat şi a lovit uşor cu degetul în paharul său de vin. A toastat în cinstea curajului dovedit de Roberta şi familia ei, şi a încheiat prin a spune că din fiecare tragedie se naşte întotdeauna ceva bun. După ce s-au rostit toate cuvântările, angajaţii firmei de catering au început să servească friptură din muşchi de vacă în sos de ciuperci, cu mai multe garnituri decât încăpeau pe farfurie. Au mâncat bine până seara târziu şi, deşi Roberta a băut doar ceai, ceilalţi adulţi au savurat vinul bun pe care Robbie îl cumpărase pentru acea ocazie.

Keith şi Dana au dormit în camera de oaspeţi şi au plecat a doua zi dimineaţa devreme, ca să ia dejunul la o cafenea de pe Main Street, recunoscută pentru gofrele cu pecan. Apoi au pornit din nou la drum. Respectând indicaţiile lui Robbie, au găsit cimitirul Greenwod în spatele unei biserici de la marginea oraşului. „Vă va fi uşor să găsiţi mormântul, le spusese Robbie. Urmaţi poteca până când vedeţi un morman proaspăt de pământ." Poteca era acoperită de iarbă, acum

călcată în picioare. În față, un grup de vreo zece pelerini stăteau ținându-se de mână și rostind rugăciuni. Până când aceștia au plecat, Keith și Dana s-au prefăcut că sunt în căutarea altei pietre funerare.

Mormântul lui Donté era un morman frumos modelat din pământ, înconjurat de zeci de buchete de flori. Pe piatra lui de mormânt de mari dimensiuni scria: „Donté Lamar Drumm, născut la 2 septembrie 1980. Executat pe nedrept de statul Texas pe 8 noiembrie 2007. Aici odihnește UN OM NEVINOVAT". În centru era o fotografie color de douăzeci pe treizeci de centimetri, înfățișându-l pe Donté în echipament albastru și având apărători de umăr, pregătit să intre în joc. Keith a îngenuncheat lângă piatra funerară, a închis ochii și a înălțat o rugăciune lungă. Privindu-l tot timpul pe Keith, Dana a rămas tăcută. Trăia sentimente amestecate. Durere pentru acea pierdere tragică, înțelegere pentru soțul ei și o stare de derută față de ceea ce făceau ei în acele momente.

Înainte de plecare, Keith a fotografiat mormântul. Voia să aibă o amintire, ceva care merita păstrat pe birou.

Sala de conferințe de la fosta gară nu se schimbase. Robbie și Carlos lucrau de zor, deși era sâmbătă dimineața, având în față dosare și teancuri de hârtii împrăștiate printre căni de plastic și ambalaje goale de produse de patiserie. Robbie i-a oferit Danei un tur al clădirii, la care s-a adăugat o relatare puțin credibilă, pe care Keith reușise să o evite la prima lui vizită acolo.

Primul rămas-bun și-l luaseră în pădurea deasă de pe Muntele lui Roop, iar la acea dată nu erau siguri dacă se vor mai revedea vreodată. Acum, două săptămâni mai târziu, când s-au îmbrățișat, și-au dat seama că nu o vor face pentru ultima oară. Robbie i-a mulțumit din nou lui Keith pentru efortul lui eroic. Keith a respins laudele, spunând că Robbie era adevăratul erou. Amândoi au fost de acord că nu se străduiseră suficient de mult, deși erau convinși că făcuseră tot ce fusese posibil.

Călătoria cu mașina până la Austin a durat șapte ore.

*

Duminică, Keith a vorbit în faţa enoriaşilor care abia începeau în Biserica Luterană Unitariană. Le-a spus povestea călătoriei lui neaşteptate la Slone, iar apoi până la Huntsville, la camera morţii. A adus în discuţie pedeapsa cu moartea, a atacat-o pe toate fronturile şi a avut impresia foarte clară că ţinea o predică în faţa unui cor.

Întrucât era predica de probă, biserica a acoperit toate costurile călătoriei. După slujbă, Keith şi Dana au luat masa cu membrii Comisiei de Căutare a unui Pastor şi cu reverendul doctor Marcus Collins, care se pensiona şi era un lider deosebit de respectat. În timpul prânzului, a reieşit că biserica se îndrăgostise de familia Schroeder. Mai târziu, în timp ce-şi luau îndelung la revedere, doctorul Collins i-a şoptit lui Keith:

– Vă veţi găsi un cămin minunat aici.

EPILOG

Pe 22 decembrie, marele juriu din districtul Chester, convocat într-una dintre rarele sesiuni de sâmbătă, l-a acuzat pe Travis Boyette de răpire, viol şi uciderea lui Nicole Yarber. Mike Grimshaw, procurorul districtual interimar, îşi asumase răspunderile primind ordin strict de la judecătorul Elias Henry să formuleze punerea sub acuzare.

Ziua fusese aleasă atent de judecătorul Henry pentru a coincide cu a noua aniversare a arestării lui Donté Drumm. În acea după-amiază, la ora unu, la o audiere neobişnuită prezidată de judecător au asistat o mulţime de oameni. Robbie înaintase o moţiune prin care cerea ca Donté să fie declarat nevinovat şi exonerat, iar statul, acţionând prin Grimshaw, nu contesta moţiunea prezentată. Judecătorul voia ca acel eveniment să fie adus la cunoştinţa presei, pentru a se bucura de publicitate, dar detesta prezenţa camerelor în sala lui de judecată. Drept urmare, la şedinţă asistau câţiva reporteri, dar nici unul nu avea cameră de filmat.

Robbie Flak a dat o nouă reprezentaţie. Vreme de o oră, el a descris faptele, aşa cum erau cunoscute acum, şi a evidenţiat greşelile, minciunile, exemplele de ascundere a adevărului şi aşa mai departe. Ştiind aproape sigur rezultatul audierii, el nu a dezvoltat prea mult aspectele prezentate. Când a încheiat, Mike Grimshaw s-a ridicat şi a anunţat:

– Onorată instanţă, statul Texas nu contestă nimic din cele spuse de domnul Flak.

Judecătorul Henry a citit apoi un scurt ordin pe care îl pregătise, bineînţeles, cu mult înainte de acea audiere. Ultima frază din acest ordin suna:

– Prin prezenta, instanţa constată, în baza unor probe evidente şi convingătoare, că acuzatul, Donté L. Drumm, nu se face vinovat de nici un cap de acuzare, este absolut nevinovat şi, drept urmare, este complet şi definitiv exonerat. Prin prezenta, condamnarea lui este anulată şi condamnarea este ştearsă din cazierul său. În numele prezentei instanţe şi în numele statului Texas, cer scuze sincere şi total insuficiente familiei Drumm.

Cu un gest teatral, judecătorul a semnat ordinul, apoi i l-a înmânat lui Robbie. Ca într-un scenariu de film, acesta s-a îndreptat către primul rând de bănci şi i l-a înmânat Robertei Drumm.

Curtea de Apeluri Criminale din Texas funcţionează şi astăzi în buncărul său. O cârtiţă a început să şuşotească, iar când ştirea despre „judecătorul de serviciu" a ieşit la iveală, ea a ajuns pe pagina întâi a ziarelor. Deşi curtea îşi încheia activitatea la ora cinci după-amiază, chiar şi în zilele când aveau loc execuţii, preşedintele curţii supreme, Prudlowe, numea pe unul dintre cei nouă drept judecător de serviciu, iar acesta se afla de fapt în clădire şi avea sarcina de a monitoriza apelurile prezentate în ultimul moment. În teorie, un avocat disperat putea telefona judecătorului de serviciu pentru a primi un răspuns din partea curţii. Era o idee logică şi nu era neobişnuită pentru curţile care luau hotărâri de care atârnau viaţa unui om. Cu toate acestea, scandalul a izbucnit când s-a aflat că avocaţii din Texas, care se ocupau de cazuri în care clienţii lor erau condamnaţi la moarte, nu aveau cunoştinţă de faptul că în ziua execuţiilor curţile aveau judecător de serviciu în sediu. Existenţa acestora fusese ţinută secretă chiar de curte. Aşa se face că în ziua execuţiei lui Donté, când Cicely Avis sosise la Curtea de aApeluri din Texas la ora 17.07 şi ţinuse cutia cu

documente într-o mână, iar cu cealaltă bătuse la uşa încuiată, în realitate, la etaj se afla un judecător despre care se presupunea că veghea.

Curtea a anunţat că va adopta primirea electronică a tuturor petiţiilor şi solicitărilor, dar a respins ideea că această modificare de procedură venea ca urmare a cazului Drumm.

Comisia Statului pentru Comportamentul Magistraţilor a înaintat o plângere împotriva lui Prudlowe. Aveau să treacă doi ani până când această comisie să ajungă la concluzia că, prin atitudinea sa, Prudlowe a dat dovadă de lipsă de profesionalism, însă va socoti că fapta nu era gravă şi astfel îşi putea păstra slujba.

Petiţia care nu a fost prezentată cuprindea declaraţia sub jurământ şi era semnată de Joey Gamble, singurul martor ocular al procesului. Experţii au analizat însemnătatea retractării în ultima clipă şi modul în care ar fi trebuit să procedeze curtea în privinţa ei.

Joey a părăsit Slone, apoi şi Texasul. Se simţea vinovat pentru ce i se întâmplase lui Donté şi îşi găsea consolarea doar în băutură.

În ultima joi a anului 2007, pe 28 decembrie, la ora 16.30, Keith şi Dana au intrat în tribunalul pustiu din Topeka şi au fost întâmpinaţi de Elmo Laird. Matthew Burns venise şi el pentru a le oferi sprijin moral, deşi Keith nu avea nevoie de aşa ceva. A apărut un judecător, apoi un procuror adjunct. În mai puţin de zece minute, Keith a pledat vinovat în privinţa singurului cap de acuzare: obstrucţionarea justiţiei. A fost amendat cu o mie de dolari, i s-a dat un an de eliberare condiţionată şi un an cu eliberare condiţionată fără supraveghere. Elmo Laird era încredinţat că peste trei ani acea infracţiune avea să fie ştearsă din cazierul lui Keith.

Când a fost întrebat de judecător dacă avea ceva de spus, Keith a răspuns:

– Da, onorată instanţă. Dacă mi s-ar oferi prilejul, aş face oricând acelaşi lucru.

La care judecătorul a spus:

– Dumnezeu să te binecuvânteze.

Aşa cum era de aşteptat, Călugărul l-a înştiinţat pe Keith că avea permisiunea să-şi ia imediat concediu. Keith i-a spus să nu se mai ostenească – îşi dădea demisia. Duminică, şi-a anunţat enoriaşii de la St. Mark în legătură cu plecarea lui pentru a deveni pastor principal la Biserica Luterană Unitariană din Austin, Texas.

Travis Boyette risca acum condamnarea pe viaţă în Kansas, condamnarea la moarte în Missouri şi la fel în Texas. Când i-a declarat unui judecător din Kansas că a strangulat-o pe Nicole în Missouri, acesta a hotărât transferarea lui în districtul Newton. Cum făcuse mărturisirea în repetate rânduri, Boyette nu a mai dorit să se apere în cadrul unui proces. La şaisprezece luni după călătoria lui până în Slone, a fost condamnat la moarte prin injecţie letală şi trimis la Centrul Corecţional Potosi.

În cele din urmă, o comisie de etică a statului l-a scos din barou pe Paul Koffee. A plecat din Slone şi a devenit agent de garantare cauţiuni[1] în Waco. Drew Kerber s-a declarat falit şi s-a mutat cu familia în Texas City, unde şi-a găsit o slujbă pe o platformă petrolieră.

Martha Handler a câştigat cursa pe care o presupunea prezentarea manuscrisului la o editură şi a publicat prima din ceea ce ea promitea a fi o avalanşă de cărţi despre cazul Drumm. Cartea ei a stat pe lista bestsellerurilor vreme de aproape un an. Relaţiile ei cu Robbie şi cu familia Drumm s-au deteriorat când nu s-au putut înţelege cum să împartă banii câştigaţi din vânzarea cărţii.

Punerea sub acuzare a lui Travis Boyette şi exonerarea lui Donté Drumm au exercitat o presiune şi mai mare asupra guvernatorului Gill Newton, care a convocat legislativul la Austin pentru a se ocupa de urmările execuţiei. Guvernatorul şi consilierii săi speraseră că odată cu trecerea timpului interesul publicului faţă de această

[1] În original, *bail bondsman* – persoană sau corporaţie care acţionează ca garant cu bani sau proprietăţi că persoana eliberată pe cauţiune va apărea în instanţă atunci când va fi citată.

chestiune se va stinge, însă nu se întâmplase aşa. Opozanţii pedepsei cu moartea îşi uneau eforturile şi-şi perfecţionau tactica şi, pe de altă parte, erau încurajaţi în activitatea lor de către presa naţională. Black Caucus, organizaţie condusă de senatorul Rodger Ebbs din Houston, devenise tot mai zgomotoasă. Promisiunea acesteia de a bloca activitatea administrativă a statului, dacă nu se ţinea o sesiune specială, părea tot mai aproape de a se materializa. Iar procentajele rezultate din sondajele de opinie nu indicau o susţinere a vederilor guvernatorului. O majoritate tot mai clar definită a texanilor dorea ca statul să analizeze serios problema execuţiilor. Oamenii încă doreau să existe pedeapsa cu moartea, şi chiar într-o proporţie importantă, dar ei voiau să li se dea asigurări că o asemenea pedeapsă va fi aplicată celor care erau neîndoielnic vinovaţi. Ideea unui moratoriu era atât de larg dezbătută, încât ea câştiga tot mai mulţi sprijinitori.

În cele din urmă, rezultatele slabe în sondaje l-au convins pe guvernatorul Newton, astfel că i-a convocat la Capitol pe cei 31 de senatori şi pe cei 150 de reprezentanţi. Întrucât el dicta problemele ce aveau să fie dezbătute, agenda de lucru trebuia să fie următoarea: (1) o rezoluţie în problema Drumm, (2) un moratoriu asupra execuţiilor şi (3) crearea unei comisii de stabilire a nevinovăţiei, care să studieze problema. Dezbaterile au durat trei zile până să se voteze rezoluţia care, în forma definitivă, aprobată, îl declara pe Donté exonerat de orice vină şi acorda un milion de dolari familiei sale. Când fusese prezentat, şi fiecare membru al organizaţiei Black Caucus participase la redactarea lui, proiectul de lege ceruse acordarea unei despăgubiri de douăzeci de milioane. Guvernatorul, care se declara un om econom, cel puţin în cadrul campaniilor electorale, şi-a exprimat obişnuita sa îngrijorare faţă de „cheltuielile exagerate ale administraţiei". Când *Houston Chronicle* a publicat articolul pe prima pagină, autorul lui nu a omis să spună că în recenta lor călătorie la Fallujah, în cadrul luptei împotriva terorismului, guvernatorul şi personalul său cheltuiseră 400 000 de dolari. Legea moratoriului a declanşat un război politic. În formularea sau originală se prevedea o oprire a tuturor

execuţiilor pe o durată de doi ani, timp în care pedeapsa cu moartea să fie studiată din toate punctele de vedere şi de către tot felul de comisii şi de experţi. Audierile comisiei au fost televizate. Între martori se numărau judecători pensionaţi, activişti radicali, cercetători renumiţi, chiar şi trei oameni care trăiseră ani buni pe lista de aşteptare, după care fuseseră exoneraţi. Practic, în fiecare zi se organizau demonstraţii zgomotoase în faţa Capitoliului. În câteva rânduri, când susţinătorii pedepsei cu moartea s-au apropiat prea mult de adversarii lor, au izbucnit violenţe. În oraş se declanşase exact circul de care se temea guvernatorul.

Întrucât lupta în privinţa moratoriului îşi avea originea în Senat, Camera Reprezentanţilor şi-a început activitatea la ceea ce fusese denumit iniţial drept Comisia de Stabilire a Nevinovăţiei lui Donté Drumm. Aşa cum fusese concepută, comisia trebuia să aibă nouă membri, care să studieze originea condamnărilor greşite şi să acţioneze pentru a îndrepta situaţia. Până la data respectivă, în Texas se înregistraseră treizeci şi trei de cazuri de exonerare, majoritatea în baza folosirii probelor ADN, cu o proporţie alarmantă constatată în districtul Dallas. S-a ţinut o altă serie de audieri ale comisiei, iar aceasta nu a dus lipsă de martori care de care mai entuziaşti.

După ce, spre sfârşitul lunii ianuarie, s-au stabilit în noua lor casă, Keith şi Dana s-au dus la Capitoliu în dese rânduri pentru a urmări desfăşurarea lucrărilor. Au participat la câteva dintre demonstraţiile de protest şi au urmărit cum legislatorii sufereau în procesul chinuitor de a înţelege o problemă importantă. Alături de majoritatea observatorilor, ei au avut curând impresia că nimic nu avea să se schimbe.

În timp ce sesiunea specială continua, în ziare a început să apară numele lui Adam Flores. După douăzeci şi şapte de ani pe lista de aşteptare, Flores urma să fie executat pe 1 iulie. În viaţa lui de dinainte, fusese un traficant mărunt de droguri, care îl ucisese pe un alt mic traficant într-o noapte nefericită. Apelurile lui fuseseră făcute într-un trecut deja uitat. Şi nici nu avea avocat.

La sfârşitul lunii martie, legislativul şi-a luat o vacanţă, pentru a-şi relua lucrările în prima săptămână din mai. După luni şi luni de lupte amarnice, ceea ce era evident de la început a apărut la suprafaţă. Sosise momentul ca legislatorii să pună capăt acelui mic război şi să plece acasă. La votul final, moratoriul a picat în Senat cu douăsprezece voturi pentru şi nouăsprezece împotrivă, voturile fiind exprimate pe linie de partid. Două ore mai târziu, cu 75 de voturi contra 73 pentru, Camera Reprezentanţilor a respins înfiinţarea comisiei de stabilire a nevinovăţiei.

La 1 iulie, Adam Flores a fost escortat la Huntsville şi s-a întâlnit cu directorul Ben Jeter. A stat în celula de reţinere şi a primit ultimele sfaturi de la capelanul închisorii; a mâncat ultima masă – somn prăjit – apoi şi-a rostit ultima rugăciune. La ora şase fix a făcut scurta deplasare până în camera morţii, iar douăzeci de minute mai târziu, medicul i-a anunţat decesul. Nu a avut martori, şi nici din partea victimei nu a fost prezent nimeni. Nici o persoană nu a solicitat cadavrul lui, astfel că Adam Flores a fost îngropat în cimitirul închisorii, alături de alţi condamnaţi ale căror trupuri nu fuseseră revendicate.

NOTA AUTORULUI

Mulţumiri din inimă lui David Dow de la Texas Defender Service pentru timpul, recomandările, opiniile şi disponibilitatea de a citi manuscrisul şi de a-mi propune sugestii. David este un bine cunoscut avocat, specialist în pedeapsa cu moartea, dar şi profesor de drept şi autor de renume. Fără sprijinul lui, aş fi fost obligat să desfăşor singur toată cercetarea, perspectivă care încă mă înspăimântă şi ar trebui să-i sperie şi pe cititorii mei.

Directorul de la Walls Unit din Huntsville este domnul C.T. O'Reilly, un texan plin de culoare, care mi-a arătat închisoarea şi a răspuns la toate întrebările posibile. Le mulţumesc lui şi credincioasei lui asistente, Michelle Lyons, pentru ospitalitate şi sinceritate.

De asemenea, mulţumiri lui Neal Kassell, Tom Leland, Renee, Ty şi Gail.

Unii cititori vigilenţi ar putea descoperi un amănunt sau două care par eronate. S-ar putea ca aceştia să dorească să-mi scrie pentru a evidenţia minusurile. Le recomand să economisească hârtia. Ca întotdeauna, există neîmpliniri şi în această carte şi, atâta vreme cât voi detesta să mă documentez, mă tem că ele vor continua să apară, chiar dacă, pe de altă parte, mă declar câteodată foarte mulţumit să adaptez lucrurile. Nutresc speranţa că erorile sunt nesemnificative.

NIMENI NU TE ȚINE ÎN SUSPANS CA POVESTITORUL PREFERAT AL AMERICII

Secretele succesului lui Grisham nu sunt greu de înțeles. Există două explicații: ritmul, care crește de la rapid la ultrarapid, și subiectul – un individ mărunt descoperă o mare conspirație, iar în final individul neînsemnat câștigă.

–TIME

Legea, prin natura ei, creează drama, iar noul roman al lui Grisham ne promite o privire pătrunzătoare în mașinațiunile murdare ale procesului și ale puterii, oferindu-ne un mod plăcut de a ne petrece timpul.

–LOS ANGELES TIMES

Cu fiecare nouă carte îl stimez puțin mai mult pe John Grisham, pentru criticile sale viguroase la adresa sistemului juridic, pentru compasiunea față de nefericiții sorții și pentru dorința lui de a deschide drumuri noi.

–ENTERTAINMENT WEEKLY

John Grisham este probabil cel mai bun povestitor pe care-l avem astăzi în Statele Unite.

–NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

Grisham este un povestitor remarcabil, care îi convinge pe cititori în același fel în care un bun avocat convinge un juriu.

–PHILADEPHIA INQUIRER

Un talent narativ viguros și un ochi neobosit pentru subiectele sensibile.

–CHICAGO TIMES

O legendă literară a romanelor cu avocați.

–USA TODAY

ISBN 978-606-609-113-8

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com